

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Elmquist, Adolph Frederik.; af A. F. Elmquist.
Titel Title:	<u>Læsefrugter, samlede paa Litteraturens Mark</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	1824; Vol. 25
Udgivet år og sted Publication time and place:	Aarhus, 1818-1833
Fysiske størrelse Physical extent:	60 bd.

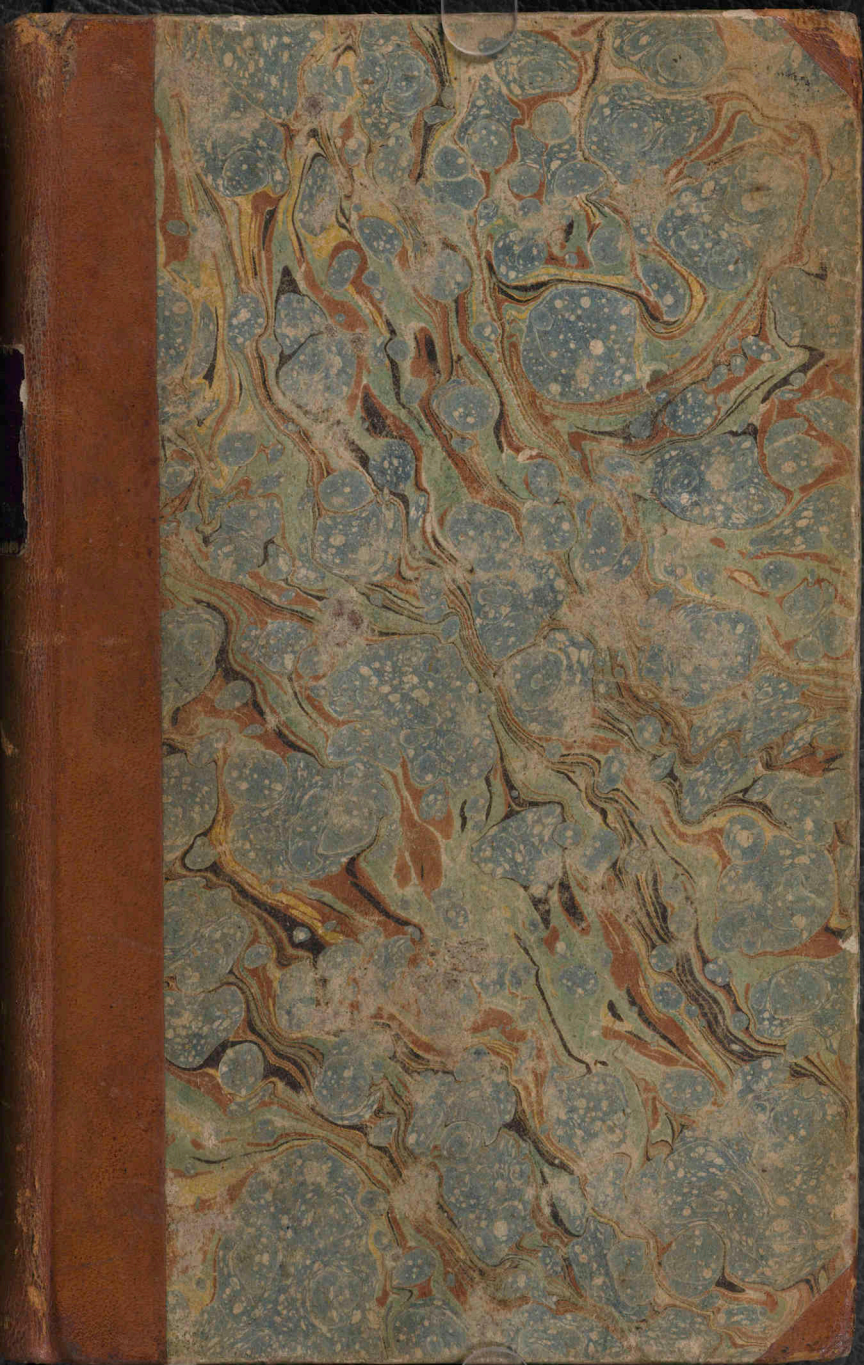
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

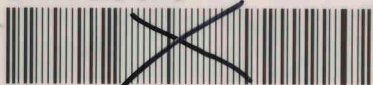
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57. - 9.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

1 1 57 0 8 00095 1

+rex

Det Kgl. Bibliotek

130025464045

31. 11. 1881.

Am 31. 11. 1881.

Am 31. 11. 1881.

Am 31. 11. 1881.

Am 31. 11. 1881.

Am 31. 11. 1881.

Am 31. 11. 1881.

Am 31. 11. 1881.

Am 31. 11. 1881.

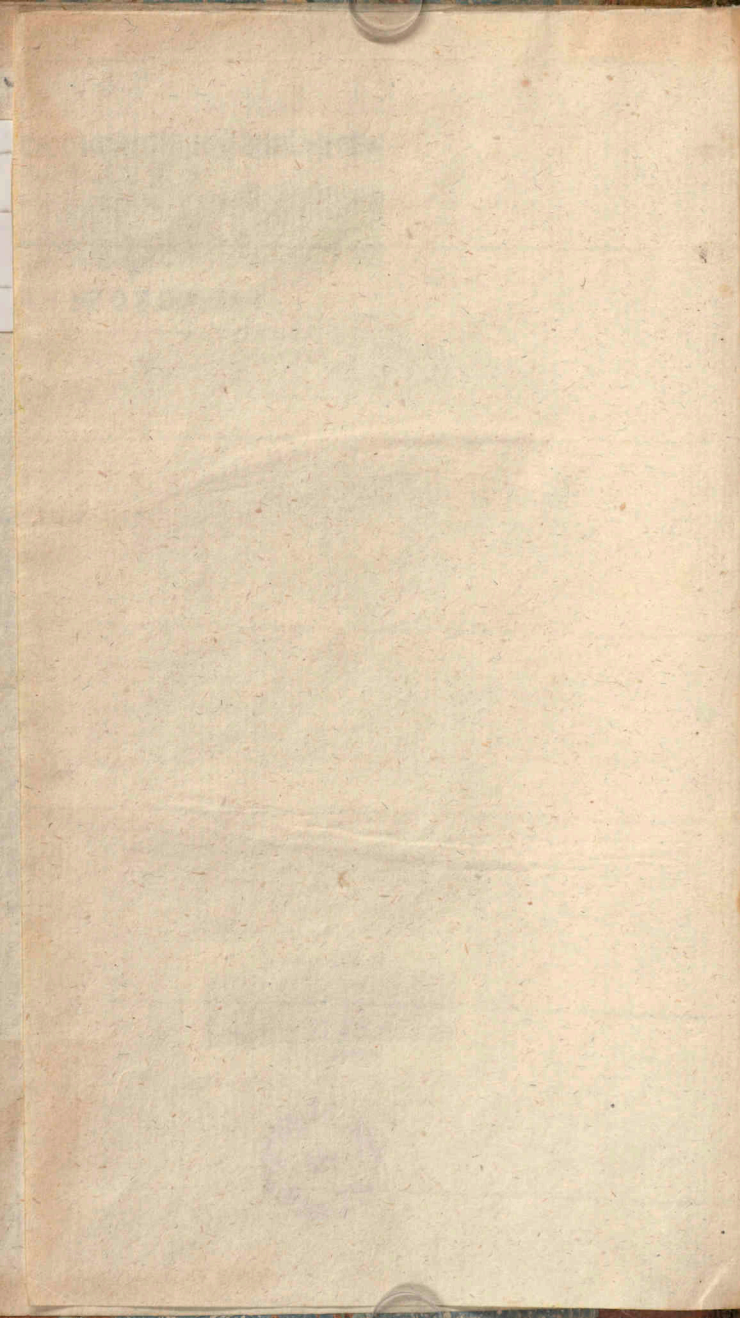
Am 31. 11. 1881.

Am 31. 11. 1881.

Am 31. 11. 1881.

Am 31. 11. 1881.

Am 31. 11. 1881.

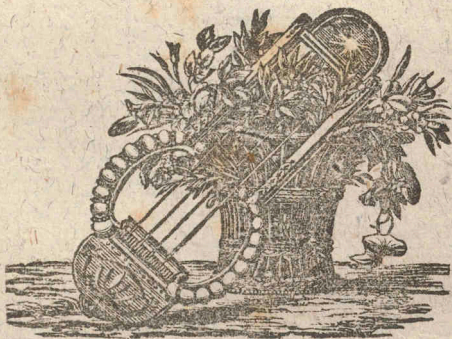

Læsefrugter,

samlede paa Literaturens Mark

af

A. F. Elmquist.

Fem og tyvende Bind.

Trykt i Aarhus Stiftsbogtrykkerie.

1824.

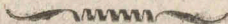

I n d h o l d.

	Side
Den Ubekjendte fra Venezia. Fortælling af Baron de la Motte Fouqué.....	1
Mosalba, eller Opvaagnelsen i Benedictinerkirken.....	22
Dronningen af Frankriges Chemise.....	48
Utrofskab og Trofskab. Fortælling af Louise Brachmann.....	49
Uviskfrieriet. Comedie af S. S. Blicher.....	77
Lillosoen, af Washington Irving.....	110
Napoleon tog Gift.....	115
En mærkelig Optegnelse.....	116
Snorrige Maader at hilse paa.....	118
Sorgens Farver.....	119
Et Bidrag til Magnetismens Historie.....	120
Cross Readings.....	121
Advarsel mod Snørliv.....	122
Frikjendelsen.....	128
De overeensstemmende Snsker.....	128
Guldencrone.....	—
Mattergalen. Fortælling af Prækel.....	129
Ballisneria.....	193
Maler Raphael og Pottemagerdatteren.....	203
Scene af Lord Byrons Privatliv.....	212
Hvorlænge har der levet Mennesker paa Jorden?.....	214

	Side
Toni. Fortælling af Caroline Pichler.....	222
Mærkværdige Idiosyncrasier.....	231
Et Natstykke, af Gustav Schilling.....	233
Servietkrigen.....	238
Barnemorderstien. En sand Kriminalhistorie.....	239
Konsthøiere i Danmark.....	246
Johanna Shore.....	249
De tre Hvilesteder.....	250
Lord Byron.....	251
Endnu en Mindeblomst paa Wormskjolds Grav.....	254
Cimbria til Kongen, ved Hans Hjemkomst.....	255
Dødningsbruden. Et neapolitansk Sagn af Caro: line Pichler.....	257
Den sorte Uriel. Fortælling af Wilibald Alexis.....	305
Den keiserlige Fredsmægler. En Historie fra Keiser Carl den Stores Tid.....	343
Barnemorderstien. (Sluttet.).....	364
Digteren Petrarca's Kroning.....	369
Hjemreisen fra Lysleiren. Fortælling af Claren.....	372
Rosa Bivier, en fransk offentlig Viges Historie.....	395
Navnene.....	399

Den Ubekjendte fra Venezia.

// Luk Gadedøren, Margrethe, sagde gamle Mester Ehrenfried: og slaae Skoden for. Hører Du? Skoden for! De Herrer Studenter have ifinde at gjøre sig lystige paa Gaderne iasten, og da er det vel bedst at præcavere sig, især da vi boe saa eenligt her i Stuen. Jeg vil lukke Binduesffoderne og tænde Lys." — „Men hvorledes skal da vor gamle Logerende komme ind, kjære Bedstefader? spurgte Pigen: J veed jo, han er endnu ude blandt de gamle Hedninggrave." — „Lad ham blive der, mit Barn, saalænge han vil, men saa maa han ogsaa finde sig i, at vendte lidt udenfor. Jeg synes overalt slet ikke om hans hele Haandtering, og begynder skammeligen at fortryde, at jeg, da jeg tog ham i Hus set, lovede Hr. Professoren, ikke at jage den underlige Logerende ud." — „Jh, Bedstefæder, var det da ikke haardt nok for den stakkels Hr. Professor, at han maatte forlade det skønne Huus, han havde arvet efter sin Fader? Jeg er ret hadelig paa de slemme Creditorer, som nødte ham dertil. Hr. Professor seer altid saa venlig ud, er heller ikke saa

gammel som de andre Professorer, og kan mange herlige Historier fra den forgangne Tid, der ere saa smukke og gyselige at høre paa. Og Du kan troe, den underlige Løgerende er i Grunden heller ikke saa slem som han stundom lader til." — „Kan være, Barn, men jeg havde skullet blive i mit gamle Fædrehuus. Naar jeg gaaer der forbi, bliver jeg ret saa vemodig. Det var langt bedre der." — „Og dog græd Du saa ofte der!" — „Som Du tager det, Margrethe! Nu, jeg har gjort det for at seie den gode Hr. Professor. Havde han blot villet blive her. Ogsaa uden Løie! Men det vilde han jo intet høre om. Gaae nu for Alting, mit Barn, og luk Gadedøren i." — Og Margrethe gjorde som den Gamle bød. Tregange dreiede hun Nøglen om i Laasen, skjed Jernskoden for, og nu sad de To ret hemmeligt og behageligt sammen i den mildtoplyste Stue.

„Skal jeg nu læse Dig Noget fore, lille Bedstefæder?" spurgte lille Margrethe. Venligt nikkede den Gamle, idet han af en Skuffe tog Blyant, Lizial og Papiir, for, som han vel paa den Tid pleiede, at udkaste Tegninger for sine yngre Konstfæller, thi han var Smedkerlaugens Ældestemand. Derfor holdt han heller ingen Svende meer, men levede gandske indgetogen, pleiet af en eneste Pige og sin fromme Datterdatterlil — Det kjære Barn havde slæbt den store i Pergament konstigt indbundne Foliant hid, og læste, sættende sig ligeoverfor Bedstefæderen, som følger:

„Det begav sig desligest engang i Gostaden Venezia, at en Gondolier (saalunde kalder man sammenteds dem, som befordre Folk frem og tilbage ad Vandkanalerne for Færgelson) antog en fremmed Roerkarl af gandske forunderlig Størrelse og Styrke. Hverken Gondolieren eller nogen Anden vidste at sige, hvorfra han var kommen. Nogle Lærde have villet mene, at denne Roerknekt, der ikke kunde tale, men vel drikke dygtigt og hilse høfligt, var et forheret Dyr, som en Trold havde iført Menneskegestalt. Det være nu som det være vil: Gondolieren var tilfreds med Karlen, thi spiste og drak han end for fem, saa arbeidede han igjen for ti. Hans Herkomst brød han sig ikke om. Deri handlede han nu saare ilde, thi en ærbar, kristelig Huusfader skal ikke tage Nogen i sit Brød, hvis Tro, Herkomst og Wandel han ei tilbørlig kjender.“

Dybt sukkede den Gamle, og lod sit ærbærdige hvide Hoved synke i den rynkede Haand. Margrethe taug og saae forundret paa ham. Da samlede han sig, og sagde smilende: „Læs Du kun videre, Barn. Det var Intet. Jeg tænkte kun, det havde dog været meget bedre, om — læs Du kun videre, mit Barn.“ Margrethe vedblev:

„Og det traf sig engang, at en berømt Cortes Konstner bad Gondolieren om tre dygtige Roerkarle til en meget lang og tilfom Fart ved Nattetid, og meente Denne at gjøre bedst i, at lade ham saae den stumme Ræmpe allene. I Begyndelsen gif ogsaa Farten meget godt. Men midt om Natten hørte

man et frygteligt Hyl i Vandgaderne, og formeente mange Mennesker, deri at gjenkjende Troldens Røst. Nogle behjertede Ungersvende styrtede ogsaa til med Fakler og Baaben. De saae just, hvorlunde den ge-
 valtige Koerknegt stod høit oppe paa Gondoldækket og stampede det stedse dybere ned i Vandet, hvorhos han spillede Bold med den lille Sortekunstner, saa Hovedet skiltes fra hans Skulderbeen. Omsider sank Koerkarlen tilligemed Skibet dybt under Bølgen. Næste Morgen har man paa mange Steder opsamlet Troldens sønderlemmede Legeme. Men det Allersælsomste var, at der ved Havbredden, saa Mile fra Staden, fandtes en druknet Elephant. Intet Menneske begreb, hvor sligt et fremmed Dyr var kommet hid til disse Strande. Nimenligviis har vel Trolden forvandlet den uhyre Skabning til et Menneske, og skaffet den til Venetia, for derved at udføre en eller anden gruelig Daad. Saadan er nu, fordi han maaskee ei har taget Tid og Constellation noie iagt, for dennefinde mislykket. Nogle vilde vide, at Magieren egentlig har været en over al Maade deilig Yngling, forelsket i den venezianske Hertugs Gemalinde. Elephantkarlen har da vel skullet hjælpe til at føre hende bort, eller vel endog til at ombælte den hele Stad og Republik. Saadant er imidlertid, som ovenmeldt, ved Nigromantens Uforsigtighed tilintetgjort for dennefinde. Heraf lære vi nu — "

Margrethe hindredes ved en vild Larm paa Gaden at løse videre. Vengstelig saae hun til Binduerne, og hvistede omsider: „Ak, Bedstefæder, men de Herrer Studenter ere da ogsaa forstrækkelig ly-

fige i denne Aften!" — „Det er nu deres Maneer! smilte den venlige Gubbe: Derom bryde Du Dig ligesaa lidt som om en susende Foraarsstorm. Blev Du kun ved at læse uforstyrret, kjære Barnlille!" —

Margrethe vilde gjøre som den Gamle sagde; men da tordnede pludseligt tre saa vældige Slag mod Vinduesfloderne, at hun grædende lod den skønne gamle Bog synke af sine Hænder, og skjulte det blegtvordende Ansigt under Bordet. Ikke saaledes den vakre Mester. Rast fremskridende mod Vinduet sagde han med al sin Stemmes Kraft: „Hvem understaaer sig at turberer en fri Borger i hans eget Hus? Lad Nidingen derude tale og nævne mig sit Navn, hvis han virkelig er saa kjæk, som det behager ham at stille sig an! Her boer Ehrenfried, Oldemand for det agtbare Snedkerlaug!"

— Udenfor hørte man en sagte angstfuld Jamren, der ret sælsomt trængte igjennem Studenternes larmende Jubel og lidt efter lidt hendsede med denne.

— „Hvad var det?" sagde Bedstefader og Datterdatter, betragtede hinanden med Forundring.

Studenterne vare dragne hen paa Torvet, hvor de sluttede en Kreds, vildt slyngende de gnistrende Fakler i Luften, og hørsende de lange dragne Raar: der paa Stenene. Adskillige Professorer skulde bringes et Vereat; ham især, Margrethe nys havde talt om med saamegen Kjærlighed. Vel pleiede han nemlig, at behandle Studenterne ret mildt, men revsede ofte deres Bildskab og kaade Streger paa en saa vittig; skarp og tillige saa dyb; alvorlig Maade; at de ikke vidste, hvor de skulde hen. Nu haabede

de, for stedse at bortskræmme ham fra dette dem ubeleilige Censurat, og vare dertil især ophidsede af en fremmed Student, ved Navn Marcellin, der som Rejsende havde levet her i nogle Uger, og var vor: den hele den vilde Sværm saare dyrebar ved den Kjæf: hed og Kraft, hvormed han, Stjædt langt ud over de sædvanlige Studenteraar, begyndte og fuldbragte gale Streger; tillige agtede de ham Alle for hans ualmindelige Mandsgaver og Kundskaber. Til Profes: sor Nordenholm syntes han at bære et dybt ind: groet Had. Han kunde neppe taale at høre ham nævnes, havde aldrig været at overtale til at gjøre ham et Besøg, og frydede sig gandske usigeligt og overlydt, da han havde bragt dette Tog mod ham istand. — Men nu stod den hele vilde Ynglingshær udenfor Nordenholms nuværende Baaning, og alliz: gevel raabte hundrede Stemmer længe forgjeves: „Marcellin! Marcellin!“ Omfider kom han, gandske bleg og aandeløs; moisomt støttende sig ved sin Kaarde, sneg han sig frem af Hoben. Forundret og spørgende omringede Seniorerne ham; sælsomt spil: lede det blinkende Fakkelskjer paa hans blege, for: dreiede Ansyn. „Er det ret, synes I? sagde han vredt til de Hilsende: Ere I da gandske forrykte, at I hidse mig paa en gammel underlig Snedkerol: dermand, og bilde mig ind, det er Huset, Professor Nordenholm har arvet efter sin Fader!“ — „Jh ja vist boer Oldermannen i dette Huus, svarte En af de unge Herrer vredt: men hvem har da hidset Dig paa ham? og hvorfra veed Du noget om Norden: holms arvede Huus, Du som aldrig vilde høre det Rins

geste om ham, det forekommer mig besynderligt!" — Marcellins Studenterære fandt sig ved Udtrykket „besynderligt" alvorlig krænket, man kom stedse dybere ind i den besynderlige Strid, og det varte ikke længe, før han i sin Brede havde udfordret to Seniorer til Tvekamp næste Dag. Tumultuerende skiltes Forsamlingen ad, uden at der blev noget af det besluttede Vereat. Med et alvorligt Bemodssmål saae Nordenholm efter dem fra sit med gamle Bøger halvtildækte Vindue, thi for hans Sjel svævede Mindet om et lignende Optog, hvori fordum hans Jordløs kjæreste Bløde havde forladt ham.

Nester Ehrenfried og Margrethe havde imidlertid sat stille og taase ligeoverfor hinanden. „Læs ikke videre idag, sagde Oldingen omsider: Natens Indbrud synes mig saa vildt, og denne Historie var mig ogsaa forunderlig over al Maade. Flyt Dit Hof hid til Bordet, og syng mig en af Dine smukke Viser." Venligt nikkede Margrethe, og begyndte flinkt at dreie det snurrende Hjul, men ingen Sang vilde frem fra det ængstede lille Hjerte; meget mere var hun tilnødt, som om der endnu i aften maatte hændes noget grueligt, skjøndt det paa Gaderne var atter stille som sædvanligt. — Og hun syntes at have anet ret. Thi pludseligt gik det frem og tilbage over dem med tunge Skridt i det samme Kammer, den endnu ikke hjemkomne Logerende beboede. Derimellem hørte man en grusfuld Baanden, som fra et frygteligængstet Menneskebryst. Taus pegede Margrethe mod Loftet, Oldingen rev sin gamle Pallas fra Bæggen, bad nogle Diebliske stille, og gik der

paa mod Døren. „Åh, Bedstefaer, kjære Bedstefaer, tag mig dog med!“ Den Gamle havde imidlertid sat Lys i Lygten, nikkede til det angestfulde Barn, og skred foran. Med begge Smaahænder holdt hun sig fast i hans Erteskjød. Stedse tydeligere hørte de, idet de stige op ad den smale Steentrappe, hiin sælsomme Skrigen og Baanden i den fraværende Løgerendes Kammer. Nu stode de ved Døren; et Lys blinkede dem imøde gennem Nøglehullet. „I Guds Navn! raabte Mester Ehrenfried: Hvem driver sit Bæsen derinde?“ — Bliidt fløi Døren op i samme Dieblif, og: Husfah! Halloh! Hvem forstyrrer mig?“ hylte det indenfra saa affkyelig galt, at den Gamle uvilkaarligt vaskede et Skridt tilbage, og Barnet sagte jamrende skjulte sig bagved ham. Midt i Kammeret stod den Fremmede, hyllet i en blodrød Kappe.

„Hvad stønner og vaander I Jer saa grueligt for heroppe, sagde Mesteren efter nogen Tausshed med gjenvunden Fatning: og ad hvilke Veie er I hjemkommen i mit fasttillukte Huus?“ — „Hvad jeg stønner, hvad jeg vaander mig for? halvt suk, fede, halvt loe den Gamle vredt: Ei, det staaer jo Spøgelserne frit paa Galgebakken, hvorfor da ikke Den, som betaler sin Leie rigeligt og rundeligt til rette Tid. Her er Jer Leie for dette Halvaar, der ligger den paa Bordet. Hvorledes jeg er kommen hjem? Hm, hvad er det for Snak! Gadedøren stod jo paa viid Bæg, da jeg kom.“ — „Naa da, sagde Mester Ehrenfried koldt: saa maa jeg ret alvorligt bede Jer, at flytte endnu i Morgen den Dag, thi

saadanne Løgerende, som tillaafebe Døre synes at staae paa viid Bæg, lider jeg nu engang ikke i mit Huus." — „Det vil dog komme an derpaa, haan: loe den Fremmede: om jeg flytter eller ei. I veed, hvad I har lovet den forrige Huuseier saabelsomt mig. Bær nu for det første saa god at modtage den forfaldne Leie." — Stjævt seende til det paa et Bord optalte Guld, sagde Ehrenfried: „For Dieblik: Ket stjotter jeg ikke om Eders Penge. Tilmed seer jeg, at I atter bringe saadanne kuriose gamle Du: bloner med Navnet Venezia paa. Og jeg har alt forrigegang sagt Jer, jeg er ingen Vexelleer, og vil intet have at skaffe med de sælsomme Mynter, om jeg end kunde vinde Skilling paa Skilling derved." — „Dennegang bringer jeg ingen venezianiske Du: bloner, loe den Fremmede huult: gammelsachsiske Guldmynter er det, som Eders Forfædre kjendte dem vel for et Martusinde siden. Og kjende I tofsede Mennecker dem ikke meer, saa maa den forrige Huuseier, den underlige, superkloge Nordenholm, besørge dem vekslede. Men mig lade I i Fred, eller tage hvad Eders er!" — Og da Mester Ehrenfried uvillig vendte ham Ryggen for at gaae, slog han sin Dør saa heftigt i, at Lyset sluktes i Later: nen. Langsomt ravede Bedstefader og Datterdatter ned ad Trappen og kom sig først igjen af deres Skræk, da de i den venlige lille Stue igjen fik Ly: set tændt. Men da kaldte ogsaa Mester Ehrenfried strax paa Pigen, og bød hende flux at hente Pro: fessor Nordenholm, og var han end gaaet tiffengs,

han maatte reise sig igjen, og komme til ham endnu i denne Time.

Det varede ikke længe, da traadte Professorens ind i Stuen, saare bleg og forstyrret. „J vil tale med mig om den Eogerende? ikke sandt? sagde han med sagte Røst: Al Gud, jeg kunde tænke det! Men lad Margrethe gaae tilfængs. Jeg har Meget, meget Sælsomt at sige Jer, og det kunde let hænde sig, at vi ei blive færdige før over Midnat.“ Ehrenfried gav Margrethe et Bink at gaae tilfængs. Han og Nordenholm satte sig nu høitideligt ligeoverfor hinanden ved det runde Bord, og Denne begyndte, efter nogle Diebliffes dybsindig Tausshed, som følger:

„Først maa jeg minde Eder om en stor Smerte, kjære Mester, og tillige om den eneste Punkt i Eders hæderlige Liv, som det behagede Eder, at bedække med et uigjennemskueligt Mørke, men — jeg kan ikke andet! Jeg elskede Eders for ti Aar siden forsvundne Datter, og der var ogsaa en Tid, da hun syntes at komme min Tilbsielighed imøde. Hendes mig saa smertelige Forsvinden blev mig, som formodentligen ogsaa Eder, en Gaade.“ Den Gamle gav ham et Bink at tie, og syntes at raadslaae med sig selv. Endelig sagde han: „Mig er hiin frygtelige Begivenhed ei saa gandske usforklarlig, som J maa skee mener, kjære Herre, skjøndt den vel ikke kan være noget Menneſke smerteligere end mig. Men naar jeg overlægger Alt — Eders Redelighed, Eders Aabenhjertighed, Eders Kjærlighed til mit lille Datterbarn, og hendes til Eder, saa hør da, hvad jeg veed om min ulykkelige Datter: „Det kan nu være

tolv Aar siden, da traadte en smuk ung Herre ind til mig i mit stille Huus, og efter at han ret nysie havde taget Alting i Betragtning paa mit Værksted, bad han, jeg vilde antage ham som min Læredreng. I kan tænke, at jeg først besvarte Sligt som en høflig Spøg, men da den unge Herre forsikrede, det var hans fulde Alvor, at lære det ædle Smederhaandværk fra Grunden af, han havde i mig fundet den konstrige Mester, og veeg ikke fra min Side, før jeg havde meddeelt ham al min Konst og Vidskab, da sagde mit bedaarede Hjerter Ja, og min Tunge sagde det efter. Og dog vidste jeg hverken hvem den Fremmede var, eller hvorfra han kom. Men som en Forhexet tog jeg ham til mig, og kaldte ham paa hans Forlangende: Ludibert Wendelstern."

"Ludibert! sukede Nordenholm: Ak, i min Historie kommer ogsaa en Ludibert fore. Men videre, kjære Mester! Var det da denne Ludibert, som bedrog Jer for Jer englehulde Datter?"

"Jungen Anden paa Jorden! svarte den Gamle mørk: Vel viste den onde Forfører sig slyng og dygtig til Haandværket, saa jeg endnu aldrig har haft hans Lige i min Lære. Derhos slog han konstfærdigen paa Harpe, og sang himmelsøde Melodier til dens Klang, fægte kunde han som den bedste Mester, derhos viste han i al sin Wandel Belansthændighed og Lugt. Summa, han bedaarede mig hver Dag mere og mere, indtil mine Dine to Aar efter skrækkeligt oplødes. De Herrer Studentere havde just, som nu nys, gjort en Aftenpromenade gjennem Byen. Morgen derpaa fandt jeg paa min Datters Kammer

i hendes Sted kun et Papiir med disse Linier." Han stod op, aabnede et Skab i Væggen, og fremtog to Breve, hvoraf han rakte Professore den Ene. Gjenkjendende den Elstes Skriftræk, læste Nordenholn under Taa-er:

„Mig kalder en stor Lykke, min hjertelste Fader, men I harde aldrig givet mig Ederes Samtykke. Lovel og ængst Jer ikke? Jeg haaber, ja jeg veed det gandske vist, at vi engang ville gjensees under tusindgange tusinde Glæder.“

„Det er da rigtignok bestemt, dette Haab! sukke den Gamle, og foer med Haanden over de graanende Bryn: Jkkun Eet er vist, men det er ogsaa gandske vist, og derfor være Herren prisel evindelig!“ Han tog Huen af og knugede den, stillebedende, mellem de foldede Hænder. Derpaa sagde han roligen: „Hele fire Aar hørte jeg Intet fra hende. Da laae en yndig Morgenstund lille Margrethe udenfor min Dør som et stakkels Sjerdingaarbarn; i Kurven hos hende laae dette Brev.“ Det læste han selv med fast Stemme, som følger:

„Bed hellig Præstehaand er jeg forenet med min Ludibert, og den Lille, jeg her sender Eder under tusind Taa-er, er vort i løbligt Egteskab fødte Barn. Forbander I mig ikke, saa tag imod den stakkels Lille, og opdrag hende, indtil jeg kommer at afhente hende; thi endnu maa hendes Tilværelse dølges. Min Ludibert elsker mig, Glæde og Høi-lykke omstråler mig, men — al, troe mig, hjertenskjære Fader, med stille

Længselstaarer, og med det hebe Ønske, ret snart ad
torde betræde Fædrehjemmet, mindes Eder uafslas-
deligt

Eders Agnes."

"En Mængde Guld og Sølv og Edelstene,
vedblev den Gamle: laae hos i Kurven. Det har
jeg da naturligviis strax afleveret her i St. Ursula's
Hospital, som Noget, der var testamenteret det af
en from i fremmed Land Hensøvet. Men intet
Dieblit betænkte jeg mig paa, for Alle og Enhver
at erklære, min Datter var gift langt herfra, og
den Lisse var mit Datterkarn. Ingen tvivlede om
Sandheden af mit Udsagn; Barnet gav jeg en chris-
telig Opdragelse, og saaledes er det, under Guds
Beskjermelse forblevet indtil denne Dag."

Nordenholm greb Oldingens Haand, boiede sig
over den, og græd bitterlig. Omfider sagde han:
"Åh, kjære Mester, vistnok lider J haardt, men J
lider uden Brøde, derfor bærer J Korset freidig og
stærk. Jeg derimod — ah, med mig er det langt
anderledes! thi skjøndt jeg fra Begyndelsen af intet
Ondt var mig bevidst, saa dæmrede dog lidt efter
lidt meget Ondt op i min Sjæl. Det skete nemlig
først ved hiin af Eder nys omtalte Fest, hvorved
jeg, som en lystig Ugersvend — ah, dobbelt lystig,
fordi jeg dengang havde Haab om Eders hulde Dat-
ters Kjærlighed — fremmarscheerte i Række og Ges-
led med de andre Studenter. Efter Optøget gjen-
nem Gaderne jubilerede vi i en festligtsmykket Sal,
da indtraadte en Masketet i glimrende Dragt. Vi

havde før seet ham iblandt os, og troede forvist, det var en lystig Kammerat, der vilde have sin Spøg med os. Nu bviiede den Ubekjendte sig med Bærdighed og Moor, bedende om Tilladelse til, at torde andrage noget for Selskabet. Han fik den eenstemmigen, og bad os nu, paa Væere og Samvittighed erklære, om det var ret, at en Elsker bortførte sin Elskte, naar han var tilfands, fremtidigten at holde hende høit i Væere som sin Egtehustru, men ei var istand til, at naae sin og hendes Lykke paa anden Maade? — Han taug, og Stemmerne for og imod tonte ivrigt mellem hinanden, dog udtalte de Fleste, henrevne af forvovent Biin: og Ungdomsmod, et kjækt Ja, og af, kjære Mester, jeg var iblandt dem! Det var det første isandhed affhyelige Feiltrin i mit Liv, og først nylig hørte jeg af Eders Mund, hvor voldsomt jeg derved ogsaa hjalp til at nedrive mit timelige Held!”

Han skjalte sit Ansigt i Hænderne og taug. Tilgivende lagde den gamle Mand sin Høire paa den Angergionens Hoved. Styrket reiste Nordenholm sig atter, og vedblev:

„I det Dieblik jeg udtalte hiint usalige Ja, greb en rasende Lystighed mig; jeg forekom mig selv saa sælsom og vild, og styrtede mig stedse galere ind den bedøvende Larmen og Drikken og Syngen. Saalunde hørte jeg da kun halvt, at den Fremmede bestræbte sig for, med ziirlig ædle Ord at hverve modige Staldbrodre til Fuldbyrdelsen af den nu hartad af Alle billigede Daad. Bildt faldt jeg ham i Talen, han fornærmedes, rev Masken af, og et

gandske fremmed, men mageløs skjønt Ynglingsansigt blusfede mig vredt imøde. „Mit Fornavn er Ludibert, sagde han: min Stammes Navn er fyrstelig, men jeg har ikke Lyst til at nævne det idag. Lad det være Eder nok, og mød mig nu flux i ærlig Tvekamp!“ Rast var Alting ordnet, og jeg, der hidtil havde anseet mig selv for en uovervindelig Fægter, styrtede strax i Kampens første Diebliske, blodig og bevidstløs til Jorden for min Modstanders uhyre Dvermagt. Hans Raarde sad dybt i mit Bryst. — Da jeg, flere Uger efter, igjen blev mig selv bevidst, dirrede mørke Nygter om min tilbedte Agnes's Forsvinden i mit Dre. — Ak, kjære Mester, mit Bæger var endnu ikke fuldt! Thi hvad der før havde været mig poetisk Lyst: at udstudere gamle underlige Trylleformeler og andre magiske Konststykker, det drev nu Fortvivlelse over Agnes's Tab mig til, om jeg muligen derved kunde erfare, hvor paa Jorden min tabte Elskede byggede og boede. — Ak kjære, ærbørdige Mester, ikke dette strænge, straffende Blik! Gud være priset! misbrugt det Hellige har jeg aldrig.“

Forsikkrende rakte han sin Høire mod Ehrensfried, mild og medlidende tog Denne mod Haandslaget, og gav ham et Bink at blive ved, som han da ogsaa gjorde med følgende Ord:

„Jeg vidste, at det var muligt, at forsærdige es Speil, hvori Maanens Straaler opfangedes saaledes, at de i hemmelighedsfuld Reflex fremstillede Alt, hvad der foregik paa den Jordhemisphære, man besandt sig paa. Slikt et forunderligt Redskab bragte

jeg med usigelig Møie istand, og en Aften Klokken
 elleve, klar stod Suldmaanen just paa Firmamentet,
 begyndte jeg i Haven ved dette Eders, dengang mit
 Huus, mit hemmelige Experiment.

At man ogsaa maatte see mit Billed, hvis det
 faldt i Speilet, selv fra den fjerneste Plet paa Jor-
 den, var mig velbekjendt, men jeg tænkte kun paa
 Agnes. Det var, som om et hjelprigt Væsen ledte
 min Haand ved de paa Lykke og Fromme anstillede
 Speilvendinger. Thi kun fremmede sælsomme Skit-
 kesser vare svævede mig forbi i ubekjendte Egne, da
 — det var mod Syden — o Mester, o Fader!
 endnu staaer det sødt og kjært for mit Die — der
 lystvandrede Agnes i en blomstrende af Pinier trindt
 omkrandsset Drangelund — "

„Eders Dine funkle af Henrykkelse! afbrød Ni-
 dingen ham utilfreds: Men I skal og bør ikke fryde
 Jer ved Mindet om et ugudeligt Hexeværk. For-
 kynd mig med Alvor og Ruelse, hvad I saae.“ —
 Og ydmygt seende mod Jorden, sagde Nordenholm
 med dæmpet Røst:

„I det klare Maanestkin vandrede Agnes, pragt-
 fuldt smykket, ved Ludiberts Arm. End holdt jeg
 speidende mit Hoved saa, at Speilet ei kunde op-
 tage det. Da traadte I pludseligt i Haven, Mes-
 ter; i Speilet saae jeg først Eders just dengang.
 dødsblege Træk. Forsærdet, og frygtende, at ogsaa
 I skulde saae Agnes at see, styrtede jeg mig over
 Glasset, saae mit eget fordreiede Ansyn deri, og
 sønderknust sadt det konstrige Værktøi i tusinde Styk-
 ker ud af min skjælvende Haand.“

„Jeg mindes det endnu, som var det idag! sagde den ærværdige Mester: men af alle de Speilbilleder saae jeg Intet, thi en Sky af Bemodstaarer svævede for mine Dine. Dengang stod endnu ikke al min Fortrøstning og alt mit Haab til Gud. Grædende laae jeg paa mit Leie, da var det, som hvissede En mig i Dret: Stat op! i Nordenholms Huus er der En, som veed, hvor Din Datter færdes! Og jeg fulgte, og det var dog vist ingen god Aand, der sagde saa. Da jeg nu saae Eder saa forfærdet, gif jeg ogsaa strax, som I selv veed, taus tilbage, og talte aldrig til Eder derom.“

Imidlertid horte de, hvorlunde den sælsomme Løgerende ovenpaa igjen begyndte at jamre og vaande sig. „Gud forbarme sig! raabte Nordenholm forfærdet: Ak, kjære Mester, hjælp mig at bede!“ Og de bade, og Alt blev stille. Da sagde Mesteren: „Nu tier han! Siig det kun reent ud, Hr. Professor, at ogsaa han hører til Eders mørke Mirakelrige.“

„J har gjættet ret! sagde Nordenholm: Thi da jeg nu vidste, at Agnes var at finde Syd paa, begav jeg mig paa Reisen med den sidste Rest af min Formue. For imidlertid at vorde mere anseet nderveis, vandt jeg forinden Doctor og Professortitlen, og nu gif det rask affted. Da I fandt lille Margrethe, var jeg ikke her. Ak, hvad jeg fandt, var ikke saa huldt! Frygtelige Forbindelser reve mig ned i deres Hvirvel. Til Venezia var jeg kommen. Da talte man til mig om en Sortekonsiner, der

vidste at afløre Alt, hvad hemmeligt var i hele Naturen, og da jeg endnu stedse søgte Agnes forgjebes, gjorde jeg mig bekjendt med ham, og netop han er det gruelige Bæsen, der nylig hylte og stønnede over os. Et Hjem, sagde han, maatte han have, hvis hans Konster skulde lykkes, og derfor maatte jeg love ham en Plads i mit Huus for bestandigt — menda han var hidkommen, holdt han ikke Ord; han foregav, at Agnes's Billede kun aabenbarede sig for ham under gandske dunkle Slør. Tilmed sagde man alt i Venezia, han var egentlig kun et Spøgelse — en for Aarhundrede siden ved egen uforsigtig Trolddom sonderlemmet Sortekunstners urolige Spøgelse."

„Alt, min Gud! sukede Ehrenfried: jeg frygter, Margrethe har iasten læst mig hans Historie fore. Det være nu som det vil, ud af Huset maa han, og det i denne Nat.“ — Og paany tænkte han Engten, tog sin Pallast under Armen og skred modig opad Trappen. Nordenholm vovede ei at sige ham imod. Skjøndt Skælvende i sit Hjerte, fulgte han den Gamle paa den frygtelige Vandring.

Berten bankede paa sin Logerendes Dør. Langsomt gik den op, vel aabnet af en usynlig Magt, thi i den anden Ende af Kammeret sad den gruelige Gæst paa Gulvet i sin røde Kappe, omkring ham bævede en blaalig Flamme. Fuld af haanende Stolthed stirrede han paa de Indtrædende og sagde med huul Røst: „Der bliver Intet af, idet mindste ikke i Eders Levetid!“ Nordenholm sukede dybt af bæangstet Bryst. Da udbrød Mester Ehrenfried høitideligt: „I Guds Navn byder jeg Dig nu at flytte,

og aldrig meer at vende tilbage inden disse mine fire Bægge! Naa? Gaaer Du? Spir mig ei, thi ved Gud —

Da reiste sig den Rode meget iilsomt, og skred ud af Døren, idet han hvistkede til Nordenholm: „Udenfor — eja! Sand i Dinene! Fald og Død!“ Dermed var han forsvunden. Med roligt Huusfadermod lystte Ehrenfried omkring i Stuen, for at see, om Trolden ikke havde ladet noget blive tilbage. Han fandt Intet. Kun Leien laae endnu paa Bordet, optalt i ældgamle Guldmynter. „Hm, sagde han grublende: beholde disse Penge, vil jeg ikke, og dog er det paa den anden Side en Guds Gave, man ei tør nedgrave eller kaste bort. Vi ville bære Guldet hen til St. Ursula's Hospital.“

Dg i Morgendæmringen vandrede Mester Ehrenfried og Nordenholm opad den skønne Lindegang, der fører til Ursulashospitalet. Da slog en forvirret Larm mod deres Dren. En Hob Studenter nærmede sig langsomt, midt iblandt dem bares en Haardt saaret. En Kone, tættilsløret, traadte ud mod Toget. Sagte lagde man den Saarede ned, Studenterne stoffedes om ham i Kredse, medens hun undersøgte hans Bunde. Sagtehvistkende fortalte man Nordenholm og Ehrenfried, hvorlunde den fremmede Student Marcellin med stor Færdighed havde afvæbnet den Ene af de udfordrende Seniorer og derpaa aabenhjertigen tilstaaet sin Uret fra igaaraftes; derpaa havde Begge af Hjertet forsonet sig med hinanden.

„Med den anden Strid, blev den Fortæll

(2*)

lende ved: vilde det uidentbiol taget samme Ende,
 hvis ikke en gammel, sælsomt udseende Mand plud-
 seligt havde blandet sig imellem os. Uafsladeligt
 mumlede han en Mængde uforstaaelige Ord, og saae
 derhos gandske misfornsiyet ud. Vildere og vildere
 fægtede de Ræmpende. Bludseligt bukkede den Frem-
 mede sig, tog Haanden fuld af Sand, og strøede
 det, liig en heel Sky, iblandt de Fægtende. Høit
 leende raabte han: „Godmorgen, Hr. Aldermand!
 Jeg fik dog min Krig frem! Nu ad Venezia til!
 Eja! Sand i Dinene! Død og Fald!“ Og borte var
 han. — Da vi havde fattet os lidt, saae vi begge
 de Fægtende blodige paa Jorden: Seniorens død,
 Marcellin som I see ham her, Sekundanterne ere
 flygtede.“ — Gysende traadte Ehrenfried og Kor-
 denholm den Døende nærmere. Gjentjendende Pro-
 fessoren reiste Marcellin sig i Dødens Krampetræk
 og stønnede: „Fordømte Sortekunstner, Dig var Dø-
 den svoren! Stirrede ikke ogsaa Dit Troldeaa syn ud
 af Speilet, da Du for min søde Hustrues Die frem-
 tryllede hendes blege hentærede Faders Laarebilled?
 O dengang, i Orangelunden ved Neapolis! — I
 det klare Maanstin! — Husker Du? — Og i qvæ-
 lende Anger vendte hun sig fra mig, og senderrevet
 var vor kjærlighedsglødende Pagt, og jeg har ikke
 kunnet gjenfinde hende paa den hele vide, vide Jord.
 Hid kom jeg da, at hevne mig paa Dig — og maa
 nu friste Døden selv — og nu vare dog alle Hin-
 dringer overvundne, og hende jeg har lidt saameget
 for, havde jeg nu ført hjem som Hertuginde i Pragt
 og Glæde — og nu er hun borte, og jeg dør —“

En lydelig Mumlen foer igjennem Kredsen. I hede, stille Laarer stod Nordenholm der som et Bemodsbilled; men Ehrenfried bød sig ned over den Døende, og sagde mildt: „Snart stædes I nu for Guds Afsyn, kjære Herre; for Eder staaer en Mand, hvis Hjerte I har martret til Døden. Men jeg kjender, Himlen være lobet, Den, der bød os tilgive vore Skyldnere. See, jeg tilgiver Eder af gandske Hjerte, og farer I ogsaa heden med forsonet Sind, vil der nok paa hiin Side Graven findes En, der i grændseløs Kjærlighed veed at udslette Eders Brøde.“ — Marcellin: Ludibert rakte Ehrenfried og Nordenholm sin kolde Haand, smilte, sukede og døde.

Nu først saae man, at Stiftsdamen laae afmægtig ved den Hensarnes Side. Med kraftig Omhu løstede den Gamle hende op; atter sig selv bevidst, bortviste hun alvorligt vinkende al Hjælp, og vandrede hjemad. Studenterne havde imidlertid lagt Liget paa en Baare af Grene, medens Nordenholm, underlig styrket ved Ludiberts forsonende Afsted, med al sin vanlige Kraft og Klarhed sagde dem, hvad de indtil videre havde at gjøre. Hilsende med Tak og Urefrygt drog Skaren bort.

Stiftsdamen havde vinket den gamle Ehrenfried efter sig, og stod med ham under det fromme Husets Porthvælving, fordybet i Alvorstale. Ogsaa Nordenholm vinkede den Gamle hid, sigende: „Den fromme Frue har noget at aabenbare os Begge.“

Og tilbage bølgede Sløret fra hendes Pande, og for dem stod Agnes, vel bleg og forvandlet

faa lang og smertefuld en Tid, men dog strax kjendt af Faderen og den fordums Elsker.

J alvorlig, gudhengiven Stemning mindedes de Tre nu alle strandede Jordønsker med blid og smilende Taalmod, og klarlig skuede og udtalte de Alle, hvad de i Fremtiden havde at gjøre eller lade herveden.

(Fr. de la Motte Fouqué.)

Rosalba, eller Opvaagnelsen i Benedictinerkirken.

En kold Gysen foer over mig. Jeg vaagnede og hørte Klokken slaae. Saa tidt jeg end gned Dinene, fandt jeg mig dog ikke i min Seng. Bag ved Pillerne i Choret, hvor jeg var indslumret under en langvarig Musik og ved de klare Lys, saae jeg mig nu i Mørke. Ingen var blevet den Sovende vaer, da Gudstjenesten var endt.

Uagtet Folkenes Spørgselhistorier havde i min Barndom været Frugten af den vel forbudne, men derfor mere søgte Traad for min Indbildningskraft, saa manglede det mig dog ei paa Mod. Min Fader var Chef for et Regiment og Soldat med Liv og Sjæl, saa min Opdragelse var temmelig streng. Jeg blev ofte tvungen til ved Rattetide at gaae igjennem de skumleste Steder. Disse i Begyndelse

sen med haarde Ord befalede Forsøg havde givet mig Fatning og en den ydre Verden foragtede Trodsighed.

Jeg kjendte derfor ikke til nogen egentlig Frygt, ja, den Tanke, at besinde mig ene i Mørket i den bryggede Benedictinerkirke, havde endogsaa smigret min barnagtige Stolthed, naar ikke Kulden havde været. Halsføvrig samlede jeg med Hænderne bag Orgelværket; Blæsten susede gennem de sønderslagne Ruder, et blegt Maaneskin opgik gennem det dybe Mulm og viste mig de tolv Apostler, som hugne i Erøe og malede med glindsende Farver, stode i Legensstørrelse ved Chorstrappen. Den gamle Billedhuggers Fromhed havde begabet Judas Ischarioth med et høist vederstyggeligt Ansigt; i Maaneskinnet syntes det dobbelt ængsteligt og grinte mig fælt imøde. Jeg samlede alt mit Mod, og gav den rødhaarede Forræder et Ørefigen. Ikke aldeles uden Gysen skyndte jeg mig efter denne Heltegjerning ned af Trappen.

Da jeg kom ned i Kirken omgav Natten mig med skummelt Mørke. Den hellige Lampe, som endnu skinnede, spredte et svagt Lys, men nok for at lade de høie Hvælvinger og tykke Piller med sine mangfoldige Zirater kaste Ræmpeskjgger ned om mig. Men langt fra at dette Syn gjorde mig bange, forhøiede det snarere mit Mod. Jeg erindrede mig en Begravelse, hvis Billeder, Faner og Vaaben jeg ofte havde seet paa under Gudstjenesten, og det med indderlig Fornøielse, og besluttede at eftersee, om Døren var aaben dertil. — Men saa hastig og ufor-

færdet jeg end begyndte at gaae derhen, undlod dog ei mit Hjerte at banke med stærke Slag, da jeg uformodet saae et klart Lys skinne paa Hvalteret, og — en Engel svæbe mod mig ned ad Korsgangen.

Ja, en Engel maatte det være! Den skjønte Skikkelse lignede saa fuldkommen de vingede Smaae, som jeg saa ofte havde seet afbildede; dens Klædning hvid, og det gyldne, lange, nedhængende Haar var prydet med en Krands af Stjerner og Roser.

Retop i Begreb med at flygte, saae jeg endnu engang efter Skikkelsen, som nærmede sig. Enjens lens barnlige, venlige Ansigt, dæmpede min Frygt, og den Befaling, som jeg havde faaet af min Fader, at gaae rask mod alle Aander, holdt mine Fjæde tilbage.

Jo længere jeg betragtede den hvide Skikkelse, jo mere overtødedes jeg om dens himmelske Herkomst. Den skjønte Engel greb smilende min Haand, og begyndte at tale ret fortrolig med mig. Hvad vi egentlig talte med hinanden, husker jeg ikke længer, men erindrer kun saameget, at vi legede som Børn med hverandre, og at den lille Engel vilde just til at fortælle mig noget, da en stærk Allarm paa Kirke døren forstyrrede os.

„Kom, vi vil skjule os her!“ sagde Engelen, og pegede til Riddergraven. Men en alvorlig, sortklædt Mand skred fremad, Porten aabnedes, og Engelen forsvandt. Min Informator og nogle Andre, som havde søgt mig indtil langt ud paa Ratten, og først nylig havde faaet at vide, at man havde seet mig i Benedictinerkirken, vare ganske glade

oder, at de fandt mig, og førte mig hjem til min Fader, hvis Huus laae ikke langt fra Kirken.

Min Frygt for at blive straffet, var denne gang unødig. Mine Forældre glædedes over at see den tabte Søn igjen, for hvis Liv de havde været saa bekymrede. Jeg blev hurtig lagt i Sengen, — og kunde først igjen forlade den efter sex Ugers Forløb. Forkjølelsen og den heftige Angest havde paadraaget mig en stærk Feber. Formodentlig havde Engelen ofte besøgt mig under Feberen, thi man forsøgte idetmindste at udforske mine Hændelser i Kirken. Men af Frygt for at blive udleet, iagttog jeg den dybeste Tausshed mod Enhver. Østere end forhen søgte jeg nu Eensomhed og Skumring, thi jeg nærede et hemmeligt Haab, at min Legekammerat igjen vilde besøge mig.

Men fire Aar hengik, uden at mit Ønske blev opfyldt. Denne Mellemtid svækkede vel Erindringen om Engelen, men alligevel havde dens Aabenbaring gjort mig menneskesky. Jeg havde en dunkel Følelse, som om jeg ikke hørte med til dem; mine ældre Sødfænde og Ungdomsbekjendtere elskede jeg ikke, og de Fuldboorne skyede jeg. Barndomsglæderne syntes at være svundne fra mig, og blot naar Jule-

Den fjerde Juletid var just forbi, og Engelen atter udebleven. Jeg overtalede mig nu selv til aldeles at fordrive Tankerne om denne Drøm, da just en Hændelse vakte den paa det behageligste. I D., hvor vi boede, havde Klokkeren og Skole-

mesteren Tillabelse til at opføre aandelige Skuespil med sine Lærlinge. Saa lidet jeg end længtes der: efter, maatte jeg dog gaae derhen med min Møster, som altid beskyttede mig, jeg veed nu ikke om af Medlidenhed eller Kjærlighed,

En munter Musik forkyndte et pastoralt Forspil; det usle Tæppe oprulledes, Drengene og Piger i øster: landsk Dragt laae under den med Maane og Stjer: ner lysende Himmel mellem hvidmalede Faar paa Marken, men for mig forsvandt strax denne Her: lighed, thi — i blaa Hyrdedragt med sølvbroderet Hyrdetaske og Stav, prydet med Baand, fremtreen en lille Pige paa omtrent ti Aar, og sang mellem de andre Hyrder en gammel Hyrdesang, og hvis ikke Alt skuffede mig, var dette søde Barn ingen an: den end — Engelen!

Forgjebes viste de hellige tre Konger sig i al deres Herlighed for Herodes; forgjebes gjorde Denne, paa sin Guldpapirstrone, de heftigste Trudsel mod den nyfødte Judæ Konge; forgjebes sluttedes Skuespillet for idag med et komisk-gyseligt Barnemord. Saamegen Glæde end de Andre yttrede, forblev jeg dog stum. Den søde Hyrdinde fremkom ikke mere, saameget jeg end haabede det, og min skuffede Forventning opvakte en saadan Kulde hos mig mod det Hele, at jeg uagtet al min Tvang, neppe kunde takke den godmodige Møster, da jeg sagde hende Farvel.

Med hemmelig Længsel priste jeg alle dem lykfsa: lige, som kunde bivaane den næste Komædie; men Jngenting i Verden havde formaaet mig til at ud: bede mig Forskov, som desuden ogsaa var bleven mig

nægtet. Fra denne Tid af deelte Engelen og Hyrd: inden sig i mit Hjerter, og voldte mig ubegribelige Sølelser. Mit indre og ydre Væsen vare som ad: skilte fra hinanden, idet jeg med den strengeste Punktlighed forrettede alt, hvad som forlangtes af mig, men isøvrigt syntes at være den koldeste, søles: løseste Dreng, mens jeg i Stilhed dannedes til at blive en Mandseer og Sværmer.

Saaledes hengik atter nogle Aar. Jeg var imens bleven stor og var nu femten Aar gammel. Underviisningen ophørte, undtagen i de fremmede Sprog og Militairvidenskaben. Jeg blev først Cadet og snart derefter Fanejunker i min Faders Regiment. — Den større Frihed, som jeg herved er: holdt, var mig temmelig velkommen, men alligevel undveeg jeg alle Selskaber. Ingen af mine Kam: merater huede mig, og jeg Ingen af dem; mine le: dige Timer tilbragte jeg ved Læsning, eller ogsaa ved Jagt og anden Omkringsværmen.

Paa en Novemberdag, da jeg gik paa Jagt med min Hund, den eneste Følgesvend, som jeg kunde lide, saae jeg en usædvanlig Mængde Menne: sker at gaae igjennem den aabne Kirkeø. Det var Allehelgensdag, da Omhed og Andagt offrer Saarer, Bønner og Høstblomster paa elskede Bort: gangnes Grave. Kun En af mine Søstre, som hed Therese, og som jeg havde meget elsket i min Barndom, var begravet her. Neppe erindrede jeg mig det, førend mit Sværmerie paa en sælsom Maade sammenblandede Engelen og hendes Sjel,

og jeg overlod min Skydetaske til min Hunds Bevogtning.

Den tidlige Morgen, den høitidelige Stilhed hvormed de Kommende hist og her bade deres Bønner paa Gravene, eller frembare fromme Gaver, hviede og rørte mit Hjerte. Jeg havde ikke længe gaaet mellem Gravene, da jeg fik en hvid Skikkelse at see, hvis Ansigt var skjult af en stor Straahat, knælende paa en Grav. Hun bad andægtig paa sin Rosenkrands, men saae lidt op, da jeg forstyrrede hende ved mit Forbigaaende, og — man kan tænke, at min Puls slog hurtigere, og at min Kind rødmede, da jeg kjendte Engelen og Hyrdinden i hende.

„Er jeg Eder her iverien?“ spurgte hun mig, maaskee fordi jeg saa urolig stirrede paa hende, den høist fine Skikkelse mellem Barn og Pige, og reiste sig op. Hendes rene Stemme og Blik førøgede mit Sværmerie. — „Iveien for mig? svarte jeg: Nej! For hvis Sjæl beder I paa denne Grav?“ — „Jeg beder for alle Sjæle her! sagde hun langsomt: jeg troede at I søgte denne Grav. Jeg veed kun een Sjæl, for hvilken jeg kunde bede til Gud, men Liget hviler ikke her.“ Hjertelighed og Ustydighed fremgik i hendes Blik, ligesom en spæd Blomst for Solens milde Straaler. Mine Ord syntes ikke at forekomme hende længer fremmede; et Forhold som mellem Godskende opkom imellem os. Jeg spurgte om hendes Navn, ikke just fordi jeg saameget ønskede at vide det, men fordi Talen saaledes hviede sig, og jeg haabede at høre Navnet: Therese.

som nu havde lydt mig skjønnere end alle andre. Men hun kaldte sig Rosa, eller, som hun sagtere tillagte: Rosalba. Med levende Glæde viste hun mig sin Rosenkrands. „Den har ogsaa Taarer, sagde hun smilende, og kysfede den: see bare, hvorledes den skiftes med Sølvfarve, og hvor smukt Korset her af Perlemor er poleret.“ — „Taarer?“ spurgte jeg, mere nysgjerrig end forundret. — „Ja vist, man kalder dem Gudsmoders Taarer. De vove i Klosterhaven hos Urselinernonnerne, og en Nonne, som elsker mig inderlig, af, I troer ikke hvormeget, har foræret mig Rosenkrandsen, og jeg bliver en Nonne, og vil tage dette Paternosterbaand med mig i Graven.“ — — Hun vedblev saaledes længe endnu at skildre Klosterlivets Glæder for mig, hvorledes alt var saa reent og blankt i Cellerne, at der var saamange smukke Billeder, saamange herlige Bøger og Blomster. Alle hendes Tanker vare rettede paa Klosteret, og hun syntes neppe at kunde vente til Tiden kom, da hun engang skulde aflægge Klostereden. Ogsaa jeg blev tilsidst indtagen af hendes Sværmerier, og saae en Himlens Datter i hende, var med hende henrykt i den tredie Himmel, saa at Virkeligheden faldt tungt paa mig, da nogle Undægtige bleve opmærksomme paa os, og med deres Blikke bøde mig: ikke længer at forstyrre Stedets Fred.

Jeg blev forunderlig tilmode, da jeg atter var ude i det Frie, og tabte mig i dyb Estertanke. Saa ivrig end min Jagthund sporede, og forundret saae iblandt tilbage efter mig, saa forblev Alt dog sikkert for mit Skud. Jo oftere jeg tænkte paa den sidste

Samtale, deskomere forekom det mig som en Drøm, saa at jeg neppe kunde overtydes om, at jeg, som nu vandrede gjennem disse Marker og Skove, var En og den Samme, som havde hørt og oplevet alt dette. Den nedgaaende Sol vakte mig omsider af mine Grublerier og mindede mig om, at jeg ikke idag var, som ellers, gaaet hjem til Middag. Jeg skyndte mig derfor saameget desto hurtigere, og det faldt mig nu ind, at det var paa en Gravsteen, at Rosalba havde knælet. „Du skulde dog have efterseet, hvem det er, som ligger der begravet, tænkte jeg: for at kunne kjende Stedet.“

Da jeg atter kom forbi Kirkegaardsporten, stod den aaben. Jeg gik derfor ind, for at gjenfinde Stedet. Ikke længe havde jeg søgt, før jeg troede at have funden det. Jeg bukkede mig ned for at læse Inscriptionsen, og saae — min Søster Thereses Navn, og netop Marsdagen, da hun var død.

Enten jeg nu havde taget Feil af Stedet, eller det Hele var en Hændelse, saa gjaldt dette ligemeget for en Yngling, som jeg da var. Therese's og Rosalba's Aander smeltede atter sammen i Eet, og jeg havde anseet Den som min svorne Fjende, der vilde have berøvet mig denne Drøm. Men det behøvede jeg aldeles ikke at frygte for; og jeg havde ikke opdaget min Hemmelighed paa selve Gøttesen: gen for min Skistefader. Den blev mig en Stjerne, hvis Straaler kun oplyste min indre Himmel. Min ydre Karacteer forblev sig aldeles liig, og jeg havde aldrig været saa stræng i mine Pligters Opfyldelse, aldrig saa ivrig i mine Studeringer, som nu.

Ved streng Flid havde jeg ogsaa efter nogle Aars Forløb samlet mig adskillige Kundskaber, som gjorde mig skicket til en større Virkekræds. Min Fader, som stod i en uafbrudt Brevveksling med Generalen Greb von Z., sagde til mig, at jeg om kort Tids Forløb skulde afreise til ham. — For mig var mit Opholdssted, Regimentet og min Faders Huus temmelig ligegyldigt, og jeg havde alt forlængst opgivet, at gjensee Engelen eller Rosalba. Men jeg besluttede alligevel, endstjøndt min moderne Alder havde sat min Barndoms Sværmerier i temmelig Skygge, at besøge Kirken, hvor Engelen var forsvundet. Tilmed raadte min Forstand mig ikke til at lade det være, thi jeg troede, at jeg havde selv skuffet mig, og ansaae det derfor tjenligt, for at dæmpe min Phantasie i Fremtiden, at overtøye mig om, at denne Grav ikke indeholdt andet end enhver anden, om denne Overbeviisning end ikke førte til andet, end bitter Daddel mod mig selv.

Klokkeren, en gudfrygtig, godmodig Gubbe, studsede noget, da jeg yttrede mit Ønske for ham. Dog behagede denne Nysgjerrighed hos en ung Soldat ham, og han ansaae sig selv og Kirken for hædret derved. Han bad mig derfor at komme igjen om Aftenen, da Kirken var frie for alle Betjenterne. Det skumrede, da jeg gik ind i Kirken; min ledsager stod færdig med en Blindlygte og sit Nøglesnippe. Han fortalte mig, inden han aabnede Gitteret, at denne Grav havde tilhørt Rigsridder von Ss. gamle, nu aldeles uddøde Slægt,

og nævnte de berømteste af dem, som laae her, og deres Bedrifter. Denne Families Historie syntes at høre blandt hans Favorit:Emner. Vi stege ti tolv Trappetrin ned. Synet af de hensmildrende Liigkister, som stode i temmelig langt Perspectiv fra hinanden, var lidet lokkende. Pladerne paa dem vare for størstedelen sorte og ulæselige af Alder og Fugtighed. Misfornøiet over, at det, som min kolde Fornuft havde spaaet mig, nu indtraf i Virkeligheden, og stemt til alvorlige Tanker i Liighvælvningens Tausshed, vilde jeg netop til at aabne Graven, da Lysstraalen faldt paa den sidste, fortklædte Kiste, som efter Udseende havde den nyeste Sølvsplade. Jeg tog Lyset fra min Ledfager, for at lyse mig; men min udstrakte Arm begyndte at ryste, da jeg læste Navnet: Rosalba. Familienavnet havde, som det lod, i Begyndelsen været tilfat, men var udstrabet.

„Rosalba? spurgte jeg min Ledfager med langsom Røst: ogsaa af denne Slægt?“ — Klokkeren betragtede mig opmærksom. Han syntes at ville svare, men befærdede sig, og sagde efter nogle Sekunder: „Jeg veed det ikke. Der i Himlen hedder hun vel Rosalba. Hun var en hvid Rose, en saadan, som nok aldrig blomstrer meer paa Jorden.“ — Han taug, som om han havde sagt for meget. Alle mine paatrængende Spørgsmaal vare forgjeves. „Gravenes Stemme, sagde han med værdig Alvorlighed: spinder for de Levende. Her hviler jo Alle i Fred.“

Jeg kunde ikke vende mine Bine fra Kliggisten, og uden næsten at vide det, faldt jeg paa Knæ og bad en sagte Bøn. Den Gamle saae forundret paa mig og faldt paa Knæ ved Siden af mig. Da vi havde reist os, trykte han min Haand, og vilde aldeles ingen Gave modtage for sin Uleilighed. I min Sjels Jnderste lod uophørligt de Ord: „Hun var en hvid Rose, en saadan, som nok aldrig mere blomstrer paa Jorden!“ De skildrede min Bedende paa Thereses Grav med de herligste Farver. Min Troe paa Aabenbaringer fra det ubekjendte Land, var atter meget styrket.

Tiden til min Afreise nærmedes. Afskeden fra min Faders Huus, fra Slægtinge og Bekjendtere blev mig let. Jeg hviagtede mine Forældre, var taknemmelig imod dem og andre, som havde meent mig det godt; men min strænge Opdragelse, og siden min Kjærlighed for Mandeverdenen, havde qvalt den barnlige Kjærligheds Omhed.

Min Reise og Opholdet mellem Fremmede, som jeg traf i ***, lærte mig snart at indsee Nødvendigheden af, ikke at undsly Andre, men at søge dem. I Generalens Huus (han var endnu en midaldrende smuk Mand), fandt jeg den sønsteligste Leilighed; han behandlede mig ikke som Fremmed, men som en fortrolig Vens Søn, og hædrede mig efter nogle Prover, med adskillige vigtige Forretninger. Efter

en Maanedes Forløb var jeg ikke allene udnævnt til hans Adjutant, men ogsaa en i hans Huus daglig ventet Gæst.

Nu blev mig ogsaa skjenket Venskab, en Følelse, som jeg hidtil ikke havde kjendt. Generalen havde to Børn, af hvem han var meget stolt. Sønnen, Grev Frands, tjente ved Garden, og havde kunnet været anseet for en af de vakreste Ynglinge, naar ikke hans Udseende havde været saa mørkt. Men dette kunde ikke afholde mig fra ham; jeg skattede hans Allvor, desuden var hans hele Væsen interessefant og hans Artighed tiltrækkende, saa at jeg ofte følte mig fristet til at spørge ham om et eller andet. Falmindelighed vare vore Tanker eens; men var dette ikke Tilfældet, tjente det endnu mere til at befæste vor gjensidige Agtelse.

Hans Søster, Gabrielle, var ham liig i Forstand og Følelse, og tillige En af Hovedstadens første Skjønheder. Hendes ranke Skikkelse gav hendes Ungdom noget ret guddommeligt, og hendes Dine, de mørkeste, ildfuldste og venligste man kunde see, vare et ro Speil af hendes Sjel, saa at man vidste hendes Tanker inden hun havde sagt dem. Uagtet hendes gamle Moder levede adskilt fra sin Mand, og man holdt hende ene for Marsagen til de hyppige Uenigheder, vare dog Gabrielles Naturgaver ikke forblevne ubemærkede; men deres høiere Uddannelse kjendtes især, da hun efter sin Moders Død kom igjen til Hovedstaden. Hendes usædvanlige Forstand befæmmede inden kort Tid alle Læ-

terne; hun kjendte det vigtigste af Alt, som er værd at vide; i Sang og Dands, Tegning og Musik, gjorde hun mere, end man billig kan fordrø af en Dilettant.

Det var derfor intet Under, at disse elskværdige Gødfænde bleve mit Hjerter dyrebar, saa at jeg med Begjerlighed søgte enhver Leilighed til at kunde være i deres Selskab, saa at en Promenade tilhest, et Jagtpartie, et Besøg i deres smukke Have eller ved hendes Clavecin, var min fjæreste Tidsfordriv. Den gamle Greve syntes ret godt at kunde lide det; han satte sin Lid til mine Grundsætningers Stræng-
hed, og troede, at min Karacteer skulde ved Gabri-
elles Dmgang erholde en finere Dannelse, og hans
Søns en stadigere Retning ved min.

Jeg tilstaaer gjerne, at den indtagende, med saa mange Fuldkommenheder udrustede Gabrielle, truede med at forjage mine Landesyner. Ofte mindedes jeg vel i eensomme Dieblikke Engelen eller Rosal-
ba's Aabenbaring, og glædede mig derved i stille Hen-
rykkelse; men det forekom mig dog nu som Drom-
me, eller af en exalteret Indbildningskraft frem-
sprungne Hændelser. Derfor indtog Virkeligheden
saameget desto hellere mit Hjerter, da jeg efter nogen
Tids Forløb ei kunde længer tvivle paa, at Ga-
brielles Venfkap for mig havde taget en sømmere
Retning. Nu var da Tiden forhaanden til at vise
mig denne ædle Families Fortrolighed værdig, om
det skulde skee med den helligste Strid i mit Indre,

og undvige ethvert Skridt, som kunde angre mig eller den ædelhændede Gabrielle. — Men saameget jeg endog samlede min hele Styrke for at vise mig som en undergiben og yndet Fremmed i Grevens Hus, saa gjorde dog Frantses Venfkab og Gabrielles Godhed, alle mine Forsæt tilintet.

Den Første tog mig med sig allevegne, hvor han kunde vente at finde sin Søster og hendes Veninder; jeg var nærværende, naar Gabrielle tegnede, spillede eller læste; jeg saae hende made sine Rattergale, vande sine Blomster og udenlandske Planter; kunde jeg da forblive kold, naar hun venlig bød mig være velkommen; naar hun hemmelig for de andre, men begribelig for mig, vendte sig til mig; naar hun nævnede en Plantes Navn for mig; naar hun tilfældig hvilede sin Arm paa min; naar hendes Die mødte mit, som intet andet Die kunde møde? Af, hvor ofte var jeg ikke paa Veien til at trykke denne Haand til mine Læber, og hvilken Strid kostede det mig at lade det være.

En Dag hentede min Ven mig, for at besøge Gabrielle, der hemmelig havde i nogen Tid været sysselsat med at fuldende et Mariebillede, hvorpaa hun arbejdede med inderlig Kjærlighed. Da vi treen ind i hendes Værelse, lod fra det næsttilstødende, Sang og Harpespil os imøde. „Lys! sagde Frants: Jeg kjender ikke Røsten. Skulde det maaskee være den længe ventede Selskabsdame, som Gabrielle talte om igaar?“ — Vi listede os hen til Døren, hvor for der hang et grønt Gardin over Ruderne, og

hørte efter nogle enkelte, men dybt i Hjertet gri-
bende Toner, næsten i Psalmetone den i Nonneklo-
strene almindelige Sang: Dormi Jesu, mater ri-
det &c.

Stemmen og Spillet taug; men vi stode endnu
Haand i Haand, ligesom fastgroede til Stedet.
„Kom!“ raabte endelig min Ven med glødende Blik,
og rev Døren op. Vi fandt Gabrielle foran Sta-
feliën med den hellige Jomfrues Billede, som i et
smilende Landskab bseiede sig hen over det slumrende
Jesusbarn. I nogen Frastand sad, med Hovedet
støttet til Harpen, en Fremmed, der næsten var klædt
som en Kone, og hvis Ansigt skjultes halvt af et
nedfaldent Slør. Begge Fruentimmerne vendte sig
mod os; jeg studsede tilbage af Glæde, thi den
Fremmede var min unge Hellige, var — Rosalba!

Ogsaa Rosalba betragtede mig estertænksom
med sine himmelske, sjelfulde Dine, og syntes
at gjenkjende mig. Dog fandt hun det, ligesom
jeg, ikke raadeligt, at nævne noget om vort for-
dums Bekjendtskab.

Gabrielle fortalte os nu med glædetindrende
Blikke, at den af hende saa længe omtalte Selskabs-
dame nu endelig var kommen, og skulde blive saa
længe bestormet med Bønner af hende, indtil den
lille Grublerske glemte sin engang fattede Beslutning:
at gaae i et Kloster. Naar man saae dem Begge
i Dinene, saa blev det virkelig tungt at bestemme,
hvilken af dem, der skulde vinde Seier over den
Anden.

Det varede ikke længe, saa var Rosalba det fjerde uadskillelige Led i vores Kjede, og paa snart Vensteb og Fortrolighed, Himlens skønne Døtre, ikke talte nogen Hemmelighed mellem os, saa næv- nede jeg ogsaa en smuk Aftenstund, da vore Hjerter aabnedes, om Engelen, Hyrdinden og den Bedende blandt Gravene, men af Forsigtighed kun som om en halv Drøm.

„Det er ingen Drøm, min Ven! svarte Rosalba med bly Inderlighed: et Tilfælde har omgivet den lille jordiske Pige med ufortjent himmelsk Glorie. J veed, Frøken Gabrielle, at min Moder døde tid- lig, og at jeg blev opdraget hos Sakristanen i D. I Julemessen synge sædvanligviis nogle som Engle klædte Børn, en latinisk Sang. Min Fostersfader forundte mig denne barnlige Glæde, og gav mig ydermere en Rolle med i Hyrdespillet. Rigelig ud- smykket med Sølvblomster og malede Blade af en Ronne, som elskede mig, kunde jeg ikke vente, til Messetiden kom, men sneg mig gjennem den fra vort Kloster gaaende Gang til Kirken, imens min Fostersfader var beskæftiget med at sætte Voxly- sene paa Alteret og bringe endeel andre Ting i Orden. Der fandt jeg ved et Underværk denne elskede Ven. Allarmen paa den udvendige Kirkedør forstrækkede mig, og af barnagtig Frygt søgte jeg at skjule mig paa det første det bedste Sted. At J siden traf mig ved Søster Thereses Grav, var mindre et Tilfælde. Uden Hensigt gik jeg hen til Kirkegaard- den, blot fordi Dagen gav Anledning dertil, og den fromme Stik huede mig. Ingen laae begravet der,

for hvem jeg isærdeleshed vilde bede. Jeg opsøgte de smaae Grave fremfor alle andre, fordi jeg selv var saa godt som et Barn, og læste Inscriptionerne paa Stenene. Jeg fandt da Eders Søsters Navn, og erindrede mig, at jeg saa hende ligge i Liigkisten, bleg og skjøn. Denne har du dog seet, tænkte jeg, og hvis hun maaskee svæver som en usynlig Engel over Liget, saa seer hun dig, og kan maaskee kjende dig igjen. Paa hendes Grav skal du bede."

Saaledes kunde jeg da nu forklare Underet, saa nær som Liigkistepladen i Begravelsen, men derom dristede jeg mig ikke til at spørge; og, oprigtig sagt, saa jeg mig ugjerne min Troe berøvet. Men Maaden og Stemmen, hvormed Rosalba fortalte alt, aabenbarede i hende en her paa Jorden vandrende Engel. Jeg lovede i Stilhed at elske denne med samme Jnderlighed, men ogsaa med samme Reenhed, som den formeente Indvaanerinde i Himmelens.

Ogsaa paa Grev Frants's glødende Sjæl havde den hulde Fortællerindes Uskyldighed gjort et dybt Indtryk. — „Du kunde let falde til Din Under:troe, sagde han sidenester: og lykkelig er Den, som kan drømme saaledes."

Jeg blev snart derefter, paa Generalens Ube:staling, Ritmester, men dette forandrede aldeles ikke

mit Forhold 'till Huset. Sønnen syntes bestandig inderligere at slutte sig til mig, og Gabrielle gav mig uophørligt, saameget som hendes Stand tillod det, Beviser paa hendes Benskab. Forgjebes skulde jeg have væbnet mig med Grundfætninger, naar ikke Kjærlighed til Rosalba havde været min Skytsengel. Men hun selv — æ, hvad hun var for mig! Hendes hele Væsen henrykkede mig og opfyldte min hele Sjel, og hensatte mig midt iblandt Menneskene til et skjult Paradiis.

Hendes Beslutning, eller, som hun kaldte det, hendes Himlen og Ursulinernonnerne givne Løfte, syntes i Begyndelsen at modstaae enhver jordisk Magt; dog begyndte hun efter nogen Tids Forløb ikke at tale derom, og det forekom mig ogsaa imellem som om hun var tvivlsraadig. Den Tanke, at kunde kalde denne Engel min, fremsteeg da i min Sjel; dog vovede jeg ikke, at lade Nogen skue i mit Inderste, ikke engang den mig saa hengivne Grev Frants, og allerminst den Hellige selv. Denne Hemmelighed var min Belyst og min Smerte, som jeg ikke vilde dele med Nogen.

Denne Tilbageholdenhed havde let fundet være Aarsag til mit hele Tids Ulykke, hvad siger jeg? Har den ikke virkeligen gjort det? Engang vare Frants og Gabrielle, imod Sædvane, kjørte ene ud, og man sagde, at de kom først silde hjem igjen. Ikke saameget Ønsket at see Rosalba, hvis Billede bestandig stod for mig, som Sædvanen, førte mig ind i Haven. Jeg gik omkring i Gangene; Naar

nen oprandt i sin herligste Glands. Da blev jeg Rosalba vaer i et Vindue, hun stottede Hovedet paa Haanden og saae op mod Himlen med de skjøne Dine, hvori Laarer glindsede. Jeg tabte mig i dette Syn, men vovede ikke at forstyrre hende, som syntes at bede, og satte mig derfor i en Buskatse, og begyndte at skrive nogle Vers, for at indprente mig den skjøne Bedendes Billede.

Jeg var ikke færdig, da Ordet: „Forræder!“ lød bag ved mig. Jeg saae mig om, blev Grev Frants vaer, som havde seet over min Skulder, og nu drog Kaarden. — „Hvem vover at elske hende uden jeg?“ raabte han heftig, uden at høre mig, da jeg vilde tilfredsstille ham. — „Ha, længe har jeg havt denne Mistanke! Næsten førend jeg kjendte hende, har Du røvet mig hendes Kjærlighed; og — min maa hun blive, eller jeg døe!“

Jeg kastede smig om hans Hals, jeg besvoer ham ved alt hvad der var mig helligt, at fatte sig; jeg søgte at tage Kaarden fra ham; men med en Rasendes Styrke rev han sig løs, og der var ikke andet for mig end at gribe til Forsvar. Neppe gav han mig Tid til at gribe Værgen.

I Begyndelsen anvendte jeg al den Koldsindighed imod ham, som var mig mulig; men min Skaansomhed syntes endnu mere at opirre ham. Ja, da Rosalba kom til, forstrækket over Allarmen, og med oprakte Hænder, med flyvende Haar, raabte paa mit Ravn; da jeg, i det Haab at dette Syn skulde affjæle hans Hede, veeg nogle Skridt tilbage, da

syntes hans Kaserie at opflamme i fuld Lue. Tænderskjærende gif han atter ind paa mig, og end: skjændt jeg søgte at holde ham tilbage, saa fik han dog, efter en kort Fægtning, hvori han var aldeles forblindet af Brede, et Stik i Brystet.

Han forsøgte endnu et Stød efter mig, men det feilede. Ved hans Fald blev jeg iskold om Hjertet; Rosalba og jeg styrtede hen over ham; han syntes blot at ralle. Jeg betænkte mig intet Dieblif, men løb for at tilkalde nogle Tjenere.

Man gjorde Anstalter til at bære den Saarede ind i Huset. „Tænk paa Eders Redning, tilhoid: skede en gammel Hovmester mig næsten grædende: inden Generalen“ — dette Ord slog som en Lyn: straale ned for mig. „Jeg? — fly? sagde jeg sagte for mig selv: aldrig!“

Jeg lod min ulykkelige Ven mellem Tjenerne, og begav mig vieblikkelig til hans Fader. Denne kom mig venlig imøde, men bævede tilbage for mit Nafsyn. „Tag min Kaarde, Hr. General! raabte jeg til ham: Døm mig, men døm mig ikke uhort! Min meest elskede Ven er falden for denne Haand!“

Greven gif hurtig nogle Skridt hen imod mig. Min Bekjendelse syntes at afvæbne ham. Han bar Ulykken som en Mand. „J finder selv, hvilken Tidende i bringer mig. Bliv her til jeg kommer igjen — eller — fly ogsaa. Gud, Gud! min Søn!“

Han lod mig forblive ene og ubevogtet. Saa fuld af Uro, jeg endogsaa var, saa faldt det mig dog ikke ind at flygte. Jeg var Greven formegen

Saknemlighed skyldig, til at jeg ikke idet mindste burde retfærdiggjøre mig for ham. — Bleg, men fattet, kom han efter en Stund tilbage. „Endnu er ikke alt Haab ude, sagde han ligesom for at trøste mig: hvordan kom det til denne Yderlighed imellem Jer?“ — Jeg fortalte ham alt med den muligste Skaansomhed mod Frants, og sagde intet Ord, som jeg ikke torde edelig bekræfte. Han lod mig tale ud, og gik derpaa med stærke Skridt frem og tilbage.

„Jeg kjender Eder, jeg kjender min Søn, sagde han med sagte Røst: jeg kjender Ungdommens Hede! Hvad I har sagt mig, løvner ingen Tvivl i min Sjæl. Bliv kun her, som om intet var forefaldet. Ingen uden mine troeste Ljener og Chirurgen veed noget deraf, og jeg har bedet dem at tie stille; og hvis alligevel noget rygtes, saa stol paa min Beskyttelse.“

Jeg vilde falde ned for hans Fødder, men han rakte mig sin Haand, og sagde, idet han bortvandrede en Laare: „Er det ikke sandt, I hadede aldrig min Frants? I tilgiver ham, hvis han døer? O Rosalba! usynlige Haand, som griber mig i Stillehed!“ — Efter disse Ord førte han mig til et Sidekammer, og bad mig at forblive der til næste Dag.

Hvilken Nat jeg gennemvæagede, behøver jeg ikke at skildre. Alt i Dagbrækningen trøstede den alderfegne Mand mig med, at Frants endnu levede og skulde blive reddet; strax derpaa kom han igjen og forsikkrede mig, at intet var bekjendt om Duellen. Chirurgen havde foregivet, at Grev Frants

var anfaldet af en Blodstyrtning, som oftere forud var hændet.

Paa Generalens Befaling begav jeg mig nu atter til min Bolig. For at erholde Underretning om Frants's Tilstand, gik jeg daglig nogle gange hen til Grevens Huus, dog uden at vise mig for Gabrielle eller Rosalba. — Efter omtrent sex Uger gav Lægen Haab om hans Frelse. Faderen var meget glad derved, og førte mig nu selv til Gabrielle og Rosalba. Jeg opdagede med Ængstelse, at Sorgen havde gjort et dybt Indtryk paa dem. De trykkede min Haand, og neppe var Generalen borte, førend de med Skaansomhed forsøgte at indføre den gamle fortrolige Tone, uden at tale om det Forefaldne.

At dette ikke lykkedes, kan man let formode. Men saameget dette end bekymrede mig, blev jeg dog langt smerteligere saaret, naar Rosalba, vel tilfældigviis, men som det lod, med Hensigt, forklarede, at hendes fattede Beslutning, at blive en Nonne, nu var taget, og at hun inden et Fjerdingaar skulde aflægge Løftet.

Var det min ulykkelige Handling, som bevirkede denne Standhaftighed hos hende, eller hvad var det, som bortstræmmede hende fra mig?

Lægernes Efterretning om Frants's Tilstand, blev daglig bedre; Generalen troede, at det nu var Tid, at føre mig til ham. Da vi treen ind, rakte Frants mig sin Haand, men ligesom angrende det, spurgte han hurtig med dyb Røst: „Efter Du Rosalba?“ — „Vær en Mand, min Søn! faldt Ge:

neralen ham i Taler, og satte sig ved hans Seng: Det er Dig tilladt, og Du bør elske hende, men det er ogsaa Din Ven tilladt, thi hun er — Din Søster!" — „D bild mig ikke saadan noget ind!" skreg Frants med bitter, trodsig Kulde. — „Jeg tilgiver den Syge dette! sagde Generalen: Men saa tungt det bliver mig, maa Du høre mig. Jeg haaber, at J skulle stilles som Venner og elske hinanden inderligere end forhen."

Generalen fortalte nu, ikke uden Anger og Bedrøvelse, en Deel af sit Levnet. Selv havde hverken han eller hans Kone været Uarsag til Misforholdet mellem dem indbyrdes. Uden Tilbøielighed og blot af Conveniens havde han ægtet hende, som udmærkede sig hverken ved Skjønhed eller Mand. Nogle Aar taalte de hverandre, og maaskee var der med Tiden opkommet en sømmere Tilbøielighed mellem dem, hvis han ikke havde lært at kjende Frøken Rosalba von S. Hende fattede han Kjærlighed for, da han endnu var en blomstreude, glødende Mand. Ingen kan see hendes Billede, som endnu hænger i Galleriet, og laste ham derfor. En fremmed Kunstner har selv malet det og leveret det til Hoffet, hvorfor han erholdt en stor Belønning. Denne Frøken synes ogsaa at høre til hine ideale Skikkelser, som blot behøve et Blik for ingeninde at glemmes. Hun var ham ogsaa hemmelig hengiven, uden at hun ret kjendte sin Tølelse. Men tilsidst vaagnede Grevindens Skinsyge, Frøkenen blev nu opmærksom paa sig selv, forskrækkedes over sin Tilstand og forlod Hoffet. Langtfra at hendes Bort-

reise bidrog til at gjenstifte Fred imellem Egtesolkene, tjente den mere til at forsøge Misfornøielsen. Greven saae i hende sin Lykkes Forskyrrende, og hun i ham den Pligtforglemmende. Familien lagde sig derfor imellem og bevirkede en frivillig Skilsmisse.

Nogle Aar vare alt henrundne, da Greven endelig opdagede den smukke Flygtning, og hans Kjærlighed udbrod nu atter i heftig Flamme. Forblindet af sin Lidenkab bedrog han hende ved den Forsikring, at han var skilt fra sin Kone, og seirede over hende i et svagt Dieblif. — I Følelsen af sin Blyhed, Forkrækkelse og Anger, og nærmest Døden, forbandede hun sin Forsører. Men hos den Familie, hos hvem hun opholdt sig, kunde hun ikke oppebie Udfaldet af sin Skam, og maatte tilsidst antage sin Elskers Forslag, at flytte til en Ben i D. Her blev hun under Navn af en Officeerente forløst med en Datter, som man lod kalde Rosalba, men siden efter Rosa. Moderen døde ved sin Nedkomst af Sorg hos en Ungdomsveninde, den samme Ursulinernonne, som siden tog Datteren til sig. Hun var den sidste Spire af den gamle Slægt von S., og bisattes i Familiebegravelsen. Barnet blev overgivet til Sacristanens Hustru, hvis Barn kort forud var død, indtil endelig Generalen besluttede at tage hende til sig, som Gabrielles Selskabsøster.

Frants sad en Stund og saae stivt hen for sig, uden at tale. Generalen vilde nu gribe hans Haand, da saae den Syge op imod ham med græsfelige Dine, trak sin Haand tilbage og fik et Anfald af Kaseri. Tjeneren og Lægen kaldtes til, men hans

Hefstighed og Modstand at tage noget ind, gjorde ethvert Forsøg frugtesløs, og en Blodstyrning endte hans Liv førend Dagen frembrød.

Mit Ophold i et Huus, som ved mig var styrket i den dybeste Elendighed, blev mig nu utaaelig. Neppe var den unge Greves Liig bragt ud af Huset, førend jeg anholdt om min Afsked, for at gaae i fremmed Tjeneste. Jeg fik den, og tillige den Forsikkring, at Generalen ikke havde noget Had til mig. Afskeden fra Rosalba og Gabrielle var mig saare tung, thi jeg blev overtydet om, hvor høit de elskede mig Begge. Nogen Tid derefter fik jeg et Brev fra Rosalba, fort førend hun aflagte sit Klosterløfte, og saae deraf, at hun havde af Tilbøielighed for mig vaklet i sin Beslutning, men at hun paa den uhykelige Dag, da jeg saae hende i Vinduet, fik Gabrielles Kjærlighed til mig at vide, og strax tog sin Beslutning. Hun kaldte mig sin Broder, og tog Afsked med mig for dennesides Graven. Gabrielle giftede sig nogen Tid derefter med Fyrst E.

Fem Aar derefter blev Ursulinerklosteret ophævet. Jeg ilte hurtig did, meldte mig hos Abbedissen og spurgte efter Søster Therese, som Rosalba havde ladet sig kalde. En Taare stod den værdige Forstanderske i Diet, og hun svarte med skjælvende Røst: „Dernede hviler hun mellem Gudsmoders-taarer og hvide Roser. Hun har nævnet Eders Navn, inden hun døde. Saadanne Blomster flyttes tidligt til deres Hjem.“

(D. H. von Løben.)

Dronningen af Frankriges Chemise.

(fortalt af Mad. Campans, forhenværende Kammerfrue hos Dronning Marie Antoinette.)

Den franske Hofetikette var i Ludvig XVI Tid utaalelig. Ved Dronningens Paaklædning s. Ex. tilkom det Kresdamen at gyde Vand i Vaskebækket net og give hende Chemisen paa. Var en Prindsesse af den kongl. Familie tilstede, saa astraadte Kresdamen hende denne sidste Forretning, dog ikke umiddelbart, men hun gav Chemisen til den første Kammerfrue, som rakte den til Prindsessen. En gang hændte sig om Vinteren, at Dronningen, fuldkommen afflædt, ventede paa sin Chemise; jeg (Mad. Campans) holdt den allerede i Beredskab; Kresdamen traadte ind, trak hurtig sine Handsker af, og modtog den. Bludselig bankedes paa Døren, og ind traadte Hertuginde af Orleans; hun trak ligeledes sine Handsker af, for at tage imod Chemisen, der af Kresdamen blev rakt til mig, og af mig til Prindsessen. En ny Banken paa Døren, og Grevinde af Provence traadte ind. Nu blev Chemisen overrakt til hende ligeledes. Dronningen stod imidlertid med Armene overfors for Brystet og frøs — Madame bemærkede dette, lod sig altsaa nøie med at kaste sit Kommetørklæde fra sig, beholdt Handstjerne paa, og rev i sit Hastværk Dronningens Hovedtøj af, idet hun trak Chemisen paa hende.

Utroskab og Troskab.

Brev Delconti til Baron Kohr.

Venedig, den 1ste Mai.

Allerede igjen et Brev fra Delconti, vil Du sige, men jeg kan ikke hjælpe Dig, jeg har engang givet Dig mit Ord paa, at jeg skriver Dig Alt, hvad Behageligt eller Ubehageligt, der maatte møde mig, og jeg holder samvittighedsfuldt dette Løfte, men denne gang er det noget Behageligt, jeg har at melde Dig. Jeg har gjort en ung Romers Bekjendtskab, den smukkeste Mand, jeg endnu nogensinde har seet, han hedder — dog jeg vil kun slet og ret kalde ham ved hans Døbenavn, og det er: Oscar; han be-rejser Italien gandske incognito, han vil ogsaa see Schweiz og Tydskland. Hvormeget beklager jeg, at jeg er lønket fast her, og at jeg ikke, i hans Selskab, kan gjøre denne herlige Reise. Kunde jeg blot give Dig en ret levende Beskrivelse over ham. Hans Moder er fød i Sverrig, hans Fader er en Italiener, og Oscar forener begge Nationers Dygder i sig, uden at besidde nogen af deres Feil. Dristig, livlig, fyrrig, og let opflammet, men kun for alt Stort og Edelt, er han Italiener, uden at være hevngierrig, vred og falsk, og paa den anden Side er han standhaftig, sm, eftergivende, som om han allene stammede fra Norden. Hans egentlige Navn veed jeg ikke, og jeg vil altsaa stedse kun nævne ham Oscar for Dig. Hans Stjebne, saas

meget jeg kjender til samme, er den, at han er riig, og at han er fød i Rom, at han har en smuk Brudder, som han tilbeder, og hvem han er uroffelig tro; dette Vidnesbyrd kan jeg give ham, thi jeg var selv utallige Gange Vidne til, at de deiligste Damer ved det allerfineste Kofetterie søgte at drage ham til sig, og at de lode den ene Mine springe efter den anden, og han skjenkede dem ikke engang et venligt Blik, eller nogensomhelst anden Opmærksomhed; han affkyer Utroskab i høieste Grad, og ofte siger han: „før døde, end bryde Troskaben mod min Cornelia.“

O Rohr! det er en herlig Mand, mit hele Hjerter hænger ved ham, og han har sluttet sig til mig med broderlig Hengivenhed. Det er nu to Maanedes siden, at han har forladt Venedig, og han skriver næsten hver ottende Dag til mig; han har skjenket mig sin hele Fortrolighed, jeg føler mig lykkelig ved hans Venskab. Lev vel, kjære Rohr, og bliv ikke iversyg paa Oscar, Du har jo samme Ret til mit Venskab.

Mathilde, Comtesse Glorenburg, til Baronesse Helden.

Herndorf, den 21de Juli.

Al, Caroline, jeg kan nok sige, at siden jeg var hos Eder i Heinsee, er min No forsvunden; jeg er gandske forandret, jeg kjender mig ikke selv mere. Allerede meget ofte har mangan en smuk Mand ind:

gydt mig en heel Dags Interesse, men saadan en
 Sølelse har jeg endnu aldrig fornummet. Jeg er
 saa gandſke greben af den, at jeg sidder hele Timer
 og drømmer, og endnu ret levende forestiller mig
 Alting, hvor glade og muntre de to første Dage
 i Heinsee vare, hvor tilfredse, hvor overgivne vi Alle,
 da den tredie Dag kom, vare paa hiint glimrende
 Bal; da traadte Din Fader ind med den smukke,
 høie Fremmede, og Alle, alle Dine vare med Stun-
 sen hestede paa det fortryllende Syn; vi troede Alle
 idetmindste at see en Konge for os. Din Fader
 forestillede ham for hele Selskabet, og kaldte ham
 flet og ret Hr. Waller; hvor stolt den skønne Ge-
 stalt da bukkede, som om han vilde gjøre Din Fa-
 ders Ord til Løgn. O min Caroline! Denne Wal-
 ler glemmer jeg aldrig. Jeg seer ham endnu i dette
 Dieblif, hvorledes Alt, hvad der af Damer kun
 kunde gjøre nogen Fordring paa Erobring stoffede sig
 om ham. Han oversaae dem Alle, og syntes ei en-
 gang at bemærke det, og naar han saa atter stod
 i Mændenes Kreds, hvor overskyggede han saa de
 Andre, der vilde gjelde for saa Meget, og i Sam-
 menligning med ham, ere et Intet. Jeg maa til-
 staae Dig, Intet glædede mig mere, ingen Dands,
 thi han dandsede jo ikke med; Samtale var mig
 imod, thi han talte jo ikke med mig; selv de Hyl-
 dinger, jeg modtog af flere af de tilstedeværende
 Herrer, og som maaskee til anden Tid kunde have
 moret mig, vare mig i høieste Grad modbydelige,
 thi han, hvem jeg ene havde ønsket at behage, han

oversaae mig gandske. Jeg maatte gjøre megen Bold paa mig selv, for at skjule mit onde Lune, og først nu udøser jeg mit Hjerte for Dig. Jeg kan ikke beskrive Dig, hvilket Indtryk det gjorde paa mig, da jeg Dagen efter spurgte om Waller, og jeg fik til Svar, at han allerede var afreist. Fra dette Dieblie af fulte jeg en Utillfredshed, der indtil nu ei endnu har forladt mig. Ak! maaskee seer jeg aldrig ham mere, efter hvem mit hele Væsen saa uimodstaaeligen længes. Løgerne have tilraadet min Moder Schwalbacher-Badet, jeg ledsager hende derhen; maaskee adspreder denne Badereise mig. Derfra skriver jeg Dig atter til.

Waller til Grev Delconti.

Frankfurt, den 25de Jult.

Fra Schweiz har jeg skrevet flittigere til Dig, fordi jeg fandt flere mærkværdige Gjenstande der, at meddele Dig, men Lydskland kjender Du selv; en Beskrivelse over Egnene vilde ikke interessere Dig, og ellers er ikke meget modt mig, som er værd at beskrive. Delconti, snart er jeg ved Maaler, og saa flyver jeg tilbage i min Cornelias, i mine elskede Forældres Arme. O, jeg kan ikke oppebie det Dieblie, atter at see min Fædreby Rom igjen. Og hvorfor forlod Du den? hvi forlod Du Cornelia? hører jeg Dig spørge; jeg vil korteligen svare Dig derpaa. Min Fader, som selv har reist meget, vilde ikke, at jeg skulde sætte mig i bindende Forhold,

førend jeg havde reist et Aar; tidligere hindrede mine Studier mig deri, senere min Moders hyppige Sygelighed. Denne ophørte, og jeg blev forlovet med Cornelia, men min Fader vilde ikke for lægge vore Hænder i hinanden, førend jeg havde bestaaet Prøveaaret. Da svor jeg i mine Forældres Nærværelse for min Cornelia's Fodder: at jeg vilde være hende ubrødelig tro, og at Intet i Verden skulde være istand til at rive mig løs fra hende. Med blødende Hjerter reiste jeg bort, for at tilkæmpe mig den Elskede. Jeg reiste under et laant Navn, fordi Mit er altfor bekjendt, fordi jeg har altfor mange Slægtninge i hele Italien, og selv i Tydskland, og selvfølgelig havde været nødt til, overalt at gjøre Beskjendtskaber, der vare mig meget til Byrde; det er Aarsagen til mit Incognito. Men nu er et Aar snart tilende, endnu ti Uger, og jeg hviler ved Cornelia's Hjerter, hvem jeg uden ringeste Bebreidelse kan skue ind i det sunklende Die. Det er bleven mig saa let, at bevare min Trofast; de tydske Piger behage mig ikke. Hvad er en tydsk Kvinde mod vore Romerinder, og Cornelia er den Skjønneste blandt de Skjønne! Jeg maa holde op, thi ellers finder min Begeistring ingen Ende. Jeg vil beskrive Dig en lille Excursion, jeg har gjort. Jeg hørte her for otte Dage siden, at Baron Helden, som boer en Meil fra Frankfurt, gav et brillant Bal, hvor den berømteste Skjønhed, saavel i Frankfurt som i hele Eggen, var nærværende, og at samme var en Comtesse Gloenburg, om hvem Alle talte med Hentykkelse. Jeg blev nysgjerrig, og gjorde mig dea

Moro, Baldagen at fjere derud, gav mig ud for en Forbireisende, og bad om Nattequarteer; paa denne Maade blev jeg indført i det talrige Selskab. Der vare adskillige smukke Piger, den Smukkeste blandt dem erkjendte jeg for at være Comtesse Glorenburg, og jeg havde heller ikke taget feil. Hun er en meget fin Blondine, og altsaa ikke efter min Smag; paa mig gjorde hun slet intet Indtryk, thi en Sammenligning med Cornelia kan hun ikke udholde, idet mindste ikke i mine Dine. Jeg blandede mig ikke i Damekredsen, som Du nok veed, at jeg aldrig gjorde, og underholdt mig bestandigen med Mændene. Tidlig reiste jeg atter bort med et frit Hjerte, og Dig kan jeg jo sige det, med et lille spodst Smil over tydst Skjønhed. Om tre Dage reiser jeg herfra, besøger endnu et Bad, og paa Marsdagen, som jeg forlod Rom, vil jeg ogsaa indtræffe der igjen. Lev vel.

Præsident Haager til Hofraad von Hören.

Schwalbach, den 6te August.

Hvad Nytt der er i Schwalbach, vil Du vide, Du skal strax faae det at høre. For det Første er den smukke Mathilde Glorenburg ankommen hertil, som jeg kjender fra Pyrmont, og om hvem jeg allerede har fortalt Dig saameget. Paa min Værelse, det er den smukkeste Skabning, Jorden bærer. Alle her ere henrykte over hendes Skjønhed, og som Si:

Bestykke til hende blandt Mændene, er den berømte Waller her, som vi saae i Heidelberg, og hvor overalt selv Mænd med Beundring studsede ved Synet af hans fuldkommen deilige Skabning. Saaledes gaaer det ogsaa her; kun de To, Waller og Mathilde, interessere hele Schwalbach, Waller Dames verdenen, og Mathilde Herrerne. Saameget for denne gang, jeg har ikke mere Tid at skrive, da jeg skal gjøre Bisitter. Lev vel.

Mathilde til Karoline.

Schwalbach, den 7de August.

Vi have været her i fem Dage, og jeg har endnu næsten ikke havt et glad Dieblif. Denne Gaben, denne Trængsel, de flauue Herrer's Smigrerier ere mig utaalelige, saavel som Damernes Koketterie og Affecteren. Den eneste Glæde, jeg har her, er, at jeg har truffet en god Veninde her, med hvem jeg er bleven opdraget, og der for et Aar siden blev gift med Grev Seeberg; hun er en meget glad, ligelig Skabning, og adspreder ofte mit onde Lune ved sit gode. Igaar kom hun aandeløs styrkende ind i mit Bærelse, og fortalte, at Amor livagtigen vandrede om her i Schwalbach; alle qvindelige Hjerter, der hidtil havde stødt paa ham, vare allerede saarede, og selv de ældste Damer fik atter ungdommelige Jølelser tilbage, med eet Ord, der var kommen en Fremmed hertil, der skal være af den meest fuld-

komne Skjønhed. Jeg tilstaaer det, jeg er nysgjerrig efter at see dette Phænomen. Mon han ligner Waller? Adieu.

Waller til Desconti.

Schwalbach, den 8de August.

Fire Dage har jeg været i Schwalbach, og heller ikke her vil det ret behage mig; naar man stedse gaaer om med et Hjerte, fuld af Længsel efter Gjensstande, der ere langt borte, saa lader det Nærværende sig kun slet nyde. Her ere mange Fremmede, blandt Andre Comtesse Glorenburg; jeg saa hende igaar i Concerten, men hun ikke mig; jeg stod tæt ved Døren, og hun sad foran, med en hvid Hat med Fjædre, der klædte hende gandske godt. Hun var meget opmærksom paa Musikken; jeg kunde altsaa blot ret nøie saa hendes Profil at see, og jeg maa tilstaae, at det forekom mig smukkere, end da jeg første gang saa hende. I den korte Tid kan hun ikke have forandret sig, vil Du sige; vel! det maa altsaa være min Smag, der vakler. Det ærgrer mig, og jeg har derfor foresat mig, at undgaae hende — Du vil lee! Men det er ligesom en indre Røst raabte til mig, at flye hende. I dag er der Bal hos Præsident Haager, jeg er nødt til at gaae derhen.

Mathilde til Karoline.

Schwalbach, den 9de August.

I dette Dieblif kommer jeg fra et Bal hos Præsident Haager, og forestil Dig, Karoline, jeg træder ved Grevinde Seebergs Arm ind i Salen — der staaer han, siger hun, og støder til mig — og i samme Dieblif seer jeg en ung, rank Mand staae midt i Salen ved Siden af Præsidenten under den store Lysekroner. De mange Straaler, Lyssene kastede ned paa ham, gjorde, at han stod der ligesom forklaret, og forhøiede hans Skjønhed, Jeg gik nogle Skridt videre frem, og gjentjendte med Glæde og Betsyrtelse Waller — jeg gik forbi ham i den høieste Forvirring, han bukkede meget høfligt, men isvrigt var hans Udfærd ligesom i Heinssee, han dansede ikke, han talte ikke med nogen Dame, altsaa heller ikke med mig. Jeg var saa adspredt og mismodig derover, at jeg kun mekanisk dansede med og ei brød mig om Noget; mine Dine fulgte kun stedse den henrivende, smukke Gestalt, der med saa høi Anstand udmærkede sig mellem Mængden. Hans Dine mødte en eneste Gang mit, strax vendte han det bort; jeg bemærkede ikke noget Blik mere, som var vendt paa mig. Ved den sidste Wals kom jeg netop til at staae ved Büffettet, jeg var meget varm, og begjerte et Glas Lemonade, da lod gandske sagte den elskede Røst ved mit Øre: „Min Raadige, det vil være Dem skadeligt, drik ei!“ Jeg saae mig om, og Waller stod ved Siden af mig, hans store, fyrrige Dine sænkede sig ned paa mig; jeg neiede, og satte Glasset, ligesom adlydende en høiere Magt,

paa Bordet. Da jeg atter vendte mig om, var han forsvunden, og saaledes saae jeg ham ikke mere denne Aften. O, hvorfor maa han komme herhid, for aldeles at forstyrre min Ro!

Waller til Delconti.

Schwalbach, den 14de August.

Du maa ikke lee; med indvortes Undseelse tilstaaer jeg Dig allene, at denne Mathilde Gloringsburg er bleven mig farlig. Men hvorledes dette gif til? spørger jeg mig ofte selv. Jeg saae hende paa Ballet, simpelt smykket med Afsier, sandeligen skøn, Alt var henrevet af hendes Yndigheder, jeg fandt hende selv smuk, men mit Hjerter blev dog urørt. Iforgaars belurede jeg hende i en lille Skov, hvor hun hvilede i Moderens Arme, med Taarer i de fromme Duesine; jeg horte de milde Trøstens Ord, hun sagde til den syge Moder, jeg saae den inderligste Kjærlighed udtrykt i hendes Englemine, og ubiilkaarligen tænkte jeg, hvilken Lykke, om hun elskede mig saaledes. Igaar laae jeg mod Klippevæggen, og ligeoverfor mig opdagede jeg ubemærket Mathilde, hvorledes hun understøttede en Olding, og med ledende Haand førte ham over en smal Sti; det er det, som drager mig til hende, denne Hjertensgodhed, dette kjærlighedsfulde Væsen. Jeg maa bort, Delconti! Jeg føler det, jeg maa bort! Cornelia kalder. Jeg har beregnet, naar jeg reiser

imorgen herfra, saa indtræffer jeg netop den Dag i Rom, paa hvilken jeg forrige Aar forlod det. I Overmorgen altsaa forlader jeg Schwalbach. — Mathilde — med vemodigt Hjerter, men det maa jo saa være.

Waller til Delconti.

Schwalbach, den 25de August.

Otte Dage ere forløbne, siden jeg skrev mit sidste Brev til Dig. Jeg er her endnu, ja, jeg er her endnu, fængslet til det Sted, hvor hvert Minut, jeg nu tilbringer her, forekommer mig at være en Forbrudelse, og dog har jeg ikke Kraft nok til at fly herfra. O Delconti, hvad skal det blive til? Men hør, hvorledes det er gaaet til: Med det Forsæt, at reise herfra, gik jeg til et Forsamlingssted, og nærmede mig Mathilde, der, omgivet af adskillige Herrer, sad med Grevinde Seeberg paa en Bænk. Uden at tage Afsted med hende, vilde jeg dog lade hende forstaae med, at jeg forlod Schwalbach. Jeg sagde til en Herre med høi Røst: „imorgen reiser jeg bort.“ Tilfældigviis faldt ved visse Ord mit Blik paa Mathilde; en paafaldende Blegghed foer over hendes ellers blomstrende Ansigt, hun saae paa mig med et høist vemodigt Udtryk, i hendes Blik traadte en sunklende Taare, i mit Hjerter den lykkeligjørende Tanke, maaskee at vorde elsket af hende, og jeg besluttede at blive. Efterat de, som omgave

mig, en Tidlang indstændigen havde bedet mig om, endnu ikke at forlade det behagelige Bad, sagde jeg: „Velan, jeg vil endnu blive her nogen Tid.“ O Dels conti! Da saa hun paa mig med et Blik, som jeg aldrig glemmer. Hun var hele Aftenen saa munter, og jeg lykkelig. Ja, jeg er det endnu; naar kun min Samvittighed var rolig, thi Mathilde elsker mig. Jeg gaaer hver Dag engang til hende, der sidder jeg ved hendes Side, min Mund udsiger ikke Ordet Kjærlighed, men mit Hjerter siger det til hende. Jeg tillader mig intet andet, end at gribe hendes kjære Haand, og dog føler jeg det, hvormeget hun elsker mig. Fra den Tid mit Hjerter saa gandske har vendt sig til Mathilde, har jeg ikke længere Mod til at skrive til Cornelia, og naar en Dag efter den anden gaaer hen, og jeg ikke kommer, hvad vil Cornelia, hvad ville mine Forældre sige! Det overveier jeg ofte, og saa trykker jeg mig Haanden fast mod mit Hjerter, som om jeg med Magt vilde undertrykke Kjærligheden til Mathilde, og føler dog smerteligen, at det er forbi med min Lykke her i Livet, dersom jeg skal opgive Mathilde. O, hvad skal der endnu blive af mig! Jeg skriver Dig ikke til igjen, før jeg har fattet en fast Beslutning, indtil den Tid Lev vel!

Mathilde til Karoline.

Schwalbach, den 26de August.

Jeg er lykkelig, min Veninde, og dog ulykkelig; lykkelig, thi Oscar elsker mig, ulykkelig, da jeg

kun kan slutte mig til hans Kjærlighed; hans Læber udtalte den aldrig. Hvad kan holde ham tilbage? Er hans Kjærlighed ikke sand, ligesom min, eller er han allerede knyttet til en Anden? Begge Dele ere lige skrækkelige for mig! Karoline, jeg frygter for, jeg er forloren! Følelsernes Bøvel tillader ikke, at jeg skriver meget; Du maa altsaa allerede for denne gang nøies med disse Par Linier.

Din
Mathilde.

Waller til Delconti.

Schwalbach, den 3die Septbr.

Den store Kamp er kæmpet, Pligten har seiret. Ja, Delconti, jeg har uforanderligen besluttet, for evigt at frasige mig Mathilde. Med blødende Hjerte har jeg opgivet mit Livs hele Lykke, og i dets Sted valgt, hvad der er ret, og skulde jeg end døe derover, det er alligevel fast besluttet, Cornelia bliver min Hustru, Cornelia, ved hvis Fødder jeg saa helligen har svoret en Eed, mine ærværdige Forældre have beseglet med deres Velsignelse. Jeg bliver aldrig mere lykkelig, aldrig! og Mathilde? O Gud! jeg kan ikke tænke paa hende uden den grændselsfeste Fortvivlelse, og dog er hun opgivet, imorgen reiser jeg bort. O, gid Afskeden allerede var overstaaet! Maaſkee overlever jeg den ikke. Hvorfra skal jeg tage Styrke? Beskrive Dig denne Smertensscene vil jeg ikke, jeg var ikke istand dertil. Fra Rom skriver jeg atter til Dig, for ikke.

Mathilde til Karoline.

Schwalbach, den 7de Septbr.

Hvor tager jeg Ord fra, til at skildre Dig, Du min deeltagende Veninde, min Smerte, min Fortoivselse. Han er borte! Oskar er borte! og med ham Alt, Alt, hvad der giver mig Lykke, Glæde, Fred! For evig er han skilt fra mig, og jeg lever endnu? Det er nu tre Dage siden, at jeg med ængstelig Længsel forgjæves ventede ham paa den sædvanlige Tid, han pleiede at komme. Det var en mørk Aften, Stormen slog heftig mod Vinduene; da slog Klokken halv ti, og Oskar traadte forstyrret og skjælvende paa alle Lemmer, ind i mit Bærelse. Jeg havde ikke Mod til at spørge ham, hvad der fattedes ham, jeg blev siddende ubevægelig, og taug. Han traadte hen til Vinduet, og sagde lidt efter med en frygtelig Stemme: „Derude stormer det, men i mit Bryst endnu mere.“ — „Oskar!“ sagde jeg smertelig. — Han vendte sig rask om til mig, jeg stod op, han styrtede til mine Fødder, greb min Haand, og hede Taarer faldt paa den. For førstegang slyngede jeg mine Arme om hans Hals, han trykkede begge mine Hænder til sit Bryst. — „Mathilde! sagde han sagte: jeg elsker Dig uden Grændser, men jeg maa for evigt forlade Dig! Spørg mig ikke, Elskede, hvorfor, og troe mig, det maa saa være.“ — Mit Hjerte stivnede, han stod op, og trykkede mig i sine Arme, jeg holdt ham frampagtigen omslynget, som om jeg ikke kunde give Slip paa ham. Saaledes stode vi næsten et Kvarteer, Begge maallose, og holdt hinanden fast omarmede; da slog Klokken ti, han foer sammen, og min græselige Smerte opløste sig i Taa;

rer, jeg hulkede ved hans Hals, han kyskede mine bærende Læber, langsomt lod han mig glide ud af hans Arme, jeg sank tilbage i Lænestolen. Han knælede endnu engang ned for mig, trykkede min Haand til sin Mund, uden at kysse den; jeg kunde ikke røre mig, det forkom mig som jeg drømte. „Mathilde! sagde han endnu engang med en Stemme, som knuste mit Hjerte: glem mig, at jeg allene maa være ulykkelig!“ Han kysste mig ved disse Ord paa Haanden, sprang op, vred sine Hænder, trak hurtig i Klokkestrengen til min Kammerpiges Bærelse, og vilde styrte affted. Forsærdelsen over at see ham ile bort, gjengav mig Mæle og Beværgelse. „Oskar, Elskede! raabte jeg, og strækkede Armene ud efter ham: forlad mig ikke!“ Da vendte han endnu engang tilbage i mine Arme, trykkede mig til sit Hjerte, og uden at fremstamme noget andet Ord end: „Mathilde!“ svævede han sig ud af min Omfavnelse, og var borte. Forsvinde saae jeg ham endnu, men da vidste jeg ikke mere af mig at sige, indtil min Moder, min Kammerpige og adskillige Tjenestefolk stode omkring mig, og skrege og græde gandske høit. Jeg sagde blot, at jeg ikke befandt mig vel; de beroligede sig atter, min Hemmelighed blev dybt bevaret i mit Hjerte. Ingen uden Du veed den; men min Kummer, alle mine Nervers fuldkomne Slappelse, og Smerten i mine fortrukne Miner kan jeg ikke skjule, og min Moder, som næsten er gandske helbredet ved Brugen af Badet her, holder det for Sygelighed, og troer, at Udspredelse vilde være mig tjenlig. Hun vil derfor, at jeg skal reise med Grevinde Seeberg, som gaaer til Italien og Rom; jeg vil gjøre det, for ei at have Noget at be-

Breide mig, men Intet er vel mere istand til at hjælpe
Din stakkels Mathilde.

Cornelia Grevinde Bentoni til Laura
von Sarini.

Rom, den 3die October.

Marsdagen er forbi, og syv stræffelige Dage til,
og endnu er Oscar ei i sin Cornelia's Arme, og saa
mange Uger, og der kommer intet Brev fra ham. Gud!
hvad skal jeg troe? Om han var død, da vilde ogsaa
Smerten over ham dræbe mig. Alle trøste mig med,
at han sikkert kommer tilbage, selv hans Forældre, der
maaskee i Hjertet ere ligesaa trøstesløse som jeg. Hvor:
for skriver han da ikke? Hvad kan vel være Marsagen
dertil? Er han troløs? Nei! det ikke, derfor inde:
staaer mig Alt. Oscar kan ikke være troløs, saalidt
som Cornelia. O! naar han kommer tilbage, og at:
ter slutter mig saa ømt i sine Arme som før, seer mig
saa frit og aabent i Øinene, hvilken navnløs Henryk:
kelse vil jeg da føle! Gud! jeg hører Godtrin i Side:
værelset, om det var ham! Jeg maa bryde af — —

Fortsættelse efter nogle Timers Forløb :

Laura, det var ham, Fryd uden Lige! Hvo fats:
ter min Lyksalighed? Han er der igjen, trofastelskende,
som før. Med hvilken inderlig Følelse har han trykket
mig til sit trofaste Hjerter! og da jeg spurgte ham: var
Du mig tro, Oscar? da pressede han min Haand

med Taarer til sine Læber, og sagde: Cornelia, jeg er det evigt! — Laura, af hvo har en saadan Elsker at opvise som jeg? O, kom snart hertil, at Du dog ogsaa engang kan see ham, denne herlige, skønne Mand, af hvem hele Rom er stolt, som Din Cornelia

Oscar til Desconti.

Rom, den 8de October.

Min Kamp er belønnet, thi mine graahærdede Forældre velsignede mig med Glædestaarer over min Tilbagekomst, over min Trostøb til Cornelia, og denne hulde, uskyldige Skabning har modtaget mig med den høieste Kjærlighed. Med hvilke rørende Ord har hun skildret mig sin Angst, sin Længsel, og hvor ofte sagde hun med en høiere Rødme paa hendes Kinder, og idet hun slog de store, sorte Dine noget ned: „Nei, nei, Oscar! troløs bliver Du ikke, det vidste jeg bestemt!“ Og dette Hjerte, fuldt af Uskyldighed, Kjærlighed og Tillid til mig, skulde jeg forstøde? Nei! dertil var jeg ikke istand! Afskeden fra Mathilde havde snart reent tilintetgjort mig, paa hele Reisen levede jeg neppe. Men da jeg atter saae Roms Mure, mine Forældres Huus, faldt mig en Steen fra Hjertet, og da jeg saae Cornelia for mig, sænkede den første Glædesstraale sig atter i Din Oscars knuste Hjerte.

Mathilde til Karoline.

Rom, den 6te November.

Tilgiv mig, at jeg taug saalænge, men hvad skulde jeg skrive? Mine Lidelser ere Dig noksom bekendte. Italien kjender Du af Reisebeskrivelser; min vilde desuden være faldet meget slet ud, thi jeg har hverken Sands eller Interessé for Andet, end min ulykkelige Kjærlighed. Jeg lider ret meget, min gode Karoline, hav Medlidenhed med mig. Da vi kom til Rom, blev jeg saa ængstelig tilmode, jeg veed selv ikke hvorfor. Jeg vilde ønske, at vi ikke skulle blive der længe. Idag var jeg for førstegang i Peterskirken; jeg blev der saa gyselig tilmode, som om min hele Ulykke paa engang skulde styrte over mig paa dette hellige Sted; jeg bad ret inderligt, og mine Taarer flode uophørligen. Jeg kan ikke skrive mere, tilgiv mig det, og beklag Din Mathilde.

Oscar til Delconti.

Rom, den 8de November.

Delconti! Hun er her! Mathilde er her, jeg har seet hende idag i Peterskirken; hun knælede med foldede Hænder, bad saa inderligt, og den ene Taare rullede ned ad hendes blege Kind efter den anden. Jeg troede først ikke mine Dine, jeg nærmede mig til hende, uden at hun kunde see mig, og nu gjenkjendte jeg hende med Skræk, der som en Febergysen foer gjennem alle mine Nerver. Som fastgroet blev jeg

staaende paa en Plet; paa engang jog en Smerte igjennem mig: da samlede jeg mig, flygtede ud af Kirken, og her sidder jeg nu, og min Kraft til at bringe det store Offer, er ligesom lammet. Gud, Mathilde i Rom og jeg række en Anden min Haand! Hvorledes vil jeg kunne fuldbringe det? Og dog skeer det, og det saasnart som muligt. O Desconti! Ven, Broder, Skjebnen gjøre Dig lykkeligere, end Din Oscar!

Cornelia til Laura.

Rom, den 11te November.

Jeg er bedrøvet, min Laura, thi dersom jeg ikke allerede saalænge havde været overtydet om min Oscars Kjærlighed, saa vilde jeg troe, at han forstiller sig. Han har siden nogen Tid været saa sorgmodig, saa nedslaaet, ofte rigtignok ret om imod mig, men ofte sidder han halve Timer ved Siden af mig henzjunken i Tanker, uden at tale et Ord med mig; spørger jeg ham, saa forsikkrer han mig: naar Du først gandske er min, Cornelia, vil Du sikkert ikke mere see mig bedrøvet. Han kysser mig saa igjen, han bliver atter munter, men det forekommer mig, at denne Munterhed koster ham megen Svang. Naar skee skuffer jeg mig; jeg troer, at min alt for store Kjærlighed altid lader mig see Epøgeller. Naar han kun først er min, da skal Du ingen Klager høre mere fra Cornelia.

Mathilde til Karoline.

Rom, den 14de November.

O Karoline! Mine Videssers Maal var ikke fuldt; endnu engang maatte jeg see ham, der har tilintetgjort min Rolighed. Vi horte fortælle om en berømt Maler, som havde udstillet meget smukke Malerier. Jeg og Grevinde Seeberg gik derhen; strax ved Indtrædelsen var mig et Maleri, der stod i en Nische, særdeles paafaldende; det forestilte Adonis i Legemsstørrelse, og da jeg stod ret tæt foran det, var det Oscar, frappant truffet, kun Liv manglede ham. Tabt i Henrykkelse blev jeg staaende for dette Billede. — Skulde det vel vel være Hændelse, denne Liighed? sagde jeg halv høit. „Nei! svarte Maleren, der stod bagved mig, og talte lidet Tydsk: Originalen er Hertugen af Montevallo, og jeg maa tilstaae, at jeg aldrig har truffet Liigheden saa heldigen som her. Det er den smukkeste Mand, som jeg har truffet paa mine mange Reiser, og selv her i Rom; derfor valgte jeg hans fuldkommen skjonne Skabning, til at male en Adonis efter.“ Maleren gik bort, men jeg blev endnu bestandigen staaende og tænkte: mon vel Montevallo og Waller ere een Person? O nei! sukede jeg; idet samme horte jeg pludseligt en Stemme ved Siden af mig sige: Det er ham! Jeg saae mig om, og fik Die paa en ung, smuk Dame, der gik ved Armen af en Eldre; hun kastede omme Blikke paa Maleriet, og talte Italiensk med sin ledsagerinde. Indholdet af deres Samtale var blot den Liighed, der fandt Sted mellem Adonis og Hertugen. For ei at genere dem i Betragtningen af Kunstværket, gik jeg

til den anden Side af Salen, og stillede mig foran et stort Tableau, der forestillede Helena's Nov. Der stod endnu Udskillige ved Siden af mig, den Ene sagde: „Der er han selv, Hertugen!“ Jeg saa mig om, og for mine Dine stod Oscar ved Døren i en varm Samtale med Maleren. I samme Dieblik blev den unge Dame ham ogsaa vaer; hun fløi hen til ham, greb hans Haand med et kjærligt Smil, og drog ham blidt hen til hans Portrait. Han saa venligt paa hende, og fulgte hende gandske langsomt. Jeg blev ubevægelig staaende, mine Dine vare stift heftede paa den Elskede, og en navnløs Smerte greb mit Indre. Altsaa denne Hertugen af Montevallo, og hun hans Elskede, tænkte jeg. Nu blev det mig klart, hvorfor han sagde: spørg ei, Mathilde. Hvad kunde han have svaret mig Andet, end, jeg staaer for høit for Dig, eller, jeg er for ustadig, til længe at elske Dig. O Gud! saasnart kunde han glemme mig, den endnu bestandigen Elskede! I disse Betragtninger stod jeg fordybet, da forlod Oscar de Dørige, og nærmede sig det Maleri, for hvilket jeg stod; hans Blik faldt paa mig, og studsende tumlede han et Skridt tilbage. All Rødme forsvandt af hans Ansigt, han foer med Haanden op mod Vanden, hans Læber bevægede sig, og den ene Haand strakte han ud til mig. Jeg samlede min Styrke, saa endnu engang ret vist paa den Elskede, og iilte ud af Salen. Til al Lykke havde Ingen bemærket denne Scene; jeg søgte Grevinde Seeborg op, og bad hende gaar hjem med mig, da jeg slet ikke var vel; hun gik strax bort med mig. Jeg havde strax skrevet Dig det, men jeg var saa svag, at jeg

i tre Dage ikke var istand til at føre en Pen, Og endnu følger jeg bestandigen en Skjælven paa alle mine Lemmer. O, skriv snart til mig, men beklag mig ikke; thi snart har jeg jo overstaaet Alt.

Oscar til Delconti.

Kom, den 18de November.

Hvi forfølger Mathildes Billede mig, og lader mit Offer vore op til Kæmpestorrelse! For nogle Dage siden gik Cornelia ud, for at see den berømte Maler Binaris Malerier, jeg lovede at følge hende; da jeg kom derhen, var Cornelia der allerede. Efter at jeg havde beseet adskillige Malerier, vilde jeg til at betragte et af de større nsiere, og for dette stod — Mathilde, gandske sort klædt, som en Billedstøtte, livløs, uden Bevægelse. Jeg kan ikke beskrive, hvad der foregik i mig i dette Dieblik; kun saameget erindrer jeg mig, at jeg i første Dieblik holdt det for et Blændværk, thi min Phantasie, der ikkun altfor meget beskjeftiger sig med Mathilde, troer overalt at see hende, og selv naar jeg holder Cornelia i mine Arme, synes det mig ofte, at det er Mathilde. Men snart saae jeg, at det var Virkelighed, thi mit Die mødte hendes, hendes Die udtalte den høieste Kjærlighed, jeg var lykkelig i et Sekund. — Allerede vilde jeg, glemmende Alt omkring mig, styrte ned for hendes Fodder, da forlod hun hurtigen Salen, og i samme Dieblik kom Cornelia hen til mig, og sagde: „Oscar, Du er jo gandske

henrevet af dette Malerie, i en saadan Affect har jeg endnu aldrig seet Dig." Cornelias Røst vakte mig af min Dvale, jeg svarede: jeg veed ikke hvad, undskyldte mig med et nødvendigt Besøg, og lod Cornelia være ene med sin Tante tilbage. Siden den Tid jeg atter har seet Mathilde, er der et Oprør i mit Indre, som jeg ikke kan beskrive! For at gjøre en hurtig Ende paa denne stedsevarende Kamp, lader jeg mig i Overmorgen vie til Cornelia; naar jeg engang er bunden, saa levnes der mig intet Valg mere. Ja Delconti, Dig ene har jeg tilstaaet det, at jeg aldrig mere bliver lykkelig, og at jeg, saa ulykkelig jeg end bliver, dog maa synes lykkelig. Mathilde vil hade mig, foragte mig, og jeg fortjener dog kun hendes Medlidenhed. Du allene kjender min lidelsesfulde Tilstand, og ogsaa Dig være det klaget for sidstegang; thi fra det Dødsblik, Præsten har knyttet mig til Cornelia, skal der hverken til Dig eller nogen Anden strømme nogen Klage mere over mine Læber. Mine Forældre og Cornelia skulle aldrig ane, hvor ulyksalig jeg er, de skulle Alle blive lykkelige ved mig, Alle! Alle! jeg allene vorde ulykkelig!

Oscar.

Cornelia til Laura.

Rom, den 19de November.

Imorgen bliver jeg viet til min Oscar; endnu igaaraftes bad han med Taarer og en Rørelse, jeg aldrig før har seet hos ham, at jeg dog den næste Dag

for evigt maatte worde hans, og Du veed, jeg kan ei afflaae ham Noget. Imorgen altsaa vorder den største Jordelykke mig til Deel, thi han, for hvem sikkert enhver pige gjerne hengav sit Liv for at besidde ham, bliver Min for evig. Glæd Dig med Din lykkelige Cornelia.

Mathilde til Karoline.

Rom, den 21de November.

Nu er Alt forbi. Han er for evig tabt for mig, ethvert Haab er forsvundet for mig, men han er skyldfri, og denne Tanke borttager en stor Steen fra mit Hjerte! — Igaarmorges kom vor snaksomme Bertinde til os, og fortalte med vigtig Mine, at Hertugen af Montevallo Klokken ti idag blev viet til den unge Grevinde Bentoni i Peterkirken; en navnløs Qval trængte sig gjennem hver Muskel af mit skjælvende Legeme. Den Troløse! tænkte jeg, samlede min Kraft, foregav, at jeg havde et nødvendigt Erinde, og gik tilsløret til Peterkirken. Jeg knælede bagved Hoyalteret, saaledes at Ingen kunde see mig. Der var endnu gandske stille og tomt. Med Slaget 10 aabnede sig den store Dør, og Oscar traadte ind, over al Forestilling smuk, ved hans Haand den samme unge Dame, jeg havde truffet hos Maleren; efter dem fulgte et langt Tog af Bryllups-gjæster. Oscar gik med saa faste, rolige Skridt til Alterets Trin, og kom til at staae mig nærmest. Hans

Fatning fordoblede min Fortvivlelse. De blebeviiede; hvert Ord var mig som et Dolkesstik i mit jammerfulde Hjerter; men Oscar stod der uden noget Tegn paa Besmod; kun et Par Gange skiftede han Farve, og Alt hvad han sagde, sagde han med sagte, og som det forrekom mig, ubis Stemme; men hans Dine var fast hæftet paa den lykkelige Brud, der stod skøn som en Engel ved hans Side. Gandste hvid klædt, med en grøn Krands i de sorte Lokker, en fin Rødme bedækkede hendes sjelfulde Ansigt, hendes drukne Blik hang med et henrykt Smil ved ham, for hvem jeg havde bortgivet tusind Liv, for kun een eneste Gang at staa ved Siden af ham som hans Brud, som denne Lyksalige. Ceremonien var tilende, de gif, og jeg sank til Jorden. Smerten over, nu saa gandste for evigt at være forladt af Den, som jeg elsker, af, som jeg elsker saa høit, tvang mig til at fremstøtte de Ord: O, jeg Ulykkelige! men da forlode mine Sandser mig. Da jeg atter kom til mig selv, var Kirken tom; med Røse stod jeg op, og vaskede hen til den Plet, hvor Oscar havde staaet, der faldt jeg paa Knæ, og bad Gud om, at give mig Kraft, at bære min Ulykke uden Rnur, og ei at gjengjelde Oscar de Lidelser, han havde voldet mig. Nu gif den Forudsøelse, jeg havde havt i dette hellige Tempel, i Opfyldelse, thi nu forekom det mig, som om al Ulykke brød ud, og styrtede ned over mit Hoved. Med stor Anstrængelse forlod jeg dette, for mig saa sølsomt gyselige Sted. Næppe kom jeg i det Frie, før næsten mine Knæ sank med mig; med Anstrængelse af alle mine Kræfter sneg jeg mig langsomt videre, støttende mig til Søilerne af

den pragtfulde Kolonade, der paa begge Sider fører til den majestætiske ophsiede Bygning. Jeg kaster mit Blik paa den majestætiske Obelisk, der hæver sig stolt midt imellem disse herlige Søilegange, paa Bassinerne, fra hvilke Vandet springer i en saa u hørt Høide, tabt i Beskuelsen af disse Kunstværker, swims lede jeg, og jeg var maaskee atter sjunken ned, dersom ikke en gammelagtig Kone havde grebet mig. Den Gode, der saae min Usmagt, tilbød sig, at ledsage mig hjem; jeg modtog det med Taknemmelighed. Da jeg kom tilbage til min Bolig, faldt jeg min gode Seeberg om Halsen, og aabenbarede hende Alt. — Jeg havde fundet en deeltagende Veninde i hende. Endnu sad hun trøstende ved min Side, da et fremmed Menneske traadte ind og overrakte mig en forseglet Seddel; jeg brød den, og gjenkjendte Oscars Haand. Med skjælvende Glæde læste jeg de Ord: „Tilgivelse, Mathilde, jeg synes Dig maaskee skyldig; men jeg er det ikke. Jeg har bragt mine Forældres Villie en tidligere hellig aflagt Eed, Dyden, Religionen, et stort Offer; mig kan Intet Andet lønne derfor, end at høre det eneste Ord: Tilgivelse! fra Dig. Oscar.“ — Den Fremmede ventede paa Svar: med skjælvende Haand skrev jeg til den saa fyrigt Elskede: „Tilgivelse og et evigt Levvel fra Mathilde!“ Da jeg havde affendt denne Billet, blev jeg lettere tilmode; at finde Oscar mere skyldfri, end jeg troede, tog dog en Deel af Smerterne fra mig. Saasnart jeg er kommet mig noget, forlade vi Rom, og jeg iler tilbage til min Families stille Kred. Derfra saae Du først atter Brev fra mig.

Oscar til Deleonti.

Rom, den 29de November.

Cornelia er min Kone, hun hænger ved mig med den rene, inderligste Kjærlighed, der maatte røre det føleløseste Menneske, og derfor skal hun ogsaa blive lykkelig. Mathilde er reist herfra, hun har tilgivet mig; jeg er tilfreds, rolig, jeg føler mig styrket til uden Knur og Klage at bringe mit Offer, skulde det end være til mit Livs Ende. Paa dette Brev vil der længe Intet følge, min Ven; ei før skriver jeg Dig atter til, for jeg idet mindste fortjener en Deel af Cornelia's Kjærlighed. Lev vel! Ewig Din tro Ven

Oscar Montevallo.

Cornelia til Laura.

Rom, den 30de November.

Han er min! Vi ere for evigt forenede; Intet ligner min Lykke. Han er den sømme, kjærligste Egtefælle, der kan gives; min Glæde er saa stor, at jeg indbilder mig, at denne salige Følelse ligner Himlens Glæde. Meget kan jeg ikke skrive; kom selv, for at Du kan være Dievidne til Din Cornelia's overstrømmende Fylde af Lyksalighed.

Mathilde til Karoline.

Herrndorf, den 9de Januar.

Her er jeg atter i mit kjære Herrndorf, i mine Forældres og Sødsfendes Arme. Ingen vilde læn-
ger kjendes ved mig, saa forandret seer jeg ud; men
mine Slægtinges Kjærlighed og den Elskedes Ustyk-
dighed indgyde mig dog nogen Rolighed, og jeg haas-
ter, at jeg med Tiden efterhaanden vil komme mig,
men lykkelig, munter, glad bliver jeg vel aldrig mere.
— Mine Forældre ønske, at see mig forsoget, og
desaarsag har jeg valgt at blive Stiftsdame, at
man ei skal komme paa det Indfald, at gifte mig
hort; thi min Haand vilde jeg aldrig bortgive
uden mit Hjerte, og dette er jo for evigt kun helliget
Oscar. O, gid han maatte blive lykkelig! Det allene
var endnu istand til at glæde mig. Saasnart Du
vender tilbage fra Wien til Heimsee, iler jeg i Dine
Arme. O gid dette Dieblif allerede var kommet,
hvori jeg efter saa lang en Tid atter mundeligen
kan forsikre Dig, med hvilket inderligt Venstaa
Du elstes af Din Mathilde Glörenburg.

(Louise Brachmann.)

Novisfrieriet.

Original Comedie i een Akt.

Personerne:

Grundvad.

Mad. Grundvad, hans Kone.

Somfrue Kumpedal, hendes Tante.

Sidsse, hendes Pige.

Rasmus, Dennes Forlovede.

Pirouette

v. Frosch

Paust

Biol

Swink

} Friere.

Handlingen foregaaer i Nisboenhavn i Mad. Grundvads Dagligstue, om Formiddagen.

Første Scene.

Rasmus. Sidsse.

Rasmus (kommer leende ind med en Avis i Haanden.)
 Nei! det er for galt — det er alt for galt!

Sidsse. Hvad for noget?

Rasmus (som før). Det er kosteligt! Det er prægtigt!

Sidsse. Saa sig mig dog, hvad det er, Du har saa godt af.

Rasmus (som før.) Ungdommen raser, sa'e Kjerlingen, hun sprang over et Halmstraae.

Sidse. Enten gaae Din Bei, eller lad mig høre, hvad det er for en kostelig Historie!

Rasmus. Ja Du skulle bareste høre: hvad mener Du vel, vores kjære (seer sig omkring) hun er vel ikke oppe endnu?

Sidse. Det troer jeg ikke.

Rasmus. Seer Du: vores smukke, dydzirede Jomfrue Rumpedal frier i Aviserne ha ha ha! Hør nu her (læser af Avisen): „En honet Jomfrue i sine bedste Aar, som eier en honet lille Formue, ønsker at indgaae et honet Parti med en Ungkarl eller Enkemand. (langsom og med Eftertryk) hun er at finde i Gothersgade No. 65, 1ste Sal til Gaden idag Formiddag fra 10 til 12.“ Det er jo hende gandske bestemt.

Sidse. Intet andet! det har jeg længe vidst.

Rasmus. Saa — har Du det? See, see! Det var artigt! Naar man seer ret til —

Sidse. Hvad seer man saa?

Rasmus. At det er Jomfrue Sidse, som har givet hende det smukke Raad —

Sidse. Saa seer man gandske feil — jo vist! Det havde nok megen Rimelighed! Nei, men dersom man sagde, at det var Jomfrue Sidse, som selv havde havt dette Indfald, selv skrevet Avertissementet, og selv ladet det indrykke — saa saae man gandske ret.

Rasmus. Er Du da reent af Lave? Hvor tør Du vove saadant noget?

Sidse. Gjort Gjerning er halv forsvart.

Rasmus. Saa siger Prokuratorerne — men hvad er egentlig Din Hensigt?

Sidse. Det skal jeg snart forklare Dig: for det første, at ha'e lidt Løier imens min Madam er paa Landet, og for det andet var det jo ikke umuligt, at der kunde melde sig en Frier til vores kjære, velsignede Gomsfru Kumpedal. Du kan da sagtens tænke, at vi gjerne saa hende vel forsoget; hun er en Plage for os stakkels Piger, og et dagligt Huuskors for min gode Madame, der blot taaler hende, fordi hun er hendes Moders Søster.

Rasmus. Hm, ja! det la'er sig høre.

Sidse. Skulle det nu mislykkes, saa er det jo ikke meer end det samme — Hvem har vel sat det i Uviserne? En eller anden Spøgefugl — mig tænker Ingen paa; men dersom det nu lykkedes, og vi bliver af med Orgelværket — hvem havde saa fortjent en Præmie?

Rasmus. Ja paa det Lag — om nu Madam men kom hjem imidlertid, mens Frieriet var allerbedst igang?

Sidse. Vist ikke! Hun bliver paa Landet en otte Dage endnu.

Rasmus. Det kan Du ikke være saa gandske vis paa; om hun kom alligevel?

Sidse. Jh! saa var vel Ulykken ikke saa stor — hun ville troe, at Gomsfruen selv havde sat det i Uviserne og lee ad det Hele.

Rasmus. Jo hun er nok lattermild! jeg gab vidst, om hun har leet i de sidste 10 Aar, siden hendes salig Mand reiste.

Sidse. Jeg troer ikke engang, hun har smilet, Skakkels Kone, det var ogsaa en kort Glæde! Kun i fjorten Dage havde de været gifte, saa maatte han afsted for at hæve den Arv i Holland.

Rasmus. Og man hørte da aldrig fra ham siden?

Sidse. Hverken fra ham eller Skibet — nei — de ligge paa Havsens Bund — af ja — hun glemmer ham heller aldrig, der gaaer ingen Nat forbi, at jeg jo hører hende græde eller sukke.

Rasmus. Men hvorfor flyttede hun da egentlig fra Aalborg — fra Slægt og Venner?

Sidse. Slægt og Venner? Ja paa det Lag! Da han var borte, brød hun sig lidt om alle de andre — hun kunde ikke engang taale, at blive paa det Sted, hvor hun havde begyndt saa lykkeligt et Ægteskab, og desuden troede hun bedst at kunne have sin Eensomhed her i Kjøbenhavn. Jeg flyttede med, og jeg troer aldrig jeg forlader hende.

Rasmus. Ikke det? Tænker Du da vi kan boe hos hende, naar vi blive gifte?

Sidse. Det er ikke værd at tænke paa — den Dag den Sorg.

Rasmus. Det er godt nok, men skal jeg biev derefter?

Sidse. Det er Du vel nødt til — hun har lovet mig hvad vi behøver for at sætte os ned, men det staaer ingensteds skrevet; og dersom jeg nu forlader hende — det blev vist ikke tilpaa.

Rasmus. Ja saa kan det have lange Udsigter — men Hilleman! der kommer Jomfruen — jeg

Kjender hende paa Gangen — er her ikke et Sted, hvor jeg kunde skjule mig? og allensfals være i Nærheden, om der skulle komme Nogen og gjøre sig unyttig —

Sidse. Du siger Noget — veed Du hvad — her inde i Garderoben — Du kan høre Alting; men pas paa Du ikke røber Dig. (Lukker ham ind i et Siderørrelse.)

Anden Scene.

Sidse. Jomfrue Rumpedal.

Jomfr. Rumpedal. Hm! Staaer man her gandske ledig paa Torvet? Ja jeg kan troe, naar Musen er ude, spiller Katten paa Bænkene.

Sidse. Nu blev jeg saamen færdig med Stuen i dette Dieblif.

Jomfr. R. Jo man har et Stykke travlt, men meest med sin egen smukke Person, naar man venter sine Fyre.

Sidse. Sid Ingen havde flere Fyre end jeg! Og om jeg maatte være saa dristig at spørge, mon aldrig nogen Ungkarl har seet paa Jomfruen?

Jomfr. R. Nyt! Hvad bryder jeg mig derom! Lad dem see saalænge de vil, det stemme næsvise Kram, hæ!

Sidse. Jomfruen er nu saa grumme stræng, men jeg saae nok, hvad jeg saae — paa sidste Marskerade —

Jomfr. Rumpedal. Det har nok været noget rart!

Sidse. Jeg veed nok, De kan ikke lide at høre det.

Jomfr. R. Saa! Da skal hun ikke troe, jeg daaner for det! Hun maa saamen gjerne sige Alting for mig.

Sidse. Jo jeg saae en heel Flok unge raske Casvelerer, der altid rendte i Hælene paa Dem.

Jomfr. R. Paa mig? Er hun klog? Troer hun jeg var paa Masquerade.

Sidse. Var det ikke Dem, saa var det En, som lignede Dem saa accurat som den ene Søster den anden.

Jomfr. R. Tosse! Hun kunde jo ikke see mit Ansigt!

Sidse. De skulde bare høre, hvad den En sagde!

Jomfr. R. Det har nok været noget sundt!

Sidse. Seer Du — sa'e han til den Anden — det er den smukke Jomfrue Rumpedal fra Gothersgaden, jeg kjender hende paa hendes Taille.

Jomfr. R. Glidder Gladder!

Sidse (seer ud af Vinduet.) Der kommer en Fyr herop, jeg tør sværge paa, det er ham.

Jomfr. R. Iha! Hun gjør mig gandske forstræffet! (speiler sig) for en Skamfærd! jeg seer ud som en Natugle.

Sidse (affides.) Ja saa omtrent. (Der bankes.)

Jomfr. R. Kom ind!

Freedie Scene.

De Forrige. Pirouette.

Pirouette. Tusind Forladels, min smukke Dahm!
jeg spør, hvem af al to er den Mademoiselle?

Sidsse (peger paa Tomfr. Kumpedal.) Det er hende,
min Herre!

Pir. Ak! min charmant Dahm! Jeg er kom
at kaste mig paa Deres Fodder.

Tomfr. K. Ih, Gud bevares! Det er formes
gen Vre — maa jeg ellers spørge om min Herres
Navn?

Pir. Jeg mig kal Jean Jaques Joseph Maria
Henry Louis Bernadin Baron de la Pirouette.

Sidsse. Det var da et deiligt Navn.

Pir. Og gammel, min Barn! gammel som
Mettusalem.

Tomfr. K. Og Deres Vrende?

Pir. Min Hærind? At gjør en lil Mariage.

Tomfr. K. Jeg forstaaer Dem ikke.

Pir. Tant pis! Jeg mig tryk ut, meget ont
paa Dansk eh bien! Jeg mig gift en lil smul med
Mademoiselle.

Tomfr. K. Har jeg i mine Dage hørt Magen!
Min Herre, vi kjende jo slet ikke hverandre.

Pir. Tant mieux, vi saa viid kun mange
got om os.

Tomfr. K. (tit Sidsse.) Jeg troer ikke det Mens
neste er rigtig klog.

Sidse. Jo saamaen er han saa; men De høret nok, at det er en Franskmænd — og Baron oven: ifjøbet.

Vir. (affibes) ah! un morceau pour la bonne bouche mais qu' importe? il faut faire bonne mine!

Jomfr. K. (til Pirouette:) Jeg har altid hørt saameget godt om de Herrer Franskmænd; jeg haaber ikke, at De vil holde en stakkels Pige for Nar!

Vir. Point de tout! Mit Ingen aal for Nar; jeg er en Mand fra Wehr og fra Adell.

Jomfr. K. Meget vel! Men jeg finder det dog noget besynderligt, at De som gandske Fremmed —

Vir. O Mademoiselle! Jeg ar mange godt i Frankrif — jeg eie mange Slot — mais! saa kom la canaille, og begyn en lil smul Spectacle, og bræn min Us — og slaae ihjel mang Adelsmand, og saa jeg mit promener en lil Tour til Dannemark, mais, naar di Prys og di Keiserlik pryffel de slem Knæk di Bourgeois, jeg kom hjem og bliv en stor Weermænd.

Jomfr. K. Det kan have lange Udsigter, og imidlertid hører jeg nok, at min Herre intet har. —

Vir. Sølv og Guld meget lille; mais — her jeg viis Dem noget mange bedre, (tager en Præntion frem af sin Barm, og deraf en Karreds Klub indsvøbt i Silke) da di Convent uational skar Dvd fra min Kong, jeg tog en lil Stykke af sin — sin — foudre! hvordan sik kal den Kjol, som di bær ind paa sin bar Krop?

Jomfr. K. Sy, min Herre!

Pir. Fyminær? eh bien! den lil Styk Fyminær ar min Kong Louis figsten baaren i sin Krop, da han sik dæd; naar jeg kom jem til Frankrik, jeg for saa en petit Fyminær mig kjøb mange got.

Sidse. Nei see! Det er min Tro mange Penge værd. Den salig Konge har saamæn havt gandske kjønt Linned.

Pir. (kysser og forbarer det igjen.) Skal vær en Prægent til min Kone.

Jomfr. K. (affibes) Hm! Intet andet! Den Klud kan han beholde selv.

Sidse (til Jomfr. Rumpedal.) Den er indsat i Guld! Men vi komme vist til at byde ham Frokost.

Jomfr. K. Uaja! Du kan dække til ham i Salen. (til Pirouette) Maa jeg byde lidt Frokost?

Pir. Jeg sie mang Lak, og spis Dem med min smuk?

Jomfr. K. Det frabeder jeg mig — vær saa artig — Sidse, gaae med og sørg for Hr. Baronen.

Pir. A revoir! (bort med Sidse.)

Fjerde Scene.

Jomfrue Rumpedal.

Skal jeg eller skal jeg ikke? Det er en vakker Cavaleer, det kan man ikke nægte — men hvor mon han da har seet mig? paa Mafferaden? Det er muligt — hvem kan lægge Mærke til alle de Her-

rer, der vimser omkring En? Men Financerne? Han er nok svag i det Kapitel. (Der høres Allarm udenfor.) Herrejemini! Hvad mon det er for en Dragon, der kommer stampende op ad Trapperne? (Der bankes.) Kom ind!

Femte Scene.

Jomfr. Rumpedal. v. Frosch, siden Sidse.

v. Frosch. Schwerennoth! Hvat det jukker mig min Uls af den Sukken efter di fordante Hausnummers! Gehorsamer Diener!

Jomfr. K. Ejenerinde!

v. Frosch. Met Tilladelse — er det her den Jungfer boer, som sig vil forgifte?

Jomfr. K. De er nok gaaet feil.

v. Frosch. Schwerlich, min Skjonne! Er den Huus sin Nummer ikke fem og dreds?

Jomfr. K. Jo!

v. Frosch. Wohl denn; og Di er den Jungfer?

Jomfr. K. Det er et særdeles Spørgsmaal, min Herre — ja vel — jeg er Jomfrue Rumpedal.

v. Frosch. So har Dingen sin Riktikhet.

Jomfr. K. (affides,) Det er et underligt Menneske. (høit) Maa jeg spørge om min Herres Navn?

v. Frosch. Mein Nahm er Frits Frantz, Ferdinand Filibert von Frosch, weiland Major in Schwarzberg — Sonderhausfischen Diensten, jezt aber vil jeg som Oberst in den danske Armej indtræte.

Jomfr. K. Jeg gratulerer! Men Deres Besøg her?

v. Frosch. Kommer gandske natyrlig von die Zeitungen. Di, mein Allerliebste! seger en Man og jeg en Kone.

Jomfr. K. I hvem De saa er, skal jeg fra bede mig Uhosfligheder!

v. Frosch. Donnerwetter! er det Unheffighet? Har Di ikke selbst insitiret?

Jomfr. K. Nei, nu gaaer det forvidt.

v. Frosch. Ho! Det maa go meget videre, om der schal komme noget utaf — en Wort saa got wi fir og tid. Vil De hase mig til Dereses Hr. Gemal?

Jomfr. K. (affides.) Hvordan skal jeg dog blive skilt ved dette gale Mennefte? (høit) Min Herre, det fordrer Betænkning.

v. Frosch. Na! und wi lang skulle den være? Nær en Fæstning ikke kan holde sig, den maa ikke opvarte en Sturm, men allerkjærest give sig over med den ferste den beste Trompeter. (Sidse kommer ind.)

Jomfr. K. (tilside.) Det er et forstræffeligt Mennefte!

S. Det er ogsaa En af de Herrer fra Mæskeraden — jeg har nok seet, hvor tidt han har gaaet og patrolleret her forbi; men Jomfruen kan nu aldrig taale, at man taler om saadant noget.

v. Frosch. (affides.) Nu holder hun Krigsbret, om hun skal gifte sig paa Rade og Unnade.

Jomfr. K. Hm, hm! hvorledes skal jeg da blive ham qvit?

Sidse. Lad ham gaae ind til Franskmændene!

Jomfr. K. Det er ogsaa sandt! (til v. Frosch)
 Hr. Major, jeg veed ikke, om jeg maa byde lidt
 Frokost.

v. Frosch. Donnerwetter! Den Infalt var
 got! Det kribler og krabler mig her om Hjertet,
 for jeg har ganske nøchteren en Par smaae Leites
 nanter expedirt.

Jomfr. K. Hvad har De?

v. Frosch. Jeg har barbirt en Par junge Her-
 rer en Schmule; den Ene gav jeg en Erinnerung fra
 mig kvær über sin Mage; den Anden har jeg skilt
 ved Næs und Dhren paa et Hug.

Jomfr. K. Ah! Sidse! hent mig et Glas koldt
 Vand! de grusomme Mandfolk!

v. Frosch. Tausind Sakrament! um so war
 maae sich en Soldaterkune intet brude — nær Di
 ferst bliver Frau Obristin, Di ikke veet nogen Mor-
 gen, om jeg skal komme marschirende levende oder
 deet hjem om Aftenen. Pagatel, Pagatel!

Jomfr. K. Na! Gud frie os! Men De glem-
 mer Frokosten, vær saa artig at trine her ind og
 sæt Dem til Bordet!

v. Frosch. Jeg dækker mannigfaltig — jeg har
 rigtig nok even sat en stor Portion, aber — Di
 commandirer, und jeg mo parire Ordre.

(gaaer ind til Pirouette.)

Sjette Scene.

Jomfr. Kumpedal. Sidse.

Jomfr. K. Det er dog respektabelt, at lade hant gaae ind til Franskmændene — jeg er bange, der skeer en Ulykke, naar de mærker, at de ere Rivaler.

Sidse. Det kan være slemt nok.

Jomfr. K. Om et Menneske skulle miste Livet for min Skyld — det forvandt jeg aldrig.

Sidse. Det forstaaer sig, det var meget ubehageligt; men paa den anden Side maa det dog være ret morsomt, naar man faaer saadanne Beviser paa Mandfolkene's Kjærlighed — men tys! Der er En igjen ved Døren!

Syvende Scene.

De Forrige. Viol.

Viol. (langsomt og pathetisk.)

Som naar en bælmørk Nat indhyller vore Fjed,
 Og ingen Stjerne titter gjennem Mulmet ned.
 Naar Solen da med eet i Middagslinien staaer,
 Og Maanen rødrende frem ved dens Side gaaer.
 Ei anderledes er det med mig nu, da jeg
 Opdager baade Sol og Maane paa min Vej.
 Tillad da, at jeg først Dig, hulde Sol! tilbeder.

(Knæler for Sidse.)

Sidse. De tager feil, min Herre! jeg er kun Maanen.

Biol. Men (pegende paa Jomfrue Rumpedal.) tilgiv, englemæssige Sol! Deres Glands forblinder de mig.

Jomfr. Rumpedal. Om Forladelse, min Herre! Det er mig virkelig en Gaade.

Biol. Ja hvad er ikke en Gaade? Livet er en Gaade, jeg er selv en Gaade — kun De formaaer at løse den.

Sidse (til Jomfrue Rumpedal.) Det er vist nok, han taler da deiligt for sig, hvem der bare kunde forstaae det!

Jomfr. R. Lær jeg bede De vil forklare Dem tydeligere!

Biol (reiser sig.) Velan! Jeg vil forsøge, at udtale mine uudsigelige Følelser: De seer her for Dem en Ulykkelig, en Bold for Stjebnen — mistjendt, hadet, forfulgt af Guder og Mennecker.

Jomfr. R. Gud frels os! Hvad har De da gjort?

Biol. Hvad har jeg gjort? Alt og Intet: jeg har elsket de deiligste Prindsesser og omfavnet himmelste Feer — jeg har frembragt Helte — jeg har atter tilintetgjort dem, jeg har sænket mig ned til Havets Afgrund, og atter opløftet mig over Stjerne; jeg har badet mig i Morgenrøden, optændt min Sjæl ved Æquators Luer og afsølet den i Nord: polens Jis — forstaaer De mig?

Jomfr. R. Ja Ja — overmaade godt.

Sidse. Ja! Det er saamæn tydeligt nok. (sagte) Han er gal.

Biol. Jeg har kæmpet med Elementerne — jeg har kelseiret dem — gjort dem underdanige — jeg har været Engel og Menneſke — Fugl og Fiſk — Inſect og Amphibie; men ſtedſe har jeg ſavnet et viſt: jeg veed ei hvad — jeg hader Livet — kun De kan forſone mig med det.

Jomfr. K. (affides.) Det arme Menneſke! Han er virkelig fra Forſtanden.

Biol. Ja! jeg har begaaet en ſvær Forbrydelse.

Jomfr. K. (til Sidſe.) Han gjør mig baade angst og bange — hvad ſkal vi da gjøre ved ham?

Biol. Hvori den beſtaaer — det veed jeg ikke — det er ſkeet mig uafvidende — noget rædsomt, noget uhyre er ſkeet og ſkeet ved mig; men hvad — hvor — naar, det er ſkjult med et uigjennemtrængeligt Slør; til at løſte dette, har Skjebnen udſeet Dem.

Jomfr. K. (til Sidſe.) Jeg veed næſten ikke, enten han er forrykt eller det er en Skjelm, ſom ſtiller ſig ſjantet an. (høit og raſt) Min Herre! Hvad fører Dem herhid? Hvem er De?

Biol. Hvem jeg er? O, kan diſſe forgrædte Dine — diſſe blege Kinder — denne furede Pande.

Sidſe (affides.) Denne lappede Kjole —

Biol. Dette ſkjælvende Hjerter ikke ſige Dem, hvo jeg er?

Jomfr. K. Nei i Sandhed!

Biol. Nu ſaa lad da det døde Bogſtav tale for mig! Lad diſſe min Muses ſpæde Poder —

Sidſe (affides.) Aus! Han er allerede gift.

Viol (tager en Bog frem og rækker Jomfr. Kumpedal.) Disse bly, bestedne Vinterblomster — de sødeste Timers skjønneste Fostre fortælle Dem (med stigende Høi-
hed) at jeg er Digteren — Mads Viol!

Jomfr. K. (affødes.) Aha, det er en Digter!

Sidse (til Jomfr. Kumpedal.) Det er en anden
Sag! Jeg tænkte han var gal.

Jomfr. K. (høit. Jeg takker tusind Gange!
Det er da en deilig Bog! Den er nok trykket i Aar?

Viol. Ja! og under de lykkeligste Auspicier
gandske og aldeles i den mageløse Hoffmanns Smag,
og saameget tør jeg forsikre Dem: her findes ikke
nogen af de gamle forjædsfede Remner; De skal
hverken opdage Spor til Sandhed eller Moral —
fligt hører hjemme paa Cathedre og Prækestole. — De
kunde vel spørge mig, hvad Lendents mine Digte
har? men dertil svarer jeg Dem: de har slet ingen
— de maa ingen have, det er Særkjendet paa den
nyere Poesie, at den veed ikke selv, hvad den vil;
den poetiske Aare strømmer gandske vildt — blindt
— forvirret; Digteren er saa at sige et dødt In-
strument, hvorpaa Naturen spiller —

Sidse. Aa! Maa vi da ikke høre et lille
Stykke!

Viol. Hjertelig gjerne! men nei, jeg vil ikke
ved Declamationen bestikke Deres Indbildningskraft,
eller kjøbe Deres Dom — mine Digte skulle tale
for dem selv — jeg smigrer mig med, at De vil
finde en vild, ubændig Phantasie, for hvilken intet
er stort eller smaat, ædelt eller uædelt, helligt eller
vanhelligt, men Alt ligefjont, forudsat, at det er

enormt, urimeligt, utroeligt, umuligt, ja endogsaa rasende — satanisk. Vil De til Exempel lægge Mærke til et Stykke, betitlet: „Skruptudsen eller den tolv gange forvandlede Prindsesse.“ Det er godt — det er extra. — Dog, jeg gaaer for at overlade Dem uforstyrret til Læsningen af mine Værker — og saa kommer jeg igjen for at forhøre, om De vil forene Dem inderligen med mig (vil gaae, men holdes tilbage af Sidse.)

Sidse. Vilde De ikke hellere nyde lidt Frokost? Herinde ville De finde to Kavalerer, som kan holde Dem med Selskab saalænge. (viser ham ind.)

Viol (ibet han gaaer:)

Jeg gaaer med Pilen i mit Hjerte,
O! drag den ud, at ei min Smerte
Skal blande mig med Pluto's blege Skare.

(Gaaer.)

Sidse. Na nei! Det har vel ingen Fare!

Ottende Scene.

Jomfr. Kumpedal. Sidse. Faust (lidt beskjæmt.)

Faust (taler langsomt og søger at skjule sin Tilstand.)
En stadselig god Morgen! Er det den Jomfrue, som vil giftes med en Enke?

Jomfr. K. (til Sidse.) Det bliver for galt nu.

Sidse (til Jomfrue Kumpedal.) Na! han mener det ikke saa galt, som han siger det.

Paust. Hvad behager? Ja for jeg ville nok ogsaa gifte mig, skal jeg sige os, for det er nu saa: dan min Maneer, og det kan nu ikke være ander: ledes, hvad behager?

Sidse. Jngenting.

Paust. Det er godt for Dinene, for jeg er da Marstkandiser, kan jeg troe, det er nu saa min Ma: neer; det er mig, som er Marstkandiseren her nede paa Gaden, det er nu min Maneer; jeg er den største Marstkandiser i Berden og handler med alle Ting i Byen; De kan ikke nævne mig nogen Ting, som jeg har; hvad behager?

Sidse (til Somfrue Kumpedal.) Ham tænker jeg ikke vi har nodig, at byde Frokost.

Somfr. K. Sy! Det fæle Menneſke! Blot vi kunde faae ham bort med det Gode.

Paust. Madamen skal ellers inte troe, at jeg er saa slap som visse Folk; ja, nu veed jeg snart inte, hvor det var jeg slap.

Sidse. Det veed jeg saamæn heller ikke.

Paust. Naa! Saa De veed det heller ikke, ja; hvor skal jeg saa vide det! Det er inte godt, naar man vil vide Altting. Jeg har desuden nok i mit Hoved.

Sidse. Det kan man see.

Paust. Hvad behager? Og saa skal man hel: ler ikke bryde sig om Kjællingeladder, for dersom Fruen ellers har ifinde, at De vil gifte Dem, saa var det slet ikke for tidligt, for jeg bliver lidt til Marenne, skal jeg sige os; (til Sidse) men det skal Madamen aldrig bryde sig om. Det kan De jo.

inte gjøre ved — En ung Gasse og en gammel
Gaas — De veed jo nok, og gamle Ratte — og
gamle Niger — og gammel Biin —

Sid se. Og gammel Al.

Paust. Ja hille den sorte Jøde! Naar Al er
gammelt, saa er det — gammelt! Min salig Moer
bryggede altid sit Al syv Aar efterat det var bleven
gammelt, men hun var ogsaa probat. Det maatte
Degnen bekjende. Han skulde gaae ligend paa en
Streg i Loftet, men det gif ud og ind som — Hvad
behager?

Jomfr. Kumpedal. Min kjære Mand! Deres
Nærværelse —

Paust. Nei, jeg takker! Verden er min og mine
Ord i Verden, og Deres i — nei — min Kende-
steen — nei hvad jeg vilde sige, min Verden i Deres
Kendesteen —

Jomfr. K. Det kunde gjerne gaae i Opfyldelse.

Paust. Saa jeg hører nok, De kjøber inte Ros-
get idag, De skal ogsaa ha'e Deres egen Billie, for
det var Synd at tvinge Nogen.

Jomfr. K. De er gaaet feil, min kjære Mand.

Paust. Hvad behager?

Jomfr. K. De er gaaet feil.

Paust. Det kan gjerne være, det er nu saas-
dan min Maneer, da vil jeg rigtig bede om For-
ladelse.

Jomfr. K. Alt forladt!

Paust. Saa vil jeg sige Adieu! og bliv inte
vred, for jeg har havt den Uleilighed —

Sid se. Nei slet ikke,

Haupt. (Heber om Døren.) Hvordan skal jeg forstaae det som synes mig underligt? Da jeg kom herind, veed jeg dog her var en Dør, men nu er der ingen, det er da Løier!

Sidse. Jeg skal vise Dem den. (Tukker op for ham.)

Haupt. Det var en anden Sag! Slap hun derud — jeg takker, jeg takker! Adieu, og vær saa god og kom snart igjen! (Gaaer.)

Tiende Scene.

Jomfr. Kumpedal. Sidse.

Jomfr. K. Det er dog gyseligt! Veed Du hvad Sidse? Jeg troer der maa være kommen en Raptus over alle Mandfolk idag.

Sidse. Det lader min Troe til det.

Jomfr. K. Jeg kommer nok til at løbe fra Byen.

Sidse. Det behøver De ikke! og desuden ville nok Cavalererne finde Dem, men jeg vil gaae ned til Gaardskarlen og lade ham passe paa, at der ingen beskjenkede Folk kommer ind.

Jomfr. K. Ja gjør det! ellers skulle man dog troe, det Overhøna fik Ende engang. (Sidse gaaer, og mædes i Døren af Svink.)

Tiende Scene.

Jomfr. Kumpedal. Sving.

Sving. (nærmer sig med tre dybe Bukninger, som Jomfr. Kumpedal besvarer med Neien.) Seer jeg for mig den elskværdige Dame, som attraaer at engageres af en vakker Chapeau til en Pas de deux igjennem Livet?

Jomfr. K. (affides.) Han taler ligesaa forblømt som de Andre. (høit) Om Forladelse, min Herre, jeg gjør ikke meget af Dands.

Sving. Ikke? O det er Deres Spøg — De staar jo der i den allerfuldkomneste tredie Position, og De skulle ikke elske Dands — denne første sublimeste af alle Videnskaber — det er aldeles umusligt; men ellers er det ikke denne Dands jeg mener; det er Dandsen paa Roser — Hymens Kjæde — Amors Allemande — Kjærligheds Reel —

Jomfr. K. Dem kjender jeg virkelig inter til.

Sving. Men De vil lære at kjende dem — De er feet af at figurere — De vil selv engang føre op.

Jomfr. K. (affides.) Jeg troer, de har lukket op for Pesthuset idag, eller og det er en Laps, som vil holde mig for Nar. (vender ham Ryggen.)

Sving. Nei, min Fortræffelige! De maa ikke gjøre dos a dos — først chassere vi op til Brudestamlen, derpaa føre vi ned og kaste af, og saa kommer Balance —

Jomfr. Kumpedal (vender sig til ham.) Med Tilladelse, er De Dandssemester?

Sving. Solodanser, min Dyrebare! forhen Solodanser ved Theatret; men der havde jeg en Rival, og to Sole paa een Himmel, veed De nok, gaaer ikke an — han misundte mig — bestak min Skomager — hvad skeer: i en Flic:flac sprang min ene Skoe — jeg faldt — Parterret loe, og jeg — forlod Theatret for evig: nu danner jeg den tilvovens de Ungdom. —

Jomfr. K. Saa De nu er Skolelærer?

Sving. Dandselærer, min Bedste! Dandselærer.

Jomfr. K. Ja saa!

Sving. Tillader De, at jeg viser Dem en Prøve paa min Maneer. Jeg har just opfundet nogle gandske nye Pas.

Jomfr. K. (affibes.) Det var ikke saa galt, om jeg for intet kunne lære nogle nye Trin! (høit) Jeg er Dem meget forbunden for Deres Artighed.

Sving (bukker for hende og klapper i Hænderne og synger medens han fører ned og op med Jomfr. Kumpedal.) Dideldum, dideldum Fedellit lit lit o. s. v. (saasnart de begynde kommer Mad. Grundvad ubemærket ind, og bliver forundret staaende ved Døren.)

Ellevte Scene.

De Forrige. Madam Grundvad.

Jomfr. Kumpedal. (bliver Mad. Grundvad vaer, og slipper Soint med et Skrig.)

Mad. Grundvad. De danser? Paa denne Tid — og med en fremmed Herre?

Jomfr. Rumpedal. Ja seer De — det er en god Ven af mig, som er saadan en rasende Elsker af Dands — han vilde endelig vise mig nogle nye Trin.

Mad. Gr. En god Ven af Dem? Hvad hedder han?

Jomfr. R. Hvad han hedder? — ja han hedder — ih! det er snorrigt, jeg kan ikke komme paa hans Navn.

Sving (til Jomfr. Rumpedal.) De maa tilgive, jeg har just en Time nu — naar den er ude, kommer jeg igjen. (gaaer med en Coupee.)

Folgte Scene.

Jomfr. Rumpedal. Mad. Grundvad.

Mad. Gr. Kjære Tante! De tilbringer Tiden i min Graværelse paa en gandske besynderlig Maade.

Jomfr. R. Ja, mit søde Barn! Det maa rigtignok frappere Dem, men — seer de (affides.) jeg er da ulykkelig! Hvad skal jeg gjøre ved de Menneſker derinde?

Mad. Gr. Jeg seer, hvad jeg aldrig havde troet — (man hører Ullarm i Siderærelset.) Hvad er det! jeg synes jeg hører Nogen tale høit her i Nærheden.

Jomfr. K. Na! Det er Stræderen herinde, som kjændes med sin Kone. (sagte) Ak, min Gud! Hvad skal jeg gribe til? (høit) Men De er vist forkommen af Reisen — skal De ikke ha'e en Kop Kaffe eller Thee? paa mit Bærelse, om De behager, — der er varmt. (Der høres atter Støi.)

Mad. Gr. Hør nu igjen!

Jomfr. K. Det er ogsaa forfrækkeligt, naar Ægtefolk saadan kan lides! De maatte langt hellere separeres, end leve paa den Maneer — det er fælt at høre paa! Skal vi gaae op paa mit Kammer?

Frettende Scene.

De Forrige. Pirouette. Frosch.

Pirouette. Jeg dal mange got danst, mais — Di dal som en dydst West —

v. Frosch. Donnerwetter! Mir das? Hoho! Mossie parlez vous français, han fleer nok en Schmule? Jeg kommer wol til at barbire ham —

Pirouette. Mit int barbire, mais jeg Dem barbire sin stor moustaches.

v. Frosch. Tausind Sacrament! Kenner Di den liden Person som dingler hir vet min venstre Schinkel? Mit den jeg Dem skrive sin Skudsmaal!

Pirouette. Of kenner Di den? (peger til Kaarben.) Den Dem skriv en passe port, som Dem hjælp igjennem Berden — inden Tim er ut, vi to gjør sammen paa Volden.

v. Frosch. Das wollen wier 'nmal probiren —
herud Coujon!

Pirouette. gauffit: allons!
(gaaer med v. Frosch.)

Fjortende Scene.

Jomfr. Rumpedal. Mad. Grundvad,
fiden Viol.

Mad. Gr. Saa det var Skræderen og hans
Kone! Er jeg virkelig hjemme i mit eget Huus?
Siig mig dog, bedste Tante! Hvad skal alt dette
betyde?

Jomfr. R. Ak! Jeg veed det ikke, jeg veed
det ikke!

Mad. Gr. Jeg i Sandhed 'langt mindre —
har De leiet Værelserne bort — eller hvorledes.

Viol (uden at see Mad. Grundvad, med et Smørre-
brød i den ene Haand og et Glas i den anden.) Det er
nogle desperate Mennesker — de skjændes om Va-
vens Skjæg — om hvem der taler det Danske bedst
eller galest, og derfor løbe de fra Maden; nei,
min Udvalgte! Da skal jeg bedre gjøre Beskeed.
(declamerende.)

Jmens Majoren Halsen paa Baronens Knæcker,
Jeg Halsen paa en Flaske gammel Rhinskviin bræcker.
(gaaer ind igjen.)

Femtende Scene.

Jomfr. Rumpedal. Mad. Grundvad.

Mad. Gr. Nok en Skræder! Er her Bal eller Asfemblee eller table d'hote? og denne Herre kalsker Dem ordentlig sin Udvalgte!

Jomfr. R. Jeg er sønderknust. (Synker som besvimmelset paa en Stol.)

Mad. Gr. Og jeg himmelfalden — min Gud! hvad er dog alt dette? Hvor er Sidse? Sidse! (ringer.) Det er en Gaade.

Sextende Scene.

De Forrige. Sidse.

Sidse (affides, uden strax at blive seet af Mad. Grundvad.) Nu vil det gaae løs! Det var en forbitret Streg i Regningen — men jeg maa holde Dreene stive saalænge jeg kan. (høit.) Velkommeu hjem, bedste Madam!

Mad. Gr. Ih saa sig mig dog for Himlens Skyld, hvad ta'er I Jer for her? Hvad betyde alle disse Optoier?

Sidse. Jeg veed det neppe selv — det var mig ogsaa gandske ubegribeligt — her kommer en Kavaleer efter en anden og frier til Jomfruen — men endelig fik jeg af en Hændelse fat paa Adresseavisen og kan neppe troe mine egne Dine — her kan De selv læse. (viser hende Avisen.)

Mad. Gr. (læser Avertissementet høit — imidlertid reiser Jomfr. Kumpedal sig og gaaer hen til Mad. Grundvad.)

Jomfr. K. (slaaer Hænderne sammen.) Ak Gud forbarme sig!

Mad. Gr. Ja! over alle Umyndige og Daarer! Naa, det havde jeg virkelig ikke troet, at De i den Alder kunne begaae en saadan Daarlighed, gjøre Dem selv til Latter — udsætte mit Huus for alle Galningers Overløb.

Jomfr. K. Ak, Du min Frelser! Jeg er gandske uskyldig i alt dette — jeg veed ikke mere deraf end Barnet i Moders Liv — det er en Skjelm — et Afstum, der har — ak!

Sidse. Det gjør mig virkelig ondt for hende.

Syttende Scene.

De Forrige. Grundvad, siden Viol.

Grundvad. Er det ikke her den Jomfrue boer, som har averteret i Aviserne, at hun ønsker et Parti?

Mad. Grundvad (uden at see sig om — til Jomfr. Kumpedal.) Bravo! Nok en Frier! Det er til Dem — vær saa god selv at tage imod ham!

Jomfr. K. Jeg arme, ulyksalige Pigebarn! Nei min Herre! Nei vist ikke! De ta'er feil, gandske feil.

Grundvad. Hm! Det er ikke muligt, her har jeg Nummeret optegnet — og man tør vel ikke saaledes holde Publicum for Nar! Hvem af Damerne skal jeg henvende mig til? Ingen svarer. Hm! Det er en besynderlig Maade: først inviterer man i Aviserne, og

naar saa en Frier melder sig, saa reitrerer man — Mine Damer! Skal det være Spøg eller Alvor? Er det Alvor, saa frier jeg ikke for mig selv, men for en velhavende Engellænder paa Cap, der har faaet det Indsalb, at han endelig vil have en dansk Pige, det er ham det samme enten hun er ung eller gammel, riig eller fattig, smuk eller hæslig. Har ingen af mine smukke Damer Lyst til at dele en halvsnees tusind Pund med en rask Hebersvend? Det lader ikke til det! Nu, er det da Spøg — saa frier jeg for mig selv: De, min Deilige! som bestandig vender mig Ryggen! maa jeg ikke see Deres Ansigt? I Sandhed, Uversen er saa vakker, at jeg fristes til at raabe: Verte!

Mad. Grundvad. Min Gud! Hvilken bekjendt Stemme! (vender sig.) Ak, hvilken Liighed!

Grundvad (affides.) Himmel! Denne Stemme, dette Ansigt vækker Erindringer — baade søde og smertelige. (Viol kommer ind og bliver i Baggrunden.)

Mad. Gr. Min Herre! I hvem De er — De maa tilgive at — at — jeg forlader Dem —

Gr. Og De maa tilgive, at jeg ikke forlader Dem — den Liighed jeg finder hos Dem med en Kone, jeg inderlig elskede —

Mad. Gr. En Kone — som — De elskede — De har altsaa været gift?

Gr. Ja — men kun saa lykkelige Dage.

Mad. Gr. Saa — Hvad? Hvor? Med hvem?

Gr. (affides.) Gud! Hvad betyder dette — var det muligt? Desværre! Det er umuligt. (høit.) Ja elskværdige Ubekjendte! Jeg var forenet med en jordisk Engel — i dette Dieblik kan jeg ikke smigre — hun

lignede Dem; hvad hun hedte? jeg veed det neppe — dengang hedte hun ikke andet end Min! Hvor vi boede? for os var det i Paradiset — alle andre Menesker kaldte det Valborg.

Mad. Gr. Store Gud! (udstrækker sine Arme)
 Vilhelm!

Gr. Lovise! (synker til hendes Bryst.)

Sidse og Jomfr. Rumpedal (strige begge paa eengang.)

Sidse. Gud skee Lov!

Jomfr. R. Ja det bekjender jeg.

Viol. Det er syperbt, det er guddommeligt, nys: seligt! Der kan ikke tænkes et mere gedigent Stof — naar han nu blot imidlertid havde været forvandlet til en Sælhund eller en Hvalfisk!

Gr. Og jeg har Dig — Du lever — min evig elskede —

Mad. Gr. Af Vilhelm! Saa er Du da ikke død?

Gr. Det troede Du? Hvorledes?

Mad. Gr. Jeg fik strax efter Din Bortreise gandske vis Esterretning, at det Skib, Du var paa, var forgaaet med Top og Taal. Og senere Esterretning fik jeg ikke om Dig.

Gr. Nei, vel havde man Marsag til at troe vi vare forliste, da vi i en Storm bleve fordrevne, og efter i flere Uger at være tumlede omkring i ubekjendte Farvande, endelig strandede paa Africas Kyst — hvorledes vi her bleve mishandlede og hvad vi — eller reittere — jeg leed, thi de andre døde snart en efter en anden, det skal jeg ikke nu, denne lykkelige Time, fortælle Dig. Endelig efter flere Mars Forløb naaede jeg Cap, hvor jeg hørte af en

Bekjendt, som nylig var kommet fra Danmark, at Du, min Elskede, var druknet paa Ovfarten til Kjøbens havn; han sagde mig endogsaa Skipperens og de øvrige Passagerers Navne, jeg kunde altsaa aldrig tvivle derpaa. Ethvert Sted paa Jorden var mig nu lige kjær, og jeg blev paa Cap, hvor jeg snart samlede en Formue, som jeg havde besluttet at dele mellem mine Slægtninge i Danmark —

Mad. Gr. Og nu berøver jeg dem deres Arv.

Gr. Ikke saa gandske — jeg har nok til flere, og om jeg end var aldeles fattig — o, saa var Du mig dog Rigdom nok.

Viol. Det er skjönt sagt!

Jomfr. K. Hm, hm! Nu har jeg seet det med.

Mad. Gr. Min Vilhelm — Min nu og altid!

Viol. Det er fortræffeligt, romantisk, næsten episk, hvilket Fatum! hvilken Catastrophe! (nærmer sig til Grundvad) men jeg sætter nu, De havde fundet Deres Elskede død, eller vanvittig, eller som Maitresse hos en fornem Mand, eller under Skikkelse af en Hind eller en Solsort —

Gr. (til Mad. Grundvad.) Hvad er det for en Karl?

Mad. Gr. (til Grundvad.) Min Tantes Elsker.

Gr. Og det er Din Tante? (høit.)

Mad. Gr. Ja.

Jomfr. K. Jeg gratulerer af gandske Hjerter.

Attende Scene.

De Forrige. Rasmus (som er falben i Søvn,
og falder ind ad Døren paa Theatret.)

Rasmus. Hei! Gvvalt! Mord! Brand!

Alle. Hvad betyder det? Hvem er det Menneſke?

Rasmus (reifer fig.) Om Forladelse! jeg sov en
lille Smule.

Viol. Ogsaa godt! Han kommer som en deus
ex machina.

Mad. Gr. Hvorledes kommer Du her i min Gar-
derobe?

Rasmus. Det veed jeg min Tro ikke, jeg kan
min Tro ikke huske det — det maa være gaaet til med
Hexerie, for jeg har rigtig ikke været her.

Sidse. Jeg kommer nok til at forklare Sammens-
hængen.

Viol. Du vil løse Knuden? Na nei vist ikke! Det
er bedre som det er, saa bliver Hexeriet i sin Kraft.

Sidse. Siden jeg seer, at Alt har faaet saa vels-
signet et Udfald, saa vil jeg, i Haab om Tilgivelse, be-
kjende, at det har været mig — som — for at more
mig lidt i Madamens Fraværelse —

Jomfr. K. Tak skal hun ha', Mammæsel! Hæ!
det impertinente Dyr!

Mad. Gr. (truende.) Sidse! Det havde jeg ikke
troet Dig til.

Sidse. Ak, bedste Madam! Jeg meente det
ikke saa slemmt, De maa endelig tilgive mig denne gang.

Mad. Gr. (favnenbe sin Mand.) Her staaer Din
Tilgivelse.

Gr. (til Jomfr. Kumpedal.) Og Deres er paa Cap — om De selv vil.

Jomfr. K. Man skulle nok reise til Cap efter en Mand!

Mad. Gr. Men Rasmus?

Sidse. For at have en Trøster i Baghaanden, om Nogen skulle blive uhoslig, stille jeg ham her paa Luur i Garderoben.

Mad. Gr. Og i det Sted har han taget sig en Luur — som en ærlig Vægter.

Rasmus. Det er gandske sandt, men nu er jeg gandske vaagen, og dersom jeg seer ret, saa troer jeg vist, at det maa være Deres salig Mand.

Mad. Gr. Ja vel salig i levende Live.

Rasmus. Det er mig min Troe forfrækkelig fjært.

Mad. Gr. Det var Dig vel heller ikke ufjært, om Du nu snart blev forenet med Din lille Sidse?

Rasmus. Nei det skal jeg aldrig nægte.
(Sidse kysser hendes Haand.)

Jomfr. K. Det gaaer rask her med Bryllupper, hæ!

Mad. Gr. De, kjære Tante, bliver vel hos mig som før —

Gr. Eller reiser til Cap for at blive Mistres Whimwhams?

Jomfr. K. Derpaa kan man betænke sig.

Gr. Men ikke i ti Aar.

Mad. Gr. Som Du paa at komme hjem til Din stakkels Lovise.

Biol. (træder frem og declamerer pathetisk:)

Det skønne Udfald mig begejstrer til en Dde,
Her er i Sandhed skeet hvad ingen af os troede.

(til Jomfr. Kumpedal:)

De i al Ligt og Vre søger Dem en Mand
I Kjøbenhavn — men finder ham paa Gothaabs
Strand

Jomfr. K. Det er for Skam ikke sandt — seer
De det!

Biol (til Mad. Grundvad:)

De søgte Ingen, og alligevel De fandt
Den Elskede, som Deres unge Hjerter vandt.

(til Sibse:)

Du, som det Hele har saa gandske net indledet,
Dg denne smukke Plan saa kjækt som konstigt smeddet,
Faaer ogsaa Lindring for Dit sømme Hjertes Spasmus,
Dg bli'er forenet med Din dyrebare Rasmus;
Dg jeg — paa Digterviis en Digters Lønning faaer,
At synge om den Lykke, som de Andre naaer.

(S. S. Blicher.)

Lilloføen.

Hør, Binden suser,
 Om steile De;
 See Volgen brusar
 Paa Lilloføe.

De Høver trille,
 De Binde spille
 Om Elgås De.

See Skyggen, som stiger,
 Med Harpen i Haand,
 Fra Dødningsriger,
 Det er Lillo's Rand.

De Strengte bæve,
 Og Kopperne svæve
 I natlige Luft.

De blege Rinder
 Paa Unglingen der,
 Den Taare, som rinder:
 Det Lillo er.

Uf Lillo maa græde,
 Til Elga kvæde
 I taufe Nat.

See Møen, som staaer
 Ved Bredden hist;
 Snart Tiden gaaer,
 Den Midnattefeist,

Den Taare rinder,
 Og Tiden svinder,
 Af altfor brat.

Dg Hænder de række,
 Fornye den Troe.
 De Armen udstrække
 For tabte Roe.

Dg Taaren falder;
 Snart Hanen falder
 Til Gravens Hjem.

See Dolken, som fiddet
 I Møens Bryst;
 Hun Hænderne vridet
 Paa Søens Kyst.

Som røde Koraller
 De Bloddraaber falder
 I brusende Blaa.

Dg bort de nu vandre,
 Med Dval udi Sjel;
 De ønske hverandre
 Et bittert Farvel.

Dg ned de nu stige
 Til Dødningerige,
 Bort de nu gaae.

Saa lyder den ærlige Bjergskottes Sang, som
 har opslaaet sin Bolig ved den mørke Lillosoes Bred;
 der, dybt inde i det stejle Grampians Fjelddale; saa;

ledes vil Enhver, som bereiser Høilandene, og farer over Lillosoe, høre den. — Alt mørkere og mørkere steg den steile Elga: De med sine høie Fjelde, frem af Søens Favn. Vinden fyldte Seilene, min Skotte lagde Narerne op, og spurgte; om jeg vel havde hørt noget om denne De. Jeg bad ham at fortælle, og i sin naive Bjergdialect fortalte han:

„Det var paa den mægtige Singals Tid, som Herren nok kjender, at her i Høilandene regjerede en Konge, som hedte Rogald, han havde sin Kongeborg hist henne paa Den. Denne Konge havde en Datter, ved Navn Elga, som han havde bortlovet fra hendes tidligste Barndom til Wortigern, Konge i Jernverness; men Knuden var, at Prindsessen ei kunde lide ham, thi J maa vide, gode Herre, at den Wortigern, var ret en hæslig Brudgom for saa yndig en Møe, som Elga var. Derfor var Elga ogsaa bedrøvet, og naar de venlige Terner lystigen dandsede og sang omkring hende paa den blomsterklædte Bang, da græd hun, istedenfor at stemme i med i deres glade Hymner. Ofte vandrede hun ene om paa Dens steile Klipper, med Taarer i det dunkle Dø. Men en Dag, som hun sad paa Klippekræntningen og stuede ned i Dybet, som laae roligt i det klare Maaneskjinn, blev hun i Vandets Speil et Billed vaer, der forekom hende som bekjendt, det var en Ynglings, i Haanden holdt han en gylden Harpe, hans Skjærf og Fjædre vare blaa, som Forglem migei, skjøn Elgas Yndlingsfarve. Hun forstrækkedes, og store Taarestrømme fløi hende ud af Øinene; da vækkede søde Harpetoner hende igjen. Hun foer

op, og see — ved hendes Side stod Ynglingen med Harpen. „Kjender Du mig ikke mere, Elga?“ sagde han, smilende sig over hende. — „Nei! svarte Elga rødrende: Hvem est Du, unge Barde?“ — „Lillo er jeg, sagde Sangeren: histovre i Daaen, hvem Du tilsvor Kjærlighed, førend jeg foer til Norrig med Fingal.“ Kort — Løftet blev fornyet, og hver Aften hilste de Elskende de opkommende Stjerner og den venlige Maane, som var et Vidne til deres Kjærlighed, og kun i Baggrunden stod Wortigern, som et dunkelt Spøgelse. Elga blev muntrere Dag for Dag, hvilket ikke undgik Rogalds skarpe Blik — han opdagede Marsagen, og i hans Hjerter togte grusom Hevn. — En Morgen, før Solen forgyldte Kongeborgens Spire, ginge Rogald og Elga gjennem de lyse Enge ned til Stranden. Da tonedet Accorder over Bølgerne. Elga, henrævet af Tanken om den Elskede, stemmede i med. Rogald mærkede det, han sagde intet, men sprang flux i en Baad, som laae ved Stranden, og som en Vilf skjar den gjennem Bølgerne, drevet ved Rogalds Ræmpearmer. Snart var han ved Harpeflageren. Det var Lillo. „Lad mig prøve Din Harpe, unge Barde, sagde Rogald: ogsaa jeg er øvet i Strængeleeg.“ Med den ene Haand tog Rogald Harpen, og med den anden stodte han Lillo ud i Bølgerne, men, da Lillo holdt sig fast i Baaden, hævdede Rogald Harpen, slog ham i Hovedet og Lillo sank, raabende Elga's Navn. Snart var Rogald igjen hos sin Datter. Fælt leende, sagde han til hende: „Der Elga, har Du en Harpe, som kan fornøie

Dig i de eensomme Timer." — „Der er jo Blod derpaa!" sagde hun, og en gyselig Anelse foer igjennem hende. — „Ja Elfferblod! svarte Rogald med hjerteskjærende Kulde: Trøst Dig, Elga!" — Man bar hende bevidstløs hjem. Men den kølige Aftenstund, den tause Nat og den oprindende Sol fandt Elga vanvittig paa Stranden. Rogald befalte, at bevogte hende, men Ingen vovede at standse den dybtførgende Prindsesse, naar hun med udslaget Haar, forgrædte Dine, og i det hvide flagrende Klædebon gik ned til Stranden. Da besluttede Rogald at følge hende paa hendes Nattevandring. Da de vare komne til Stranden omfavnede hun sin Fader og sagde med Banvids hele Præg: „O Fader, see der er Lillo!" Og see, Lillo's Skygge svævede paa Vandet, og Harpetoner lode over Søen. „Fader, hvad har Du gjort?" skreg Elga, vridende sine Hænder, og nye Taarestrømme styrtede ud af de forgrædte Dine; men rask drog hun Rogalds Daggert, og dybt stod den i hendes Barm. „Lillo, jeg kommer!" raabte hun, end engang tonedede Harpen, og Elga var ei mere. Dette udholdt Rogald ei, han styrtede sig i sit Sværd, og Slottet forfaldt; thi man sagde, at Rogald ved Midnattstide vandrede ont blandt Borgens Ruiner."

Her sluttede Bjergskotten. — Maanen gik op, da vi just seilede Ruinerne forbi, og heel underligt syntes os de hvide Mure at skinne i Maanens blege Skjær, mens Uglerne opførte en sørgelig Concert i de øde Haller.

(Washington Irving.)

Napoleon tog Gift.

(Af Baron de Sains Memoirer.)

Natten efter at Napoleon havde underskrevet Af-
sigelsesacten, blev Lansenheden i Palladssets lange Cor-
ridor pludseligen afbrudt ved hyppig Frem- og Til-
bagegaaen. Slotsbetjentene løb op og ned ad
Trappen. Lysene i de indre Kabinetter tændtes,
Kammertjenerne vare oppe, der bankedes paa
Dr. Yvans Dør, man vækkede Stormarskallen
og Hertugen af Vicenza, der blev sendt et Til-
bud efter Hertugen af Bassano. Alle kom, og blev
efterhaanden indladt i Sovokabinettet. Forgjebes
lurede Nysgjerrigheden. Den kunde blot høre Suk-
ken og Stønnen. Pludseligen kom Dr. Yvan ud,
iilte ned i Gaarden, besteg en Hest og galopperede
bort. Et uigjennemskueligt Mørke havde bedækket
denne Rats Hemmelighed med sit Slør. Nu har
man faaet Oplysning derom:

Under Tilbagerøget fra Moskau havde Napoleon
forskaffet sig ved Dr. Yvan, hans Livlæge, det Mid-
del, han vilde betjene sig af, for ei at falde i sine
Fjenders Hænder. Det bestod af den samme Kom-
position, hvormed Condorcet dræbte sig i Fængslet.
Han havde i hele Farens Tid baaret det i en Pung
om Halsen, og siden omhyggelig bevaret det i sin
Necessair. I ovenmeldte Nat syntes det Dieblik at
være kommet, da han troede at burde tage sin Til-
flugt til dette sidste Hjælpemiddel. Kammertjeneren,

der laae bagved den halvtillukte Dør, havde hørt Keiseren staae op, seet ham opløse Noget i et Glas Vand, drikke det, og lægge sig igjen. Snart havde heftige Smerter afstunget ham Tilstaaelsen om sit nærforestaaende Endeligt. Han lod kalde sin troeste Tjener, ogsaa Lægen blev kaldt hid. Da Denne erfoer hvad der var skeet, og hørte Napoleon beklage sig over, at Giften's Virkning ei var hurtig nok, saa blev han gandske forvirret, og skyndte sig bort fra Fontainebleau. Men der paakom Keiseren imidlertid en dyb Slummer, han kom til at sovede meget stærkt, og da han vaagnede, var han til Alles høieste Forundring meget bedre. Smerterne havde lagt sig, og de befrygtede Symptomer vare heel op: horte. Der meentes, at enten havde den tagne Dosis været utilstrækkelig, eller Tiden havde svækket dens Gift. Da Napoleon vaagnede, skal han, forundret over at leve endnu, have grundet nogle Dierblikke, og derpaa sagt: „Gud vil det ei!“ og overlædende sig Forsynet, der havde bevaret hans Liv, fandt han sig i Stjebnens Villie.

En mærkelig Optegnelse.

Følgende Begivenhed, som tilbrog sig sidstafvigte Aar, vil Undertegnede, der var tilstede i et Venne: selskab hos en 40aarig Ven: Hr. Pastor Aagaard

i Aller, 2 Mile sønden for Kolding, helst frem-
sætte med den værdige Hr. Aagaards egne Ord:

„Sidste Himmelfartsdag, da jeg i Anneret Laps
Kirke, oplæste Evangeliumet, og kom til de Ord: „De
skulle borttage Slangen,“ bemærkede jeg, at nogle
Fruentimmer i den øverste Stol sadde og hvistede, og
saae stivt op til mig. Vel blev jeg noget opmærk-
som, men besluttede dog, at fortsætte min Tale. Da
Tjenesten var forbi, gik jeg til disse Fruentimmer, og
spurgte, hvad det var, de havde for? Svaret var: at
der laae en Snog paa det lille Bræt neden ved
Præstens høire Haand. Hvergang Præsten bevægede
denne Haand henad mod Snogen, reiste den sig over
et Kvarteer høit, og somme Gange syntes, at
ville slaae til Præstens Haand. Jeg lod da Deg-
nen gaae op og see om Snogen var der endnu?
Han bekræftede det, og ragede den ned. Men hvor-
ledes denne Snog var kommen der, har jeg ikke kun-
net opdage eller udgrunde. At jeg ei bemærkede
Snogen, kom vistnok deraf, at jeg er noget kort og
svagsynet. Meget ønsker jeg at kunne opdage Noget
derom, thi Formodninger og Gjetninger synes ikke
at være gandske sandsynlige.“

N. Blicher,
Pastor emeritus.

Enorrige Maader at hilse paa.

Den Skik at hilse hverandre, er meget forskjellig blandt Jordklodens Beboere. Laplænderen trykker sin Næse haardt mod Næsetippen af den Person han vil hilse. Ethioperen griber den Besøgendes høire Haand og kysser den. Aconieren blæser ham i Øret og kløer ham i Nærheden af Naven med sin flade Haand. Indbyggerne paa Den Socatora kysse hverandres Skulder, og nogle andre af Philippinernes Dboere tage Foden paa Den, som de byde velkommen, og kløe sig i Ansigtet med. Naar to Negre møde hinanden og ikke ville eller kunne tale med hinanden, saa favnes de og lade deres Mellemfinger trendegange knirke. Chineseerne lægge begge Hænder over Brystet, bøie sig ærefrygtsfulde og raabe: stin! stin! Sees de efter en lang Fraværelse, falde de Begge paa Knæe og berøre Jorden adskillige Gange med deres Ansigter. Saaer en af Madagascars fornemme Indbyggere Besøg af en anden, saa er det første han gjør, at tilbyde sin Gæst den af sine Røner, som meest behager ham. Nogle af de philippiniske Ders Beboere hilse hinanden ved at tage hinanden fat ved Ørene, og staaende paa eet Been at bukke sig. Vil en Datter heiter vise Mogen en særdeles Vresbeviisning, saa klæder han baade sin Gæst og sig selv gandske nøgen af. Magagaerne i Afrika hilse paa Truentimernerne ved at tage fat i Næsen paa dem og stikke sin egen Næse ind i deres Mund. De Fornemme

i Poango hilse paa hverandre ved at springe frem og tilbage; paa deres Konge hilse de ved at lægge deres Hænder paa hans Knæ og deres Hoved i hans Skjød. I gamle Dage var det Skik i Frankrige, at rykke et Hovedhaar af sig og give det til Den, man ret høfligt vilde byde velkommen.

Sorgens Farver.

I Italien sørgede Fruentimmerne indtil paa nogen Tid med hvidt, Mandfolkene i bruunt. I China er endnu det Hvide Sørgefarven. I Tyrkiet, Syrien og Armenien sørges der i blaat, i Egypten guult, og i Ethiopien graat. Enhver af disse Farver har oprindeligt sin eiendommelige Betydning: Hvidt er Sindbilledet paa Reenhed; himmelsblaat tyder paa det Sted, hvortil Anden opsvinger sig efter Døden; guult betyder Døden, som Enden paa hvert jordisk Haab, og viser Mennesket som et tørt Blad, der falder ned i Høsten; graat minder om Jorden, vor fælles Moder; og sort, der nu over hele Europa er antaget til Sørgefarve, tyder paa den evige Nat. I Engelland sørger Kongen endnu bestandig med rød Paaklædning. Indtil Carl VIII var Hvidt Sørgefarven i hele Frankrige. Storkantsleren er den eneste Mand i hele Riget, som aldrig bærer Sorg. De tydske Entes

keiserinder lægge aldrig Sorgen af, og deres Gemakker ere snart betrukne lige indtil deres Død. Pavevens Frænder sørge aldrig ved hans Død, da man antager, at den Lykke, at have en Pave i sin Familie, er for stor til, at man skulde bedrøves over hans Vortflyttelse hersfra til Himmelriget.

Et Bidrag til Magnetismens Historie.

Maria af Cleves var 16 Aar gammel, da Margarethe af Valois formælttes med Kongen af Navarra. I denne Anledning var der store Høitideligheder i Louvre. Det var en heed Dag og megen Trængsel, hvorover Maria gik ind i en Garderobe at skifte Linned. Noget efter kom Hertugen af Anjou tilfældigviis ind i det samme Kabinet, og satte sit Haar i Orden, samt tørrede Sveden af sit Ansigt, hvortil han tog det første bedste Stykke Linned, som faldt ham i Haanden, og det var Marias Chemise. Han kom tilbage i Salen, saae Maria, og blev som forhexet, skjøndt han hidtil ikke havde været diget hende et Diekast. Hun var ham kjær fra denne Stund, og lige indtil hendes Død. Dog kan man, tilføier en Historiekskriver, ei indestaae for, at samme tiltrækkende Kraft er i enhver Chemise.

Cross Readings.

(Af en tydsk Avis, ved at læse Spalterne ligeover.)

Her raste den 30te Septbr. den frøgteligste Vind, Elisene, Prindsesse af Bulgarien, der i et fuldt Aar havde blæst hundrede sørgelige Eventyr i Skoven ved Hermanstadt. Hundrede tusinde Vinduesruder foranledigede en meget smuk Oper, der tillige med mange Skorstene og Tagstene, sat i Musik af Hr. Kapelmester Nöbler, fløi om i Luften som Aarne. Stormen behagede overordentligt. Den unge Komponist hylte og raste hele Natten igjennem, viste ved dette første Værk af Omfang mange sønderplittede og med Rode oprykkede Træer med Originalitet; man bemærkede deri virkelige Limonadehytter, Odelæggelsen gav Prateren mozartisk Sving. Hele Operen havde Udseende af en Skovhugst, og overgik al Forventning. Handlingen selv spærrede Spadseregangene. I Byen vare tildeels i et forfaldet Slot Odelæggelserne skrækkelige; dog blev Ordenen, Politiet udøvede, oprørende. Den uheldige Prindsesse afvendte megen Skade. To Balacker skulde myrde Keiser Josephs Statue, hvis Uskyldighed syntes at vakte noget, men Himlen beskjermede den, og den faldt ikke, hvorimod Augustinertaarnet undskyede i Bondedragt, og kom under den grueligste Bragen lykkelig til Hermanstadt, styrtede sig med en Allarm, saa Jorden rystede derved, for den forbausede Hertugs Fodder,

og blev endelig kastet paa de næstaaende Huse, glad over den uventede Nedning. Dog er Ingen kommen til Skade derved. En glimrende Fest endte det Hele.

Advarsel mod Snorliv.

Min fromme Moder (Fred omhvæve Dig!)
 I min forlængst henrundne Barndoms Dage,
 Saa mangt et Eventyr fortalte mig,
 Hvoraf jeg end Erindring har tilbage.

Dg stedsse laae en Sandhed skjult deri,
 Hvormed hun ømt mig søgte at formane
 Mod Lettsind, Stolthed og Coqvetteri;
 At Sideveie bort fra Dydens Bane.

Saa, mindes jeg, fortalte hun engang
 Blandt andet meer — ved Dvnenes muntre Lue —
 Mig om en Skjønhed af den første Rang,
 En Pige, smuk som Englene at flue.

Med Hine, blaae som liflige Viol,
 Af Elskovs Hjelne Længsel ømt bedugget;
 Med Guldhhaar, som den blanke Middagsfol,
 Og som paa sneehvid Skulder stolt sig vugget'.

Paa Kinden blomstrede en Rose fiin;
 Som tvende Rader Perler, hendes Lænder
 Hvidt glimtede bag Læbernes Karmin.
 Som Svaneduun var hendes spæde Hænder.

Dg rank som Hebe — smækker som en Piil,
 Dg let hun var og veber som en Svale,
 Besejet af det tryllerige Smil
 Var hendes Skjæmt og hendes Alvorstale.

Dog, Skjønhed er et lille Djæbleæg,
 Som ikke sjelden smaa Dæmoner huser,
 Der uformærket Hjertets fine Læg
 Til dybe, mørke, faste Folder kruser.

Den smukke Tutta havde kun den Feil,
 At Skjønhed over alle Ting hun agted'
 Den hele Dag hun stod foran sit Speil,
 Dg uafslælig sig selv betragted'.

Snart prøved' hun: om hvad der smukkest var,
 Naar Munden den var stor, hvad eller lille;
 Snart lærte hun det skjønne Diepar.
 Til hist og her betydningsfuldt at spille.

Dg saare sjelden var hun gandske glad,
 Thi gustne Avind ofte hende plaged',
 Naar Andres Kjoler mere stramme sad',
 Naar andre Piger stundom og behaged'.

Thi var og hendes Pynt en Anstødssteen
 For sorgløs Ufskylds høie Himmelglæde.
 Med snevre Skoe hun pined' sine Been,
 Saa at hun knapt paa Jorden kunde træde.

Men endnu meer hun martrede sit Liv
 Med Snørlov, Fiskebeen og med Blanchetter.
 Hun vilde være som det smukke Siv,
 Hvoraf den lette Bidiekuro man fletter.

Dg naar hun da var snøret ind saa smal,
 Hun ønskede endnu mere smal at blive.
 Dg ingen Mode, være nok saa gal,
 Forsømte hun sit Handsel strax at give.

Men naar Glendighedens Sønner kom,
 Naar Armøds Døttre græd af Hungersmerte,
 De vistes bort, thi hendes Pung var tom,
 Dg Medynk fremmed var for hendes Hjerte.

Dg Pengene var givet ud til Fjas,
 Til Bal, Comedie og Masquerade,
 Forlorne Krøller, Flor og Klitterstads,
 Til Pudder, Skjønhedsvand og til Pomade.

Blandt Beilere hun valgte sig en Mand
 Med høie Rang og mange, mange Penge,
 Men uden Hjerte, Kundskab og Forstand;
 Blot for end mere Stads paa sig at hænge.

Nu vilde hun et Snørlov lade sye,
 Som skulde endnu meget meer indsnøre;
 Dg hver en Skræder i den hele Bye,
 Sit Mesterstykke lovede at gjøre.

Men deres hele Møie var omsonst;
 Hun utilfreds var steds med sin Taille,
 Dg fuld af Brede spottet deres Konst,
 Dg skjeldte dem for „Fusser og Canaille.“

Da meldte sig en fremmed Skradersvend,
 Fra fjerne Land — i Konsten vel bevandret,
 Det Rygte havde trængt sig til ham hen,
 At hun et Snørliv ønskede forandret.

Dg dertil var han saare vel istand,
 Saa smal hun som en Syetraad skulde blive.
 „Velkommen, raabte hun: min Kjære Mand!
 Forlang — hver Priis jeg villig er at give.“

„Den første Dands paa Ebers Bryllupsdag
 Forlanger jeg“, han vovede at sige.
 „Det er vel ei saa vanskeligt en Sag,“
 Gjensvarte den forsængelige Pige.

„Men saa maa og mit Snørliv sidde net,
 „Dg høve Barmen synlig i det Høie,
 „Dg være ret et nydeligt Corset
 „Med Fjedre, for at jeg mig dog kan bøie.“

„Vær rolig, svarte Max: Jer Villje skee!
 „Til Ebers Snørliv ei skal findes Mage.
 „Men Lungen, frygter jeg, vil neppe lee,
 „Dg Kande kommer I knapt til at drage.“

Dg da han siden med Corsettet kom,
 Dg slutted' det om hendes runde Lænder,
 Da var en fro Tilfredshed hendes Dom,
 Dg næsten kysseb' hun hans magre Hænder.

Dg som hun stod nu der i Høitidsdragt
 Blandt Gæsterne, som Bryllupsfesten feired',
 Da ligned' hendes Liv en omvendt Traght,
 Skald den Kunde gispe efter Veiret,

Men af! langt fra at tænke paa sin Gud,
 Paa Trostabsæd — paa Fremtids Fryd og Smerte,
 Hun tænkte kun paa Mar, mens hun stod Brud,
 Saa klemte Snørlivet det arme Hjerter.

Dg da den store Handling nu var endt,
 Dg Præsten huldt sit Amen høit forkyndte,
 Blev Lysene i Høitidsalen tændt,
 Dg Aftenstundens glade Fæst begyndte.

Da traadte Mar i en Skarlagens Dragt,
 Med ravneseorte Lokker om sit Hoved,
 Til Jutta hen: „husk hvad I har tilsagt —
 „Den første Dands, o Brud! har I mig lovet.“

Hun smilte spodsk: „Min Kjære, gode Mand!
 „Hvad jeg har lovet, kan jeg nu ei sandse.
 „Den første Dands jeg ei bortgive kan;
 „Den maa jeg sagtens med min Brudgom dandse.“

Hans Die luede i dunkel Glænde,
 „Mit Arbeids Lon, den vil jeg ikke miste.
 „Hvis I ei træder strax med mig i Dands,
 „Skal Snørlivet paa Dieblikket briste.“

Forfærdet for sin Skjønheds Trylleri,
 Skjøndt neppe mægtig meer at drage Vanden,
 Hun med et lille Suk fandt sig deri,
 Dg uden Blusfel rakte hun ham Haanden.

Da viste han med eet en Hestefod,
 Dg tvende Horn ham vorte frem i Panden,
 Dg Tungen gløded', tørstig efter Blod,
 Dg kort sagt, mine Damer! Det var Fanden.

„Forsængelige Skabning! Iød hans Røst:
 „Som offerer Helbred, sund Fornuft og Vre;
 „Og sammenkrumper Hjertet i Dit Bryst.
 „Af Dit Exempel andre Piger lære:

„Ei at angribe Herrens Helligdom,
 „Ei paa Naturens Mesterværk at fuske.
 „Forsnørte og fortabte Skabning! Kom!
 „Din Skjebne skal man længe, længe huske.“

Dg flux han hvirvled' hende i en Dans,
 Dg stedse høiere blev deres Svæven;
 Mens vild han luede i Svovelglands,
 Til hele Brudefølgets Skrak og Bæven.

Til sidst han svævede af Vinduet ud,
 Dg førte hende op paa Bjergets Tinde. —
 Hvordan det siden gik den stolte Brud,
 Man aldrig har erfaret nogensinde. — —

Men, søde Piger! Ugt paa mine Ord,
 Som jeg min Moders Ord har lagt paa Hjerte:
 Ei Fanden længer vandrer paa vor Jord,
 Men i hans Sted gaaer Sygdoms Sot og Smerte.

Dg tænker Eder saa den Helvedqual,
 For hvilken, som det værste, jeg har skjælveth,
 Naar I paa Gottesengen angre skal,
 At Modelyst den aarle Grav har hvælveth,

(Hanna Irgens.)

Frikjendelsen.

En Britte blev engang anklaget,
 Som den, om hvem det var opdaget,
 At han var gift med Tre;
 Men see!
 Da Loven kun forbømmer den til Døden,
 Som haver To, blev han frikjendt for Brøden.
 Dog vil man ham en Smule Straf tilkjende.
 Han nemlig lede skal med alle Trende.
 Da Manden hørte denne Dom,
 Han vendte sig fortvivlet om;
 Og med en Kniv
 Forkortede sit Liv.

(Castelli.)

De overeensstemmende Dnsker.

Hans talte stedsse om sin første Kone
 I saadan høi og hjærlig Tone,
 At Elisebeth — den anden —
 Hvergang slog Rynker ubi Panden.
 „Åk! sukked' han: De skjøne Dage
 „Jeg kunde ønske mig tilbage,
 „Da hun forsøbede mit Liv! —
 „Bliv ikke vred, min bedste Viv!“
 — „Nei, ingenlunde, var Elises Svar:
 „Jeg selv det samme Dnske har.“

(Castelli.)

G ü l d e n c r o n e .

(Geheimeconferentsraad, Storkors af Dannebrog og Dannebrogsmænd, Lehnsherr til Baroniet Vilhelmsborg, Herre til Moesgaard og Marselisborg, forhenværende Stiftsbefalingsmand over Aarhus Stift; født den 12te Marts 1765, død den 1ste Julii 1824.)

Uk, vel jeg veed: naar Døden grusom kaarer
 Til Bytte Den, som bedst var Livet værd,
 Da grammes Hjertet, og igjennem Taarer
 Det matte Die seer hans Forbefærd!

„Beed Du da ei: Hvad Godt paa Jorden findes
 Smød en bedre Stjerne stunder hen,
 Hvor Diet ikke meer af Taarer blindes,
 Men fluer klart sin Kjærlighed igjen?“

Uk, vel jeg veed: Kor arme Jord maa vorde
 Med hver Dag armere, naar De, hvorpaa
 Man sikkert stole kan i Stjebner haarde,
 En efter Anden maa i Graven gaae!

„Beed Du da ei: Det Liv, som Jorden rjanker,
 Ut tilfredsstillende Anden ei formaaer,
 Og Hjertet løses først af sine Lanker,
 Naar engang det i Døden stille staaer?“

Uk, vel jeg veed: Lang er den Søn, som soves
 I Dødens stille Boliger, og at
 Det, som paa Jorberig i Haabet voves,
 Forsvinder fage i den sidste Nat.

„Veed Du da ei: Et Lys der over Brimlen
 Af Gaader staaer i Ewighedens Hal,
 Og hvad paa Jord der saebes for Himlen,
 I Himlen modnes og fuldenes skal?“

Saa veed da ogsaa jeg, at Han, som bares
 Til Graven nys, med Hjertesuk og Graad,
 Paa Stovets Viis kun doede; at forklares
 Han skal i Himlen til en bedre Daad.

Jeg veed, at flukt er ei for evigt Dagen,
 Naar Phosphor staaer paa Himlen blank og guul,
 Da skal Han vikle sig af Dødens Lagen,
 Og slagre op, en venlig Sommerfugl.

Jeg veed, Han hist skal Wrens Krone bære,
 Og lønnes høit for hvad han bar og leed,
 Thi al sin Fryd, sin Kummer og sin Ere,
 For Jesu Christ Kors Han lagde ned.

Jeg veed, at hist jeg skal med Glæde trykke
 Den milde Haand, som ei mig synke lod,
 Men lagde Grunden til mit Jordlivs Lykke,
 Da raadvild jeg i vide Verden stob.

(A. F. Elmquist.)

N a t t e r g a l e n.

Paa en Fodreise, jeg foretog mig i Slutningen af Sommeren 1815, kom jeg en Aften til en anseelig Landsby, der udmærkede sig ved sin fortryllende Beslignenhed, saavelsom de umiskjendelige Tegn paa indvortes Velstand, i hvilken jeg besluttede at overnatte. Jeg lod mig anvise et Værelse i Vertshuset, lagde her mine Reisesager fra mig, og begav mig atter fra den qvalme Stueluft ud i det Frie, i den Hensigt, at slentre en Timestid omkring endnu, og tage Byens Omgivelser i næiere Oiesyn. Efter nogle Minuters Forløb befandt jeg mig atter i Nærheden af en gammel ærbørdig Bygning, der, som en Forbigaaende paa min Forespørgsel sagde mig, var den fordums Herregaard, der nu allerede i en lang Række af Aar havde været ganske ubeboet. Stille og sørgeligt belyste Aftensolen med sine sidste Straaler de forladte Vinduer; alle Indgange, som førte til det Indre, vare lukkede; mellem Brostenene paa Gaardspladsen voxte høit Græs; overalt herskede der en dyb, gyselig Rolighed. Da en temmelig bred Flod syntes at spærre mig al videre Fremtrængen, var jeg allerede i Begreb med, atter at vende om, da ikke langt fra mig ned ad Strømmen til, en gammel brøstfældig Bro mellem Breddens Siv og Buskværk faldt mig i Øinene. Jeg styrede min Vej derhen, og kom ind i Slotshaven, i hvis skumle og ganske vildt tilvoxede Gange jeg en Tidlang vankede eensomt omkring.

Blev jeg paa eengang, paa et midt i den ulystelige Orken værende friere Sted, en velklædt Mand vaer, som, fordybet i alvorlig Estertanke, med ufravendte Blikke betragtede en Slaaentornvæg, der ragede op foran ham. Venlige Erindringer rørte sig ved dette Syn i min Sjæl; jeg troede at gjenkjende en gammel Universitetsven, og „Wallner!“ udraabte jeg med glad Hefstighed, før jeg endnu havde overtydet mig noiere om Rigtigheden af min Formodning. Forskrækket vendte den af sine stille Drømmerier opskræmmede Bescuer sig om. Jeg havde ikke taget feil. Med udbredte Arme ilede vi hinanden imøde, for hjerteligen at hilse paa hinanden, da der næsten vare hens rundne otte Aar siden vi sidst havde været sammen.

„Dig træffer jeg her? spurgte jeg med levende Forundring: Skulde Du have ombyttet Dit forrige Embede mod en Ansættelse her i Egnen?“

„Nei, ingenlunde! svarede han: Mit Hjem er over halvtredsindstyve Mile herfra. Men et vigtigt Forretnings-Anliggende, der ogsaa vil opvække Din Deeltagelse, har foranlediget denne lange Reise. Det har alt i nogle Dage holdt mig bundet her til Stedet, og kan let forhale min Tilbagereise til Hjemmet endnu længere.“

„Et Forretnings-Anliggende? her i denne Landsby?“ — „Ei andet! svarede han: Men lad os nu bryde af herom, og opsætte det Udførligere om denne Gjenstand til en mere beleilig Tid. Det bliver mørkt. Jeg er indbudet hos Præsten her paa Stedet, og tør paa ingen Maade lade vente længere paa mig. Du

ledsager mig derhen; jeg indestaaer Dig for den vensligste Modtagelse!"

Med disse Ord omslyngede han min Arm, og trak mig, uden at oppebie min Indvilligelse, gennem det yppige vilde Krat og Bustrækraft rast affted med sig. Han var synligen forstemt; jeg gad derfor ikke, saa gjerne jeg end havde søgt at skaffe mig Oplysning om det Gaadefulde i hans Miner og Ytringer, for Dierblikket trænge videre i ham, og under temmelig monoton Samtaler, der kun angik ligegyldige Ting, ankom vi i Præsteboligen. I Dagligstuen befandt sig, foruden Præsten og hans Kone, tillige en yndig ung Pige, omtrent paa atten Aar, og en, efter Udseendet at domme, i engelsk Krigstjeneste staaende Officeer, der bar den høire Arm i et Klæde. Strax ved det første Overblik, jeg havde kastet paa de tilstedeværende Personer, medens Wallner begyndte at forestille mig dem efter Nad, havde jeg i Tankerne allerede sammensat mig en Roman, hvori en Præstedatter og to Medbeilere spillede Hovedrollerne. Jeg havde imidlertid været altfor overilet med mine Formodninger; thi jeg erfoer snart, at Alvine — saaledes hed den smukke unge Pige — ei var en Datter, ja ikke engang en Slægtning af Præsten, og at Officeren var hendes kjædelige Broder. Jeg saae mig nødsaget til at lade min Romans Forviklinger hvile paa en anden Grundvold. En ved Broderens Begunstigelse og Medvirking foranstaltet Bortførelse af en egenfindig, barst, stolt Faders eller Onkels Vold! tænkte jeg ved mig selv, og gattede mig hemmeligt ved Forestillingen om,

dog i det mindste hvad min Ven angik, ikke saa gandske at have forfeilet Sporet af de her herskende Forhold, da min Jagttagelse af den fortrolige Tone og Omgang, der herskede mellem ham og Alvine, ikkun kunde tjene til, mere og mere at bestyrke mig i den i Stilhed satte Meningen om Tingenes Sammenhæng. Heller ikke forsømte jeg, ved den første Leilighed der frembød sig, med et hemmeligt Sideblik paa Alvine, at hvistte ham i Øret, at jeg nu snart saa temmeligen var kommen paa det Nene med mig selv angaaende Niemedet af de vigtige Forretninger, der havde ført ham hid. Men han rystede paa Hovedet, trak paa Skuldrene, og et veemodigt Smil fløi over hans Ansigt. „Du nærer en falsk Formodning! hvisttede han til mig: Jeg har allerede været gift i tre Aar, og jeg lever i et meget lykkeligt Ægteskab med min Agnes. Slaae Dig derfor til Ro, og opgiv tillige Tanken om en her stedfændende hemmelig Elskovshandel!“ — Dersom jeg skulde gjøre det Sidste, saa vidste jeg nu rigtignok ikke, hvad jeg overhovedet skulde gjøre mig for videre Tanker derom; kun ærgre mig kunde jeg over, at jeg paa Veien herhid havde drevet Beskedenheden for vidt, og viist mig altfor skaanende mod min Ledsagers mørke Sindstemning, for nu i utilfredsstillt Rysgjerrighed at bryde mit Hoved med de gaadefulde Opgaver, som jeg ved egen Forstæn og Grunden paa ingen Maade var istand til at løse.

De to Godskende begave sig nu, ledsagede af Ballner, ind i et tilstødende Værelse, hvori de næsten forbleve en Time, medens den Samtale, de der førte, fra Tid til anden næsten voxte til den meest levende

Ordstrib. Da de vare komne tilbage, traf Præsten, der imidlertid uden synderlig gunstigt Resultat havde søgt at indvikle mig i en Samtale om de nyeste Krigs: begivenheder og Verdenstildragelser, i Klokkestrængen, som hængte ved Døren, og Ustensmaden blev baaret frem. Under Maaltidet saae Albine, med Udtrykket af smerteligen vaagnende Følelser i det blege, skjønne Ansigt, taus og tungsindig ned for sig; hendes Broder, der i sine Miner og Bevægelser lagde rolig Trods og uroffelig Villiestyrke for Dagen, ridsede tankesuld med sin Gaffel hist og her paa den for ham staaende tomme Tallerken; Wallner søgte forgjeves at betvinge sin Mislune og Uergrelse, der ifkun var bleven sat i heftigere Bevægelse ved de Forhandlinger, der havde været paa Bane i Sidesværelset, og Underholdningen ved Bordet var følgerigen, da Herren i Huset næsten gandske alene førte Ordet i sin rolige, brede Embeds: stil, mere egnet til at falde i Søvn ved, end til at oplive. Jeg selv befandt mig, som uindvietet Vidne til de her herskende, med venstkabelig Tillid sølsomt blandede Uenigheder, bestandigen i den ubehageligste, piinligste Spænding, sad som paa Gløder, og takkede Himlen, da det endeligen kom til Afsted.

Vi havde snart naaet Bertshuset, der kun laae et Par hundrede Skridt fra Præsteboligen. „Jeg Styl: der Dig nu, sagde Wallner med dæmpet Stemme: den lovede Oplysning angaaende det Anliggende, hvis Behandling er Aarsagen til mit Ophold her i Egnen. Udentviol behøver Du blot at høre Navnet Felsect, for strax med den klareste Tydelighed at kunne tilbage: kalde Billedet af en fælleds Ven af os i Din Erindring.“

„Hvor skulde jeg ikke kunne det! var mit Søds Hverken Tid eller Afstand har været istand til at udslutte Erindringen om ham af min Sjæl, og ofte, meget ofte har han endnu været Gjenstanden for min Eftertanke; ligesom dengang, da han, stille indsluttet i sig selv, og evigen hengivende sig til en lønlig Kummer, levede iblandt os, ved al Modtagelighed for Ungdommens Glæder, med streng Alvor nægtede sig sammes Nydelse, og hvorledes desuagtet hans Omgang havde saameget Tiltrækkende for os Allesammen. Du synes at have Efterretning fra ham. D, tal! Hvad er der bleven af ham siden vi skiltes?“

„Hans Skjebne ligger nu udfoldet. Hvad der var os dunkelt i hans Væsen og Udfærd, har opklaret sig! sagde Wallner, idet han trak en Brevtaske ud af Barmen og rakte mig den: Her vil Du finde Alt hvad der angaaer vor Vens glædeløse Livsforhold, optegnet af hans egen Haand. Imorgen tidlig gjøre vi en Spadseretour sammen, og jeg giver Dig da mundtligen endnu udførligere Underretning om alt Nærmere.“

Han rakte mig Haanden til Afsked, og begav sig derpaa op paa sit Værelse. Jeg fulgte hans Exempel, og saasnart jeg befandt mig ene, gav jeg mig til at gennemsee Brevtassen, og fandt efterfølgende, et Tidrum af fem Maaneder omfattende Breve, hvilke jeg med Modtagerens Tilladelse her efter deres Orden meddelev den gunstige Læser.

M* i Februar 1815.

Den kjærlighedsfulde og trohjertige Lone, hvori Du, bedste Wallner, giver mig Din usoranderlige Deeltagelse i min Skjebne tilkjende, har qvæget og opmuntret mig som et Trostesprog fra Himlen. Dog maa jeg tilføie, at Dine Lyknskninger i Anledning af den mig pludseligt og paa uventet Maade tilfaldne betydelige Urv, joge mig som Dolkestik gjennem mit Bryst. At, ikke letteligen gives der vel noget Menneske, hos hvem Lykkens Betingelser mindre ere knyttede til Guds og Guld, end netop hos mig! Tredivet tusinde Rigsdaler! En Urv efter den for sex Uger siden i Residenten afsøede Greve af W*. Nu har vel ogsaa Du allerede gjettet den skjulte Drivestjæder, der laae til Grund for den Gunst og Bevaagenhed, han altid har vist mig. Jeg selv anede allerede i flere Aar den egentlige Beskaffenhed af det Forhold, der fandt Sted mellem ham og mig, uagtet jeg bestandigen selv mod Dig iagttog den dybeste Taushed angaaende samme. Dengang, da han, hvergang Skoleferien indtraadte, lod mig afhente fra den Pensionsanstalt, i hvilken jeg henlevede mine Drengaar, til sit Landgods, havde jeg rigtignok endnu intet Begreb om dette nærmere Slægtskab, men holdt Ytringerne af den Velwillie han viste mig, for Tegnene paa en Tilbøielighed, han havde skjenket mig, som jeg vel tildeels havde Tilfældets Mellemvirkning at takke, drog mit Fordeel deraf, og hengav mig i mit Hjertes Uskyldighed, glad og uden al Formodning om Det eller Det, til de Fornøielser, mit Ophold paa hans Slot ydede mig. At, netop fra hine Dage skriver sig den Ulykke,

der for evig har forstyrret min Sjæls Fred! Som et
 quælende Spøgelse, der ei lader sig forjage eller bort-
 mane ved nogen Besværgelses-Formular, forfølger
 Erindringen om de skrækelige Følger af en ungdoms-
 melig Ubesindighed, hvori jeg der har gjort mig skyld
 dig, mig hvor jeg gaaer og staaer. Hvad jeg har
 forbrudt er ei bleven ustraffet. Et med sig selv uenigt,
 forstyrret Liv, der sørgeligt har sneget sig hen i sin
 Formørkelse, ei opvarmet af nogen indre Ild, ei be-
 straalt af nogen ydre Glædesglands, har siden den
 Tid været mig til Deel; og med dette Liv opstiller jeg
 bestandigen det talende Beviis paa, at letsindige Stres-
 ger, som kun den egne Samvittigheds Domstol drager
 til Regnskab, ofte ere sværere at affone, end grove
 Forbrydelser!

Men vil ogsaa Du føle Dig tilbøielig, at tillægge
 hiin Handling, der har efterladt en saa skarp og und-
 ryddelig Brand i mit Hjerte, det mildere Navn af en
 ungdommelig Ubesindighed? Jeg er i Begreb
 med at fortælle Dig denne Tildragelse med alle sine
 Omstændigheder og gandske i Overeensstemmelse med
 Sandheden. Hvad der nu paa eengang, efter saa
 lang Hemmeligholdelse, foranlediger mig til denne
 Tilstaelse, spørger Du? Intet andet, end den svage
 Straale af Haab, der siden Modtagelsen af Urven
 er oprunden i min Sjæl, Tanken, at ved sammes
 Anvendelse maaffee en Deel af den store Brøde, hvis
 Byrde saa dybt har nedtrykt mig, lader sig affone.
 Den har tillige indgivet mig den Beslutning, omfider
 af egen Drist at gjøre den Ven, der saa ofte med
 frugtløse Bønner har trængt i mig, til min lønlige

Rummers og Græmmelses Fortrolige. Læs og døm! Til det grevelige Slot i B*, paa hvilket jeg som Dreng togange om Aaret pleiede at opholde mig adskillige Uger, stodte en stor, smukt indrettet Have, der fremt bød den meest udsøgte Tumsleplads til mine Lege og Forlystelser, til hvilke jeg her torde overlade mig efter eget Godtbeftindende. Ifkun Selskab manglede jeg, da Greven vel ikke udtrykkeligen forbød mig Omgangs med Gartnerens Søn Rudolph, der var i eens Alder med mig, men dog saa hyppigen advarede mig for Drengens uvorne Opførsel og Raadhed, at jeg efterhaanden vænnede mig til, at ansee Samqvemmet med ham for en forbuden Frugt, og kun stjal mig til undertiden at give mig nøiere af med ham. Han havde ved daglig fortsat Dvælse tilegnet sig en ualmindelig, og af mig i mange Maader misundt Færdighed som Bueskytte, vankede hele Dage om i Eggen, og førte en uafbrudt Krig med Spurbene, hvis Hoveder han afleverede til Slotsfogeden, imod at erholde den derfor udsatte Priis.

En Eftermiddag finder jeg, idet jeg ørkesløs flentret om i Haven, Rudolphs Flitsbue, som han har stillet op ved en Græsbænk. Jeg tager den, trækker en Piiil frem af Roggeret, som ligger ved Siden af den, gjør mig færdig til at skyde, og søger nu med begjerlige Diekast efter en Gjenstand, som kunde tjene mig til Sigte. Da rasler det i Slaaentornhækken ligeover for mig. Det er en Fugl, der hopper høiere og høiere op ad de ranke Grene, mellem hvilke den har sin Rede. En Rattergal! Saamangen Gang havde jeg staaet her i Nærheden, og med inderligste

Velbehag frydet mig ved dens Sang, medens det ei var tilladt Rogen af Landsbyens Folk, at betræde Slotshaven, saalænge denne Fugls Rugetid varede. Jeg vidste at det var den, jeg gjenkjendte den tydeligen. O Gud i Himlen! Endnu samme Morgen havde jeg med mine Penge affjort Landsbydrene adskillige Oldenborrer, ved hvilke de havde bundet Traader, for at redde dem af deres Plageres Vold og sætte dem i Frihed igjen. Aldrig havde jeg af grusom Raadhed saaret eller mishandlet noget Dyr. Hvad var der nu, idet jeg holdt det morderiske Baasben i mine Hænder, paa eengang foregaaet med mig? Hvad Navn skal jeg give den forfærdelige Lyst, der overvældede mig i dette Dieblif, omtaagede mit Sind, qvalte alle Bevægelser af menneskelig Følselse i mig? Jeg veed det ikke! — Fingeren foer tilbage, og det flakkels Dyr, som selv Ufølsomheden havde skaanet, faldt, med den spidse Piiil dybt i Brystet, blodende og døende til Jorden.

Raske Fodtrin nærmede sig; jeg kastede Flitsbuen fra mig, og søgte mig i det nærliggende tætte Bustrads et skjulende Smuthul. Det var Greven selv, der paa Hjemveien fra en Spadseregang tilfældigviis kom forbi Slaaentornhækken. Ved første Diekast var han underrettet om den her øvede Udaad; Flitsbuen, der laae paa Jorden, syntes ei at levne ham den ringeste Tvivl om Ophavsmanden til den, og jeg hørte, hvorledes han med vild, tordnende Stemme forbitret raabte paa Gartneren. Denne indfandt sig, blev af Greven, der snøs af Harme, overøst med de meest oprørende Forhaanelser og Skjeldsord, og fik tilsidst

Befaling til, under Trudsel af det Værste, han havde at frygte, øieblikligen at skaffe Drengen frem, at han, til Advarsel for hele hans tilkommende Liv, skulde modtage en Revselse, der svarede til hans afskyelige Handling. Alt det hørte jeg paa, og dog, dog kunde jeg ikke overvinde mig til, at træde frem af mit Skjul, og ved en angrende Tilstaaelse af min Brode gjøre en Ende paa den uretsfærdige og krænkende Behandling, den Til kaldte maatte taale af sin heftige Herre. Undseelse, og Affky for mig selv, forenede med den feige Frygt, ved et Skridt af den Art, forstedse at miste Grevens Gunst, og med den tillige det Vellebnet, jeg nød paa hans Slot, indgøde mig den haardnakkede Forstokkelse, der var fornøden, for at jeg skulde opsætte mig mod en Beslutning, hvis Udførelse min Samvittighed saa ibrigen gjorde mig til Pligt. Greben af en Dødsangest, forlod jeg mit Tilflugtssted, vankede, indtil Aftenens Komme, vilde somt omkring i den fjerneste Deel af Haven, angrende og forbandende min uoverlagte skændige Færd, og begav mig derpaa sky og frygtsom tilbage til Slottet. Imod hans Sædvane havde Greven, istedetfor at tænke paa Aftenmaden, efter den havde Værgrelse og Fortrød, allerede begivet sig ind i sit Sovokammer, i hvilket man hørte ham gaae op og ned med heftige Skridt. Tjenerne i Huset stak hemmeligen Hovederne sammen, med Kjendetegn paa Mismod og Utilfredshed. Vigtige Ting syntes her at være foresaldne, medens jeg, martret af Samvittighedsqvaler, havde trukket mig bort; men jeg vovede ikke, af Frygt for, mod min Villie at blive min egen Angiver, at lade

mig forlyde med noget Spørgsmaal, men fulgte, faasnart det kunde ske uden at vække nogen Mistanke, Grevens Exempel, og søgte ligeledes Eensomheden.

Med en vildtforvirret Skrigen og Tummel, der tidligt næste Morgen opstod udenfor, blev jeg lokket til Vinduet. Karlene paa Gaarden, der havde været i Begreb med at gaae ud paa Markarbeide, bare et af Vand dryppende Liig, som de for et Dieblik siden havde trukket ud af Strømmen ved Slotsbroen. Det var — o, aldrig vil Erindringen om dette gyselige Optrin udslertes af min Sjæl! — det var den ulykkelige Gartner, der igaar forhaanet og beskæmmet var jaget ud af sin Tjeneste, i den sindsforvirrende Pine og Forlegenhed, hvori denne pludselige Omvexling i hans Skjebne havde styrket ham, og af Fortvibelse over den Beskæmmelse, han saa uforstyldt havde maattet lide, havde søgt og fundet sin Død i Bølgerne! Rudolph var allerede siden igaar sporløs forsvunden, og alle Bud, man havde sendt ud efter ham, for at opsoge ham, vare komne tilbage med uforrettet Sag. Enten havde Faderen virkelig, saaledes formodede den opbragte Greve i sin Begjerlighed efter Hevn, givet ham et hemmeligt Vink til Flugt, eller han havde ligeledes listet sig hemmeligen til, for at udforske Ursagen til den heftige Raaben, at være et skjult Vidne til de Trudsel, Slotsherren havde udstødt, og i Overbeviisningen om, at enhver Forsikring om hans Uskyldighed vilde være forgjeves, da der vare saa stærke Grunde til Mistanke forhaanden, og da han stod saa slet anstreven hos Greven, havde han hurtigen fattet den Beslutning, at friste sin Lykke

i den vide Verden; som han da desuden ofte allerede før havde ladet sig forlyde for mig med Dnsker og Plazner af samme Natur.

Alt det var mit Bærk! var en trettenaarig Drengs Bærk, som slovet og forhærdet mod de naturligste Pligter, af usselt Hensyn til egen Fordeel, kunde taale og tillade det, at Mistanken for den af ham øvede Udaad, blev væltet paa uskyldige Personer, som med forstokket, dump Kolighed lod det Sørgeespil, der begyndte for hans Dine, komme til denne græbskelige Udvikling; ja hos hvem det paa den Offredes Liig henkastede Blik kun var istand til at opvække Gysen og Rædsel, kun formaaede at berede en besmittet Samsvittigheds undsteltelige Qvaler, men hvis Læber det ei var istand til at aabne!

Saa Dage efter denne Strækkelige Tildragelse tog jeg, vendende tilbage til Pensionsanstalten, Afsked med hiin Egn, og har ikke seet den siden; thi ogsaa Greven, der ikke kunde udholde at blive der længere, gjorde snart derpaa Anstalt til for evigt at forlade det landlige Sæde. I største Hast bortforpagtede han Godsens Jorder med de til samme hørende Bygninger for en Spotpris, lod Alting flytte ud af Slottet, og derpaa Indgangene til samme tillukke og tillaae paa det Omhyggeligste, gav den Deel af Lyendet, der var fød i Landsbyen, Afsked, og drog med alt sit Bohave til den langtboreliggende Residents, hvilken han siden den Tid lige til hans Død heller ikke har forladt.

Her har Du, min elskede Ven! — dersom jeg iøvrigt efter Meddelelser af saadant Indhold endnu

tør nævne Dig saaledes — den forklarende Oplysning
 angaaende en Kummer, der har budt Tidens lindrende
 Aande Trods, med Aarenes Lob slaaet dybere og dy-
 bere Rødder, og først da vil ophøre at tilsnøre og sam-
 menpresse mit Hjerte, naar Gravens Fred omgiver
 mig. Jeg er tabt for frie Aanders Skaben og Vir-
 ken! — Vel har den Omstiftelse, der nu er indtraadt
 i mine ydre Forhold paa en usædvanlig Maade, ud-
 revet og opvakt mig af den stive, natlige Tungstidig-
 hed; men det er ei Sølelsen af den friske opmun-
 trede Virkekraft, nei, det er en Døendes sidste, de
 feierrigt kæmpende Dødsmagter moisomt aførstede
 Opadstræben, der, naar Legemet ligger under, end-
 nu engang søger kraftigen at samle den med hiint svin-
 dende Aandsstyrke, for paa en tydelig og med For-
 nuften overeensstemmende Maade at give sin sidste
 Billie og sine sidste Ønsker tilkjende!

Jeg har allerede ifinde om saa Dage at reise til G*
 for at bringe mit Forehavende istand. Derfra skal
 Du atter faae Efterretning fra mig. Den Afdøde
 efterlod, foruden den bortløbne Søn, endnu en tres-
 aarig Datter, der, sandsynligviis paa Gravens Fors-
 anstaltning, strax efter Faderens Død af Præsten der
 paa Stedet blev taget under Opsyn og Varetægt.
 Det er mit inderlige Ønske, at det maa lykkes mig,
 idetmindste mod hende nogenlunde atter at gjøre godt,
 hvad jeg engang har forsyndet mig mod hendes Fader,
 om der ikke tillige skulde tilbyde sig Leilighed, til og-
 saa at indhente Efterretning om hendes Broders nær-
 værende Opholdssted. At der ved Udførelsen af den
 Tanke, der bestjertiger mig, maa anvendes megen

zart Forsigtighed, føler jeg vel; men angaaende den Fremfærd selv, der i saa Henseende bliver nødvendig, vil jeg ikke kunne komme til nogen fast Plan, førend jeg til Tid og Sted nærmere har prøvet Forholdenes Bestaaffenhed. Gid ingen forstyrrende Hindring maa tilintetgjøre mig Opnaaelsen af det Maal, jeg har foresat mig!

G* i Marts.

Du vil sikkert gjerne skaae mig, kjære Wallner, for med en udtømmende Omstændelighed at skildre Dig de Følelser, med hvilke jeg i Forgaars ankom hertil. Det var en mørk, regnfuld Eftermiddag; Naturen sørgede endnu i sit vinterlige Gebandt, og kun enkelt Smaakrat under de tørre, løvblottede Buske, forbi hvilke Veien førte, tydede ved sine frembrydende Blade paa den forestaaende venligere Aarstid. Ligesom min Reise overhovedet, ved det barste, ugunstige Veirligt der siden en rum Tid vedbliver at herske, snart hist, snart her var bleven hæmmet og forhalet, saaledes gik ogsaa, da jeg omsider nærmede mig Maalet for samme, formedest den dybe og slibrige Kjørebøi, mit Indtog i Landsbyen saa langsomt for sig, som om en tungtbelæst Fragtvogn maaisommeligten blev trukken frem istedetfor min lette Reisevogn. Jeg logerede mig ind paa et Bærelse i Bertshuset; men istedetfor i første Dieblik, ved at nævne mit Navn, at drage Folkenes Opmærksomhed og Nysgjerrighed hen paa mig, søgte jeg her først og fornemmeligst at komme

mig af den Udmattelse, den lange besværlige Reise havde havt til Følge for mig.

Igaar aflagde jeg mit Besøg hos Præsten, og blev, efterat jeg havde givet mig tilkjende, modtaget af ham med saa godmodig Hjertelighed, at det kostede mig Anstrengelse, at skjule Følelsen af indvortes Skamfuldhed for ham. Alvine — saaledes hedder den Pige, jeg besluttede at opsoge — lever endnu bestandigen hos ham, bliver elsket som et Barn af Huset, og befinder sig for nærværende Tid i en Landsby i Nærhødet, hvorfra hun først ventes tilbage om nogle Dage. Rudolph — tænk Dig engang! — er Capitain i engelsk Tjeneste, har i Spanien opsvunget sig til denne Rang, staaer i levende Brevveksling med sin Søster og Præsten, og haaber endnu for Foraarets Ende at indtræffe her i egen Person, for i nogle Maaneder at opholde sig i sit Hjem, som han for sexten Aar siden som Flygtning har forladt.

Et saadant Tidstrum pleier rigtignok i Naturen som i Livet at frembringe meget store Forandringer! Slottet, hvori der forudm herstede en saa travl Virksomhed, ligger tomt og øde, og ligner en Grav, man har opbygget over Jorden. Haverevieret, paa hvis Vedligeholdelse man engang anvendte saa betydelige Summer, er aldeles forgroet, Bænkene ere ødelagte, og ligge i Stykker raadnende og mulnende omkring paa Jorden. Hvor der før var magelige Gange og Løshytter, frembyder sig nu en uigjennemtrængelig Lypning af Grene for Diet. Den mellem høie Siv og Rør sig fremtrængende Strøm med sin brøstfældige Bro —

Nei, der gives dog Ting og Begivenheder, over hvilke Tidens omvælsende Magt ei formaaer at herske!

Jeg veed ikke, om jeg skal skjælv for Rudolphs forestaaende Ankomst, eller glæde mig til samme. Oppebie den vil jeg, og netop derfor ogsaa opsætte Udførelsen af mit Forehavende til den Tid. Blandt Indvaanerne i Landsbyen har Erindringen om Gartnerens bestemmende og voldsomme Endeligt for længe siden ophørt at sætte Tungerne i Bevægelse. Ingen taler mere om hiin Tildragelse, og selv de Samtaler, der endnu føres angaaende Grevens Død, have, som det synes, ei været istand til at fornye og opfriske en Erindring, der er saa noie knyttet til dette Dødsfald, i Gemytterne. I en assides Krog af Kirkegaarden findes hans stille Grav. Intet Kors eller andet Minde mærke betegner Stedet, hvor han sover. Om Aftenen slde har man baaret ham hid, uden Sang og Klang sænket ham ned i Jorden, og, for at udlette hans Minde indtil det sidste Spor, strax atter jævnet Jorden, efter fuldendt Begravelse. — „Hvor kan De undre Dem derover, bedste Herre!“ sagde den gamle Kirkebetjent, for hvem jeg havde yttret min Forundring over denne ukjærlige Fremfærd: „Er det da ikke overalt, hvor den christne Tro bliver prædiket, den herskende og paa meget vægtige Grunde beroende Mening, at hverken ærlig Begravelse eller Gravhøi tilkommer en Selvmorder?“

Gysende trak jeg mig ved denne Forklaring tilbage fra Kirkegaarden, tog min Vej til de omliggende Marker, vankede endnu nogle Timer omkring i Eggen,

medens en kold Støvregn opfyldte Luften, og vendte først ved Nattens Frembrud, gjennemvædet og rystet af Kulde, tilbage til min Bolig.

G* i Marts.

Er det den klare skyfri Himmel? ere det de venlige Solstraaler, der endeligen efter det lange varige umilde Veir have faaet Overhaanden, som have frembragt denne velgjørende Virkning paa min Gemtsthemning? eller maa jeg kun tilskrive det Beskjendtskab, jeg nyligen har stiftet med Albine, Søsølsken af den Bederqvægelse, der gennemtrænger og opliber mit inderste Væsen? — Sælsomt nok maatte netop, da jeg for nogle Dage siden sad i Præstens Dagligstue, og begjerligen ventede paa den Hjemkomnes Indtrædelse, den første Solstraale i selsamme Dieblik bryde gennem de deelte Skyer, da paa Præstens: Kom ind! Døren til Sideværelset aabnede sig, og Albine traadte ind til os.

Hvilken fortryllende Skabning! Hvor saa gandske det modsatte Billede af den trodsig: kjække, jagtelstende omkringdribende Broder, saaledes som jeg dengang kjendte ham! En slank, yndig Gestalt, Ustyk og from Huldosalighed i de skjønne Ansigtstræk, sjælsfuld Inderlighed i Søsølsken i de mørkeblaa Dine, Sædelighed uden ængstelig Tvang i Ord og Miner, Tegnet paa den fineste Dannelselse i hendes hele Væsen og Udfærd.

Jeg maa formode, at Præsten ved forudskikkede fordeelagtige Skildringer af min Person, har lagt an

paa, at sætte mig i et gunstigt Lys hos hende. Hun hilste paa mig med saa indtagende Venlighed og Gudsmodighed, som om hun havde Synet af mig at ansee som et lykkeligt Forvarsel om, at hendes med Længsel ventede Broders Ankomst vilde følge efter og ikke vare meget længe meer! Hun behandler mig ikke som en Fremmed, men som en gammel Ven og Bekjendt, hvem Livsforholdene atter, efter lang Fraværelse, have ført tilbage i hendes Nærhed, og den Tone, hun har antaget imod mig, har fra det Dieblif, jeg er bleven deelagtig i hendes Omgang, allerede naaet en saadan Grad af velvillig Fortrolighed, der med aandsbesnærende Magt sætter mig i saameget større Forvirring, jo mindre jeg, i den kvalfulde Bevidsthed om min Uværdighed, er istand til at gjengjelde den.

Et Under maa der til, dersom ikke denne nye Strid i mit Bryst, denne vilde Kæmpen med mig selv, denne uviste Bakken mellem Smerte og inderlig Fryd ikke gandske skal tilintetgjøre mig! Men hvorfor tager jeg, istedetfor at udtale det simple Ord, hvormed Du, ved Synet af disse Linier, strax nøie og rigtigen vil betegne min Tilstand, min Tilflugt til ængstelige og undvigende Omskrivelser? — Jeg søger en frelsende Udvei for de gyselige Billeder, der omringe mig i Censurheden, liig hevntruende Uander, og iler til hende! — Jeg skuer, for at sagtne den Storm, som raser i mit Indre, i hendes rolige, klare, mildtsmilende

(10*)

Dine, og med velgjørende Vande begynder Himlens Fred at omvifte mig! — Hun begynder at tale om de forgangne Dage, om sin tidligste Barndoms dunkle og næsten udslattede Erindringer: om Drangetræerne, under hvilke hun har leget, om de grønne Løbhytter og Hækker, om sin Broder, Flisbueskytten! — En rødselsfuld Sølelse griber mig, Jiskulde gennemfarer mit Bryst, jeg stjæler mig bort, og flygter nedslaaet og skjælvende atter til den fjerneste Eensomhed, for at bringe det bævende Hjerte i Sikkerhed for at forsaaes af Sambittigheden.

Du vil have Medynk med mig, og tillige smile uvilkaarligt, naar jeg nævner Dig det Sted, som det hidtil endnu bedst er lykkedes at frembringe en midlende Ligevægt imellem de mangfoldige, modstridende Sølelser, der sønderrive min Sjæl. Det er det høie mørke Klokketammer paa det nærliggende Kirkeetaarn! Til min Venstre, høit ud over Landsbyhusenes Gavle, Udsigten til Slots haven med Strømmen og Broen; til min Høire, skraaes nedenunder, den affides Krog uden Gravhøi paa Kirkegaarden; foran mig Præsteboligen og det med Vindruer omrankede Vindue, ved hvilket Albine pleier at sidde, beskæftiget med et eller andet qvindeligt Arbeide; rundt om mig en gyselig død Stilhed, som Pervendiklens eensformige, dorste Sving mere vedligeholder end afbryder.

Foraaet er i fuldt Romme; Solen gennemtrænger Jorden med sine opvarmende Straaler, og overalt hvor det speidende Øie taber sig, rører sig et nyt, lysteligt Liv. Ogsaa Bøxterne i Præstens Have, der lader sig gandske overflue fra mit høie Stæde, uddi

fig mere og mere, og ikke sjelden viser Alvine sig, søft
 fet af det milde Veirs indbydende Bink, ved de friske
 grønnende Blomsterbeder, hvor hun, yndigen om-
 straalet af Dagens klare muntre Glands, gaaer op
 og ned i grundende Betragtning; medens jeg i frydlost
 øde Halsmærke sidder mellem bestøvede Spindelvæve,
 med stum Opmærksomhed følger ethvert af hendes
 Trin, og hensynter i tryllende Drømmesyner, indtil
 Timeklokken tæt over mit Hoved pludseligen med hæss-
 lig Larm begynder at slaae, opskræmmer mig, og
 bringer mig tilbage til mig selv.

* i April.

Den hele Varme, Venfskab pleier at indgyde ædle
 Sjæle, opbyder Du, Wallner, for at trøste og berø-
 lige mig over mig selv. Du nærer den Overbeviis-
 ning, at Himlens Tilfikkelse umiskjendeligen netop i
 den Hensigt har ført mig i Nærheden af Alvine, for
 at helbrede mit syge Sind; og det mig meddeelte
 Raad, ei at dvæle længer med at følge dette formeent-
 lige høiere Bink, klinger som en høitidelig Besværs-
 gelse, der tyder hen paa uigjenkaldeligt Vel eller Vee.
 Jeg maa paa den anden Side tilstaae Dig, at jeg kun
 med Rødme kan tænke paa den Fylde af Betsalen-
 hed, hvormed Du har gjort Dig Umage at bekæmpe
 mine Tvivl og at bevæge mig til at foretage mig et af-
 vorligt Skridt. Mit Forhold til Præstens fortryllende
 Pleiedatter har — jeg veed ikke selv, om jeg skal bes-
 klage Tingenes Stilling, eller ansee den for lykkelig —

efterhaanden udviklet sig saa vidt, at Alting ved en dristig mundelig Tilstaaelse uden tvivl vilde være i Rigstighed. Bore Blikke mødes i alvorlig Betydningsfuldhed; vi spadserer Arm i Arm snart i Haven, snart omkring paa de nærliggende Marker; vi trykke hinandens Hænder, naar vi skilles og naar vi sees igjen! Kan det ikke kaldes, i et Lidsrum af nogle Uger, als lerede at gjøre ret anseelige Fremskridt i Fornøgtelsen og Ufførelsen af en Følelse, der i en Række af Aar syntes at lide af ulægelige Saar? — Men gandske lægte ere de heller ikke! Thi det henrykkende Velbehag, der qvæger mit tørstende Hjerte i hendes Nærhed, er og bliver stedse blandet med en Banghed, der øieblikligen faaer Oberhaanden, og voldsomt tilsnører Struben paa mig, hvergang jeg i Sandfærnes tryllerist lokkende Ruus er i Begreb med at skride til dristigere Tilstaaelser.

Igaar henad Aften kom Præsten, idet Alvine forlod Haven, hvori vi havde bestjefstiget os hele Eftermiddagen med at saae og plante, for at gaae til huuslige Arbejder, hen til mig, tog fortroligen min Arm, og trak mig afsted med sig til den fjernere Deel af hans Have, hvor hans unge Træer stode plantede. „De har erhvervet Dem en riig Skat af nyttige Kundskaaber, og besidder et sølende Hjerte, kjære Felsek! begyndte han at tiltale mig med den ham egne rolige Ventlighed: Men jeg holder Dem ogsaa for en Mand af Værd, og tør derfor saameget mindre frygte for,

at blive misforstaaet, naar jeg ikke længere kan andet, end berøre en Gjenstand, som Pligt og Samvittighed byde mig at tale om. Hvilke Hensigter nærer De i Deres Hjerte ved en fortroligere Forstaaelse med min Datter? Alvine er opvoxet og opdraget i simple, jævne Sæder. Ubekjendt med den store Verdens Færd og Væsen, er et fromt, barnligt Sind Hovedtrækket i hendes Character, klar og aaben speiler hendes Hjertes Reenhed sig i hendes Dine, og ligesom Sneedighed og Falskhed ere hendes egen Sjæl fremmede, saaledes forudsætter hun ogsaa den samme uforstillede Uaenhed hos alle dem, der forstaae at vinde hendes Belvillie, og hvem hun føler sig drevet til at skjenke en nøiere Interesse. Jungsinde kunde jeg netop af Dem formode, at De skulde lægge an paa, at drive et nedrigt Spil med Vigens Uskyld og Uerfarenhed, at drage en eller anden Fordeel af hendes Gunst og Tilbøielighed, der ei paa det strengeste lod sig bringe i Overensstemmelse med Grens og Retsskaffenhedens Love!"

„Nei, ved den alvidende Gud! ærbørdige Ven! svarede jeg med glødende Livfuldhed: Til et saa skændigt Bedrag skal jeg aldrig være istand!"

„Jeg tror Deres Ord! vedblev han: alligevel maa jeg aabenhjertig tilstaae Dem, at denne Forsikring endnu ei formaaer at berolige mig! Lad De os altsaa gandske uden Tilbageholdenhed komme til Forklaring angaaende et Unliggende, der angaaer et mig for dyrebart Væsen, til at jeg længere kunde vedblive i en ligegyldig Laushed derom. Alvine er Dem, som det lader til, paa det hjerteligste hengiven. Men jeg

beder og besværges Dem, alvorligen at betænke, hvad der vel tilsidst skulde blive af hende, om denne Hængivenhed efterhaanden blev til en Lidenkab, hvilken De, som dens Ophavsmand og Gjenstand, ei havde isinde at gjengjelde! eller om, i Tilfælde af en gjensidig Tilbøielighed, Deres ydre Forhold, hvis Beskaffenhed er mig aldeles ubekjendt, satte Dem ud af Stand til at at byde den Udkaarne et anstændigt Udkomme tilligemed Deres Haand!"

„Der hviler en frygtelig Skjebne over mig! svarrede jeg med det hele Udtryk af den indvortes nagende Smerte: Hvad hjælper det at tilstaae Dem, at Alvine er mig dyrebare, end mit Liv! Hvad hjælper det at tilføie, at jeg i den berørte Henseende gandske vist formaade at byde hende et sorgfrit Liv, da jeg ved Grevens Død er kommet i en Velstand, der grændser til Rigdom!"

„Saa skulde jeg virkeligen have taget feil af Dem? tog Præsten med betænkksom Alvor atter Ordet, efter at han i nogle Dieblikke havde betragtet mig taus og med skarpt prøvende Blik: De skulde altsaa i den saa sluttigen pleiede Døngang med Alvine ei have søgt Andet end en flygtig Lidsfordriv, medens De allerede har skjenket en anden Gjenstand grundede Krav og Forsrettigheder paa Deres Hjerte? Vel mig, at jeg, drevet af min indvortes Frygt, og som jeg haaber endnu i rette Tid, fattede den Beslutning, at skaffe mig Lys i denne Sag!"

„O nei, De nærer en falsk Mistanke! udraabte jeg: Aldrig har jeg været indviklet i Elskovshandeler med nogensomhelst qvindelig Skabning; aldrig har

jeg paa saadan Maade pantsat Ære og Samvittighed! Gandske andre Følelser og Hensyn ere det, som, i sælsom indbyrdes Modsigelse her udøve en paa eengang tiltrækkende og tilbagestrækkende Magt over mig. Mørk og glædeløs er min Ungdomstid hensvunden for mig; Kamp og Lidelser have i sexten Aar været mine uadskillelige Fedsagere, og det synes, at min Bodsøvelse først skal endes med mit Liv!"

„Bodsøvelse?" spurgte hiin bestyrtet og forundret, medens jeg, vaklende til Siden, klyngede mig til Stammen af et Æbletræ, og begyndte at presse det glødende Ansigt mod dets fugtige Bark. „Jeg læste vel ofte Lungsind og Melankolie i Deres Bæsen, men jeg var stedse langt fra, at holde dem for Utrinsger af en brødebetyngt Samvittighed! Fjelsect, hvad Navn har det Feiltrin, hvis Erindring nedtrykker Deres Sjæl med saa tyngende Bægt? Døel ikke lænere med at meddele det ængstede Hjertes Hemmelighed til en faderlig Ven, hvis Kald det er, at forkynde Fred og Forsoning, at opløste det nedslagne Sind, og at styrke og gvoerge det lidende Gemyt ved trøsterigt Budskab. Med den hele Magt og Fylde af den Velsvillie, jeg føler for Dem, modsætter min Følelse sig for, at holde Dem istand til en Forbrydelse. Men hvad det saa end er: den Gud, jeg tjener, er en Naasdens Gud!"

En heed Taarestrom brast ud af mine Næse. Mit hele Bæsen syntes at ville opløse sig i de vildt mellem hverandre stormende Følelser af Dval og Unger. Jeg kastede mig med den indvortes Sønderknuselses vold:

somme Trang til Oldingens Bryst, og bekjendte ham stammende og hulkende Alt, Alt!

Den gamle Mand syntes dybt rystet. Det forekom mig endog, som om han var i Tvivlsraadighed med sig selv, om han skulde blive hos mig eller forlade mig. Omfider fattede han sig, førte mig, medens Guldmaanen med rolig Glæde steg frem af Horizonten, endnu et Stykke videre, stod derpaa atter stille, og sagde med dæmpet Røst: „Naar dog selv den grovteste Misdæder, der ved moden Forstand og klart Overlæg lod sig forlede til Forbrydelse, ved en oprigtig Anger tør haabe Forladelse for sin Brøde hos den høiere Dommer: hvor skulde da den evige Forbarmers naadige Blik nægtes den trettenaarige Dreng, der af Letsindighed eller endog vel maastee af Haardhjertethed begik en Handling, der strax havde været fuldkommen affonet med den fortjente Røvselse; men hvis Folger ikke kunne falde ham til Last, fordi netop han allermindest forstod at beregne dem. Meget naturligt var vistnok den Beemod og Bedrøvelse, De folte over, at have givet den første Anledning til Gartnerens sorgelige Endeligt; men ene og alene et ulykkeligt Sammentræf af Omstændigheder har bevirket, hvad De i Deres Gemyts altfor levende Uro er tilbøielig til kun at tilskrive Dem selv. Fat Dem derfor, og giv omfider, istedetfor længere at efterhænge en frugtesløs og fortærende Kummer, Livets velgjørende Høvelser og Indtryk atter Rum i Deres Hjerter! Her er min Haand, og tillige den høitidelige Forsikkring om, at jeg selv i de Bebreidelser, De gjør Dem, finder de umistjendeligste Kjendetegn paa en

ædel Tænkemaade, og at De efter den Tilstaaelse, De har gjort mig, ikke er sunken i Deres Bærd hos mig!"

Den Tak, jeg gjorde mig Umage for at yde ham for denne kjærlige Overbærenhed og Skaansel, døde mig paa Læberne.

„Veed ellers nogen Anden af den Hemmelighed at sige, som De i dette Dieblik har andetroet mig?" vedblev han efter en Pause.

„Foruden Dem er kun en Ungdomsven langt herfra, hvem jeg for to Maaneder siden skriftlig meddeelte samme, nøiere underrettet om den!" svarede jeg med en modløs Bedøvelse.

„Saa blive da ogsaa fremdeles Eløret, der bedækker den, uløftet! sagde han med blidt Eftertryk: Mindet om hiin Begivenhed, om hvis egentlige Sammenhæng man dengang desuden søgte at lade Mængden i uvis Tvivl, er gandske udsettet hos Omegnens Beboere. Ogsaa Alvine selv har aldrig faaet nogen anden Kundskab derom, end at hendes Fader, som hun overhovedet kun dunkelt formaaer at erindre sig, filde om Natten, da han vendte hjem til sit Hus, havde forfeilet Veien, og var forulykket i Vandet. Lad os i Fremtiden bestandigen iagttage en dyb og gavnlig Tausshed angaaende de nærmere Omstændigheder ved denne Begivenhed! Men fremfor Alt beder jeg Dem at laane de Beroligelsesgrunde, jeg i mit Hjertes fuldeste Overbeviiisning har gjort opmærksom paa, et villigt Dre, for at befrie Dem fra de mørke Tvivl og Forestillinger, der beherske Dem, og atter at komme i Besiddelse af en uforskyrret Landsmunterhed!"

Alvines Stemme, der løb fra Huset af gjennem Aftenens Stilhed, gjorde en Ende paa denne Samtale. Jeg afflog paa den meest afgjørende Maade Præstens Indbydelse, at følge ham hjem, sprang ud gjennem en Haveport ved Siden af, og tog, i den endnu vedvarende Sindsrystelse, hvormed det nylig havde Optrin havde været forbundet for mig, min Vej til den nærliggende Kirkegaard.

Han mener det godt med mig! Hans Ord vare en deeltagende Vens beroligende, til Forsoning og Undskyldning skikkede Trøstesprog; men at stille mig tilfreds, det laae ikke i deres Magt! Disse vare de Forestillinger, der paastrængte sig mig, idet jeg, efter en kort Tid at have vanket om mellem de Hensøvedes Hvilesteder, satte mig ned paa en Gravsteen, med Ansigtet vendt imod hiin afslidtes Krog paa Kirkegaards den, og Hovedet tankefuldt støttet i Haanden.

Brøde og Titregnelse! — Hvo formaaer at bestemme det Punkt, hvor begge begynde at træde i Betydning med hinanden, naar vor egen Samvittighed ei formaaer det! Og kan der ventes en gyldig Dom af denne, saa er der jo ingen Tvivl om, hvilken Andeel i hiin Begivenhed, jeg har mig selv at tilskrive — saa er jeg jo allerede dømt! — Ungdoms Letsindighed! Man! paa Indsigt og Forstand! — Dersom disse Indvendinger ere af saa tilstrækkelig Vægt; hvi tager den indre Dommer, som man jo troer at være fri for enhver forhadet Partiskhed, da ikke ogsaa et skaanende Hensyn til dem, og tilstaaer endeligen Glemselens Balsom en Afgang til det dødelige Bryst, efter den angrende Jølelises Smertensoffer?

— Hvo som dengang med rast Arm voldsomt havde grebet hiin Mand, der hisset har fundet sit affides; liggende Hvilested, og styrtet ham ud i Strømmen, havde været Eoven hjemfalden, for at affone sin Mis; gjerning paa Retterstedet, medens man med Veemod og Bedrøvelse havde nedsænket den Myrdede i Jorden og smykket hans Grav med Blomster. Men hans affjælede Leer blev denne sidste Hæder nægtet, fordi Skuddet med Flitsbuen kun middelbart havde dræbt ham; og jeg kan ei komme til Afsoning og Renselse fra min Brøde, fordi der ei gives nogen synlig Domstol for deslige Forbrydelser!

Aldrig vil den gyselige Erindring om de Toner forlade mig, som trængte sig til mit Dre, og pludseligen opskræmmede mig af disse Betragtninger! Det melodiske Trylleri, der vugger ethvert sølende Hjerte i sød Henrykkelse, Elskovsraabet i en stille Foraars; nat, den lyttende Naturs stille Glæde — den med lange, smeltende Toner begyndende Sang af en Nat; tergal i det tilgrændsende Buskads, var det, der fyldte min Sjæl med Frygt og Forfærdelse! Med den Jil og Behændighed, hvormed et ved Knaldet af den dræbende Bøsse opskræmmede Bildt forlader sit Leie, styrtede jeg bort, endnu længe forfulgt af de Toner, der med oplivende Vælde begyndte at ud; strømme gennem Luften i Nærheden af den flade Grav.

G* i April.

En i og for sig temmelig ligegyldig Omstændighed har hurtigen og ufornodet fremskyndet den Erklæring, der hidtil kun behøvedes, for at stadfæste Forholdet mellem mig og den Elskede.

Jeg stod udenfor Haveporten med Alvine, og hjalp hende at see ud ad den Kant, hvorfra hun ventede en Veninde, der boer to Mile fra G*, og som havde lovet at besøge hende. Endelig kom Bognen lystigen rullende frem; den var neppe et Par hundrede Skridt endnu fra Præsteboligen, og de unge Piger tilbinkede hinanden allerede ivrigen og glade deres Hilsen med de slagrende Lommestørklæder, da Hestene paa eengang bleve stye for de omsvingende Vinger af en Mølle, Veien førte forbi, og, istedetfor at forfølge den lige Retning, dreiede af til Siden, og begyndte at jage affted ad en smal Markvei, ved Enden af hvilken der vare dybe Leergrave. Naturligviis fløi jeg strax til, fik, ved at sætte over Grøfter og Gjerder, lykkeligen det tilsigtede Forspring, og snart lykkedes det mig at standse Hestene, ved et modigt Greb i Løislerne, som Kudsken, en ung, uerfaren Bondedreng, manglede Styrke og Behændighed til at føre. Alvines Angestskrig havde imidlertid lokket adskillige tjenstlige Medhjelpere til; den ankomne Veninde blev i en fuldkommen bevidstløs Tilstand bragt affted til Præsteboligen; jeg selv, som, før jeg naaede mit Maal, først paa en temmelig voldsom Maade var bleven slæbt et lille Stykke Bei affted, følte en sikkende Smerte i mine Lemmer, og haltede langsomt efter Toget.

Jeg havde just naaet Røddebækken i Haven, da Alvine, med Udtrykket af ængstelig Bekymring og Uro i sine Miner, med hurtige Skridt kom mig imøde fra Eiden af Huset. At see mig, udbrede Armene imod mig, falde mig om Halsen med den inderligste Omheds Kjærtegn — alt det var et Dieblis Sag! Glemte vare mine Sjælevaler og min legemlige Smerte; en sød Henrykkelsesruus bemestrede sig i Havnen af den fortryllende Pige mine Sandser, glødende Rys lukkede Læberne, der stammende og bævende prøvede at prise det lykkelige Redningsværk som et med ædelmodig Selvopoffrelse forbundet Bovesykke, og vor Kjærlighedspagt var stadfæstet med utvivlsom Klarhed.

„Men nu heller ikke mere disse Dybsindighedens og Utilfredshedens mørke Rynker!“ hvisttede omsider den Yndige, idet hun med huldosaligt Smil snoede sig ud af mine Arme, og med smigrende Haand foer mig hen over Vandet.

„Min Sjæls Trøsterinde! Hvo kunde vide sig elsket af Dig, og endnu give nogen Utilfredshed Rum!“ svarede jeg, i salig Forglemmelse af mig selv.

Nu bemærkede hun, at min høire Haand blødte. „O, hurtig ind i Huset! udraabte hun forstrækket ved dette Syn: Sandelig, Du er kommen til Skade, kom lad os ile, at standse Blodet og forbinde Haanden!“

„Nei, nei, Alvine! svarede jeg, da hun i altfor stormende Livfuldhed vilde trække mig afsted med sig: Kun Alt med behørig Besindighed! Endnu gaaer det i dette Dieblis ikke saa raff med mig, endstjondt hoer:

ken Haandens Bløden eller Hæltningen paa Foden just
ellers har saa synderligt meget at betyde."

Ledet af Albine med kjærlig Omhu, arbejdede jeg
mig frem, og vi kom ind i Huset. Veninden var
imidlertid gandske kommet sig af den udstandne bedø-
vende Skræk; Spørgsmaal og Erkyndigelse om an-
dre Anliggender begyndte nu at beskæftige de to Pigers
Opmærksomhed, og snart blev der ikke ymtet det ring-
este meer om det ubehagelige Tilfælde ved Rollen.
Der hensovandt nu i Følelsen af uomstøvet Sjælefred
en Eftermiddag, hvis Lige jeg, saavidt min Erindring
rækker, ikke veed at have oplevet Magen til. Albi-
nes Blikke, der, med sød Betydning paa den for-
trolige gjensides Udøvelse af vore Følelser, der havde
fundet Sted imellem os i Haven, nu hyppigere end
nogensinde før mødte mine, gennemtrængte, som
varmende Straaler fra Himlen, mit heftigt bankende
Hjerte, og bestandigen forekom det mig, at den mar-
trende Gemytsbeklemthed nu var aldeles besejret og
ophævet, deels ved den bestemte Visshed om hendes
Gunst og Tilbøielighed, deels ved den vedvarende
Stikken og Brænden i mine Lemmer, som jeg havde
tiltrukket mig ved min Beredvillighed til at hjælpe.

Aleier man ikke, om forresten et virkeligt Factum
foresoøver min Erindring, ved begyndende Sjælesyg-
domme undertiden at bibringe den Lidende smertelige
Indsnit paa flere Steder af Legemet, for, ved at give
den mindre ædle Deel til Priis, ligesom at tilbyde
Sygdommen et billigt Forlig, standse den i sit Løb,
og bevæge den til at tage en anden Retning? Wall-
ner! Lod der sig finde et saadant prøvet Middel til

Afskedelsen af den indre Qual; med den meest opmærksomme Iver vilde jeg være betænkt paa, ved skarpe Instrumenter at opvække Følelsen af legemlig Smerte, og hele mit Liv uafstadeligen holde den vedlige!

♣ i Mar.

I de sidste Dage af den afvegne Maaned er Alois' Broder omsider indtruffen her. En anseelig, ved mangehaande, tildeels meget eventyrlige Erfaringer, kraftig og determineret Mand, der med den fastgroede Alvor i de stærkt fremtrædende Ansigtstræk, med den stille glødende Flamme i Diet, med den surede, af fortblege uregelmæssige Lokker overskyggede Pande, og med de dunkle Kinder, der ere blevne brune under fremmede Himmelstrøg, ved første Diekast mere afskrækker end tiltrækker, men dog ved noiere Bekjendtskab, trods hans barske Udortes, lægger umiskjendelige Spor af en dyb og fin Følelse for Dagen, og netop derved atter fuldeligen udsetter det ugunstige Indtryk, som den, hans Væsen tillige eiendommelige Djærvhed, der grændser til Ubehjælpssomhed, i Beskyndelsen frembringer. Ogsaa Albine, der med saa længselsfuld Utaalmødighed fra Dag til Dag har seet hans Ankomst imøde, kan, som det synes, endnu slet ikke bestemme sig til, i denne kjernefulde, barske fremtrædende Gestalt at erkjende sin Broder og nærme sig ham med en Søsters fortrolige Hengivenhed. Med sky Urefrygt dvæler hendes Blik paa den Tilbage-

vendte; aldrig vover hun, i hans Nærværelse, at gjentage de Ytringer af Henrykkelse, som hun før, Hvergang der blot blev talt om hans nærforestaaende Ankomst, strax lagde for Dagen ved at hoppe og springe, og efterhaanden synes Blæden over Gjensynet af hendes eneste Blodsforvandt at være udslettet ved en vis dunkel indvortes Frygt for hans Gestalt. Men det vil give sig, naar hun først har tabt det blidere, til Birkeligheden vistnok just ikke svarende Billede, hun før hans Komme havde gjort sig af ham, af Tankerne, og mere vænnet sig til hans Dmgang. Heller ikke undlader jeg, naar jeg er ene med hende, og hører de bange ængstelige Løvl, som hendes Gemyt er opfyldt af paa Grund af Broderens frastødende Udortes, af hendes Mund, at tale hans Sag, at gjøre hendes misfornøiede Sind opmærksom paa de ædlere og fortrinligere Landsegenstaber, man bliver vaer hos ham, og netop derved at kæmpe mod den hemmelige Modbydelighed, der er i Begreb med, ved en Magt af en fremmed Natur, at blande sig ind i den naturlige Følelses velvilligere Ytringer.

Jeg selv har allerede uden ringeste Møie og Vanskelighed vidst at sætte mig i den bedste Forstaaelse med ham. Hans fra mit gandske forskjellige Livskald uagtet, synes han at finde Behag i mit Selskab, og den mellem os herskende Tone, som en Folge deraf, Dag for Dag at ville blive mere venstabelig og hjerteslig. Begunstigede af det vedholdende milde og muntre Foraarsveir, sidde vi hele Eftermiddage i den store Hylde træes Løvhytte nede i Haven, hvor han da i ukonstlede, men høist tiltrækkende Skildringer pleier

at meddele os de nærmere Omstændigheder ved de omskaffende Vandringer, han har foretaget sig fra det Dieblif han tog Flugten, ved den klare Anskuelighed, han forstaaer at give sine Beskrivelser, paa det meest levende at henslytte os snart til dette, snart til hiint Jordstrøg, og at udvikle et paa de underligste Ekjebener og mødende Begivenheder rigt Liv for os. Ogsaa Præsten og Alvine tage næsten altid Deel i disse Underholdninger, og om disse end undertiden trække sig ud til seent paa Aftenen, har dog den levende, med saa rigeligt Stof forsynede Ordfører ingensinde Keilighed til kun i mindste Maade at beklage sig over, at hans Tilhørere af Overmættelse have unddraget ham deres Opmærksomhed.

Paa det Omhyggeligste og med største Overlæg søger han derimod at undgaae enhver nærmere Berørelse af de Scener, der ligge til Grund for hans Undvigelse af det fædrene Huus, og han og jeg have kun flygtigen og overfladeligen talt om vort tidligere Bekjendskab og om hine Dages Forhold, da han stedse, hvergang tilfældigviis et Udtryk, der staaer i Forbindelse med saadanne Erindringer, undslipper ham, ligesom greben af en hemmelig Gysen, strax bryder af, og søger at dreie Samtalen hen paa en anden Gjenstand. Næsten vil den Mistanke indsnige sig hos mig, at han selv i sit Indre anklager sig for, ved sin hurtige Forsvinden, og den for Faderen deraf udspringende Græmmelse, at have givet den første Anledning til Sammes voldsomme Endeligt. — Kan og tør jeg roligere lade det stæe, at et Skyldfrit Gemyt, hildet i

Bidsfarelse, ved deslige ugrundede Bebreidelser for-
 gifter sig sin Fred? — Ifølge en fortrolig Meddelelse
 af Præsten, har den Formodning stadfæstet sig hos
 mig, at Rudolph hiin skrækelige Eftermiddag var et
 skjult Vidne til den heftige Ordstrid, som udbrød ved
 Slaaentornhækken mellem hans Fader og Greven, og,
 sat i Skræk ved Indholdet af samme, ved en rask Uds-
 forelse af en forboven Tanke besluttede at sætte sig i
 Sikkerhed for den rasende Slotsherres Hevn. I den
 Hensigt løb han, medens Grevens Vredesild endnu
 var i sit fuldeste Udbrud, lige hjem, samlede her i al
 Hurtighed nogle af de til hans Hensigt uundværligste
 Sager sammen, listede sig med sin Reisebyldt under
 Armen gjennem en langt bortliggende Bagport, tog
 Veien ad den nærmeste Skov, og saaes ikke mere fra
 den Tid af.

S* i Mai.

Endnu har jeg ikke ladet Dig vide, kjære Wallner,
 at jeg for nærværende Tid er ivrigt beskæftiget med,
 ved Hjælp af hensigtsmæssige Bøger, som jeg har
 laant af Præsten, at erhverve mig nogle foreløbige
 Kundskaber om Landhuusholdningen, da jeg har
 besluttet at gjøre denne til min Hovedbeskæftigelse for
 Fremtiden. Jeg er virkelig af den Mening, at et
 Kald, der paa samme Maade opfordrer til uafbrudt
 legemlig Virksomhed, som den med sine simple Grund-
 siemmed, der kun ere henvendte paa Naturens Frem-
 bringelser, aldrig giver Eftertanken Anledning til, at

tabe sig i bundløse Drømmerier og Epidſindigheder, vil endnu være det meeft paſſende for min Sindſtilſtand; og jeg anvender derfor hvert Dieblit, den daglige Dmgang med Alvine levner mig, til Opnaaelsſen af mit Ønſte, ikke gandske uforberedt at bringe min alvorligen fattede Plan i Udøvelſe.

Hvad ſiger Du til Kjøbet af en Aulsgaard, der, beſtygget af gamle ærværdige Elme; og Lindetræer, paa den ene Side omgivet af en kryſtallklar Forellebæk, paa den anden Side af en ſtor Frugt; og Rokkenhave, med de til ſamme hørende Jorders rigelige Uſgrøde tillige forbinder en behagelig og ſund Veliggenhed? En ſaadan ligger der tre Mile herfra, søger, da dens nærværende Beſidder har iſinde at ſælge den og tiltræde en Forpagtning af ſtorre Omfang, en bemidlet Mand, der har Lyſt til at kjøbe den, og da jeg for længe ſiden i Stilhed har været tilbøielig til at handle mig en Eiendom af den Natur, ſaa er for Dieblittet naſtadeligen al min Pønſen og Tragten henvendt paa denne. Ja, derſom Lykken endnu atter ſkal ſmile til mig paa denne Jord; ſaa ſiger en indvortes Stemme mig, at jeg kun kan finde den hiſſet, kun i de nyvalgte Livsforhold! Og ſaaledes fryder mit Hjerte ſig allerede med ſtille Henrykkelse ved de yndige Drømmebilleder, til hvis virkelige Fremtræden det har ſaaet Udſigt og Haab. Hvorledes jeg gjør mig mine Hænder ſlid til uafſadelig Pligt og regelmæſſigen i den tidlige Morgenſtund vandrer ud paa min Eiendoms frie Marker, for i mit Anſigts Svæd virksom og redeligen at forrette min Dagsgjerning; hvorledes jeg om Middagen vender hjem fra Arbeidet med den tilfredſe

Bevidsthed, troligen at have forrettet min Dont, og søger at fremstjynde de langsomtrætte Trin, jo nærmere jeg kommer det venligfortrolige Tag, under hvilket en elsket Hustru venter paa mit Komme, og i Sundhedsskyldede blomstrende Børn, hvis Moder hedder Albine, juble mig imøde! — hvorledes Eftermiddagen bliver offret de mindre besværlige Havarbejder, og Usteneren med sit til Hvile og Forfriskning vinkende Smil samler Kredsen af mine Elskede om mig, uden for Husets Dør, under det gamle Elmetræ, der med sine grøntløvede Grene skjermende hvælver sig over det fredelige Sæde; ligesom Diet det betydelige Gaardsrum med Markfredskaberne, til begge Siderne de af røde Muurstone opførte Uolsbygninger med deres reenzlige Vægge og Binduer, tilhøre Porten og den Diet synlige Forgrund af Haven, tilvensire Udsigten til en Deel af den i Nærheden flydende Solbæk, der sladdrende glider hen over de glatte Stene — hvorledes Arbeide, egen Lyst har valgt, hunselig Sands uden Led, simpel Noisomhed uden Næringsforger, ere Stiftere af en Ekjebne, der skaber Himlen paa Jorden for dem, der bleve deelagtige heri. O, Herre og Styrrer af de menneskelige Ekjebner! Et jordisk Paradiis synes at ville aabne sig for mig. Men tør mit i Haabets Henrykkelse søvelgende Hjerte gjøre Krav paa Nydelsen af en saadan Fylde af Lykke og Belsaaende?

Jeg er ikke i Tvivl om det Svar, jeg tør vente paa dette Spørgsmaal af Dit redelige Gemyt. Saa viid da, at ogsaa Albine allerede kjender min Plan, glad har skjenket den sit Bifald, og tilligemed mig

seende det Dieblit imøde, hvori hendes faderlige Opdragers og Velgjørers Velsignelse skal knytte et uopløseligt Bånd imellem os, har besluttet at dele alle min Fremtids Skjebner med mig. Hun er for Himlens Dine min erklærede Forlovede, og dersom der i mit Indre endnu er Noget, som opsætter sig imod, at jeg formeligen og høitideligen hos hendes Paarørende anholder om den Elstedes Haand, saa har denne betænksomme Dvælen og Nolen, efter al Sandsynlighed, ikkun den Omstændighed til sin gandske naturlige Grund, at jeg hidtil ikke gandske har kunnet komme i Rigtighed med Rjeb Slutningen om Ubls Gaarden; men som jeg haaber vil imidlertid allerede om faa Ugers Forløb den sidste Vanskelighed i Henseende til den berørte Gjenstand være ryddet af Veien, og Din rolige, betænksomme Ven da tillige tilstræffeligen opmuntret til at foretage sig det endnu vigtigere, følgerigere Skridt.

G* i Mai.

Du nærer en uretfærdig og overdreven Frygt, kjæreste Wallner, idet Du med advarende Tøer giver mig det Raad, at vogte mig for en altfor stor Uabenhjertighed i Henseende til en vis Punct, imod Alvines Broder. Jeg har maaskee, idet jeg fulgte det første Indtryk, udkastet Dig en altfor ufordeeltagtig Stilsdring af hans Person; men kan og tør nu, efterat jeg har lært ham nærmere at kjende og noiere iagttaget ham, med den meest uhyklede Forsikring sælde den

Dom om ham, at han er et ædelt Menneske, der med den reiskafneste Tænkemaade tillige forbinder en saa varm og levende Følelse, som man neppe skulde vente og søge hos en Krieger, der har tilbragt den største Deel af sit Liv i Leiren. Han mener det godt med mig; jeg har de usvigeligste Beviser paa, at han er mig hengiven af sit gandske Hjerter. Og netop denne Overbeviisning har ogsaa allerede frembragt den Virkning paa Alvines Gemt, at hun, efter mit Raad og Exempel, ligeledes har opgivet enhver Fordom imod ham, og har sluttet sig fortroligere og inderligere til ham. Ifølge denne venligere Hengivenhed udover han for nærværende Tid ved den afgjørende Fasthed og Bestemthed i hans Væsen en ubegrændset Magt over hende, uden at dog endog det ringeste Spor af lønlig Modbydelighed længere synes at forene sig med Følelsen af den sig underkastende Hengivenhed, med hvilken hun i stedse vaagende Omhu og Opmærksomhed ivrigt søger at forekomme hans sagnetste Ønsker og Bink.

Endnu har Rudolph ikke, saavidt mig er bekjendt, indtil dette Dieblik gjort noget Forsøg paa, nærmere at erkjendige sig om mine egentlige Livsforhold og Formuesomstændigheder; dog veed han, at jeg har isinde at bosætte mig her i Egnen. Ogsaa synes han at gjette min Tilboielighed for hans Søster, endskjøndt jeg aldrig har yttret mig for ham derom, og, om ikke alle Mærker skuffe — at billige den! Jeg beder Dig, hvad Slemt og Uforønstet kunde jeg netop af ham have at vente, der, langt fra enhver lessindig Eiggylidighed, alligevel bestandigen iagttager en saa beskeden Taushed angaaende Anliggender, der kun altfor nær

angaae hans personlige Deeltagelse, om jeg ogsaa med den meest hensynsløse Uaenhed var tilbøielig til at udfolde alle mit Indres Hemmeligheder for ham!

Meget muligt og sandsynligt endog, at ifølge de Segn og Mirakler, hvormed den politiske Himmel paany begynder at fyldes, Rudolphs Ophold iblandt os hurtigere seer sin Ende imøde, end han ved sin Ankomst maaskee troede eller anede. Sikkerligen vil, da der ingen Tvivl kan være om, at en blodig Krig snart vil bryde ud, hans Kald hurtigen, og hvo veed, om ei maaskee for stedse, kræve ham bort herfra. Himlen er Vidne til, hvor gjerne jeg havde deelt Alt hvad jeg eier med min Alvines Broder!

I dette Dieblif er jeg, i Præstens og de to Søds skendes Selskab, vendt tilbage fra en Lysttour eller snarere en Besigtelsesreise, vi imorges foretog os til Volsgaarden. I skjælvende, utaalmodig Begjerlighed efter den Dom, mine ledsagere vilde fælde over det af mig trufne Valg, bankede Hjertet i Brystet paa mig, da vi omsider havde tilbagelagt den, gjennem yndige, af Foraarssolens Straaler malerisk oplyste Egne førende Vej, og naaet det venlige landlige Sæde. Udførlige Timer gik hen med den Forretning, der var Diemedet for vor fælleds Udflugt. Med en Kjensders prøvende Mine gik Præsten ved Siden af Gaardens Eier overalt omkring, krøb monstrende ind i hver en Krog, heftede sin særdeles Opmærksomhed snart paa denne, snart paa hiin Gjenstand, og bestormede

sin Ledsager med uendelig mange Spørgsmaal, for at skaffe sig en ligesaa nøiagtig Kundskab og Indsigt om de vigtigste som om de ubetydeligste Ting, medens Rudolph, efter at have kastet et flygtigt Overblik paa det Hele, gav sit Bifald tilkjende, derpaa affondrede sig fra os, tog Plads paa en Granitsteen ved Bækken's Bred, og med alvorlige, tankefulde Blikke begyndte at forfølge Bølgernes Leeg. Alvine syntes dybtbevæget. Det Smil, hvormed hun vendte sit Ansigt imod mig, idet jeg sagte spurgte hende om hendes Mening, var ledsaget af frembrydende Taarer, og det Svar, hun gav mig, indskrænkede sig blot til et sagte Haandtryk. Vi affondrede os ligeledes fra den travlt undersøgende Betragter, og gik Arm i Arm, langsomt og hensunkne i Tausshed, til Haven. Blomstrende Syrenetræer modtog os, efter en kort Vandring, i deres skjulende Skygger.

„Meddeel mig nu ret oprigtigen Dine Tanker, min Alvine! afbrød jeg Tausheden: Behager denne Eiendom Dig? og troer Du at kunne føle Dig lykkelig her?“

„Behøver jeg vel, kjære Gelseck, svarede hun: først ved Ord at gjøre Dig det tydeligt, hvorfor jeg er bleven saa stille og alvorlig ved Synet af disse Bygninger? Dette Steds Skjonhed overgaaer langt enhver Forventning, jeg havde gjort mig om det; men dog er det jo tillige det Sted, der skal optage mig i sin Midte, som vedvarende Vidne til min Fremtids Skjebne. Kan Du fortænke mig deri, naar jeg ved det alvorssfulde Syn af det, istedetfor at overlade mig til en ubunden Overgivenhed, giver Rum for Efter-

tanken, og ved Betragtningen af den forestaaende Omskiftelse i min —“

Hun standsede, og trykkede levende bevæget og rystet sit Ansigt mod mit Bryst.

„Hvor skulde jeg miskjende og mistynde en ligesaa skjon som naturlig Følelse! udraabte jeg: Du staaer i Begreb med at forlade et Sted, Velbehag og Taknemmelighed knytte Dig til, hvor Du har henlevet en munter Ungdom, seet Dig elsket paa det inderligste, og hvor Følelsen af en grundfæstet og uforstyrret Lykke var bleven Dig til venlig Bane. Nei, Du søde Pige! Kun endnu dyrebarere bliver Du mig, dersom for Resten min Tilbøielighed for Dig kan voxe, ved Din Hengivenhed for Dit fædrene Hus. Men dersom den sømteste Kjærlighed, forenet med den rastløse Stræben at grundfæste Din Ro og Tilfredshed, er istand til at yde Dig nogen Erstatning, saa skal Du aldrig have Anrsag til, med bitre Følelser at tænke paa det Offer, Du har bragt mig!“

„Det var just ikke det rigtige Udtryk! sagde hun med blid irettesættende Tone: Jeg føler mig ingenlunde med saa uoploselige Bånd knyttet til mit forrige Hjem, at jeg for deres Skyld skulde glemme Kvindens Bestemmelse. Jeg veed, at hun skal følge den Mand, hun elsker, hvorhen Skiebnen beslutter at føre ham. Og saaledes skal ogsaa Du, der er min Sjæl kjærere end noget andet Væsen i denne Verden, i mig finde Din trofaste og uadskillelige Ledsaagerinde! — Ja, Felsect, vedblev hun, og slyngede sin Arm om min Hals, og kom mig saa nær med det smilende Engleaa syn, at hendes varme Lænde berørte

mine Kinder: jeg vil blive Din Kone, med mit Hjertes hele Inderlighed vil jeg elske Dig, og uophørligen skal min Omhu finde sin sødeste Beskjæftigelse i, at gjøre Dig lykkelig!"

Kunde der vel gives et endnu høiere Punkt af Henrykkelse og Salighed, som en Dodelig var istand til at naae? Baarens trylseriske Bisten og Livlighed rundt omkring mig, omringet af Blomster, med den fortryllende Skabning i mine Arme, med de henrykkende Soelser af tilfredsstillt Længsel i Hjertet, elskende og gjenelsket! — Kun moisomt lykkedes det mig, at fatte mig i denne Glædesruus, og atter at finde Udtryk og Ord til Skildringen af det nye Liv her skulde begyndes, af hvilket jeg i mit Hjertes Begjæring forsøgte at gjøre den venlige Tilhørerinde et Udkast.

„Nei, min Elskede!“ afbrød hun mig med fyrig Livfuldhed, da jeg begyndte at berøre, at det skulde være en af mine første Bestræbelser, at forskaffe hende en hensigtsmæssig og til hendes Duffer svarende Omgang i Egnens dannede Cirkler: „Nei, dersom Dine Grundfætninger og Anskuelser ikkun paa nogen Maade stemme overeens med mine, saa bring ikke den selstæbelige Omgangs Glæder og Fornøielser paa saa alvorlig en Maade med i Anslag ved Inddelingen af vort daglige Liv, men lad os ikkun leve for os selv i den stilleste Indgetogenhed der er muligt. Det glade Mod, vi ose af vort eget Bryst, vil være fuldkommen tilstrækkeligt til at gjøre vor Lykke fast og varig her i Skjødets af denne skønne, af Naturen saa venligt udstyrede Eiendom. Vi ville ikke savne nogle af hine larmende

Forskytser, saalænge vi, ved troligen at holde ved vor nærværende Tænkemaade, ere os selv nok, og vi ville ikke lide Mangel paa noget høiere og mere lykkeligjørende Gode, saalænge Kjærlighed og Fortrolighed vedblive at herske mellem os. Hører Du, Felseck? trofast Kjærlighed og inderlig ubegrændset Fortrolighed!"

Bed dette sidste, med saa vægtigt Eftertryk gjentagne Udraab, bævede min Sjæl, gjennemfaret af Rædsler ligesom Lyn, i sine lønligste Dybder; jeg følte mit Ansigt bedækket af en Gløden, der var tændt ved en Ild af en anden Natur, og fæstede de stive, gennemtrængende Blik mod den tætte Løbvæg, der skjulte os for vore Ledsageres Øine. Da aabnede Haveporten sig knirkende, og Rudolph kom tilsyne. „J krybe jo i Skjul i det tætteste Buskads, som om J ei havde nogen god Samvittighed, eller som om J vare forelskede! raabte han til os med høj Røst, og bevægede Læberne til et flygtigt Smil: Den Gamle stiger op og ned, og randsager endnu alle Kroge, for maifommeligen at tilbrotte sig den bifaldende Tilfredshed, hvilken et jævnt Naturmenneske, som jeg og mine Lige, nyder og føler paa eengang, ved det blotte Syn af saadant et landligt Sæde. Sandelig, Felseck! vedblev han, idet vi sluttede os til ham, og fortsatte vor fælleds Vandring til de fjernere Partier af Haven: Dette Sted har saameget Smukt og Indbydende ved sig, at jeg næsten kunde komme i den Fristelse, for stedse at hænge Raarden paa Sommer, leie mig ind hos Dig, og i Fremtiden føre et saa roligt og stille Liv her, som man kun altid var istand til at føre sammen."

„O, dersom Du vilde det, Rudolph! svarede jeg med gandske uforstilt Hjertens-Oprigtighed: Hvad i al Verden blev der da endnu tilovers for mig at ønske og begjere!“

„Naa, man kan ikke vide, om der ikke seent eller tidligt bliver Alvor af den Spøg! sagde han, med et Blik paa Alvine, ei uden kjendelige Legn paa indvortes Overveielse: Smag for det vilde, ustadige Liv, for det urolige Bertskab uden Huus og Hjem, for den rasløse Dmtumlen fra en Verdenssegn til en anden, kan, som jeg allerede ofte har følt og mærket, aldeles ikke holde Stik i Længden. Hvo kan vel forsænke en ærlig Karl, som har forsøgt Livets Strasbadser i Syden og Norden, deri, naar omsider Længselen efter en fast og rolig Plet vaagner i ham, og i fuldt Alvor den Tanke bliver levende i ham, at trække sig ud af Baabentummelen til den udkaarne, stillere Krog, at ombytte Sværdet med Plovjernet, dyrke Kornmarker, istedetfor at hjælpe til at ødelægge dem, eller vel endog overgive sig til en romantisk Lediggang, og endnu paa sine gamle Dage blive til en arkadisk Hyrde!“

„Prøv det, fjære Broder! begyndte Alvine at tiltale ham med en spøgende Kjækhed og Frimodighed, som hun endnu aldrig før havde tilladt sig imod ham: Kast den blodige Kaarde fra Dig, for at gribe den fredelige Hyrdestav, og vær forvisset om, at Himlen da, for at gjøre Alt hvad der hører til Dit nye Kald fuldstændigt, ogsaa endnu vil føre en eller anden Chloë eller Daphnis til Dig! O, hvilket henrivende Skuespil maatte det være for mig, at see min Broder Na-

dolph, klædt som Hyrde, smykket med zierlige Silkes
 floiser og et brogét, flagrende Baand om Hatten,
 sidde paa Skraaningen af en Høi, hans Lam forsaml-
 lede rundt om ham i velordnede Grupper, og snart
 blæsende paa Pansfloiten, snart opfyldende Luften
 med tungsindige Sukke, snart i øm overstrømmende
 Følelse, istemmende en melodisk Klagesang over hans
 Beherskerindes Tyrannie. Sandelig! et Syn, som
 jeg ikke med nogen Priis skulde synes at kjøbe for dyrt!"

Med en Blanding af Forundring og Fornøielse
 saae Krigsmanden paa den dristig snaksomme Pige,
 der ved Indholdet af disse Ord og Toner, hvori hun
 sagde dem, saae gandske fjernede sig fra den Maade,
 hun ellers pleiede at udtrykke sig paa. Endnu en Lids-
 lang narrede og drillede de to Sødskende hinanden
 med den Gjenstand, der var bragt paa Bane, førend
 Samtalen atter begyndte at tage en alvorligere Ven-
 ding. Men mit Sind var presset og beflemt. Med
 al Styrke var, ved de sidste Ord, Alvine havde sagt
 til mig førend hendes Broder kom, en Misklang op-
 staaet i mine saligste Følelsers opbrusende Udgydelse,
 og jeg gjorde mig forgjebes Noie med at betvinge den
 ved Tanken om hiint Oprins frydefulde Billeder.
 Himlen, der endnu for kort siden havde smilet saa
 mild og reen ned paa mig, syntes nu mere og mere at
 formørke sig for mine opstirrende Blikke; jeg troede at
 indaande en tykkere, tordenlummer Luft, der som en
 Taage indskrænkede min Synskreds, og med døsig
 Tunghed leirede sig paa Planterne og Bussene omkring
 mig, og det Eneste, jeg kun med klar Tydelighed for-
 maaede at holde fast paa af alle de Billeder og Fores-

Ållinger, der i en broget forvirret Brimmel gjennem-
krydsede min Hjerne, var den Overbeviisning, at jeg
paa eengang og for stedse vilde vorde lettere, dersom
jeg kunde bestemme mig til, ogsaa at gjøre de to Sød-
skende til Medvidere af hiin ulykkelige Hemmelighed,
og saa at tilstede dem et uhindret Blik lige ind i mit
Hjertes skjulteste Folder.

Seer Du, Wallner! Saaledes vil selv i den
meest utvivlsomme Besiddelse af alle Hjelpemidler,
der udfræves til Begrundelsen af den høieste jordiske
Lykke, aldrig en ægte, reen Rydelse vorde mig til
Deel! saaledes vil Slangen stedse lure under Bloms
sterne, forgifte mig de skjonnest Livsglæder, og ved
sin haanende Hvielen evigen minde mig om, at jeg
allerede tidligen og nigjenbringeligen har forbrudt min
Ret til den usforstyrrede Tilfredshed, som kun en reen
Samvittighed formaaer at yde!

Kjøbet af Aulsgaarden er isvrigt saagodtsom af-
gjort, og Alt vilde allerede, da det jo slet ikke kommer
mig an paa en Haandfuld Guldstykker meer eller mindre,
gandske være bragt i Orden, havde jeg ikke overladt
Præsten at afslutte den hele Handel, der, som han da
i Intet er vant til at overise sig, ogsaa ved Udførelsen
af denne Forretning gaaer tilværks med en Baersomhed
og Sparsommelighed, der grændser til Gnieri.

Men Tiden er ilet hurtigen bort, medens jeg har
optegnet hvad der er mødt mig idag! Det er allerede
langt over Midnat; Alt omkring mig er nedsunken i dybt,
stille Nulighed, og Forbindelsen med Udenverdenen
endnu kun nogenlunde igang ved Phalæernes Vinges-
slag, der, lokkede af Lysets Skin, af og til flagre

surrende mod Vinduet. Og saa paa Dine Dine, min Wallner, hviler Søvnen, og i gjøglende Dromme gaar maaskee just i dette Dieblig Din fjerne Vens Billede og Skjebner forbi Din Sjæl, medens han ene vaagen endnu underholder sig med Dig, og ei veed at give sin Skrivelse nogen bedre Slutning, end det Ønske, at Himlens Fred med uryggelig Trostaa moa være Dig nær i Nattens Slummer som ved Dagens Dømt!

— i Mai.

Kædselens Vænder have opjaget mig fra Paradiset, og bortkysset mig derfra! Du har havt Ret, Wallner! Da jeg havde handlet mod Dit advarende Vink, var Alt fortabt for mig! uden Redning, uigjenkaldeligen Altting tabt for mig! I en Afstand af flere Mile fra G*, i Stuen i en ussel Landsbykro, bedøvet af den tilstødende Skjenkestues Lummel, omlarmet af drukne Bønders Jubel, med skjælvende Hænder, med sønderreven Sjæl gjør jeg mig rede til at nedskrive disse Linier — jeg Ulyksalige! Men jeg vil byde mig selv Trods, jeg vil underkaste den blødende Følelse en jernhaard Villiefasthed; og, ligesom jeg har prøvet, med uforsalstet Trostaa at skildre Dig det kjærlighedsfaldige Sinds Henrykkelse, saaledes skal ogsaa den Fortviolendes Jammer, unævnelige Jammer, vise sig for Dine Dine i lige rolige Skrifstræk. Hør, hvorledes Altting gik til!

Jeg sad og fladdrede med Rudolph i Hyldehsthuset i vor Have. Det var henad Aften, og der var ellers

Ingen i Nærheden af os. Albine var langt borte inde i Huset, beskæftiget med at besørge Folkenes Mellemmad; Præsten befandt sig i sin Studeresue, og grusede over en ham tilsendt Brev til en Liigtale. Rudolph var mere aaben, mere meddelende, mere venlig, end nogensinde før. Han skildrede mig, i den dybeste Følelses Udtryk, den Kjærlighedsforbindelse, der havde fundet Sted mellem ham og en smuk Spanierinde, trak, medens han talte, en omhyggeligen gjemt dunkel Haarløse frem af sin Barm, bedækkede den med Kys, og hensesank omsider, efterat han endnu havde givet mig at forstaae, at hun, den engang havde tilhørt, forlængst slumrede under Jorden, i en dyb veemodsfuld Estertanke. De fortrolige Meddelelser, hvori han nu oplukkede sit Jnderste for mig, aabnede ogsaa mit Hjerte. Jeg begyndte at tale om det Forhold, der fandt Sted mellem mig og hans Søster, og tilstod ham, at ene og alene den hidtilværende Mangel paa et fast Hjem havde været Aarsagen til, at jeg ikke allerede før tydeligen havde erklæret mig for ham om dette Unliggende. Han hørte paa mig med megen Opmærksomhed, uagtet jeg vel kunde læse i hans Miner, at jeg ei fortalte ham nogen Nyhed; dog troede jeg tillige at bemærke, at et bestemt Spørgsmaal angaaende de Midler og Uveie, der stode mig til Afbenyttelse til Kjøbet af hiin Eiendom, saavel som til Grundfæstelsen af mit fremtidige Livsunderhold overhovedet, svævede paa hans Læber. Jeg tog ikke i Betænkning, gandske overeensstemmende med Sædvanheden at underrette ham om, hvorledes jeg fandt mig sat istand til et Foretagende af den Natur, deels ved min allerede for tolv Aar siden afdøde Moders Ef-

terladenskaber, men deels og fornemmeligen ved den for kort siden mig efter Greven tilfaldne betydelige Urv. Han rakte mig med Udtrykket af tilfreds Billigelse sin Haand, og den ubehagelige Følelse uagtet, der et Dieblif havde formørket den milde Rolighed i hans Ansigt. da jeg nævnede Greven, syntes Alt mellem os at være i den bedste Orden.

„Jeg takker Dig hjerteligen for den Fortrolighed, Du har skjenket mig, kjære Helsect! sagde han: og jeg veed ikke nogen bedre Maade, at gjengjelde den paa, end ved den frimodige Forsikkring, at jeg allerede for længe siden i Stilhed har lykønsket min Søster til Forbindelsen med en saa brav Mand. Der kan ingen Tvivl være om, at J Lo ville komme til at leve i et saa tilfreds Egtteskab, som det pleier at være Tilfældet mellem Personer, hvis Tænkemaade og Grundfætninger, ligesom Eders, stemme nøie overeens. Troe mig kun, ogsaa jeg er ingenslunde saa umodtagelig for den landlige Naturs simple Glæder, som det maaskee seer ud til, og ret levende træder i dette Dieblif den Samtale, vi iforgaars havde i Haven paa Uolsgaarden, i dette Dieblif for min Sjæl. Jeg vilde virkelig ansee den Dag for den lykkeligste i mit Liv, paa hvilken jeg kunde drage ind til Eder og sige: Her er jeg! Er det endnu Jeres Beslutning, at give en af sit Kald modig Krigsmand Ly under Jeres Flag og en Plads i Jeres Midte den øvrige Rest af hans Dage?“

Han havde endnu ikke udtalt, førend pludseligen Rattergalens Slag, der atter begyndte at lyde i nogen Frastand henad Kirkegaarden til, blandede sig med Lo:

nen af hans Ord. Denne Omstændighed, der syntes mig at indeholde en alvorligt manende Opfordring, frembragte en dyb, skjøndt dennegang just ikke med Skræk og Angest forbunden Bevægelse i mit, desuden allerede levende oprørte Gemyt.

„Rudolph! sagde jeg, efterat jeg saameget som muligt havde søgt at samle mig: Førend vi forfølge den af Dig yttrede, og med mine inderligste Ønsker saa gandske overeensstemmende Tanke videre, lad os først i Forening bringe vore fælleds Meninger angaaende en anden Punkt, der endnu kaster en formørkende Skygge paa den mellem os indtraadte venskabelige Fortrolighed, i det Rene! Der hviler tungt en Hemmelighed paa min Sjæl, som jeg til min egen Beroligelse ikke længere kan og tør fordølge Dig, med hvem jeg snart agter at træde i et endnu nærmere Broderskab.“

„En Hemmelighed?“ spurgte han, idet han forskende heftede sine Øine paa mit Ansigt, og med spændt Forventning begyndte at rykke mig nærmere.

„Det, jeg har at meddele Dig, har i sexten Aar været min Roligheds usorsonlige Fjende, den uudtømmelige Kilde til min dybeste Sjælekummer! vedblev jeg med rokket Mod: Lad os nu som Mænd, med Satsning og uden Lidenskab, dømme om en Handling, der ved den uudslættelige Tilbageerindring om dens Følger, endnu stedse griber saa alvorligen ind i mit Liv, endskjøndt den selv tilhører min tidligere Drengaalder. Jeg var nemlig Den, jeg og ingen Anden, der hiin ulyksalige Eftermiddag ved et Skud med Din Flitsbue, som jeg havde fundet, dræbte Rattergalen i Slotshaven!“

„Hvorledes? — Du? stammede den Bestyrtede, blegnende og bævende: Og min Fader, min ulykkelige Fader! — Du kunde altsaa —“

„Vel kunde jeg have reddet ham! afbrød jeg hans Udbrud: Du maa erfare Alt, Rudolph! Jeg holdt mig skjult i Nærheden, saae og hørte, hvorledes Greven mishandlede og overøste den Ufskyldige med rasende Trudsel. Mit Hjerte bævede i Brystet af Undseelse og Anger, men istedetfor at træde frem af mit Baghold med den pligtmæssige Tilstaaelse af min Brøde, og underkaste mig den fortjente Revselse, undløb jeg, lod i mit Hjertes feige Frygt skee hvad der vilde, og vendte først silde om Aftenen tilbage til Elottet. Den næste Morgen trak man min Lettsindigheds affjælede Offer op af den dybe Strøm frem for Dagens Lys.“

En dunkel Rødme bedækkede den Forbittredes Ansigt. „Ha, Elendige! skreg han, idet han med snysende Naseri i sine Miner sprang op af Bænken: Lettsindighed kalder Du den lumske, nedrige Ondskab, Du har udøvet? Hvorledes? og Du vover det endog, at begjere den Mand's Datter, som Du har myrdet, til Kone? Forbandelse over Dig, Du skamløse, nederdrægtige Hykler!“

I dette Dieblik viste Alvine, som havde hørt det rasende Skrig, sig, et Angestens og Forsærdelsens Billede, ved Indgangen til Lovhytten. Men med en tirret Løves vilde Hestighed styrtede Hiin løs paa den af Rædsel stivnende Pige. „Tilbage med Dig, Ulyksalige! Tilbage! Her har Du intet videre at gjøre; thi, ved den levende Himmel! hellere vil jeg gjennemføre Dig med mit Sværd, end at Du endnu skulde have nogen

Slags Forstaaelse med ham, med vor Faders Morder!" — Da Alvine læste Bekræftelsen paa denne frygtelige Beskyldning i mine Ansigtstræk, vendte hun gysende sine, med Nat sig omhyllende, Blikke bort fra mig; Dødsbleghed fløi over hendes Kinder, og hun sank afmægtig mellem Hyldebuskens Grene. Men den forbitrede Hevner omslyngede med behændig Iver og stærke Arme det spæde Legeme, løstede den Bevidstløse, der, liig den knækkede Blomst, lod Hovedet synke, op, og slæbte hende, tværs over Bederne, afsted med sig henad Huset til.

Efter en kort Stund forlod jeg ogsaa mit Eæde. Mine Tanker og Følelser syntes at ville opløse sig i Tilintetgjorelsens dumpe Livløshed, og dette rædselsfulde Optrin havde for nærværende Dieblisk kun levnet mig saamegen Bevidsthed, som der hører til, for med nogenlunde Tilforladelighed at kjende sig selv igjen. Med en Sebersygs tumlende Svimmelhed, der afkræftet og udmattet ved det langvarige Engeleie, han har været bundet til, for første Gang atter prøver de usikre Skridt, listede jeg mig vaklende ud af Haveporten og hen til min Baaning.

Nogle Timer efter, da jeg netop var ifærd med at pakke nogle Breve og Papirer af Vigtighed sammen, bankede det paa min Stuedør, og Præsten traadte ind.

„Fjævel, hvor var Deres gode Engel i det Dieblisk, De lod Dem forlede til denne uoverlagte, farlige Tilstaaelse? raabte han mig imøde: Ulykkelige, hvad har De gjort?"

„Jeg kunde ikke Andet! var mit Svar: Jeg maatte ogsaa for ham give mit pressede Hjerter Lust. En

dunkel Magt, jeg ei formaæde at modstaae, drev og tvang mig dertil. Jeg gjorde kun, hvad jeg ikke var istand til at lade være. Udfaldet af min fortrolige Tilstaaelse var rigtignok anderledes, end jeg havde haabet."

"Og hver Udsigt til Fornøelsen af den gode Forstaaelse synes for stedse at være tabt! vedblev han: Alvine strider og kæmper i qvalsuld Sjælsbevægelse med sig selv; hendes vredeflammende Broder, der i sin vilde Harme og Forbittrelse ei vil laane Dre til nogen blidere Forestilling, gaaer omkring og udstøder Forbandelser."

"Det, der kundgjorte sig i Alvines Blikke, da hun hørte min Brøde, svarede jeg: indestaaer mig for, at Tiden vil lindre hendes Smerte, og at hun efterhaanden fuldkommen vil berolige sig over Tabet af mig. Rudolph kan gjerne tæmme sig i sin lidenskabelige Heflighed. Han har ei nødig at frygte for, at det nogen sinde skulde kunne falde mig ind, efterat han har søgt at brændemærke mig med Afstyens og Foragtens Stempel, ved lav Paatrængenhed at falde ham til Besvær; jeg skal end ydermere sørge for, at mit forhadte Uansyn aldrig skal møde ham igjen."

"Alt, hvad jeg her seer, synes at tyde paa Beslutningen om en hurtig Afreise?" sagde han i en forsagt Tone.

"Saaledes er det ogsaa, min kjærlige, faderlige Ven! svarede jeg: Der tør jo Intet mere holde mig her tilbage, og jeg tænker derfor, endnu førend det er bleven gandske mørkt at forlade Landsbyen."

"O, Gud i Himlen! hvilken en gyselig Sigenes Forvandling!" raabte Oldingen, idet han traadte hen til Vinduet, foldede Hænderne over Brystet, og modløs

rystende med det søsløkkede Hoved, begyndte at tabe sig i en tungsindig Grublen. Efter nogle Minuters Forløb forlod han sin Plads, nærmede sig til mig, og sluttede mig høitgrædende i sine Arme. „Felseck! sagde han: Jeg har hverken Lyst til at gjøre Dem Bebreidelser over den Naade, hvorpaa De idag hensynsløs har virket mod Opfyldelsen af alle Deres Hensigter, eller prøve paa at afholde Dem fra den Beslutning, hiin overilede Fremfærd har draget efter sig som sorgelig Følge. Lov mig ikkun, at De ikke sjermer Dem altfor langt, og at De snart ved skriftlig Meddelelse underretter mig om Deres nyvalgte Opholdssted!“

Her standsede han, og saae mig forskende i Diet, ventende paa mit Svar. Jeg gav ham stiltiende det Bink, at ville fyldestgjøre hans Opfordring. „Jeg skal imidlertid, tog han atter Ordet: opbyde Alt, hvad der staaer i min Magt, for at virke til deres Bedste, og, om muligt, atter bringe Sagen i det Rene. Saasnart det er lykkedes mig, faaer De uopholdelig nærmere Efterretning fra mig. See ikke med saa vantro Mine mod Jorden! Naar det roligere Overlæg efter Lidenskabens Storm vender tilbage, da vil tillige ogsaa Modtageligheden for en velmenende Bøns mæglende Forestillinger følge efter. O, hvilken Glæde for mig, om jeg snart, ret snart var istand til at give Dem trøstende Efterretning om mine Bestræbelsers gunstige Udfald!“

Han tog herpaa, med Segn paa den dybeste Beemod og Rørelse, Afsked fra mig, og bortfjernede sig. Saasnart han var borte, overlod jeg Berten i Huset, under Foregivende af, at en Landreise kaldte mig herfra paa

ubestemt Tid, min Reisebogn tilligemed alle mine Pakker og Sager til Forvaring, stak de ovenomtalte vigtige Papiere til mig, og vandrede med den frembrydende Aftendæmring med raske Skridt ud af Byen. — —

Saaledes lyder min Ulykkes Historie, som jeg, hvad Du vel desuden ved Gjennemlæsningen af samme ikke vil tvivle paa, saavidt det stod i mine Kræfter, har forsøgt at skildre Dig med den strengeste Trost og Nøiagtighed. Jeg vil ikke driste mig til, at kalde de mig tilføiede Ydmygelses grundløse og uerfærdige, ei stivsindeet paaftaae, at mig er steet formeget. Men haard er min Lod, og bløde maa den menneskelige Jøselse ved Forestillingen om, hvorledes Skiebne lader den Brødebetyngede roligere beruse sig i Blødens Bæger, for at martre ham med Dødens Gysen, naar hans Ruus er forbi; hvorledes den omgjøgler hans Ejel med Billeder af den sødeste Vinding, for pludseligen at gjøre ham det bitterste Tab føleligt; hvorledes den Skridt for Skridt leder ham op til Lykkens Solhøide, for paa en des rædselsfuldere Maade at styrte ham hovedfulds tilbage igjen i Jammerens Afgrund! Eller kunde Du maaskee troe, at det havde været afhængig af min egen Vilkaarlighed at afværge den Ulykke, der var trukket op over mit Hoved, og at det, under fortsat Jagttagelse af en forsigtig Laushed, skulde være bleven anderledes med mig? Aldrig! Jeg var med mine Forhaabninger og Planer kommen til det Punkt, hvor det smigrende Sandsebedrag ei længer formaaede at forsvare sig mod en mere barst Magt, der kæmpede imod det. Havde jeg drevet min Opsætighed mod Samvittighedens Maninger til det Yderste, og ført Alvine for

Altret: Orgelets Klang skulde da have rystet mit Øre som et Tordenkrald, Præstens Betsignelse som en Bannlysning, og Forsværdelsen skulde da voldsomt have afvristet mig en Tilstaaelse, som jeg vægrede mig ved at aflægge frivilligen; thi saaledes er det netop, det med Forbrydelsen betyngede Bryst maa tillige tjene Hevnen til et Kar, hvori den bereder en med ødelæggende Virkning om sig gribende ædsende Gift, der træder skumrende og brusende ud over Randen, naar dets Stund er kommen. — Hvorhen jeg nu, efterat Livets meest fortryllende Haab har vendt sig bort fra mig, agter at henvende mig? — Til et Sted, min Ven, hvor de bedre og skønnere Forhaabninger vinke, som Livet ei formaaer at give, og Døden ei at røve!

Fra nu af ere de skriftlige Dokumenter, der indeholde noget om mine Formuesomstændigheder, ikke længer sikre i min Haand. Jeg sender Dig dem i medfølgende forseglede Couvert, og meddeler Dig tillige Mynlighed til at bryde Seglet, for af det indlagte Papiir nærmere at underrettes om de Dispositioner, Du har at iværksætte, saafremt Du, hvad jeg dog alligevel haaber ikke vil blive Tilfældet, ei skulde erholde nærmere Efterretning fra mig, inden fire Maaneder, regnet fra idag af. At opfylde Præstens Ønske har jeg ikke ifinde; thi lykkedes det ham end, at naae sine til Fred og Forsoning sigtende Diemed, saa kunde jeg dog aldrig mere vise mig for hende, der har seet Blændværket opløse sig, uden at retfærdiggjøre det skændselfulde og fornedrende Navn, hendes Broder tillagde mig, da vi sidstegang vare sammen. Albine er tabt for mig! — Mit Hjerte truer med at bryde, Blodet stivner i mine Aarer, med

Fortviølelsens Krampe vrider og reiser sig min Sjæl mod denne skrækkelige Tanke. Men fast og urokket staaer i det bølgende Dyr af stridførende Kræfter den Overbeviisning, at Alvine er tabt for mig! —

Fra Feltlazarethet, den 20de Juni.

Glæd Dig med mig, min Sjæls fortroligste Ven! Livets Sol begynder at oprinde for mig! Jeg har fundet, hvad en ugunstig Skjebne for to Aar siden forgjæves lod mig søge paa en lignende Vei! Men sat Dig, og lad Dig ikke lede vild i Gjentjendelsen af Din Ven, om Du end seer Skrifteegn, der ere udshydt af en fremmed Pen! Endnu før de komme for Dine Dine, dækker den stille Grav mig med sin skjermende Fred. Legemet begynder allerede at nægte sin indre Hersker de vanlige Tjensbeviisninger; det vil gaae til Hvile, og nyde en uforstyrret Slummer. O, Wallner! et ret herligt og ærefuldt Endeligt bliver mig til Deel! Jeg er faldet herommeligen i seierrigt Slag. Allerede var Dagens Arbeid næsten fuldbragt, da bortrev, idet vi forfulgte den flygtende Fjende, en Stykkugle den høire Hofte, og jeg blev baaren bevidstløs herhid. Paa Redning er der ikke at tænke; men naaderiig har min Skjebnes Styrrer endnu forundt mig denne korte Frist, og med den tillige Nydelsen af et Sjæls:Velbefindende, som selv i Alvines Arme aldrig i den Grad blev mig til Deel. Min Brøde er sonet! det siger mig det rolig:tilfredse Sind, med hvilket jeg er i Begreb med at vandre herfra og træde frem for den høieste Dommer. Hvad hverken min egen fløgtige Forstand, eller Kirkens fromme

Trostesprog var istand til at forskaffe mig, har Blikket mod Gravens aabnede Port ydet mig, efter at jeg frivilligen havde frasagt mig al jordisk Binding, og offret mit Liv og mit Blod.

Sørg ei over mig! Giv ingen uværdig Klage Rum ved Mindet om en Ven, der har endt sin tornefulde Bane, og naaet den evige Glædes Palmes! Kun endnu et Skridt, og de modtage mig i deres qvægende Skygger. Jeg tilhører allerede en anden Verden; jeg seer den skarpe Grændse trukket bag ved mig, og seer med den Forklaredes rolige Ligegyldighed tilbage paa det afsluttede Livs Billeder. Selv det lysteste Punkt, der møder mit Dø, mægter ei længer at vække noget misundeligt Ønske, nogen misundelig Attraa hos mig. Vel viser den skønne Uolsgaard sig for mig, omringet af grønt Løvværk og gyldne Kornmarker! Aftensolen kaster sit svindende Lys paa det røde Tag; Vestenvinden suser gjennem de gamle Elmetræer, Bækken risler, og Haven vinker med sine svale Gange og Løvhytter. Vel var det en fortryllende Tanke, at bosætte mig der med den Elskede, at dele Besiddelsen af den venlige Eiendom med hende, at være uadskilleligen forenet med hende. Men ikkun endnu klarere er det blevet mig, at Nydelsen af en smilende Skjebne ei vilde have ydet mig nogen Erstatning for den martrende Erindrings Nag, og jeg havde derfor ikke Lyst til at bytte hiin under de givne Omstændigheder saa tvivlsomme Lykke mod den mig nu forestaaende og allerede med alle sine velgjørende Følelser mig gjennemtrængende Befrielse fra den sorgelige Skjebne, der fremgik for mig af en døende Rattergals blødende Bryst.

Allerede i et af mine tidligere Breve, førend endnu den skjønneste jordiske Drøm, hvori Menneſket kan blive deelagtig, udfoldede mig sine Tryllebilleder, kaldte jeg mig en Døende, der er betænkt paa at efterlade sig et veloverveiet Testamente. Du finder dette i det forseglede Couvert, der ledsagede min sidste Skrivelse. Uden tvivl vil Du allerede af Dig selv gjette, at det er Alvine, jeg har indsat til min Formues Arving. Iværksættelsen af en Beslutning, hvilken jeg allerede havde fattet førend vi havde knyttet nærmere Bekjendtskab, bliver mig til en dobbelt Pligt, siden jeg nu ogsaa maa tænke paa, at give hende den Erstatning, der efter den Tingenes Omſkiftning, som er paafulgt, er den eneste der endnu staaer i min Magt at give hende, for hendes skuffede Hjertes bittere Krænkelse. Jeg veed vel, at Dine Timer ere deelte mellem vedholdende og nødvendige Forretninger; desuagtet overdrager jeg ingen Anden end netop Dig Besørgelsen af dette Unliggende. Nei, Du vil ikke vredeſ. Det er den sidste og vigtigste blandt de mange Tjenstbeviisninger, hvortil jeg i en Række af Aar benyttede mig af Dit forekommende Venſkab!

Jeg takker Dig, min inderligt Elſkede, for disse talrige Prøver paa den velvillige Hengivenhed, der selv da endnu blev sig selv uroffelig tro, da jeg havde draget Dit Blik hen paa den Plet, hvormed mit Bryſt var besmittet. Meget af det, Verden er vant til at opløſte og forgude med begejstret Henrykkelse, har tabt sin skuffende Glæde for mig, medens Mindet om vor Venſkabspagt vil ledsage mig til det dybe, dunkle Sovekammer, med en Engels forklarede Smil. O, hvorledes kunde denne Henrykkelsesfølelse, der forenelig med de

saligste Forhaabninger, bebuder sig saa fremherskende i mit Indre, være knyttet med Betingelserne for sin Bedvaren til de jordiske Phænomeners Verden! — Wallner, vi sees igjen, for atter at elske hinanden! Bær Omhu for, at Albine faaer min Hilsen! Fred og Glæde med Dig og Dine! —

— — Det Indtryk, disse Breves Indhold havde gjort paa mig, var altfor rystende, til at jeg efter sammes Gjennemlæsning roligere skulde have kunnet overgive mig til Sønnen. Jeg tilbragte derfor ogsaa den øvrige Deel af Natten oven Sengen, satte mig ved det aabnede Vindue, og saa med stille Alvor ud i Mørket, medens min Bens Skjebne, hvis Forbrydelse vel Ingen blandt Læserne vil dømme saa strengt som han selv, ydede mig rigeligt Stof til Eftertanke. Morgenens brød omsider frem, og neppe begyndte den opgaende Sols første Straale at oplyse Nabohusenes Gavlmuure, førend Wallner allerede, ifølge det Løfte han igaar havde givet mig, indfandt sig hos mig.

„Han skulde altsaa være død? virkelig død?“ raabte jeg den Indtrædende imøde med en Utaalmodighed, der lagde ham det klart for Dagen, hvor ibrigen jeg havde søgt at fastholde Tanken om Muligheden af det Modsatte.

„Desværre sætte de af Bedkommende udfærdigede, med Segl og Ravnunderskrift forsynede Attester, der ere blevne mig tilsendte, det udenfor al Tvivl! var hans Svar: Allerede Dagen efterat hans sidste Brev var bortsendt har han naaet sit Maal, og er henflumret blidt og roligere. Fred med hans Stov! Han var et ædel-

findet Menneske, og havde fortjent en bedre Skjebne. Hvo skulde troe, at den fjendtlige Skjebne, der forfulgte ham i Livet, endog strækker sig til de af ham efterladte testamentariske Bestemmelser!"

„Jeg kan let tænke mig, svarede jeg: at Alvines Broder nu i lige saa høi Grad, som han med vild Hef: tighed har sonderrevet de Elskendes Pagt, ogsaa med Stolthed og Trods har modsat sig den Henfarnes sidste Villiebestemmelse.“

„Alt, vedblev Wallner, har jeg opbudt, for at bevæge ham til en mildere og mere eftergivende Tænke: maade, men forgjæves. Han vedbliver den Paastand, at under de nærværende Omstændigheder er Modtagelsen af en saadan Arv aldeles uoverensstemmende med Wrens og Belanstændighedens Fordringer. „Derfor min Søster — saaledes lyder hans Svar — lader sig overtale til, at tilegne sig, om det saa kun var en Halv: skillings Værdi af Felsecks Efterladenskaber, saa be: tragter jeg hende som en uværdig, pligtforglemmende Skabning, og hun har seet mit Ansigt for sidste Gang!“ — Alvine, der siden Adskillelsen fra sin Elskede synes at være bleven ligegyldig mod Alt, hvad Skjebnen end: nu fremdeles kan røve eller stjente hende, underkaster sig sin Broders jernhaarde Villie med hiin slove og mørke Hengivelse, af hvilken man hverken er istand til at slutte sig det egne indre Gemyts bifaldende eller misbilligende Dom. Præsten, der i Begyndelsen gjorde fælleds Sag med mig, har for nærværende Tid, efterat han er ble: ven træt af den frugtesløse Tvisten og Striden, trukken sig gandske ud af Underhandlingerne, og for mig bliver, da Tingene staae saaledes, desværre intet andet at gjøre,

end endnu at fortsætte min Reise til M*, for at opsøge nogle der levende, formuende Personer, der langt ude ere beslægtede med vor forevige Ven, og at overlevere dem hele Betsbet af Arven, at de efter egen Overeenskomst kunne dele den med hverandre."

Vi forlode herpaa Bertshuset, og begyndte, omstraaledede af den muntre Morgens Glands, Arm i Arm at vandre om i Eggen. Ei den mindste Plet, Felseck havde omtalt i sine Breve, blev ubesøgt. Levende forestillede vi os Alt, hvad den Fuldendte havde erfaret af Glæde og Qual i de tre Maanedes, han havde levet her, hans Billede stod i rolig Klarhed for vore Blikke, og mangen Taare blev helliget hans Erindring. — Men henimod Middag, da jeg beredte mig til at fortsætte min Vandring, ledsagede Wallner mig til en nærliggende Høi, som min Bei førte over. Da vi havde naaet Toppen, viste Byen med sine Omgivelser sig endnu engang for de tilbagestuenende Øine. Til Venstre den vildt forvoxede Slotshave, Til Høire Kirkegaarden, og i Nærheden af samme Præsteboligen med den til samme stødende Have, i hvis mellemste Gang en qvindelig Gestalt eensomt vankede op og ned med langsomme, uvisse Skridt, og Hovedet dybt nedsænket til Bryttet. „Det er Alvine! sagde Wallner: den villieløse Slavinde af den barsktrødsige Broder, paa hvem man maa vrede, og hvem man dog derhos ei formaaer at nægte sin Agtelse.“ Vi betragtede endnu en Tidlang den Sorgende med stum Opmærksomhed; da aabnede vi Læberne til det sidste Leveel, trykkede hinandens Hænder, og skiltes veemodigen fra hinanden.

(Prätzel.)

Ballisneria.

Under mit korte Ophold i Venedig pleiede jeg at vandre om fra Morgen til Aften for at bese den navnkundige Stads talrige Mærkværdigheder. En Dag besøgte jeg Kanalen. Min gamle Gondolier sagde mig, at en anden Person allerede havde taget Plads i hans Baad. For træt til derover at yttre nogen Betænkelighed, krøb jeg ned i det sorte Huus, lagde mig paa min Pude, og vilde nu hilse min ubekjendte Nabo. Men han agtede hverken Hilsen eller Tiltale — han var nemlig falden i døb Sovn, eller lod idetmindste saa. Jeg betragtede ham opmærksomt. Det varens smuk, rauf Mand, neppe tredive Aar, efter Dragt og Ansigtstræk at slutte, en Græker. Hans korte Bams af violet Fløiel, der, ligesom Bæltet, var rigt smykket med Guld og Perler, den funklende Demantsnaal, som sammenholdt den blændende hvide Battists Skjorte under den olivensbrune Hals, betegnede en Formuende. Men endnu mere overbeviste hans Ansigtstræks yderst henrivende Form mig om, at han ikke kunde være noget almindeligt Menneske. Jeg mindes aldrig at have seet saa deilig en Mand.

Da jeg havde sluttet mine physiognomiske Jagttagelser, op slog jeg til Tidsfordriv min gamle venedianske Krønike, og begyndte at læse den mærkelige Historie om Republikens Feltherre, Antonio Bragadieri. Han var falden i tyrkisk Fangenskab. Be-

netianerne forlangte ham tilbage, imod at udlevere adskillige ædle Osmaner, thi man behøvede det fortræffelige Hoved i Spidsen for Hæren. Tyrkerne indgik Byttet, men sendte — i djævelsk Haan — kun hans Hud, som de havde flaaet af den levende Dding! „Saaledes have vi, tilføier Kronikeskriveren, ved Fortællingens Slutning, saaledes have vi ogsaa i vore Dage (1612) maattet opleve et grueligt Exempel paa de vantro tyrkiske Hundes blodige Had mod de Christne, og især mod Venedigs Vasfaller. En anseelig Ungerboend, Søn af et navnkundigt Huus, pleiede nemlig nu og da at seile om paa Havet i Aftenkumringen for at nyde den svale Luft. Sligt fik Tyrken at vide ved sine Spioner, af hvilke En, forklædt som en Slavehandler, lovede Gondolieren Guld og grønne Skove, hvis han vilde føre den unge Mand til ham. I Begyndelsen gruede Gondolieren for saadan Gjerning, men efter adskillige Dages Forløb havde den lede Guldtørst saaledes vundet Blads i hans Sjæl, at han paany gjorde Aftale med Slavehandleren, og, skjændigt forraadende den uskyldige Yngling, førte ham ud paa rum Søe i sin egen Gondol. Her roede nogle tyrkiske Chalupper imod ham, og efter en kort fingeret Kamp, have de Vantro grebet deres Offer, der, som man siden har erfaret, ynkeligen lemlæstet, er bragt som Slave i Storherrens Serail.“

Jeg folte mig forunderligen bevæget af denne Fortælling, og de eventyrligste Forestillinger indtog min Sjæl. Dog varede det ikke længe inden jeg faldt i dyb Søvn, hvoraf den kolde Natluft omsider

vakte mig. En tung Drom havde foruroliget mig, og jeg var glad, da jeg overbeviste mig om, kun at have drømt. Jeg lukkede et lille Vindue op, og saa med Forundring, at Solen alt var gaaet ned — jeg maatte altsaa vel have sovet et Par Timer. Benedig laae temmelig langt bag os, ja Gondolen syntes mig at styre mod Trieste, eller ad Dalmatiens Kyster. Ubegribeligt! Min Rabo var forsvunden, Gardinerne tættitrukne, Dørene fast tillukte. Stedse gaadefuldere! Hvorhen gik Reisen, paa denne Tid, i denne Retning? En sagte Hviſken naaede mit Øre — nu — sandelig, det var intet Bedrag — nu hørte jeg gandske grant en Klirren som af Lænker, men, saa sagte som muligt, flyttet fra Sted til andet. Som et Lyn gjennemfoer mig den Tanke, at disse Lænker vare bestemte for mig, at Gondolieren var en underkjøbt Skurk, og Grækeren en forklædt tyrkisk Slavehandler. Det gjaldt en rask Beslutning, inden Gondolen var kommen i rum Søe. Ramp vilde have været Kaserie, da jeg kun havde en Pennekniv og et Spanskør hos mig, og der desuden vare To mod Een. Tillykke var jeg en dygtig Svømmer; for at lette mig dette, mit eneste Redningsmiddel, fastede jeg i en Hast min Kjole, mit Halstørklæde og min Vest, trak gandske sagte mine Støvler af, og løb, idet jeg gjorde Regning paa en mægtig Modstand, med al Kraft imod Gardinerne og mod den bagved sikkert lukkede Dør. Men man havde — formodentligent fordi man var vis nok paa Fangsten — anseer

denne Forsigtighed for unødvendig, og saaledes foer jeg gjennem den paa Klem staaende Dør, sprang op paa Dækket og udøste her en Strøm af Forbandelser over den trolose Skipper. I Begyndelsen hørte han paa mig med stille Forundring, men den Afsekt, hvormed jeg talte, min Paaklædning og den gjentagne Forsikkring, at jeg, en dygtig Svømmer, ingenlunde tvivlede om, at naae en Baad, og at jeg da skulde angive ham som en nederdrægtig forræderisk Skurk — alt dette tilsammen, maatte vel bringe ham paa sølsomme Tanker. Uden at sige et Ord, slap han Roret, greb mig ved Foden saa fast, at jeg ikke kunde røre mig af Stedet, og tilraabte Grækeren: „Hjælp mig, Doctor! Manden er bleven gal.“ Den smukke Mand sprang op, og hjalp at holde mig. Ved denne Larm kom Gondolierens Hund farende imod mig med en lang flirrende Kjæde efter sig. Hvad Menneſker ikke havde formaaget, det lykkedes et Dyr! Hunden med sin raslende Lænke bragte mig til mig selv. Nu saae jeg ogsaa, at Gondolieren sad paa sin Plads bag i Skibet, og at Grækeren laae foran deri, med opsmøgede Ærmer og nedhængende Arme. Skipperen forsikkrede mig, hvor kjært det var ham, at jeg atter var kommen til mig selv; han havde jo sagt mig, der var nok en Person i Gondolen. Det var, lagde han til, en græsk Læge, som han hver Aften maatte bringe ud paa et vist Sted i Havet, hvor han et Kvarteerstid flirrede ned i Bølgerne med nedhængende Arme.

Jeg nærmede mig den unge Mand og talte til ham, men han svarte mig ikke. Maanen var staaet op, og ved dens Skin troede jeg, at see Laarer blinke i hans Dine. „Til Land!“ tilraakte han Gondolieren, reiste sig op, tørrede sine Hænder, bragte sine Klæder i Orden, og sukkede derpaa: „Det er forgjeves! Hun kommer ikke idag!“ — „Hvem?“ spurgte jeg deeltagende. — „Hvem! svarte han forundret: Hvem Anden end Den, for hvis Skyld jeg er her!“ — „Ah, en Kjæreste altsaa!“ smilte jeg. — „Nei, nei! raabte han heftigt: et bly Bæsen, som kun viser sig for mig om Aftenen, som en Lysstraale vilde dræbe.“ — „En Venetianerinde?“ spurgte jeg endvidere. — „Opriindelig en Vestindianerinde! var Svaret: men nu nationaliseret her.“ — „Hun har altsaa Slægtninge her?“ — „Aldeles ikke! dog jo, om De saa vil, en fyrgetyverusinde omtrent.“ — Jeg mærkede, at jeg havde med et sindsøvt Menneſte at gjøre. Stille Banz vid har altid en besynderlig Interesse. Vi stege iland, men jeg kunde ikke stilles fra Grækeren. Jeg greb hans Haand, trykkede den venligt og yttrede, hvor inderligt jeg ønskede at høre hans Livs Historie. „Historie? spurgte han mildt; Nu, den er hver Mand bekendt, men jeg fortæller den gjerne. Giv mig Deres Arm.“

Nu fortalte han mig gandske findigt: Hans Navn var Zachar, hans Fader var en riig Kjøbmand paa Scios. Tidligt havde han lagt sig efter Lægekunsten, og var, efter sine Forældres Død, reist til Venedig, hvor han havde en Farbroder, der lige:

ledes var en riig Handelsmand, men foragtede ham, fordi han ikke var Kjøbmand. Derfor omgikkes han ham heller ikke meget. En Aften, vedblev han med stigende Varme, blev jeg kaldet til en Fremmed. Jeg kom, og fandt en Mand, som med Taarer besvor mig, at frelse en elsket Datters Liv. Man førte mig til den Lidende — Himmel! hvad saae jeg for en deilig Skabning. En Pige — nei, jeg vil ikke forsynde mig, ved at give en ussel Beskrivelse af hendes Ynde! Nok, den Syge leed af en Plantegift, hun havde faaet i en Spise. Endnu var Hjælp mulig, det lykkedes mig at frelse hende. Men den heftige Gift havde angrebet hendes Konstitution saa stærk, at hun behøvede nogle Maaneder, inden hun følte sig fuldkommen helbredet. Hver Dag saae jeg hende, og da hun fandt en ubeskrivelig Kjærlighed til Planterverdenen, bad hun mig om Underviisning i Botaniken — — Har De Begreb om Botaniken? raabte han med utaalmodig Hefstighed, som om han forud ærgrede sig over mit benægtende Svar. „O ja, svarte jeg rask: jeg har drevet den med megen — „Godt, godt! afbrød han mig mildere: De veed altsaa, at man ikke kan studere denne første af alle Videnskaber, uden at hengive sig den med gandske Sjæl. Mine Fjender raste, da de hørte min Lykke. Jeg flyede, man efterstræbte mig. Vi flyede Begge! Lykkelige Maaneder, himmelske Aftener, da vi paa Havet, som glødede af den synkende Sol, fandt vort Samfunds Symbol. Vi helligede det som et Mindesmærke for alle Lider. Men ogsaa her naaede os vore Fjenders Had. De udru:

fæde en Flaade mod os To!" — „Hvorledes! af-
 brød jeg den Forvirrede: en Flaade mod To?" —
 „Ja, ja! svarte han meget levende: o de vidste vel
 med hvem de havde at gjøre, og at jeg aldrig vilde
 give efter. Vi stødte sammen. Frygtelige Dag,
 dig glemmer jeg aldrig. Huult susse Vinden i de
 spændte Seil, formørket var Himmel og Hav, Bøl-
 gerne høie og sorte! Bildt vaklede mit Skib. Da
 lynner, da knager det; gloende Kugler flyve hid og
 did, Seilene komme i Brand, Masterne knuses; de
 Saaredes Skrig, de Døendes Rallen, Skytsets
 Lørden lyder trindt omkring mig. Den Elskede
 fægter helt modig ved min Side. Da kaster den
 lumste Farbroder en gloenderød Kugle imod mig,
 i et Nu hvælser, lynner, brager det, Bølgerne vige
 under mig, Firmamentet brister; fastomslyngede ka-
 stes vi høit op i Luften — omsider lande vi i Maaz-
 nen! O, jeg veed ret godt, det var deiligt køligt
 deroppe, Alting omgivet af Søberlys, Jorden klin-
 gede under hvert et Fjed. Ak — han standsede,
 slog Haanden for Dinene, og syntes at fatte sig.
 Derpaa vedblev han smerteligt: Nu, da jeg kom
 tilbage, forargedes mine Slægtninge over mig, stødte
 mig ud af deres Huse og — mangen Dag har jeg
 dog ikke en Bid Brød!" — Da han havde sagt
 dette, skjød han som en Piiil igjennem et mørkt og
 snevert Stræde, og lod mig staae. Med Møie
 orienterede jeg mig, og kom temmelig silde til et
 Kaffehuus paa Markuspladsen. Jeg var saa fuld
 af min Begivenhed, at jeg fortalte den her, og drog
 dygtig tilfælt mod hans Slægtninge. — „Den

Karl er en Nar! raabte en gammel sortskjægget Græker: og en Nar har holdt Dem for Nar, min Herre!" Dermed sprang han op, og stred ud af Stuen. Jeg spurgte hvo han var? Den gamle rige Zacchar! svarte man mig. Jeg gik efter ham, men han var ikke mere at finde. Mismodig gik jeg hjem. At opsøge ham i hans Contoir, var mig en let Sag, men de to næste Dage afholdt Forretninger mig derfra. Da jeg tredie Dag havde begivet mig paa Veien, kom min unge Græker mig imøde, med det Udraab: „Jeg har fundet hende!“ — „Hvem? Elskerinden?“ — „Ja vel! svarte han: jeg har hende hos mig.“ — „O, saa hurtigt hjem med hende! Og derpaa følges vi Tre ad til Deres Onkel, som jeg talte med i Forgaars. Han vil ikke være uforsonlig.“ — „Hjem til mig? til min Onkel? spurgte Zacchar langsomt: Her, her — han slog paa sit Bryst — her har jeg hende!“ — „Det troer jeg vel, en Elskerinde bærer man i sit Hjerte.“ — „Nei, nei! Her i min Lomme er hun!“

„I Deres Lomme?„

„Ja, i Gaarastes, i Lagunerne —

„Gandt De —

„I det dybeste Dynd —

„Deres Elskede?“

De har truffen det!

Med aaben Mund stod jeg for den unge Mand, som jeg vel havde anseet for vanvittig, men ikke for komplet gal. Imidlertid havde han af Brysstlommen fremtaget et Blad Papir; forsigtigt aabnede han det, holdt det hen for mig, og sagde med sunklende Dine:

„Der, der seer De *Valisneria!*“ — Jeg betragtede hvad han viste mig — det var en liden tørrer Plante med smaae, neppe kjendelige Blomster *). „De kan nu sige, begyndte han i selvbehagelig Tone: at De har seet hende!“ Rask dreiede han sig om og var forsvundet, inden jeg kunde fatte mig af min Forundring.

Da traadte en velklædt Mand hen imod mig. „Lager jeg ikke feil af Deres Ansigtstræk, er De en Lydsker? spurgte han: og slutter jeg ret, af Deres Underholdning med hiin Vanvittige, er De ogsaa Fremmed her?“ Jeg bekræftede begge Dele, og bad ham løse mig Gaaden.

„Det kan jeg med faa Ord! svarte han: Det var ogsaa strax mit Forsæt, da jeg allerede langtfra erkjendte Dem for en Landsmand, og saae Dem i Samtale med den Forrykte, som intet Menneske her indlader sig i Samtale med. Jeg har selv i nogle Aar været Bogholder i det zacheriske Huus, og kan indestaae for Sandheden af hvad jeg nu fortæller. Biskop er Lægen Zacheren Neveu af hiin rige Bankør af samme Navn, han

*) *Valisneria spiralis* (Linn.), seer ved sin tilsyneladende Vilkaarlighed mærkbarlig Plante. Den voxer under Vandet, men vorder i Blomstertiden drevet over Vandfladen af en lang spiralformet Stengel, blomstrer her ved Aftenstid, skjuler sig derpaa igjen. Sit Navn har den faaet af Anton Valisneri, Reiser Carl VI Biologer.

gjorde Bekjendtskab med den spanske Raperkapitain Vallisneris Datter. Hun var meget smuk, men om han har helbredt hende for nogen Sygdom, veed Ingen. Onkelen hørte, at Zacchar omsatte sin Formue i Papiere, og tillige, at han havde forelsket sig i denne Pige. Da han var myndig og sin Faders eneste Arving, lod sig paa retlig Maade intet indvende derimod. Onkelen derimod harmedes over, at en saa betydelig Formue skulde komme ud af Familien. Han bød Ynglingen komme til sig, men da han nægtede at indfinde sig, lod han ham med Magt bringe i sit Huus. Her forestillede han ham det Urigtige i hans Fremfærd, og foreslog ham, at ægte Zoe, en ung Slægtning, af deilig Skabning. Zacchar raste derimod, og overøste Onkelen med Bebroddelser. Nogle Dage efter skjænkede han, ved et juridisk Dokument, Vallisneris Datter, Alt hvad han eiede, og gik med hende under Seil paa Faderens Skib, for at ned sætte sig i Spanien. Paa denne Reise bleve de ikke langt fra Neapel angreben af en Lunese. Ulykken vilde, at en gloende Kugle faldt i Krudtkammeret, Skibet stoi op, og af hele Mandskabet blev Ingen reddet uden Zacchar, som af Fiskere bragtes halv død iland. Længe har han ligget syg i Neapel. Da han efter Aar og Dag kom tilbage, bemærkede man en fuldkommen Forstandsforvirring hos ham. At han ofte maa lide Hunger, er aldeles ugrundet. Han har vægret sig ved at modtage Onklens Understøttelse, og behøver den ikke heller, da han, som hans Paaklødning viser, har reddet

Ring af Værdie. Nu lever han meget simpelt i et lille Huus med en gammel Sømand, der sørger for ham. Han gjør intet Ondt. Man har bemærket, at hans Forvirring er størst paa den Tid af Aaret, Ulykken ramte ham. Mod Aften lader han sig da roe ud paa Havet, og fisker her efter en Vandplante, som bærer hans Elskedes Familienavn, og om hvilken han fortæller, at han har opdaget og opkaldt den efter sin Elskede."

Saaledes lod min Landsmands Fortælling. Den Vanvittige saae jeg ikke mere, da jeg kort efter forlod Venedig. Maaſkee maa han endnu mangen Sommeraften med graadomtaaget Blik søge sin Valisneria's Erindringsblomst, indtil han engang finder hende selv igjen.

(B. von Miltiz.)

Maler Raphael og Pottemagerdatteren.

Raphael, Italiens navnkundigste Maler, fortæller selv følgende høist underholdende Optrin af sit Ungdomsliv:

I Huset, som laae ved Siden af hans Faders, boede to Jldarbeidere af forskjellig Art: en Pottemager og en Bager, sjernt beslægtede med hinanden. Hver af dem havde en opvoxende Datter,

som forrettede Svendetjeneste hos Fædrene, der just ingen Formue eiede. Benedetta, Pottemagerrens Datter, var, skjøndt fint bygget, utrættelig i sit svære Arbeid: at træde Leret, forarbeide og danne det til Kar og Tallerkener, hvilke hun derpaa ogsaa bemalede. Ghita, Bagerens Datter, stod i den jomfruelige Udviklings rige Tylde, var stor og stærk, men ikke saa villig til sit Arbeid: at ælte Deigen i de store Truge, slaae den op, og hjælpe Faderen at hede Dønen. Han maatte altid skjænde og drive paa hende, og altid ærgrede hun ved sine Modsigelser den skikkelige Mand. Alt dette saae Raphaël ud af sit lille Kammervindue, der gik ud til Naboernes Gaarde; han fattede Forkjærlighed til Benedetta, og havde gjerne hjulpet hende i hendes Arbeid, hvis det havde staaet til ham. En Middag tabte han med Billie sin Tallerken paa Gulvet, blot for at faae Lov til at kjøbe en anden hos Naboen. Han iilte ind til Pottemageren, men fandt til sin Uergrelse Ghita i Stuen. Hun tog venlig imod ham, saa venligt, at han, da han havde kjøbt sin Tallerken, gandske forlegen spurgte, hvo der havde malet den Fugl, som stod derpaa. Ghita loe høit og sagde: det skulde jo forestille et Menneſke, men Benedetta maatte som oftest male Karrene i Skumringen, for de sattes i Dønen, og var da mangengang saa træt, at hun faldt i Søvn derved. „See kun, sagde hun: hist staaer igjen hele Gaarden fuld af Tallerkener, som hun skal male til næste Morgen!“ Ved disse Ord foer en Straale gjennem Raphaëls Sjæl. Han hastede

Hjem, og spurgte sin Fader gandske trostlydig: hvad Farver Pottemagerne malte med, at de kunne bestaae i Jlden? Faderen var hjerteglad over hans Videbegjærlighed, og gav ham den bedste Underretning. Nu tænkte han kun paa, hvorledes han, naar han fra sit Kammer var kommen op paa den høie Skillemuur imellem Husene, skulde komme ned i Gaarden paa den anden Side. Da faldt hans Tanke paa en stor Herkules, der for kort siden var hensat paa andre Marmorstykker *) ved Naboens Muur. Om Aftenen, efter at hans Forældre vare gangne tilsæns, pakkede han sine Farver og nogle Pensler sammen, samt Paletten i sin Lomme, og besteg Muren i Suldmaanens Skin. Herkules's Kølle fandt han ligesom gjort til at flattrer ned ad. Men hvilket Syn fængslede ham nu! Han troede at see Benedetta, hvidklædt staae midt i Gaarden, dog dækket af Baghusets Skygge, saa at han ikke var gandske vis i sin Sag. Da steg Suldmaanen højere, og han saa, at det var en qvindelig Statue. Han svang sig nu fra Muren paa Kollen, fra Kollen paa Skulderen, fra Skulderen paa

*) De italienske Pottemagere pleiede forðum at kjøbe gamle romerske Marmorreliquier, som de, til en Afvexling i deres Syssel, sønderstog og brændte til Kalk. Paa Raphaels Tid fandtes i Italien en stor Mængde af slige skønne Ruiner, der kjøbtes for en Bagatel. I en eneste Dages Pottemagerovne brændtes vel flere, end der nu findes i hele Italien.

Hofsten, fra Hofsten paa Herkules's store Taa. Da han var kommen lykkelig og vel ned, fandt han Karrene og Tallerkenerne beqvemt udstillede, og lagde sine Farver paa Paletten. Den quindelige Figur var det første han søgte at afskopiere paa Tallerkenerne, derpaa fulgte Herkules og andre omstaaende Statuer, samt Heltehistorier, som hans Fader ofte havde fortalt ham. Alt dette gif fra Haanden i guddommelig Raffhed og Lyst, indtil han hørte Larm inde i Huset, og igjen klattrede opad Herkules tilbage til sit Kammer. Søvnbrukt kom Benedetta, vaskede ved Brønden sit Ansigt og sine Hænder, og malede derpaa, uden at betragte det, som allerede var malet, sine Udyr og Umennesker paa hans herlige Omrids. Men da nu Solen var oprunden, saae hun Raphaels Arbeid, undrede sig over at finde alle Statuerne trindtomkring afskopierede i Migniatur, og meente ikke andet, end at Englene havde staaet hende bi. Men om denne hemmelige Bistand talte hun ikke til Noget; da hendes Fader spurgte, hvorfor hun havde malet dennegang anderledes end ellers, svarte hun: at Folk gjerne vilde have noget Nyt, og at hun derfor havde prøvet paa, at estertegne de gamle Billeder. Sin første Malertriumph havde Raphael næste Morgen, da han selv paa Torvet var Bidne til, med hvilken Begjerlighed Folk kjøbte hans malede Tallerkener. Han tilstod, aldrig at have havt saa salige Følelser. Snart maatte Pottemageren foretage en ny Brænding. Da Karrene vare udsatte for at males, var Raphael sig ad ligesom

sidst, medens Benedetta sov. Da hun vaagne, fandt hun, til sin Glæde, Arbeidet halvgjort, og efterlignede paa de øvrige Kar disse Monstre med saadan Trostkaab og Færdighed, at Raphael, da han saae Arbejderne staae sammen paa Torvet, neppe selv kunde skjelne imellem Sine og Hendes.

Ghita forstyrrede Malerens Himmel. Hun opdagede Hemmeligheden, og forsikrede, at ingen Engel var med i Spillet her, men vel en Djævel, maaskee En af de pavelige Nepoter, som gjorde Jagt efter alle Piger. Hun foreslog, at Benedetta tilligemed hende, bevæbnede skulde vaage næste Nat, naar Karrene vare udfilte. Ratten kom, stille og maanelys. Neppe havde Raphael begyndt sit Arbeid, før begge Pigerne kom styrrende ud af Huset, hver bevæbnet med en gammel rusten Kaarde, og med en Lampe, for at tilfredsstille deres Nysgjerrighed. „Det er bekjendt, siger Raphael selv: at jeg aldrig har givet mig synderlig af med Vaaben, men foretrukket at fremstille Vaabensfærd, hvisaarsag ogsaa disse Amazoner indjogte mig en heftig Skræk. Jeg tænkte hverken paa Benedetta eller Ghita, men paa et Par vansittige Piger, som boede paa den anden Side af Huset, og muligens kunde været undvegne deres Bevogtere. Helige Christopher, frels mig! skreg jeg, og løb mod Herkulesstøtten; men Pigerne skrege endnu høiere: „En Lyb, en Lyb!“ forfulgte mig og løftede Lampen imod mig, for at see hvem jeg var, just som jeg vilde bestige Herkules's Skulder. Men nu fik ogsaa jeg nogen Landsnærberørelse; med Paletten

dækkede jeg den ene Side mod Ghita, og med Henslen slukte jeg Benedetta's Lampe — saaledes troede jeg, at være kommen ukjendt over Muren tilbage til mit Kammer. Men her ventede mig en værre Skjebne. Min Fader var vaagnet ved Pigerens Skrig, havde grebet en Bøsse og havde skudt mig ned af Muren som en Spurv, hvis den havde været ladt. Jeg sprang ind i Kammeret, saae ham og kastede mig for hans Fødder; Glæden over, ikke at have skudt mig, for mildede hans Brede, og han foldede sine Hænder istedetfor at straffe. Min Moder treen kort efter ind, og nu bekjendte jeg Alt, idet jeg beraabte mig paa min Faders Nøds, at disse Tegnesvelser ikke havde været uden Nytte for mig, da han i den sidste Tid havde bemærket et synligt Fremskridt i mine Arbejder. Begge tilgave mig, men det blev besluttet, at jeg skulde sættes i Lære hos Pietro Vanucci i Perugia."

Morgenen efter, just som Raphael vaagnede, bankede det stærkt paa hans Dør, og ind treen Benedetta's Fader, som, næsten med Nagt, trak Datteren ind med sig ved Armen. Raphael vilde springe op, men ihukom at han ikke var paaklædt; neppe vovede han at see op, dog bemærkede han, at Benedetta nys havde grædt, at hun bar en Tallerken med Bagværk, og at hans Forældre stode behageligt smilende udenfor Døren. Pigers Fader skreg: „Hør Detta, Du maa bede ham om Forladelse for Din Uartighed, paa Dine Knæ maa Du bede den gode unge Herre, at han frems

Deles vil vise os den *Uere*, at male vore *Tallerkener*. Ræk ham *Bagværket*, som en ringe *Tak* for den *Uffætning*, hans *Malerkonst* har *Skaffet* vore *Bare*." *Benedetta* vægrede sig, og den *Gamle* løstede *Haans* den for at tvinge hende, da sprang *Raphael*, indhyllet i sit *Lagen*, saa godt som muligt op af *Sengen*, og faldt *Pottemageren* i den opløstede *Arm*. „Giv ham nuet *Kys*, *Detta!*“ raabte *Denne*: Nu strax, eller jeg — *Med* disse *Ord* trykte han *Raphael* mod det *Skjønne* *Earns* *Kind*, saa at hendes *Taarer* vædede hans *Læber*. *Faderen* tog derpaa *Bagværket* fra hende, rakte *Raphael* det, *Skamrød* løb *Pigen* sin *Bei*, og halværgelig raabte den *Gamle* efter hende: „*Hun* vedbliver at være ligesaa dum, som hendes salig *Moder* vel erndnu er i sin *Grav!*“ Da *Pigen* var forsvunden, aandede *Raphael* friere, lovede *Pottemageren*, at han, saalænge han endnu blev i *Urbino*, vilde vedblive at male hans *Tallerkener*. „*Unge* *Herre!* sagde den *Gamle*: *Bliv* her, og anvend *Eders* *Konst* gandske paa min *Syssel*; et *Haandværk* føder sin *Mand*, især naar det er forbunden med en *ædel* *Konst*. *J* skal fortjene mere hos mig, end *Eders* *Fader* fortjener ved de *Malerier*, han forfærdiger med saa stor *Ans* *strængelse*. Naar *J* er bleven nogle *Uar* *ældre*, og min *Datter* noget *klogere*, hvo veed da, om vi ikke kunde faae eet *Huus* og een *Kasse!*“ *Raphael* taug rødmende, og *Pottemageren* tog *Uffæd*.

Dagen, hvorpaa *Raphael* skulde reise til *Perugia* var kommen, uden at han havde seet *Benedetta*. *Gjerne* havde han foræret hende en *liden* *Gave*, han

hidtil havde bevaret, som det Kjæreste blandt sine Sager. Det var en sølsom Ring, af et Metal, som Ingen kjendte, med en Indskrift, som Ingen kunde læse; den var ham givet af en ubekjendt Kone, der engang havde redet forbi Raphael, da han som Barn sad bedende paa sin Moders Skjød. Denne Ring, meente han, at maatte give Benedetta til et Minde om sig. Narle om Morgenen lurede han paa hende, da hun gik ud at træde Leret. Han saae, hvorledes hun trak sin mørkeblaa, med et rødt Belte sammensbundne Overkjole af, og hang den paa den smukke qvindelige Statue i Gaarden. Derpaa opklistrede hun sit Skjørt, trak Skoe og Strømper af, og begyndte nu at træde Leret, først langsommere, siden hurtigere, altsom det blev smidigere, og det efter Tacten af en Buggevise. Ved hendes Sang vaagne de Ghita, hun gik ogsaa til sit Arbejde, kastede sin Kjole af, og begyndte at bearbejde Deigen i Trugene, som stode paa den anden Side af Statuen. Sagte iilte Raphael aasted, gjennem Naboen's Huus ud i Gaarden, og blev først bemærket af Benedetta, da han stod tæt hos hende, greb hendes Haand med uforsaaelige Ord, og stræbte at stikke Ringen derpaa. Leret og Skrækken holdt hendes Fødder fast, men Haanden fravristede hun ham, inden han fik stukken Ringen paa, holdt begge Hænder for Dinene og rystede med Hovedet, til et Tegns, at hun Intet vilde modtage. Ghita udloef hende, og sagde: hun vilde ikke saalænge betænke sig paa at modtage en Foræring af saadant smukt ungt Menneske, hvorhos hun udstrakte sine med Deig belagte Fingre efter Ringen. „Det gaaer ikke an, sagde Raphael forlegen: den

passer ikke, Eders Fingre ere for store og fulde af
 Deig." Men Ghita vilde med Magt have Ringen,
 og tørrede Haanden i sit Forklæde. Da veeg Ras
 phael endnu forlegnere tilbage, og kom i Armene paa
 den smukke Statue, hvorpaa Dettany's havde hængt sit
 Belte. Marmorbilledets ene Arm var opløstet, Pes
 gefingeren udstrakt. Paa denne faldt Ringen, som
 han tabte i sin Betuttelse, og gled ned over de to Læd
 deraf. „Ringen er alt bortgivet! sagde Raphael
 lunefuld til Ghita: Min Steenbrud skal bære den, og
 naar I seer den paa hendes Finger, gode Benedetta,
 saa tænk stundom paa mig; imorgen reiser jeg med
 min Fader til Perugia, og I vil ogsaa nok bede for
 mig engang imellem, skjøndt I idag ei engang vilde
 unde mig et Blik af Eders Dine, ikke sandt?" Be-
 nedetta blev i sin Stilling, dog tittede hun gennem
 Fingrene; men Ghita paastod, Raphael maatte ikke
 gaae inden hun havde faaet Ringen og et Kys til.
 Men ingen af Delene fik hun, forunderligt nok! Da
 hun nemlig vilde tage Ringen af Billedet, fandt hun
 Fingeren krummet, saa det var hende umuligt, at
 faae den tilbage over det andet Læd. Hun meente,
 det gik aldrig naturligt til. Studsende hjalp Ras
 phael hende, men al deres Nøie var forgjeves. Nu
 sprang Benedetta op af Leret, nærmede sig Statuen,
 greb efter Ringen og trak den uden Nøie af Fingeren.
 Greben af en forunderlig, næsten grusfuld Følelse,
 flyede Raphael uden videre Afsted bort, og Dagen
 efter var han med sin Fader paa Veien til Perugia.

(Ludv. von Arnim.)

Scene af Lord Byrons Privatliv.

Den engelske Tidende: The Glare and Ennis Advertiser indeholder følgende Beretning om den egentlige Anledning til Skilsmisfen imellem den afdøde berømte Digter Lord Byron og hans første Gemalinde Lady Byron: En forhenværende Hovmesterinde hos Lady Byron, søgte længe at bringe Uenighed imellem begge de unge Ægtefolk; men det lykkedes hende ikke, førend hendes Dnsker endeligen krønedes ved følgende Tildragelse: I den Tid var Lord Byron Medlem af Administrations-Committeen ved Drury Lane-Theatret, og af den Aarsag fik han ofte Besøg af de til dette Theater hørende Skuespillere og Skuespillerinder, der ønskede at tale med ham om deres Unliggender. Saaledes traf det sig engang, at Madame Mardyn, en skøn, ung Kone og en meget agtet Skuespillerinde, aflagde Besøg hos ham, og han modtog hende i sine Bibliotheks-Værelser. Under deres Samtale begyndte det stærkt at regne. Lorden sendte strax Bud efter en Leievogn, men da der ingen Kareth var at faae, tilbød han Kunstnerinden sin egen Equipage; men Lady Byron, der imidlertid havde erfaret Md. Mardyns Ankomst, lod ved en af sine Domestiquer sige, at Lordens Vogn var laant ud og endnu ikke sendt tilbage. Lord Byron, der gjættede hendes Hensigt, gav strax Befaling til at spænde for sin Gemalindes Vogn; men Mylady lod ved den samme Tjener, der tilkjendegav hende denne Ordre fra Lorden, svare, at Madame Mardyn aldrig skulde sige ind i nogen Vogn, der tilhørte hende. Den kræns

Fede Actrice maatte forblive indtil Regnen ophørte, og Lorden indbød hende til at spise til Middag. Han førte hende derpaa ind i Spisefalen, hvor den strænge Lady allerede befandt sig; men efter nogle høist skændende og uartige Bitterheder imod Skuespillerinden, bortfjernede hun sig. Endnu førend hun var kommet ud af Døren, yttrede Lord Byron, der havde en god Samvittighed, i temmelig utvetydige Udtryk, sin Misfornøielse med sin Gemalindes saa yderst inhumane Opførsel. Dette kunde den stolte Mylady ikke taale, vendte i den højeste Forbittrelse om og sagde i en opsagt bestemt Tone: „Jeg forlader Dem for stedse; aldrig vil jeg leve med en Mand af Deres Lige!“ — Fra dette Dieblik af saae de hinanden ikke mere. Lady Byron besteg ufortøvet den paa Lordens Befaling forspændte Kareth, og kjørte til sin Fader, hvor hun søgte og fandt et Tilflugtssted. Sagen blev strax bekjendt, og denne Skilsmisse, der kun havde sin Grund i en overdreven og ubillig Skinsyge hos Lady Byron, blev i Begyndelsen tilskreven en hemmelig Kjærlighedsforstaaelse imellem Lorden og den ovennævnte Actrice. Publikum, der deelte denne Mening, besluttede derfor at compromittere Mad. Marylyn, og den første Aften, hun, efterat denne Historie var bleven bekjendt, fremtraadte, blev hun udpeben; men uden at tabe sin Fatning gik hun frem paa Proscaenium, og da hun omsider kom til Orde, forsvarede hun sig med saa megen Veltalenhed, at hun aldeles seirede over Rabalen. De siden ansillede Undersøgelser angaaende hendes Forhold med Lord Byron, beviste ogsaa paa det fuldkomneste hendes Uskyldighed.

Hvortlænge har det levet Mennesker paa Jorden?

I de fleste europæiske Lande finde vi Spor af en saare tidlig menneskelig Kultur. I Italien ere store Stæder, som Pompeji, Herkulanum, o. a. blevne begravne i vulkanisk Aske, og høit over deres Huse voxer nu Korn og Viin. Ved Modena finder man ti Fod dybe Levninger af brolagte Gader og af Bygningsger; fire til fem Fod dybere finder man igjen Spor af en gammel Stad, der gaaer tolv Fod dybt. Derpaa følger et 24 Fod dybt Lag af seigt Leer, og derpaa igjen et Jordlag, som Indbyggerne kalde Dalen. Her finder man velbevarede Kornax, Qviste, Grene, Blade, Dyrbeen, Jernstumper, Bræder, tilhugget Marmor, altsammen blandet med Muslinger. Af Plinius vide vi, at Jordbunden ved Modena havde forandret sig meget, omtrent hundrede Aar før Christi Fødsel. Mellem tvende Bjerge opstege, nemlig en heel Dag igjennem, Ildflammer og Røg; i Bjergene selv larmede og bragede det, og alle Landsbyer trindtomkring bleve begravne. I Østfriesland gives der Moser, som ligge 30 til 40 Fod høiere end Nordsøen gaaer, og indeholde et Glas derum af over 250,000 Tønder Land. Den Løv, som findes der, bestaaer af Siv og Moos, lagviis forenet. Hvert Aar fremkommer et nyt Lag, der stedse bliver kjendeligt, og derefter har man beregnet disse Mosers Alder til 3000 Aar. Disse Moser hvile paa en Sandgrund, hvorpaa der endnu ligger mange Træstammer og afbrudte Træstumper, gandske velbe-

varede. Som bekjendt forraadner intet Træ i Vand eller Morads, da den athmosphæriske Luft ikke kan komme dertil; meget mere tiltager dets Fasthed med hvert Aar, og mange Træarter, Ege især, vordet til sidst saa haarde som Jern. Paa Sandbunden har man fundet gamle Plougsurer og mangehaande Agerdyrkningsredskaber, hvoraf man med rette har sluttet, at disse Egne, der nu ere skjulte med Sumpe, i tidligere Aarhundreder, og maaskee alt for tretusinde Aar siden have båret beboede af dannede Landbrugere. Ja, man har endogsaa i denne Egn fundet en Mand i fuldstændig Dragt af Filt, og med et Stykke ugarsvet Skind om Fodderne. Men disse Beviser for en tidligere menneskelig Kultur naae ikke op til Urverdenen. Sæt ogsaa, at disse Moser ere 3000 Aar gamle, saa kom vi ikke engang op til Syndflodens Dage. Drager man nemlig fra de 5773 Aar, som Jorden efter vor sædvanlige Regning skal være gammel, 1656 Aar for Tidrummet før Syndfloden, saa er det allerede 4117 Aar siden den fandt Sted; altsaa kunde de friesiske Agerdyrkningsredskaber og den gamle Frieser ikke have hørt til Urverdenen. Betænk vi imidlertid, hvorlænge der maa have levet Mennesker her, inden de kunde være komne til den Grad af Kultur, som udfordres til Agerdyrkning, saa paansøder sig den Tanke os, at vor almindelige Beregning af Menneskeslægstens Alder, ikke kan være rigtig.

Ogsaa i andre Egne af Europa har man fundet Spor af en tidligere, men undergangen menneskelig Kultur. I det svenske Bjergværk Falun, har man opdaget en Havn. Ved Tongern, i det forrige Bispes

samme Rüttich, 25 Mile fra Havet, findes ligeledes
 Spor af en Havn, nemlig store Jernringe, som man
 har bundet Skibene ved. Slige Ringe sidde ogsaa
 paa en høi Klippe i den wasgauiske Bjergstrækning.
 I Søen paa Bjergkjæden Estralla i Portugal, har
 man fundet mange Levninger af forulykkede Skibe, saas
 som Seilstænger, Master, Ankere, o. s. v. Da
 denne Søe nu ligger tretten Miil fra Havet, saa maa
 den i fordums Tider, enten have havt en langt større
 Udstrækning, eller staaet i Forbindelse med det store
 Ocean. I et Bjergværk i Canton Bern har man
 i Aaret 1460 fundet et Skib, hundrede Favne dybt
 under Jorden; hos det laae et Jernanker og et Seil
 af Hamp.

Paa det ældgamle Fastland findes mange Spor
 af menneskelig Virksomhed som have tilhørt en under-
 gangen Verden, hvortil hidhøre: det i Klipper udhugne
 Tempel paa Den Elefanta i Ostindien; det mærkvær-
 dige Tempel i Ellora, som med sine Grotter og
 kæmpestore Billedstøtter, vækker alle Reisesendes For-
 undring, og, efter Braminernes Aarbøger, skal
 have staaet henved 8000 Aar; de mange Ruiner af
 Templer og Stæder, man finder paa Den Ceylon.
 Ogsaa i Amerika findes slige fra Urverden til vore
 Tider vedligeholdte Gjenstande. I Sydamerika,
 i en næsten mennesketom Egn, har Humboldt fundet
 Grundmure af store Bygninger og Templer. I det
 Indre af Sydamerika har man fundet kolossalske Fi-
 gurer af Krokodiller, Tigere, Huusgeraad, Sol og
 Maane, Hieroglypher, o. s. v. indhugne i Granits
 Klipperne. Mange have fundet det usforklarligt, hvore

fra Amerikanerne have faaet de til saadanne Arbejders Udførelse fornødne Færdigheder og Kundskaber, hvoraf de, da de først opdagede denne Verdensdeel, ingen Spor opdagede hos Indbyggerne, ei engang i de dannede Stater: Peru og Mexiko, men det Gaas defulde forsvinder, saasnart man antager, at disse Kunstværker bleve udførte i en saare tidlig Periode.

Forstenede Menneskebeen maa naturligviis være endnu sjeldnere end menneskelige Kunstproducter fra Urverdenen; de maa neppe søges i Europa, Nordasien og Nordamerika, men længere hen mod Equator. Men ulykkeligviis boe her vankundige Folkesfærd, der ikke kjende det Værd, slige opdagede Levninger fra Fortiden vilde have, og saaledes er det da let forklarligt, hvorfor vi indtil denne Dag ikke have seet nogen virkelig menneskelig Forstenelse fra Verdens ældste Læder. I det brittiske Museum i London findes et Skelet fra Den Guadeloupe, hvor man mere end engang har fundet Menneskebeen, ja hele Legeemer i en kalkagtig Sandsteen. I Almindelighed bleve slige Steenblokke sønderflagne og brugte, derved havde Insulanerne erhvervet sig en vis Færdighed i, fra Stenens Udvortes at slutte, om den indeholdt Been eller ikke. Det brittiske Museum lod sig sende en saadan Blok, som, efter Afsenderens høitidelige Forskrifning, skulde indeholde et fuldstændigt Skelet. I London vilde man lade dette udhugge med al Forsigtighed, men da de, til hvem dette Arbejde blev betroet, meente, at Benene vare haarde og faste, blev Stenen borthugget paa begge Ender. Adskillige Uger herunder, og man havde allerede borttaget to Fod af

Stenen paa hver Side, og endnu var intet Been at see. Endeligen sprang tilfældigviis en større Steens stump ved Afhugningen, og den ene Fodankel kom til syne. Til sin største Forundring bemærkede man, at Benene ikke vare haarde og forstenede, men ligesom gandske friske, ja endogsaa bløde. Først efter at de nogen Tid havde været udsatte i Luften, hærdedes de. Nu blev det lettere at forfølge det opdagede Spor, og begge Sider af Skelettet kom temmelig fuldstændigt frem af Stenen. Men Fodderne indtil Ansklerne, Hovedet indtil Skuldrene, vare og bleve borte. Skelettet har tilhørt et quindeligt Legeme; det er nu fire engelske Fod høit. Efter Hændernes Stilling at slutte, er Liget kommen meget roligt i sin Grav. Men vist er det med alt dette, at dette Skelet ikke er meget gammelt.

Imidlertid berettiger dette os ingenslunde til den Slutning, at Urverdenen ikke har været beboet af Mennesker. Hvad vi ikke have fundet, kunne vore Forfædre have opdaget, uden at agte derpaa, og hvad vi ikke have seet, kunne vore Efterkommere faae at see. Der gives gamle Sagn, som hentyde paa, at der har været en Tid, da Mennesker, hvis Skikkelser vare saare afvigende fra vore Former, maa have levet paa Jorden.

Der bliver altsaa intet andet tilbage, end at eftersee, om der ikke hos forskjellige Folkstammer har vedligeholdt sig Efterretninger, fra hvilke man med nogen Sikkerhed kan slutte til Tidens Forløb. Af de skrivelige Mindesmærker, der ere komne til os fra Menneskehedens tidligere Alder, have de jødiske For-

tællinger ubmærket Værd, da de ere tagne af et gammelt Folks Sagnhistorie, som boede paa Høilandet i Oberægypten og Nubien, og havde staaet i umiddelbar Berørelse med Urverdens Folkstammer. Efter de jødiske Slægtregistre, har Calvicius beregnet den Alder vi i Almindelighed tillægge Verden. Derfor give ogsaa Jøderne og de occidentalske Christne Menneskeslægten en næsten lige høi Alder af henved 5800 Aar. Men hos alle ældre Folkeslag antages en langt højere Verdensalder. Efter den julianske Periode vilde næsten 8000 Aar være forløbne siden Verdens Skabelse. De som optegnede de jødiske Slægtregistre, havde ingen andre Kilder end de fra Ægypten medbragte Sagn i Hieroglyphskrift. Da Moses havde nydt en reen ægyptisk Opdragelse, vare hans Skrifter uden tvivl opsatte i slige Hieroglypher. Først efter det babyloniske Fangenskab bleve de af Esra omskrevne med Bogstaver. Derved kunne nu mangfoldige Misforstaaelser og Misgreb være indløbne. Saaledes er det høist rimeligt, at Patriarkernes Navne og Leveaar for Syndfloden betegner hele Folkstammer. De mythiske Aar i de tidligste jødiske ægyptiske Slægtregistre, kunne altsaa ingenlunde gjøres til Grundlag for en streng Tidberegning. Saavel Jøder som Ægypter vare Værlinge af ældre Nationer, altsaa ere deres Sagn ikke nationale, men grundede paa ældre Folkesagn. I Ostasien finde vi Hinduerne, Schibetanerne, Birmanerne, Chineserne og Japanerne, Folkesærd, der have megen Lighed med hinanden indbyrdes, saavel som med de gamle Ægypter. I denne Egn levede i Urverdenen et Folk, der meget tidlig havde

naaet et høit Trin af Dannelsse, som det rimeligviis havde arvet efter et andet Folk. Af Syd-Indiens i Syndflodsperioden undergangne Fastland, ere tusinder store og smaae Øer blevne tilbage som Mindesmærker om et tidligere Old, omkrandsende det asiatiske Fastland. Fremfor alle er Ceylon mærkværdig. Hvad det forjættede Land er for de Christne og for Jøderne, hvad Mekka og Medina er for Mahomedanerne, det er Ceylon for de indiske Folkestammer paa begge Sider af Ganges. Malabarerne kalde den: det hellige Land. Paa Ceylons høieste Bjergtop er, ifølge Hinduernes Sagn, det første Menneskepar bleven skabt, og det paa et Sted, hvor tre Strømme udspringe. Her er ogsaa det første Menneske igjen begravet af sin Skaber. Paa Ceylon har Budda's Religion taget sin første Begyndelse, og til den beskjende sig Birmanerne, Thibetanerne, Chineserne, Japanerne, Beboerne af Cochinchina, Sunkin og Ceylon, altsaa næsten hele Ost- og Sydasien. Og saaledes have vi fundet et Land, hvori alle de ældste Folkefærdes Sagn, Myther og Troeslærdomme forenes.

Jordoverfladens Forvandling ved Vandfloden, hvorom alle gamle Folkefærd i det sydøstlige Asien eensstemmigen tale, danner et stort Ufsnit i Menneskeheden som i Jordflodens Historie. Men længe før den fandt Sted, havde Menneskene opnaaet en ikke ringe Grad af Cultur. Allerede i de mosaiske Skrifter finde vi, at man forstod den Konst at smelte og bearbejde Metaller; at man ikke har været uersaren i de skjøne Konster, i Bygningskonst og Musik; at Menneskene allerede dengang havde afdeelt sig i forskjellige

Stænder eller Raster. Flodtidens Varighed angives forskjellig i de gamle Efterretninger. Efter den mo-
saiske Fortælling varede den kun 150 Dage, Chines-
erne lade den vare i tre Keiseres Regjeringstid, og
Hinduernes endnu længere. Ligesaa forskjellige ere
Angivelserne, hvornaar, fra vor Tid at regne, denne
Flodtid har begyndt, og denne Afvigelse er et sikkert
Beviis for dens lange Varighed.

Hvad nu i Særdeleshed Menneskenes første Op-
rindelse angaaer, da er det af alle Sagn gandske
klart, at vor almindelige Tidsregning af omtrent
6000 Aar, er meget for liden, og at man med al Foie
kan antage det Firedobbelte, uden at træde Sandsyns-
ligheden for nær. Med dette Tidsrum stemme ogsaa
de i Jorden opbevarede Mindemærker overeens.
Moiagtig at angive Tiden, formaae vi ei med vore
ringe Hjælpemidler. Maa skee er det forbeholden kom-
mende Aarhundreder, at decifrere Egyptens Hiero-
glypher, og da kan man vente de vigtigste Opdagelser.
Allerede af den ved Napoleons Tog, i Denderah
fundne Dyrekreds, have franske Lærde beregnet, at
den maa have en Alder af 16,000 Aar, og denne Be-
regning er vel bleven modsagt, men aldrig gjendreven.

(J. F. Krüger, Prof.)

T o n i .

Det var Midnat. Gjennem Wiens tausø Gader
 skred Franz Sempfried, en udmærket Tonekonst-
 ner. Han kom tilbage fra en Concert, hvori han
 henrykte Publikum ved sit mesterlige Spil. Den store
 Catalani havde understøttet ham med sit Talent, for
 at forsøge Ustenens Nydelse og Indtægt. Med fyldte
 Lommer og gyldne Forhaabninger gik han hjemad,
 ligesom baaren paa Armene af den Kunst han elskede
 overalt. Han vendte sig til Sjeneren, som ledsagede
 ham, aabnede Instrumentkassen, som Denne bar,
 tog Violinen ud, og gjentog, idet han fortsatte sin
 Gang, de meest henrykkende Passager. Langsomt
 nærmede han sig sin Bolig. Hans unge Kone havde
 for nogle Uger siden givet ham en Datter. Idag for
 førstegang havde han overtalt hende til, at gaae ud
 og høre Concerten; nu randt det ham i Tanke, at
 hun, just som han havde begyndt at spille, pludselig
 gen havde forladt Salen. Det har været Omhu for
 Barnet, tænkte han: o, at huuslige Sorger saa ofte
 maa forstyrre den rene Konstnydelse! Han lagde Ins-
 trumentet i Kassen igjen, og steg, mærkeligen for-
 stemt, opad Trappen til sine Værelser. Barnets
 Graad lod ham skurrende insøde. Han aabner Dø-
 ren. Hans Blik falder paa Laura, hans Hustru,
 som grædende og jamrende laae paa Sengen. Hun
 klagede over heftige Smertes i Brystet og yttrede, at
 han var Skyld deri. Han havde overtalt hende til
 at gaae ud idag, og selv sanordnet hendes Paaklæd:

ning. Denne havde været altfor let og tynd; hun besvor ham at kalde en Læge. I sin Angst kastede han Kappen om sig og fløi afsted for at hente ham. Med Nøie bankede han ham op; det varede en Evighed inden han fik ham med sig. Sygdommen var farlig og blev langvarig. Af Seyfrieds Kasse vandrede betydelige Summer ud til Doctor og Apotheker. En Amme maatte antages. Laura leed taalmodig som en Helgeninde. Hun var nu ikke stort mere end Barn, da Seyfried fandt hende i en Landsbypræsts Huus. Hun var opvoxen i landlig Eenfoldighed, skjøn og stille som Naturen. Den første Kjærlighed greb hendes dybe Sjel med al sin Styrke, han var hende Alt, hun fulgte ham gjerne ud i den stormende Verden. Hun var endnu neppe sytten Aar. Taalmodig pleiede Seyfried hende i de første Dage. Ligesom alt Nytt, det være Fryd eller Sorg, strax griber et fyrigt Hjerte, saaledes kjendte han ingen anden Trang, end at lindre hendes Smerte. Men den spændte Streng slap pes i Almindelighed snart. Nødvendigheden bød hant at arbejde. Han skyldte ogsaa Catalani, som havde forherliget hans Concert, at deeltage i dem hun gav. Han maatte forlade Laura. Med hvilken Omhed tog han Afsted; hvorofte kyssede han hendes blege Kinder og skjælvende Hænder! Tonernes Magt henrev ham. Beundrende, som hele Mængden, fulgte han Sangerindens Stemme gennem det underfulde Rige den gennemvandrede. Men det lydelige Bisfald hun med Rette nød, stødte en Braad i hans Bryst, som han selv trykte dybere og dybere. Ikke Misundelse var det, men en smertelig Sammenligning mel;

lem den Beundrede og hans arme lidende Hustru. Aldrig! sagde han til sig selv: aldrig skulde Kunstneren forbinde sig uden med et Bæsen, der kan holde lige Flugt med ham. Kun ved sin Skjønheds Trylleri kan Laura interessere, af, og denne Skjønhed trues med Forstyrrelse. Med denne Fiende i Brystet kom han hjem og nærmede sig hendes Leie. Hun sumrede, men Smerten drog i Sønnen nogle Furer paa den Pande, der ellers var Udtrykket af den saligste Fred. Læbernes Purpur var henblegnet, om de lukkede Dine var der mørke Skyggeringe. Ak, og en forestaaende Operation truede at tilintetgjøre de skjønneste Former! Selv næsten tilintetgjort kastede han sig paa sit Leie. I lette Gemytter svømmer Harmen som Blæden strax ovenpaa. Allerede de første Dage yttrede han for Laura: „Det er Skade, at Du ingen Stemme, intet Talent har! Kunstnerens Viv skulde i hver Henseende staae ved hans Side. Ornen, som stiger mod Solen, lader ugjerne det Elskede tilbage — han taber det let af Sigte!“ — „Hans Viv seer efter ham, indtil han vender tilbage!“ svarte den Ydmyge. — „Ikke altid kan han vende tilbage, ikke altid vil han det!“ tog han Ordet. — „Han vil ikke?“ gjentog hun langsomt, og hendes Kinder bleve blegere; men i det Ynderste af hendes skjønnede Sjel dannede sig dette Dieblik en Plan, hvis Udførelse han i sin Utaalmodighed desværre ikke oppebiede.

Det er sandt, hans Kasses Tilstand nødte ham til at reise, for at søge et Engagement. Laura var nu altfor svag til at følge ham. Han foreslog hende, saasnart muligt at vende tilbage til sine Forældre, og

blive hos dem til hun følte sig fuldkommen helbredet. Til hans Ære være det sagt, at han afreiste med den bedste Villie: altid at sende hende og Barnet sin halve Fortjeneste. Men — hvilken Kunstner bruger ikke hvad han erhverver? Hans Breve bleve jo længere jo sjældnere. Det var ikke Stolthed, ikke Trods, men Laura lod dem omsider ubesvarede, og Tiden udstrakte sig haard og kold som en Muur imellem Begge.

Hvor er Konstens og dens Dyrkeres forjættede Land? Hist, hvor Citronerne blomstre! Did var han dragen. Der forædlede han sit Epil. Om ogsaa sit Hjerte og sit Liv? Nu, mangt et Eventyr mødte den muntre, behagelige Mand, og han troede paa Diebliffets Gunst. Han nød, til han var mæt, og gik derpaa til Frankrigs Hovedstad, nye Eventyr imøde. For Den, der lever og nyder som han, flyve Aar som Timer. Han opholdt sig dernæst nogle Aar i Rusland og Engelland, og vendte langt om længe tilbage igjen til Tydskland. Han begyndte dog endelig at føle Længsel efter et Hjem, efter Eiendom og efter Væsen, som kunde dele den med ham. Han tænkte, dog ikke uden lønlig Angst, paa Laura. Hun levede, efter hans Mening, hos sine Forældre. I landlig Eensomhed, ved landlige Arbejder var hendes Skjønhed aldeles forsvunden; og Barnet? ogsaa var det jo, ifølge Laura's første Breve, sygeligt, maaskee var det død. Hvad bandt ham endnu, uden hans Confession's Love?

Han kom til en tydsk Fyrstes Residents. For at gjøre Kapellet's Bekjendtskab, besøgte han strax Theatret. Man gav: Toni. Dækket rullede op. Den gulvarvede Moder og hendes hvide Datter betraadte Scenen. Hvilken Pige! Saadan, halv Jomfrue, var Laura kommet ham imøde forstes gang. Der lagde sig ligesom et Flor over hans Dine, jo mere han anstrængte sig for at fatte Alt med et Blik. Denne Toni blev maaskee aldrig skjønnere fremstillet. Han vaklede mellem Beemod og Henrykkelse, og Moderen? Det var aabenbart, at hun tog denne Rolle meget for ømt. Hendes Væsen var mere gjennemtrængt af Smerte end af Bitterhed. Han havde seet dette Stykke før, men aldrig havde nogen Forestilling saaledes grebet hans Junderste. Dækket faldt, og han iilte til Theatret, for at gjøre de to Skuespillerinders Bekjendtskab. Man viste ham tilbage. Han iilte hjem, stoi op paa sit Bærelse, aabnede alle Vinduer, og badede sine hede Kinder i den kølige Natluft. Lidt efter lidt blev han roligere. Han tog sit Instrument og afløkkede det rørende Toner. I smaae Pauser kom det ham fore, som om han fra et Vindue i Nabohuset hørte en qvindelig Stemmes stille Graad. Han fordoblede det Rørende i sit Spil, og hiin Graad blev lydelig Hulken. See kunde han Intet. Vinduet lukkedes omsider. Han kastede sig paa sit Leie, og hans Phantasi foregjog lede ham de bizarreste Drømme.

Madam Urendon var den ældre Skuespillerens indes Navn, og Toni var virkeligen hendes Datter.

Hun levede meget eensomt; paa intet offentlig Sted, i intet Selskab saae man hende. Hun var endnu ung og indtagende nok for ogsaa at kunne vise sig i andre Roller end Mødres, men aldrig gjorde hun det. Datteren var hendes livagtige Billede i Et og Alt, men besjelet af en Munterhed, som aldrig syntes at have boet i Moderens alvorlige Sind. De boede ved Siden af hans Bert. Dette var Resultatet af Seyfrieds, næste Morgen, anstillede Undersøgelser.

Det varede længe, inden hans Heltinder igjen betraadte Scenen. Han saae dem ingensteds. Naar han i den stille Nat betroede sit Instrument sine Længsler, kom det ham vel fore, som om Rabovinduet stundom aabnedes, men ingen Lyd røbede, af hvem. Hans Uttraae efter at see de Ubekjendte, især den henrivende Pige igjen, voxte med hver Dag. „Hvad kan der ikke blive af et saa tidligt udviklet Talent? sagde han til sig selv: Hvor lykkelig vorder ikke Den, som det forundes, at dele Livet med hende!“ Velbehagelig monstrede han sin Skikkelse for Speilet. Han frydedes ved sine Rinders friske Farve og sine Dines Glands. Det syntes ham let, i et protestantisk Land, at sonderrive de Lænker, som trykkede ham, og knytte et nyt Baaend, der svarte til de Ønsker, han saalænge havde næret.

En Maaned var henrunden, og de havde endnu ikke betraadt Scenen igjen. Moderen var upasselig. Rabovinduet aabnedes heller ikke mere, naar

han om Ufstenen phantaserede. Hans Sind blev tungt og mørkt, det Stykke, han foredrog i nogle Concerter, vare alle i Mol Dur. Men det Bifald han høstede, nød han ikke, thi hun var ikke i den Cirkel, som omgav ham. Han vilde ikke forlade denne Egn, uden at have seet hende igjen.

En Uge hengik efter en anden, og endnu var Toni's Moder syg. Man sagde, hun var reist paa Landet. „Saa skal jeg da vandre videre, uden at have seet hende igjen!“ sagde han en Morgen, idet han lystvandrede udenfor Staden. Han satte sig ved Floden, som strømmede forbi ham. Det var endnu meget aarke. Bag ham slyngede sig, mellem Bøge og Ege, en steil Sti op til et Tempel, som forgyldtes af Solens første Straaler. Tusinde Sangere hilste Dagen. Men Seyfried saae ikke Morgenrøden, hørte ikke Fuglens Sang. Han bukkede sig dybt ned mod Strømmen, og var ret bedrøvet. Forgjeves havde han søgt at vorde ansat her. Da rullede et Røgle fint hvidt Garn ned fra Bjerget for hans Fødder. Han greb det, sprang op, stillede sig bag en Ege, og ventede paa, hvo der skulde løse dette Pant af ham. Det lod, som Røgen gandske forsigtigt trak i den afrullede Traad. Bevægelserne fordobledes og kom nærmere. En hvid Kjole hviede sig om Egen, og en Pige stod for ham. Var det Toni? Var det Laura forynget? Var det Begge i een Person? Stum og studsende stirrede han paa hende. Ogsaa hun syntes forunderlig bevæget. Hun havde viklet det afrullede Garn om sin lille Haand, han holdt

Røglet, og den løse Traad svævede mellem Vegge, idet den ligesom forbandt dem med hinanden.

Langt om længe sagde hun, idet hun neiende tog Røglet af hans Haand, med et ironisk Smil: „Det er virkelig ret rørende! Jeg takker Dem.“ Da hun vendte sig, for at gaae bort, treen en bleg Rone frem bag Eegen, og faldt, da hun så nede Seyfried, høitkrigende i Pigens Arme.

Efter en lang Pause spurgte hun sagte, idet hun omhyggeligen skjulte sit Ansigt ved Pigens Bryst: „Er han borte?“ — „For den evige Barmhertigheds Skyld, lad mig see Deres Ansigt!“ bad Seyfried. Hun vinkede med Haanden, at han skulde gaae. „Liv og Død beroer paa dette Dierblik!“ bad han indstændigt og traadte et Skridt nærmere. — „Liv og Død?“ gjentog hun, idet hun opløstede sit Hoved: Seyfried, vil Du andengang sønderrive et Hjerter, som — „Laura!“ skreg han, og laae for hendes Fødder.

„Det er Skade, at Du ingen Stemme har, intet Talent!“ sagde den haarde, letsindige Mand for femten Aar siden til sin arme Hustru, men hendes Hjerter følte ikke den Braad, som laae i hans ubesindige Tale. Han har vel Ret, sagde hun til sig selv, men skulde det ikke være muligt endnu, jeg er jo ung. Saa ofte han lod hende allene, og det skete ofte, øvede hun sig i, med høi Røst at foredrage Talekonstens udmærkede Værker. Snart havde hun lært et yndet Sørgespils Hovedrolle udenad. Paa sin Helbredelsesfest vilde hun overraske ham dermed, og, hvis hun vandt hans Vi

fald, fremtræde offentligen. Men den Utaalmodige saae ikke den Blomst udfolde sig, som hendes Kjærlighed i Løndom opelskede for ham. Vi vide, at han forlod hende. Skal jeg ikke forsøge, tænkte hun, da hans Breve bleve sjeldnere: at bestaae uden ham? Hun meldte sig hos en Theaterdirection og debuterede med udeelt Bisfald. Med barnlig Glæde ventede hun paa hans Tilbagekomst. Han kommer vist snart og seer hvorfor jeg ikke skrives! sagde hendes Tro og hendes Kjærlighed. Men da han ikke kom, skrev hun igjen og meldte, hvad hun havde gjort. Men forlængst havde han forladt det Sted, hvor hun meente, at han var endnu. Hun fik sine Breve tilbage. Da opsteg en rædsom Anelse i hende, og rakte hende Enkesløret. Samme Aften hun havde spilt i Toni, hørte hun hans Spil, og gjenkjendte ham strax deri. Hun saae ham gjennem sit tilhullede Vindue. Qual og Kjærlighed kæmpede i hende. Hun besluttede fast, ikke at see ham. Men de heftige Sindsbevægelser havde angrebet hendes Sundhed. Hun reiste paa Landet, gik stundom silde om Aftenen til Staden, og aarle om Morgenens tilbage.

Røglet, som skulde løse en indviklet Skjebne, var nu faldet af Datterens Haand i Faderens. „Moder, hvad er det? spurgte den forfærdede Pige: Er det Din Mand? min Fader? Er han ikke død?“ — „Hvorledes! raabte Seyfried, idet han sprang op: Hun? hun er vor Datter?“ — „Hun er det!“ sagde den hulde, endnu smukke Kone, og sank til hans Bryst.

„O, Laura! Min eneste, eneste Laura! Hvad er Du worden? Til hvilken Høide har Du opsvunget Dig?“

„Ornen vil herefter ikke stige ene mod Solen!“ sagde hun blidt, og slyngede sine Arme om Fader og Datter.

(Caroline Pichler.)

Mærkværdige Idiosynkrasier.

Ved Idiosynkrasi forstaaer man en overordentlig Pirrelighed, der lader enkelte Mennesker føle et besynderligt, som oftest ubehageligt Indtryk af en Gjenstand. Da vi overhovedet ere heel uvidende om Maaden hvorpaa de udvortes Ting virke paa vore Nerver, er det ikke underligt, at vi ikke kunne forklare, ofte neppe begribe slige Idiosynkrasier. Stundom ere de arvede; men som oftest bevirkes de ved stærke Affecter, ved Skræk, Frygt eller Glæde. Zonerne udøve i denne Henseende en besynderlig Magt, thi der gives faa Mennesker, hvis Nerver ikke pirres paa en hvist ubehagelig Maade ved en eller anden længe vedholdende Tone.

Et mærkværdigt Exempel af dette Slags findes der man i det kjøbenhavnske Videnskabsacademies Forhandlinger fra Aaret 1676. Lægen Georg Hans

næus fortæller om en fattig Mand, som var meget karsk, men blev angreben af en epileptisk Krampe, saasnart Nogen kaldte ham ved hans Navn: Olaf. Førstegang dette skete, overløb ham en Gysen; gjentoges Navnet, skjald han paa alle Lemmer, og vedblev man at kalde, overfaldt ham en virkelig Epilepsie, som han ellers aldrig var underkastet. Længe meente man, at det var et Bedrag, hvorved han vilde vække Opsigt og Medynk; men det Modsatte viste sig ved de næste Jagttagelser. — En lignende Idiosynkrasi viste sig hos en ung Kone, som faldt i Usmagt hvergang hun saae en kunstig eller naturlig hvid Rose, men derimod holdt meget af alle Roser af anden Farve. Engang havde hun efter lang Skilsmisse villet overraske en Veninde, og ret levende forestillet sig Gjensynets Glæde. Umeldt træder hun ind i en Sal, hvori Veninden pleiede at opholde sig, men Denne var for saa Dage siden pludseligen død, og den Indtrædendes første Blik faldt paa hendes Liig, som, efter Landets Skik, laae ubedækket i Kisten, smykket med hvide Roser. Denne skrækkelige Overraskelse bevirkede strax en heftig Usmagt, der siden vendte tilbage, saa ofte hun saae en Rose af denne Farve. — En Japaneserinde i Batavia kunde aldrig svede, hvor stærkt hun end bevægede sig, men saasnart hun holdt et Søm eller andet Stykke Jern i Haanden, brød en stærk Sved frem over hele hendes Legeme, og det samme var Tilfældet, naar man, medens hun sov, laae en Jernstump i hendes Haand. Den berømte danske Læge Ole Borch forsikrede, at have kjendt en Albrøgger i Kjøbenhavn,

som, saa ofte Bygmeel blev timsset, hvor han var tilstøde, følte meget heftige Smerter i sit Ansigt. I ligemaade fortæller han om en ung Pige, som, naar hun saae en Fjer stige tilveirs, freg høit af Angst, indtil hun havde tabt den af Sigte.

(Sterwill.)

Et Natstykke.

Emilie, Rudolphs Søster, havde nys ægtet Dennes bedste Ven, en af Hovedstadens fortrinligste Læger. Da nu en herskende Feber kaldte Manden fra en Sygeseng til en anden, saa lang Dagen var, indfandt Rudolph sig i Almindelighed først om Aftenen, for, træt af sit eget Dagværk at opmuntre sit Sind i Parrets og andre ligesindede Sjæles Selskab. Snart samtalte de om Dagens Nyheder, snare om det Uvørsfulde og Evige.

Sildigere end sædvanligt, og greben af synligt Bemod, traadte Rudolph en Dag ind i Selskabsværelset. Han kom fra Kirkegaarden, hvor han havde besøgt en yngre, for et Aar siden afdød Søsters Grav, og rakte Emilie nogle Violer, som han der havde plukket. Med vaade Dine takkede hun, og bad ham ogsaa besøge hendes Grav, naar hun ikke var mere; men Volkmar, hans Svoger, skjændte

paa Rudolph, der først for nylig var bleven helbredt af hiin Feber, og forbød ham, indtil videre at besøge Kirkegaarden. Han derimod følte sig stærk og loe af Lægens utidige Omhu.

Wolkmar blev bortkaldt til en Syg. „Det er mig kjær, sagde Rudolph til Damerne: at han er borte; thi neppe vilde han have tilladt mig at meddele Dem en Spøgelsehistorie, som jeg ønsker at bringe for Deres Domstol, for at erfare min Digtnings Kraft til at virke paa Sjelen.“ Alle flokkedes om ham, han tog nogle Blade op af Kommen, og begyndte ligesom at besværges det hele Uanderige, thi neppe havde han læst et Kvarteer, før Emilie, bleg som et Liig, bad: „Hør op, eller Du forstyrrer mig denne Nats Hvile!“ De Fleste istemte hendes Bøn, og Selskabet lavede sig til at gaae, Hver til Sit. Det var en lummer Aften og Tordenluft. Liig frygtsomme Børn tiltraadte Gæsterne Hjemvandringen; kun Rudolph blev tilbage hos sin Søster, som ikke torde blive allene til hendes Mand kom hjem. Omfider gik han. Da han var kommen ned paa Gasden, brød en Plaskregn løs. Som han nu standsede for at slaae Paraplyen op, fæd en hoi, hvidklædt Qvindeskikkelse, hulkende som det lod, forbi ham. Hvad fører vel, spurgte han sig selv, denne Filsomme i denne affides Gade? Han hensank i Estertanke, da følte han sig pludseligen greben ved den venstre Arm, og Skikkelsen, han nys havde seet, smuttede under hans Paraply. Han følte sin Arm krampagtigt omsklamret, Haaret reiste sig paa hans Hoved. Men Forfærdelsen veeg allerede næste Dieblif, for Breden.

„Hvad er det? spurgte han: Bort foragtelige Skabning!“ Han vilde støde hende bort, men hun hang sig endnu fastere ved ham, og raabte i hjertegribende Klagetoner: „Nei, ved den Allerhelligste, det er jeg ikke og jeg slipper Dem ikke!“ Denne Stemme gennemtrængte hans Jnderste, han spurgte, idet han ilte bort med hende; „Hvo er Du, Ulykkelige? Hvad Skjebne fører Dig hid i denne mørke Uveirsnat?“ — „De skal vide Alt, Alt! hvistkede hun med bævende Læber, saae sig gysende tilbage og stammede: Men, den Sorte — den Onde! der sniger hun sig frem! O Gud, forbarm Dig!“ — „Den Onde! Den Sorte, siger Du? Hvem? Hvor?“ spurgte Rudolph. — „Hvad der forfølger mig, sukede hun: er intet Menneskeligt. En Forloren er det, en Fordsømt!“ Han gruede ved disse Ord. „Hun er vanvittig!“ sagde han til sig selv, men saa høit, at hun hørte det og svarte derpaa: „Maaskee vorder jeg det paa Veien!“

„Hvorhen skal jeg bringe Dig?“ spurgte han. Hun pegede til Benstre, langt ud i Matten. „Qvinde eller Pige! raabte han: Besind Dig dog: denne vei fører os ned til Mosen, til Heden.“ — „Og hjem! svarte hun: hist boer jeg, hist, hurtignu!“ Rudolph fulgte, skjøndt nølende og mistroisk; de tumlede over Stok og Steen henad den ubanede vei. „Hvem er Du dog?“ spurgte Rudolph igjen. Men istedet for at svare, sagde hun: „Nu seer jeg Huset.“ Hun havde ret, men det lignede en Hytte. „Gud være lovet!“ sagde Rudolph, idet han tørrede Sveden af sin Pande, men Døren var lukket og al Banken forgjæves.

„Kun tusind Skridt endnu! bad hun ham:

Kom, o kom!" Han modsatte sig, hun sank paa sine
 Knæ, omfavnede hans, og raabte: „Gud, jeg maa
 fortvivle!" Et mat Lyn oplyste for nogle Dieblikke det
 blege Jammersbilled. Han syntes at have seet hende
 etsteds før. Mildt løftede han hende op, hun drog
 ham afsted med sig og sagde, idet hun aandede friere,
 efter en Lids Forløb: „Nu viger den Onde, lovet,
 være Jesus Christus!" L3 endelig stode de pludseli-
 gen for en Jerngitterport. Da trykte Pigen ham til
 sit hvidbølgende Bryst, hendes brændende Læber kys-
 fede hans med Jnderlighed. Berørt af hendes Haand
 skoi Gitteret op, hun iilte ind, det lukkedes efter hende,
 og Rudolph tabte snart den Ubegribelige af Sigte.
 Han saae op; ved Lynets Glimt saae han en sort Ind-
 skrift over den hoi Portal; han læste Ordene:

„Jeg er Opstandelsen og Livet!"

og gennem Gitterets Stave saae han den sneehvide
 Alabasters Taaretrukke paa den henfarne Søsters
 Mindesteen.

Emilie sumrede alt ved sin Mand's Side, da
 Denne horte det ringe stærkt, og iilte til Vinduet for
 at spørge, hvo der forlangte hans Hjelp? Ingen
 svarte, men Lynet viste ham Rudolph's Skikkelse.
 Han aabnede bestyrret, bleg og forstyrret stormede
 Denne ind, og fortalte, hvad ham var hændet.
 Volkmar fik ham bragt til Hvile, og næste Dag, da
 han vendte tilbage fra sine Sygebesøg, medbragte

han Opløsningen af denne Gaade, hvilken han meddeelte Emilie og Rudolph i følgende Ord: „Graverens Datter, Christine, blev iafstes af sin Fader sendt til en gammel Fæster, en ondskabsfuld Kvinde, som ligger meget syg, og er bleven forladt af sin Opbarterste. Christine skulde vaage hos hende om Natten. Ved Dennes Indbrud vorder den Syge stedse uroligere, hun taler vildt, seer i Christine en ond Aand, som vil rive hende ned i Mørkets Rige, raser og huler — vorder pludseligen stille og døer. I sin Forkærdelse løber den arme Pige, der nys har været haardt angreben af Feberen, halvaffjelet ud af Huset. Hun seer Rudolph, kommer med ham til sin Faders Bolig og finder den lukket, fordi han om Natten maa arbejde paa Kirkegaarden for at kaste Grave til de mange Døde. Vil hun til ham, maa hun søge ham paa Kirkegaarden; ogsaa did maa Rudolph bringe hende.“

Da Rudolph næstegang besøgte sin elskede Søsters Hvilested, vare Blomsterne paa Graven henvisnede, thi Christine, som skulde passe dem, slumrede selv i Graven.

(G. Schilling.)

Servietkrigen.

Man læste i det forrige Hefte om den Forlegenhed, som Dronningen af Frankrig sattes i, da hun en Dag skiftede Chemise, og en Dame efter den anden gjorde Fordring paa den Rettighed, at række Hendes Majes stæet den nye. Men denne Forlegenhed var intet mod de Ubehageligheder, som engang opstode af den Strid om: hvo der havde Rettigheden til at overrække Servietten. Ludvig XIII satte sig en Dag til Læsfels. Prindsen af Condé paastod, som første Prinds af Blodet, at han allene tilkom det. Greven af Soissons gjorde Paastand derpaa som Stor- og Huusmarskalk. Striden blev saa heftig, at den imidlertid hungrende Konge hurtig lod hente sin Broder, Hertugen af Anjou, for at modtage Servietten af hans Hænder. Begge de første Medbeilere vare nu rigtig nok tilbagerængte, men deres Strid meddeelte sig til hele Hoffet og den hele franske Adels, og Enhver ilte, at byde sin Arm dertil. Kongens Moder, Marie af Medicis, der voldsomt var berøvet Herredømmet, benyttede sig heraf til at oppuste Gløden, saa det blev en blodig Borgerkrig, der begyndte 1620, og kostede utallige Mennesker Livet.

(R. Mùchler.)

Barnemorderfæen.

En sand Kriminalhistorie.

Det var i Aaret 1812, da jeg en Aften i Septbr. kom paa en Forretningsreise til Frankrige, i Besøg til en gammel Universitetsben, Justitskommisfair Bollmer. Hans Kone, en deilig Blondine paa nogle og tyve Aar, modtog mig, da jeg nævnte mit Navn, med forekommende Godhed, og sagde mig, at hendes Mand var gaaet ud, men snart vilde komme tilbage. Imidlertid nødte hun mig til at sidde ned og drikke en Kop Thee med hende. „Aldrig kunde De komme beleiligere, Hr. Baron! tiltalte hun mig: Deres Nærværelse vil udentviol virke ret velgjørende paa min stakkels Vilhelm, der ikke har et Diebligs Hvile for en Criminalsag, som han fører med megen Interessse.“

Paa mit Spørgsmaal vedblev hun: „En nærboende Godseiers eneste Datter er anklaget for Barnemord og overbevilst ved sin egen Tilstaaelse. Trætter det Dem ikke, vil jeg i Korthed fortælle Dem en Begivenhed, der har vakt hele Egnens levende Deeltagelse. Agnes von Lindau ansaaes som et Mønster for sit Køn. Hun var sin strænge og stolte Faders Glæde, sin blide Moders Lykke. Hendes blændende Skjønhed, hendes Forstand, og Rygtet om hendes Rigdom, lokkede mange Veilere hid, men hun viste dem alle tilbage, med den faste Erklæring, at hun ikke vilde gifte sig saalænge hendes Moder levede, thi hun vidste kun altfor vel, at hendes Nær-

værelse i Fædrenehjemmet var nødvendig, hvis ikke hendes Moder skulde vorde aldeles ulykkelig. Hun var min Veninde. Det Gods, mine Forældre beboede, grændsede til hendes Faders, og vi saae hinanden daglig, indtil jeg blev gift. Kortefter rykkede franske Tropper ind i Landet, og Enhver maatte indskrænke sig til sin huuslige Kreds. Nu saae jeg hende yderst sjelden, men af Andre hørte jeg, at hun stedse blev stillere og alvorligere, at hun var meget bleg, og syntes at være syg, hvilket hun dog benægtede. En Aften, det er vel nu snart et Aar siden, træder min Wilhelm, bleg som et Liig, ind i Stuen. „Jeg maa, tiltalte han mig: Jeg maa nødvendiggen berette Dig noget, jeg gjerne fortaug Dig. Agnes von Lindau er anklaget for Barnemord.“ Med Forfærdelse hørte jeg, at en Slagterhund, tæt ved Hr. v. Lindaus Have, havde oprodet et nysødt Barn, indsvøbt i et Klæde, som var betegnet med Navnet: Lindau, og kjendtes, at være Agnes's. Slagteren begav sig til Heimberg, von Lindaus Gods, med det døde Barn; han traf Familien ved Bordet, og fortalte, hvad der var mødt ham. Tilfældigviis fæstede han sine Dine paa Agnes, som stedse blev blegere og blegere, og neppe kunde holde sig paa Stolen. Pludseligen treen han rask hen imod hende, og raabte med høj Røst: „Min Gøelse siger mig: Her staaer dette Barns-Morderke!“ Hvorpaa Agnes styrtede til Jorden med det Udraab: „O, min Jesus!“ Alt dette skete i flere Vidners Nærværelse; Præsten og adskillige Officerer vare tilstæde. Rasende sprang von Lindau op, og greb Slagteren i Brystet. „Skurk!

freg han, ude af sig selv: Hvad tillader Du Dig at
 sige!" — „Hun er Barnets Morder! Derved bli-
 ver jeg! sagde Manden fuldkommen rolig: man
 kan arrestere mig til Sagen er undersøgt, men under-
 søges skal den!" Da Agnes langt om længe slog sine
 Dine op, forlangte hun at tale med Præsten under
 fire Dine. Neppes havde hun yttret dette Ønske,
 før Faderen freg: „Skjændige! Du! Du har?
 Du er? Bolerffe! Bort fra mine Dine! Jeg for-
 bander Dig!" Han kastede hende mod Døren,
 hvor hun blev liggende som uden Liv. For at
 beskjerme hende mod større Mishandlinger, hjalp
 Præsten at bære den Bevidstløse hjem i sit Huus, lod
 Slagteren indelukke i en affides Stue, og sætte Vagt
 saavel udenfor den, som for det Bærelse, hvori Ag-
 nes blev bragt. Da Præsten nu i Eenrum talte med
 Agnes, og forelagde hende det Spørgsmaal: „Har
 De holdt, hvad De med Haand og Mund lovede mig
 paa Deres Confirmationsdag?" bedækkede hun Ans-
 igtet med begge Hænder og svarte med hulkende
 Stemme: „Nei, o Gud! nei, det har jeg ikke!"
 Præsten taug nogle Dieblikke, thi han gruede for at
 høre Svaret paa det andet Spørgsmaal. Endeligen
 fattede han sig, og begyndte igjen: „Er De Moder
 til det Barn, man har fundet idag?" Hvor forfærdes-
 des Oldingen, da Agnes svarte: „Ja!" — „Er De —
 Har De myr — „Ordet døde paa hans Tunge. Da
 raabte Agnes, dybtrystet: „Nei! for Himlens Skyld,
 nei! Jeg er en Synderinde, det bekjender jeg, men
 Barnemorderffe — o Barmhjertige! Lad mig ikke

miste min Forstand! Tanken allene — ". Hun taug halv afmægtig. Efter nogle Dieblikkes Forlob fortalte hun: „Jeg elskede en Mand, om hvem jeg vidste, at min Fader aldrig vilde samtykke i hans Forbindelse med mig. Vi maatte adskilles; han besvør mig, at jeg skulle vorde hans Hustru uden mine Fædres Billie. Jeg lod mig overtale. Hiin Side den nærliggende Grændse kjendte han en Præst, der, som han haabede, nok viede os. En mørk Nat blev bestemt til Udførelsen af denne Plan. Den lykkedes. Vi kom tilbage, og, ved min Stuepiges Hjælp, saae jeg ham hver Dag paa mit Kammer, indtil Skilsmissens Time slog. Pligten kaldte ham bort; han lovede at komme tilbage, men han er ikke kommen. Med Stræf opdagede jeg, at jeg skulde vorde Moder. Jeg skjalv for min Faders Brede, og elskede min Moder for høit til at bedrøve hende, ved min Tilstaaelse. Rosette, min Pige, hjalp mig at skjule min Tilstand for Verdens Dine, og lovede, at lade Barnet bringe til en Kone i næste By. Men jeg nedkom tidligere end jeg havde ventet, og bragte en død Søn til Verden. Jeg sank i en Bedøvelse, som ikke lod mig høre, hvad der foregik omkring mig. Da jeg kom til mig selv, fortalte Rosette mig, at hun havde svøbt Barnet i et Klæde og begravet det. Nogle Dage henraandt, og Ingen fattede mindste Mistanke. Pludseligen forsvandt Rosette af vort Huus, uden at vi kunde erfare, hvor hun var bleven af. En Seddel, som hun havde lagt paa mit Toilette, sagde mig blot, at hun ilte hvorhen Kjærligheden kaldte hende, men at hun aldrig skulde glemme mig. Længe havde jeg in-

ret hørt fra min Mand; den første Efterretning, jeg omsider fik, var den: at han var død."

Fru Vollmer taug, thi Mandstrin nærmede sig, Døren gik op, og Vollmer laae i mine Arme. Det varede et Par Timer, inden Fortællingens afbrudte Traad igjen blev knyttet, og den elskværdige Fortællerinde vedblev: „Agnes blev bragt hertil Staden, og Undersøgelserne begyndte. Min Mand tilbød strax at føre hendes Sag; jeg fik med megen Naie Frihed til, stundom at tale med hende, og disse Besøg var den eneste Glæde, som forundtes den Ulykkelige. Min Mand opbød Alt for at redde hende; Rosette blev opsfordret i alle offentlige Blade til at indfinde sig, men man hørte ikke et Ord fra hende. Fru von Lindau blev imidlertid med hver Dag svagere, og Lægerne opgave hende. Denne Efterretning bragte Datteren paa Fortvivlelsens Bred. Hendes Sag tog en bedre Bending, end man i Begyndelsen kunde formode, og min Mand haabede allerede, at han skulde frelse Agnes, idet ringeste fra Døden, da Frue Lindau foer heden, og Efterretningen derom, ved Fangevogterens Uforsigtighed, kom Agnes for Øren. Hun forlangte nu øieblikkeligen at tale med sin Dommer. Han kom. „Min Moder, tiltalte hun ham; er død, som jeg hører; jeg behøver nu ikke mere at frygte for at forøge hendes Kummer, og saa bekjender jeg da: jeg har virkelig myrdet mit Barn!" Med Forsærdelse, Smerte og Medynk, nedskrev Dommeren hendes Udsagn, og ilte hid, for at meddele min Mand det.

Hans Følelser kan De let tænke Dem. Vi Begge gik til hende, vi bade og besvare hende, at kalde tilsbage, hvad hun havde sagt, men hun agtede ikke derpaa. Hun blev ved den Erkløring: Jeg er en Morderste, og forlanger Døden, thi jeg har fortjent den!" Med største Nøiagtighed fortalte hun, at hun havde givet Rosette det, og at denne havde været i Sidsværelset, da hun fødte. Efter denne Tilstaelse, som Agnes, uden mindste Afvigelse, gjentog i hvert Forhør, blev hun dømt til Døden, og imorgen erfarer hun sin Kræffelige Lod. Mig, saaledes sluttede min Bens Hustru sin Fortølling: har hun ikke villet see i den sidste Tid; hun læser meget i aandelige Skrifter, og er temmeligen roslig. Hendes Fader er bortreist, men har givet Retten et Brev til Agnes, hvori han forsikker hende om sin Tilgivelse!"

„Kan jeg see den Ulykkelige imorgen?" spurgte jeg min Ben. — „Dvorfors ikke? lod hans Svar: Enhver har Udgang til Retsfalen." — Næste Morgen fulgte jeg min Ben til Raadhuset; vi tovede ved Døren, at han kunde være ved Haanden, naar Bognen kjørte frem med hans Clientinde. En stor Mængde Menneffer vare forsamlede. Endelig kom Bognen. Min Ben aabnede Døren og hjalp Agnes ud. Jeg saae en høi, rank Skikkelse, med et, vel meget blegt, men dog høist interessant Ansigt. Jeg fulgte hende ind i Retsfalen, og kunde nu først betragte hele hendes Ansigt. Hun fæstede sit store mørke Die paa sin Dommer. I hendes Nafyn laae et Udtryk af hiin Resignas

tion, som Intet haaber, Intet frygter mere. Hænderne holdt hun foldede paa Brystet. Den sorte Dragt forhøiede hendes Hals's blændende Hvidhed. Nu udfoldede Dommeren det Papiir, som indeholdt hendes Dom. Da han kom til det Sted, som beskylde hende for Barnemord, foer et krampagtigt Træk over hendes Mund, et dybt Suk lod fra hendes Bryst, hun bævede, og maatte holde sig ved en Stol. Men snart blev hun rolig igjen. Da nu Dommeren forelæste hende, hvorlunde hun var dømt til at døe ved Sværdet, og spurgte, om hun vilde protestere mod denne Dom, svarte hun med blid, melodisk Stemme: „Jeg er aldeles tilfreds dermed; at appellere, agter jeg ikke; Gud beder jeg, han vilde tilgive mig mine Synder, men Dem, De ville fremskynde min Doms Fuldbyrdselse.“ Ved min Vens Arm forlod hun Retsstuen. Liig en Drømmende kom jeg hjem. „Nei! raabte jeg: Her udholder jeg det ikke! Jeg hører, at Dommen allerede skal fuldbyrdes imorgen; inden en Time maa jeg herfra!“

Jeg blev bestormet med Bønner om at blive, idetmindste Natten over, og maatte give efter. Ingen af os gik til Hvile; hvo havde kunnet sove i denne Sindsstemning. Dagen gryer. Min Vogn kommer, jeg stiger i, byder Kudsken kjøre rask til, og møder, ikke langt fra den Plads, hvor Skafottet var rejst, Vognen, med den ulykkelige Forbrynderste. Jeg tilhøllede mit Ansigt, og vovede først at see op, da Vyen laae langt bag mig.

(Slutningen følger i det næste Hæfte.)

Konstnere i Danmark.

Nogle Konstdommere have gjort den Bemærkning, at de skjøne Konster ikke trives i Danmark. Maaſkee kan denne Bemærkning have været paasende for et Aarhundrede siden. Nu kan ingen Reifende komme til Kjøbenhavn, uden at føle, at der gives skjøne Konster i Danmark. Intet Stue kan være ædlere eller af større theatralſt Virkning, end den Gade fra Havnen af, som ender med en Ottokant, der prydes af fire hinanden lige Palladser. Midt imellem dem ſtaaer et Mindesmærke, der overgaaer alle nyere af denne Art: Frederik den Femtes Billedſtorze tilheft. Naar man kommer til Kjøbenhavn fra Landsiden, ſeer man det skjøne Mindesmærke om den Frihed, som blev Bønderne forundt. Southey kalder Kjøbenhavn den bedste Stad i Norden og en af de skjønneste Hovedſtæder i Europa. Naar en Reifende vil dømme om de skjøne Konster i Danmark, ſaa beſee han Kongens, Prinds Christians, Grev Moltkes, Prof. Klingbergs, Dhr. Spenglers, Nathansonſ, Thomſens og Andres Samlinger. I Byen beſøge han Geheimeraad Bülow til Sanderumgaard, og i Sjælland Grev Danneſkjold, fremdeles de offentlige Samlinger i Kjøbenhavn og Konstneres Værkſteder — da dømme han upartift, og de Danſke ville være tilfredse med hans Dom. Den afdøde Prof. Juul var En af de forſte Portraitmalere i Europa. Han arbejdede

meget for engelske Rejsende, og adskillige af hans Arbejder ere endnu i Engelland. Hertugen af Gloucesther eier et skjønt Malerie af Prindsesse Lovisa Augusta, Caroline Mathildes Datter, som er malet af ham. Hans værdige Efterfølger er Professor Eckersberg, der ogsaa indtager den første Rang som Maler af historiske og Søestykker. Hans Fremstillinger af Israeliternes Vandring gjennem det røde Hav, og af Balders Død, vilde gjøre enhver Skole Ære. En ung Landskabsmaler Harder, har allerede vundet et hæderligt Navn ved Fremstillinger af de yndige Egne i det sydlige Sjælland. Den kongl. Academiker og Landskabsmaler Møllers Bærksted, er et yderst interessant Opholdssted for Kunstvenner. I Maret 1820 indeholdt det mangfoldige Arbejder af hans egen Pensel. I høi Grad besidder han ogsaa den Kunst, at restaurere Malerier. Dyrmaleren Gebauer kan jeg ikke rose nok. En Kunstven fra Skotland sagde, ved Synet af en Hestegruppe, som han havde malet: „Hvilken Lykke vilde denne Kunstner gjøre i Engelland!“ Blomstermaleriet har altid været fortrinligen yndet i Danmark. For adskillige Aar siden har Frue Bærens udstillet nogle af sine Arbejder i det kongl. Academie i London. Nu besidder der Kjøbenhavn i Hr. Fritsch en Blomstermaler af første Rang; hans Tegning og hans Kolorit vise fuldkommen Sandhed, Kompositionen er simpel, Udseelsen naturlig. Hans Frugtstykker kunne stusse Suglene. Ogsaa Hr. Camradt og Martens ere duelige Blomstermalere. Blandt Migniaturmalerne staaer Hornemann øverst. Han har opholdt sig

adskillige Aar i Tydskland og Italien, og levet
 gandske af eget Arbeide. Professor Lorentzens
 Bærsted og Samling ere udmærkede. Han har,
 med Undtagelse af tvende Scener som ere af
 Eckersberg, malet hele det holbergiske Gallerie. Den
 tidligen afdøde Stubbs Arbeider have sikket ham
 et hæderligt Eftermæle. Hr. Høyers og Profes-
 sor Lunds Arbeider, høre til de bedste historiske
 Malerier. Disse Konstnere ere nu sysselsatte med
 Fremstillinger af Historien, der ere bestemte for
 Christiansborg Slot. Det forstaaer sig af sig selv,
 at en Stad som Kjøbenhavn, ogsaa besidder due-
 lige Architecter. Den nuværende Stadsarchitect,
 Professor Malling, har i sine Tegninger klassisk
 Ziirlighed og Keenhed. Mange gode Kobberstik-
 kere har Danmark ikke. Blandt dem staaer Cle-
 mens øverst. I Billedhuggerkonsten har her til
 forskjellige Tider levet udmærkede Mænd. Blandt
 dem vakte Wiedewelt ved sine Talenter og sin
 ulykkelige Skjebne, megen Deeltagelse. Han var
 Thorwaldsens første Lærer. Hvad hele Europa
 eier i denne Nutidens ypperste Billedhugger, derom
 vidne hans Bærker.

(Feldborg.)

Johanna Shore.

William Shore, en riig Guldsmed i London, giftede sig i sit 56de Aar. En ung og smuk Pige, Johanna, fængslede hans Hjerte. Hun var endnu ikke 16 Aar gammel, da hun blev hans Kone. Snart vakte hendes Skjønhed almindelig Opmærksomhed; Kong Edvard saae hende, forelskede sig i hende, og bortførte hende. Den arme Williams ansaae det raadeligst, frivillig at forsvinde, og det gjorde han. Johanna herskede i et prægtigt Palads, og Edvard følte sig lykkelig, at adlyde den Skjønhed, som han tilbød. Hun havde ingen større Lyst end den, at uddele Velgjerninger, besejtte de Undertrykte og staae de Ulykkelige bi. Men snart fik denne glimrende Tilværelse Ende. Edvard blev forgiven af sin egen Broder, Hertugen af Gloucester. Johanna kastede man i Fængsel, og hun maatte gjøre offentlig Kirkebod. Udenfor Cathedralkirken horte Kongens Elskerinde, hun som havde behersket ham og hans Rige, den Skjønneste blandt Landets Skjønne, barfodet, med flyvende Haar og en brændende Fakkell i Haanden, sin Dom, efter hvilken hun, indtil sin Død, skulde føre et omstakende Liv, og det blev endogsaa under Dødsstraf forbuden alle Rigets Indvaanere, at give hende Huusly, Vand og Brød. I den frygteligste Elendighed tilbragte hun fyrgetyve Aar.

(Dr. J. A. Bergk.)

De tre Hvilesteder.

Med Klage-toner og med Smertesgraab
 Den Dødelige gaaer i Livets Baad;
 Hvor klynker ei den arme Pattedglut!
 Hvor finder Hvile han blot eet Minut?
 Af, ubevidst han drikker Liv og Lyst
 Af Moders Bryst.

Og Ungersvenden gaaer i Verden ud —
 Et Maal ham vinker, glimrende og prub.
 Ud for ham breder sig et Trylleland,
 Frem ad den vilde Bane stormer han —
 Hvor kommer Freden i hans hede Barm?
 I Elskovs Arm.

Han vorder Mand. Tidt truer Skjebnen gram,
 Her kalder Pligt, hist kalder Kampen ham;
 Hans Liv fortæres, som en Gubbe graa
 Han fage sig ved Staven liste maa —
 Hvor finder han en Seng ret luun og blød?
 I Gravens Skjød.

(Richard Ross.)

Lord Byron.

„Han er død! Ja, han er død!“ gjentoner
 Lydt fra Hella's Bred til Bretlands Kyst;
 „Han er død, den Edle! og hvo kroner
 Nu vor Friheds-Færd i blodig Dyst:
 Som naar han begejstret Harpen stemte
 Dg tyrtæiff Slagsang til den lød,
 Saa at Hellas Trældoms-Naget glemte
 Dg det gamle Mod paany frembrød!“

„Han er død!“ Ja saa de Alle Klage,
 Fælde Taarer for den ædle Skjald;
 Dg mens Hellas sønfer ham tilbage
 Jubler Christensfjenden ved hans Fald:
 Haver dog ei Sanger-Helten fældet —
 Standset ei paa Veien mod hans Maal;
 Heller ei ved List ham overvældet, —
 Gud ham fælded', men ei Fjendens Staal!

En for ædel Stjerne til at blegne,
 Stolte Mahom, for Din Maanes Glands,
 Skulde han i saadan Færd ei segne,
 Men dog fuldtvel vinde Laurens Krands,
 Høiere er ikkun Stjernen steget
 Mod Udødeligheds Mellevai;
 Dg dens Straaleglands er ei bortveget;
 Bedre Himmeltegn har Hella's ei!

Korsets Tegn og denne lyse Stjerne
 (Mindet om den adle Frihedsvæn)
 Være, Troesbrødre i det Fjerne,
 Tanken, naar i Kamp I drage hen.
 Gud og Frihed! Eders Løsen være;
 Eders Styrke: Brodereenighed;
 Skjaldens Sange Eders Mod skal være,
 Eders Fæsthed: Mindet hvad I leed!

Dg et stort, et lysende Exempel
 Være eder hver en Oldtids-Helt,
 Nu da Veien til et Fredens Tempel
 Gaaer kun gjennem Allahs Maanetelt.
 Mod og Enighed mod Vold betrygger,
 Tyrannie er tidt Tyrannens Fald;
 Mindes Byron, og et Tempel bygger
 For den tabte Frihedsvæn og Skjald.

Grækenland! o sorg, ja sorg kun saare:
 Thi Tyrtaeus andengang er død!
 Henter Kraft af hver en Bemodstaare:
 Tidt af Smerten blev jo Kraften fød!
 Bryder kjækt Usurpatorens Lænker:
 Gamle Grækenland var engang frie!
 Smiler ikkun af Europas Rænker:
 Troer ei, at det derfor er forbi!

Solimans af Fædre rante Throne
 Styrter den, ja styrter den i Gruus!
 Lad i Allahs Tempel Sangen tone,
 Planter Korsset op paa Herrens Huus!

For at varig Fred I kunne nyde,
 Giver Kronen til en Constantin;
 Da skal Ploven atter Jorden bryde,
 Atter plantes ædel Cyperviin.

End blandt Eder gaaer usynlig Skjalben,
 Høre I end ikke meer hans Røst;
 Og skjøndt Mangen er blandt Eder falden:
 Søger dog i bedre Fremtid Trost.
 Og den komme vil — den vist vil komme!
 Hvad formaaer mod Frihedsfindet Bold?
 Stolte Mahom, snart Din Tid er omme:
 Maanen blegne hen for Troens Skjold!

Hvil da sødt, Du sande Frihedsfanger!
 Din Skyld er det ei om Hellas faldt;
 O, fra Slægt til Slægt dit Minde ganger:
 Thi Du gav det arme Hellas Alt.
 Ræk hverandre over Eget Haanden
 Grækerfyrster — hylde Genighed!
 Bæk ved Skjalbens Sange Mod i Anden,
 Da I ville naae det store Meed!

(G. E. Fohrmann.)

Endnu en Mindeblomst paa Wormskjolds Grav.

Tør sørgmodig Ynglings svage Stemme
 Lyde i den store Sangens Hal?
 Tør han tolke hvad hans Barm mon gjemme
 Tiig den ældre, Gud indvi'de Skjalb?
 Tør hans forombundne Strengte have
 Til hans Stemmes Sørgemelodie?
 Tør hans Kand, ved Lyras Harmonie,
 Sig til Lysets Evighøie have?

Ja, naar Lyras matte Streng han rører
 Til de ædle Hedengangnes Priis,
 Da man blidt hans svage Stemme hører,
 Skjønndt han sjunger ei paa Skjalbeviis.
 Kjerligt skal hans Sørgesvad sig have,
 Kjerligt skal det Brødres Dre naae,
 Kjerligt skal, i Himlens Wtherblaae,
 Det, den hedenfarne Sjel omsvæbe.

Wormskjold! Danmarks evig, evig Kjære!
 Stegen op til Lysets Himmelfred,
 Dig til Priis jeg tør mit Qvad frembære,
 Mens jeg ved Din Baare knæler ned,
 Gi Dit Minde skal med Dig bortile;
 Nei, i Læe af trofast Eggreen,
 Der saa fast omsnoer Din Bautasteen,
 Glemmigei skal blidtvemodigt smile.

Du udtømte hele Levekraften
 For Dit elskte Danmarks Vel og Bæe,
 Derfor Almagt, i Dit Livets Aften,
 Smykked' fjønt Dit Haar med Sølvhærnsnee.

Danmark gjemmer tabte Wormskjolds Minde,
 Danske Bondes evig kjære Ven,
 Du ubdeelte her Betsignelsen,
 Hift hos Retfærd's Gud Du Gjengjæld finde.

Wormskjold! Flee fra hvalte Himmelhøie
 Til Dit sørgeklædte Danmark ned,
 See, hvor Taaren fra vemodigt Die
 Falder paa Din stille Gravhøi ned.
 Saadan Taare aldrig Guld betaler;
 Kun naar kjærligt rørte Hjerte bær
 Tunge uforstilte Tølelser,
 Slig en Taare Gud i Diet maler.

(Christian Groos.)

Cimbria til Kongen,
 ved Hans Hjemkomst.

Hil, gjæve Stub af Danakongers Stamme,
 Hil bydes Dig i Dine Fædres Slot
 Af Dine Søner, fra hvis Bryst en Flamme,
 Igjennem Secler evigen den samme,
 — Trofskab og Kjærlighed til deres Drot —
 Mod Nordens stjerneblanke Ætherbue
 Paa Nedgangs Dag, i Fredens Rosenkjer,
 I Nedgangs Nat, i Hildurs haarde Færd,
 Af Verden saaes med lige Styrke lue.

Hil Dig, vor **Frederik**, fredeale Konge!
 Din Hæder vandt Du ei ved blodig Daad,
 Om Sværdslag skal ei Din Barde sjunge,
 Men høit det fra hans Harpes Streng skal runge,
 Hvorledes Du udsletted' Tammers Graad,
 Og tændte Lys i Kammers Nat; hvorlunde
 Du, ikke svigtende Dit Kongenavn,
 Det hele Danmark trykte i Din Favn
 Og ikke slog Din mindste Søn en Bunde.

Hil Dig! den Stemme løb Dig nys imøde,
 Som Kjerlighed's usvigelige Tolk,
 Da Du, for Hvem de danske Hjerter gløde
 Paa Seirens Dag, og froe paa Kampens bløde,
 besøgte faderhuld Dit jydsk Folk!
 Gud lagde i Din Haand dets Skjæbnes Raade,
 Du kjender det heel vel, Du selv har seet
 Det høie sig, ei for Din Majestæt,
 Men for Din høie Kjerlighed og Raade.

Hil længe Dig i Hertha's Bøgestove!
 Følg, Konge, freidigen Din Hornes Vink!
 Du, som maa vaage, mens vi Andre sove,
 Styr freidigen Dit Skib henover Tidens Bove
 Gjennem Stormens Brag og Lynets Blink.
 Dit Eftermæle skal Din Daad ei svige —
 Naar Du er løst fra Kronens svære Bægt,
 Du Frederige, skal en anden Slægt
 Dit Dråpa sjunge trindt i Danmarks Rige.

(N. F. Elmquist.)

Dødningbruden.

Et neapolitanf Sagn.

Marchesen af C. . . ita nedstammede fra en af de ældste Familier i Neapel. Ung, skøn, riig, aandsfuld, var han i Besiddelse af alt det, der kan sikke Menneskets jordiske Lykke, og hævde det fra den ubemærkede Hob af dets Medborgere til en glimrende Tilværelse. Sig selv disse Fortrin vel bevidst, forstod Marchesen dog i den selfkabelige Dns gang at skjule dem under Sløret af en elskværdig Bestedenhed, hvorigjennem de dog skinnede med forhøiet Ynde og lode ham desto vissere haabe Opnaaelsen af sine hemmelige Dnsker og de Udmærkelser, efter hvilke han stræbte, da man ikke fulte sig tilbageskødt af nogen synlig Anmækselse.

Vant fra Barndommen af at see alle sine Dnsker opfyldte, og som Yngling, særdeles hos Damerne, ligesaa lykkelig som driftig, som foranderlig, fandt han sig blot i en eneste Punkt — og det netop i en, der havde den største Indflydelse paa hele hans Livs Lykke — indskrænket ved et svært og uopløseligt Vaand.

Hans Fader havde nemlig, førend den unge Geronimo — thi saaledes hed den unge Marchese — endnu kunde fatte noget Begreb om Egtebaans dets Hellighed, forlovet ham med Datteren af Grev B. . . zi i Florenz, hvis Familie nedstammede fra Neapel og var en Greve af det fyrstelige S. . . naste

Huus. En Proces mellem dette Huus og Marchesens, betræffende store Summer, og som bedst lod sig afgjøre paa venstkabelig Maade, var den første Aarsag til denne Forbindelse. Da den gamle Marchese engang maatte gjøre en Reise til Florenz i Processens Anledning, lærte han sin Modstander, Grev B. . . zi, at kjende. Dennes aabne Redelighed og billige Anskuelser indtog Marchesen for ham, og hvad først var besluttet af Politik, blev senere Ønsket af den inderlige Afgtelse og det Venstskab, der bandt Marchesen til Greven. Processen blev afgjort og begge Familiehovedernes Venstskab vedblev. Signora Vittoria var dengang tre, Geronimo sex Aar gammel. Der kunde altsaa ikke være Tale om at spørge om Børnernes Samtykke, man vilde ogsaa neppe have gjort det — ifølge Italiens Sæder, hvor Egteskaberne i de høiere Stænder sjelden ere et Værk af Kjærlighed eller Tilbøielighed — hvis disse havde været voxne og været istand til at føle Kjærlighed eller Modbydelighed for hinanden. Det var en Familieovereenskomst, og man ventede fra de Forlovedes Side, der Begge bleve opdragne med stadig Hensyn paa denne Plan, al mulig Føielighed.

Geronimo opvoxte stolt og skjøn, alle hans Færdigheder udviklede sig paa den meest glimrende Maade. Hele Neapel saae paa den ædle Yngling. Damerne opbøde Alt, for at fængsle denne glimrende Stjerne til deres Seiersbogn, mangt bedre Hjerter slog for ham i Stilheden, og i Følelsen af sit Værd gik denne livsmodige Yngling med sikke

Skridt alle de Fristelser og Tillokkelser imøde, der viste sig for ham i fortryllende Rosenkjær. Alle mulige Fornøielser stode aabne for ham, af tusinde Underlokkedes han, og han drak med stærke Drag af det Tryllebæger, man bød ham, uden derfor at tabe Bevidstheden af sin Skjebne, thi Erindringen om den uopløselige Kjæde, ved hvilken han var lænket, nedtrykte strax ethvert høit Opsving af hans Phantasie, som af hans Handlemaade. Han var jo bunden, evig uopløseligt bunden til et Truentims mer han ikke kjendte, og som han netop hadede, fordi han skulde elske det. Man sagde vel: Grevinde Vittoria var smuk, forstandig, ædel, og at en dyb glødende Følelse skjulte sig hos hende under et koldt Udvortes. Disse Egenheder, der vilde have været tilstrækkelige for enhver Anden til at vove et Forsøg paa om han ikke kunde oppuste den ulmende Gnist, rørte Geronimo kun ikke. Han gyste ved Tanken at maatte tilhøre hende hele sit Liv, og ved tusinde Udfugter vidste han at undgaae sin Faders Unmodninger, der intet hellere onskede, end jo før jo kjærere at see ham forenet med denne, som fortræffelig berømte Datter af sin Ven.

Geronimo havde paa denne Maade naaet sit to og tyvende Aar. Nu vilde Faderen ikke mere lade nogen Undskyldning gjælde, og forlangte bestemt: at Sønnen skulde ledsage ham til Florenz, der at lære sin Forlovede personlig at kjende, og da med Alvor at tænke paa Fuldbgyrdelsen af en Forening,

af hvilken han lovede sig lige saamegen Lykke for Geronimo som for sit hele Huus. Men Denne var paa ingen Maade at overtale. Han vægrede sig bestemt, og der opstod ubehagelige Optrin imellem Faderen og Sønnen. Da udbrod den franske Krig. Ogsaa i Neapel samledes Tropper for at drage imod den almindelige Fjende af al Orden og Ro: lighed.

Geronimo greb hastig denne velkomne Leilighed. Han saae deri ikke allene en glimrende Mark for sin Ergjerrighed, men han fandt ogsaa deri Opsættelse og Forlængelse mod en forhadet Fremtid, der stod ham saa nær og stedse svævede ham for Dine. Tid vunden, Alt vunden, tænkte han, og Faderen saae sig endelig nødtvungen til at føie sin Søn og at tillade ham, at tage virksom Andeel i en Krig, hvis Hensigt dengang var: at forsvare Adelens Rettigheder, Thronernes Uantastelighed og Religionens Hellighed.

Geronimo ansattes som Officeer ved et neapolitanisk Regiment. Hans rigtige Følelser og bedre Indsigter væmmedes snart ved den Mangel paa krigerisk Aand, der efter en lang løvende Ro: lighed var indbrudt iblandt de italienske Tropper. Han havde snart Leilighed til at kjende en gandske anden Aand hos de tyske Tropper, der stode i Øvre Italien, og trængte ind paa Faderen, indtil denne endelig tillod ham at ombytte den neapolitaniske Tjenestemed den østerrigske. Ergjerrighed og Daads: kraft angav han som Aarsag til dette Ønske, men det var tildeels kun Paaskud, thi han haabede

ved Dislokation, at komme gandske bort fra Italien med sit Regiment, og derved ogsaa fra Gjenstanden for sin Modbydelighed: den ham bestemte Brud. Saaledes forenede alle Omstændigheder sig, for at komme hans Ønsker, hvor dristige og uklare de end vare, imøde, og retfærdiggjorde ham endog i Verdens og hans Faders Dine. Den Landsmunterhed, personlige Mod og hurtige Fatteevne, der stedse i fredeligere Forhold havde udmærket ham blandt sine Jevnaldrende, gjorde ham nu ogsaa yndet hos sine Foresatte og tjente som Mønster for hans Medkammerater, dem han lige saameget overstraalede ved Legemsanstand som ved aandige Fortrin, og han forfremmedes desaarfsag snart til Capitain.

Som saadan fik han engang det Hverv, at fordrive Fjenden ud af en fordeelagtig Stilling ved den florentinske Grændse. De vare forskandsede bag en Flod. Geronimo angreb dem modig. Kampen var lang og haardnakket. Endelig veeg Fjenden. Lydskerne trængte frem og kastede Franskmændene tilbage, der flygtede i den største Uorden, men, for at dække deres Tilbagetog, antændte de endnu en Landsby og et Nonnekloster, der laae paa Veien.

Geronimo satte efter dem, saavidt hans Ordre lød, og iilte derpaa skyndsomt tilbage for at hjælpe de Ulykkelige. Landsbyen, der for størstedelen bestod af usle Hytter, blev snart et Rov for Flammerne, imedens Klosterets stærkere Mure endnu modstode Luernes Rasenhed. Man reddede hvad

der var muligt. Konnerne og Pensionairerne flyggede til en Havepavillon, hvis Vindens Afstand samt Retning gav dem Sikkerhed.

Geronimo saae her mangt et nydeligt Ansigt, som vel i roligere Dieblikke vilde have spændt hans Opmærksomhed. Nu veeg enhver saadan utidig Betragtning for Pligtens og Menneskelighedens Stemme. Han gjorde hvad han kunde, indgjød de Forsagte Mod og hjalp den Rødrængende. Hans Krigere besjeledes med hans Exempel, ved hans Strængighed holdtes ethvert vildt Udbrud i Lomme, og ved hans Besindighed erstattedes, hvad Konnerne havde forglemmt eller forvirret i deres Angst.

Da raabte paa engang flere Stemmer: „Ak Jesus! Søster Klara!“ — „Og hendes Niece!“ raabte en Pensionair, bortslængte den Bylde hun bar, og ilte tilbage til det brændende Kloster. „O, Hr. Capitain! red! red! raabte nu en aldrende Konne, idet hun hændervridende gik hen til Marchesen: der! der!“ Hun pegede hen til et Hjørne af Klosteret, der endnu ikke var angrebet af Flammerne, men som nu begyndte at nærme sig. „Men hvad skal jeg da gjøre?“ spurgte Marchesen. „Ak! var Svaret: I første Etage ligger en syg Søster, og hendes Niece, der pleier hende, er hos hende. Vi bede Dem, iil! flyb!“ — E. . . ifa vendte hurtig tilbage og naaede snart den Pensionair, der bortkastede Bylden. Hun viste ham Veien til den Syges Celle over en ved disse Omstændigheder meget farlig Bindeltrappe. Marchesen trængte

sig igjennem Røg og de tætslyvende Gnister og traadre ind i Bærelset, hvor en aldrende Nonne, hvis blege Ansigt endnu forraadte Spor af for dums Skjønhed, med foldede Hænder og i from Hengivenhed knælende for Krucifixet, syntes at oppebie Flammedøden, den hun ikke formaade at undløbe, imedens hun formanede Niesen til at tænke paa sin egen Redning.

I dette Dieblif indtreen Marchesen. Den unge Dame vendte sig om og raabte, idet hun sprang ham imøde: „O, Dem sender en Engel fra Himlen!“ Ved disse Ord standsede hun som lynslagen. „Engel! Engel! raabte hun: O red, her! her!“ — Ved disse Ord pegede hun paa Tanten. Marchesen nærmede sig. Han og endnu nogle af hans Folk, der vare komne til, greb den Syge, og ved Hjælp af nogle Reb, heisede de hende igjennem Vinduet ned i Haven, hvor de øvrige Søstre modtog hende. Nu tog Marchesen den sittrende, endnu maalløse Niece, og sprang med hende, saa godt han kunde, ned af den brændende Trappe. Her laae han den Halvaffjelede i Græsset, og med spedne Haar og halv forbrændt Uniform ilte han nu at redde, hvor det videre gjortes Behov. Hans Soldaters Fjer havde alt udrettet meget. Ved at nedbryde Noget, var den øvrige Deel af Klosterbygningen reddet. Hvad der var Umagen værd, udshytedes; Resten sank i Gruus og Aske. Tropperne havde opfyldt deres Pligt med Mod og Uforsagthed. De ordnede sig nu, og beredte sig paa Tilbagemarschen. Da sendte de gode Konner Vine,

Epise og nogle Gaver til Mandskabet samt en kostbar Foræring til den Officeer, hvis Mod og Landsnærvarrelse de havde at takke for deres Liv og storstedelen af deres Formues Redning. E.ika forbød ikke sine Soldater at modtage disse dem saa venlig sendte Forfriskninger, og nød selv noget deraf; men for den ham bestemte Foræring lod han takke og bad: man vilde sende den til Indvaanerne af den opbrændte Landsby. Ved Aftenstumringen tiltraadte de nu deres Tilbagemarsch, og henad Midnat naaede de allerede igjen deres Station.

I Geronimo's Hjerter var det roligt, ja Følelsen af en menneskekjærlig Handling, Bevidstheden, ikke uden egen Fare at have været virksom for Andre, gjød en stille Fred, den han ikke ofte havde nydt saa sød, i hans Hjerter. Men ikke saa godt var det gaaet den stakkels Vittoria. Hun var nemlig den Pige, der for at pleie en syg Lante, hendes salig Moders Søster, i en lang smertelig Sygdom, for nogle Uger siden var ankommen fra det Kloster i Florenz, hvor hun hidtil havde opholdt sig, til denne Stiftelse paa Landet. Dengang troede man ikke at de militaire Operationer vilde tage sin Retning ad denne Egn, og da dette dog senere skeete, vilde Grev B. zi gjerne have sin Datter tilbage til det sikre Florenz, men nu kunde Denne ikke beslutte sig til at forlade sin kjære, lidende Lante, der nu saameget trængte til hendes Pleie. Hun havde fast besluttet, at vilde lide og dele Alt, hvad Stjebnen maatte have besluttet over dem. Saaledes var hun ogsaa i disse Sorgens

Dage ikke veget fra hendes Leie, og efter at flere Forsøg at raabe om Hjælp, eller med egne svage Kræfter at redde den Syge, vare glippede, var hun ikke ved nogen Overtalelse af Tanten at bevæge til at flygte, medens det endnu var Tid, og at lade hende blive tilbage.

Under denne Strid imellem Edelmød og Kjærlighed hørte de bange Fruentimmer Noget storme opad Trappen med raske Trin. Døren sprang op. Vittoria styrtede den Indtrædende imøde og — blev maaløs staaende efterat have fremført de første Ord, thi hun syntes at see en virkelig Engel i Edelmødighed og Skjønhed. Denne Engel skylde hun ikke allene sin egen Redning, men ogsaa, hvad der var hende dyrebarere, sin Tantes. Paa hans Arme, ved hans Bryst laae hun, da hun bares ned af Trapperne, og hendes Sandser svandt for Magten af saa stærke og saa afvejlende Indtryk, som dette sidste Kvarteerstid indeholdt for hende.

Da hun kom til sig selv igjen, var dette himmelske Sendebud forsvunden. Hendes Selstæberinder, Klosterfrøkenerne, stode omkring hende. Man fortalte, gjorde sig hinanden forstaaelig og — med et Skrig fuldt af den glædeste Henrykkelse erfoer Vittoria, at den, der var forekommet hende saa fortryllende, hvem hun havde saameget at takke, var: den unge Marchese C. . . ika, hendes Forlovede, hendes tilkommende Gemal.

Et nyt Liv frembrød ved denne Esterretning i den stille, eensomme Piges Bryst. Denne ædle,

Skjønne, tapre Yngling skulde være hendes! Med ham og i hans Arme skulde hun tilbringe sit Liv og frem; for alle Italiens Skjønheder opnaae det misundelsesværdige Lod! Hun tvivlede intet Dieblig paa, at den unge Marchese, saasnart han fik at vide, hvem det var, han med sit eget Livs Fare havde reddet ud af Flammerne, heri synligen vilde kjende Forsynets Finger og dobbelt glæde sig over, at den vigtige Tjeneste, han troede at have besviist en Fremmed, var beviist hans, ved de helligste Forpligtelser tilhørende Forlovede. Saasnart altsaa Klosteret igjen var i nogenledes Orden, skrev hun til sin Fader, meddeelte ham det Forefaldne, og bad ham, igjennem den gamle Marchese at underrette sin Forlovede derom.

Grev B. zi skrev til sin Ven. Den konfliktlose Fortælling, skildret med de rene Farver, saaledes som de fremstillede sig for denne Piges rene Sjæl, virkede sælsomt paa den gamle Marchese, og lod ham ikkun ane lidet Godt for hende ved hans Søns hurtige Vortfjernelse fra Skuepladsen for denne Begivenhed, ved hans liden Nysgjerrighed efter at faae Rabnet paa den Reddede at vide, eller ved hans Ligegyldighed, da han endelig fik dette at vide. Men for Vittoria maatte denne Ligegyldighed blive en Hemmelighed, og man søgte at henholde hende ved allehaande Forestillinger. Imidlertid fik C. ika's Regiment Befaling at marschere til Rhinen, og Ingen var glædere end Marchesen, da han havde Ulperne og med dem det Land, hvor intet ved en ubehagelig Fremtid

syntes at vente ham, i Ryggen, og han saae i det vide Rum, der nu udbredte sig for ham, ikkun en ny Skueplads for sine Dnsker og Talenter.

Det gamle Spil begyndte her igjen med ny Kraft. Den unge Krigers Hjerter deelttes imellem Vren og Kjærlighed. Med raske Skridt steg han op til Stabsofficerer; en Orden glimrede paa hans Bryst, og han, hvem intet Batterie, ingen Fæstningsvold kunde modstaae, fandt ogsaa kun liden Modstand i de Dammers Hjerter, der med Længsel ventede den med Hæder kronede Helt, for enten at seire over ham, eller vorde besejret af ham.

Men af alt dette maatte Vittoria intet ane. Det var ogsaa meget let ved hendes Klosters Eensomhed, og ved hendes ringe Lyst at underrette sig om Verdensbegivenhedernes Gang, at holde slige Efterretninger fjern fra hende. Men at Geronimo aldeles intet skrev om Eventyret i Klosteret, og at han, da hans Fader i et af sine Breve berørte det, temmelig udelikat yttrede: „han havde meget lidet betragtet Pigen, og at det i det Hele var ham ligegyldigt, om han havde beviist denne Menneskekjærlighedstjeneste til en gands Fremmed eller til denne, dog for ham evig fremmed blivende Person.“ Dette lod Faderen gjøre et dybt Blik i Sønnens Hjerter, og udsukte næsten ethvert Glimt af Haab om at hans Plan vilde lykkes. Imidlertid maatte der dog siges noget til Vittoria. Man lod Breve tabes, Geronimo saares i Haanden, hans Regiment stedse være i Bevægelse, o. s. v. Vittoria troede alt dette i nogen Tid. —

Hvad troer ikke Kjærlighed og et heftigt Ønske! — Scenen fra hiin Ildsvaade gjenkaldte hun sig stedse; hun forestillede sig endnu ethvert af hans Træk, syntes endnu at høre ethvert af hans Ord, og suede Gist af alle disse søde Erindringer. Med bankende Hjerter fornam hun hvert Brevbuds Ankomst til Klosterporten, ja hun kjendte endog det Træk paa Klokkeren, der forkyndte dets Komme, og med bankende Hjerter brød hun ethvert af hendes Faders Breve, fordi hun stedse ventede Efterretninger fra den Elskede. Der kom ingen! — Endelig vilde ogsaa den godmodigste Lettroenhed ikke læn- gere have ladet sig berolige; thi meer end et Aar var nu forløbet siden det lunefulde Tilfælde igjen havde bort- rykket hendes Elsker fra hende. — Han vidste af denne Begivenhed; han maatte jo ogsaa have hørt, hvem det var han havde reddet, og derved forpligtet sig hende ved evig uopløselige Bånd, og — han gav intet Livs- tegn, ja hun syntes ikke engang at være til for ham her i Verden! Denne Tanke gjennemboede hendes Bryst med rasende Smerte, og kun med Anstrengelse og efter mangen bitter Kamp bragte hun det til den Overbeviis- ning og Tro, at være forladt. Imidlertid fornyede den ængstelige Kjærlighed endnu ofte hine Haab, og da den kolde Fornuft altid gav det samme Svar, forstyr- rede denne evindelige Spænding endelig aldeles den Ulykkelige indre Fred.

Hendes Sundhed aftog siensynligen, hendes fyrige Dje fordunkledes af de mange Taarer, og hendes Kin- ders Nødme svandt. Men da Freden til Campo Formio efter mange Storme endelig forkyndte den urolige Ver- den Fred, og Regimenterne indrykkede i deres Stand:

qvarterer, da kom paa eengang den Efterretning i Vittorio's Eensomhed: at den gamle Marchese var falden i en dødelig Sygdom, at han havde ønsket at see og tale sin Søn, og at Freden ikke alene nu gav den unge Mand sin Frihed, men at han ogsaa nu for bestandig kunde forlade Krigstjenesten og tiltræde sine Godser i det Neapolitanske; det var altsaa nu udenfor al Tvivl, at han med det første vilde komme til Italien, og at da Vittorio's Skjebne endelig vilde blive bestemt.

Denne Efterretning, der satte alle hendes Nerver i en stormende Bevægelse, virkede ikke fordeeltigt paa hendes Bæns allerede forhen forstyrrede Ligevægt. I urolig Spænding saae hun nu igjen hver Efterretning imøde, udtydende hvert Ord hun hørte, skabte sig af enhver Begivenhed Grund til Haab eller Angest, ja hendes af Kjærlighed og Sværmerie gjennemtrængte Gemt søgte endog at lægge prophetiske Udtydninger i enhver Ubetydelighed, saae i enhver tilfældig Begivenhed, i ethvert Blomsterblad, i ethvert Træk af Skyerne hendes Fremtids Lykke eller Ulykke.

Endelig hørte hun, at Geronimo var ankommen til Neapel, og det endnu til rette Tid for at modtage sin døende Faders Velsignelse. Nu saae hun hvert Dieblisk Afgjørelsen af sin Skjebne, af sit Livs Lykke eller Ulykke imøde. Med den største Urolighed oppebiede hun hver Postdag, men der hengik to — tre Maaneder, og ingen Efterretning, intet Brev indløb til hende. Stolthed og Hensyn til sin Datters Værdighed forbød Grev B. at gjøre det mindste Skridt. Ikkun fjerne Forespørgseler vare mulige, og Resultatet af disse ikke meget trøstelige. Marchesen af E.ika var, saasnart Afstanden

tillod det, igjen allevegne at see, hvor den elegante Ber:
den samlede, og var nu igjen, som før, det skjøne
Kjønns Yndling. Paa hans Brud, og de Pligter han
havde mod hende, syntes han ikke at tænke.

Endelig faldt det ham dog ind, og han tilskrev Bit:
torias Fader. I en meget zjrlig Stiil, og med For:
sikkring om den store Hviagtelse han bar for det grevelige
Huus, yttrede han, hvor ondt det gjorde ham, og hvor
umuligt det var for hans Hjerte, at opfylde den For:
pligtelse, hans Fader havde indgaaet for ham, og det
i en Alder, da han — Geronimo — endnu intet
kjendte til Verden, og altsaa ikke kunde gjøre sig nogen
Forestilling om Vigtigheden af et saadant Forbund, at
han, saalænge hans Fader levede, med Hensyn til
barnlig Pligt, ikke havde vovet at løse dette Baand, der
dog ikke vilde kunne lykfsaliggjøre nogen af de Forlovede,
der ikke elskede, ja ikke engang kjendte hinanden, men
at han nu troede at erhverve sig en Fortjeneste hos Gre:
ven og selv hos den unge Grevinde, hvis Skjønhed og
Dyd sikrede hende hele Verdens Agtelse, ved frivillig
at opløse dette Baand, og ved at give hende sin Frihed
tilbage, vilde hun med sin Haand, sine Yndigheder og
Rigdomme snart lykfsaliggjøre en Værdigere, o. s. v.

Brevet var konstigt affattet. Dog formaaede ikke
dets Blomster at skjule de Torne det indeholdt, og for:
maaede altsaa ikke at skuffe den bedrovede Fader. Han
saae i Alt ikkun Tilintetgjørelsen af sine Ønsker, og med
dette — thi han kjendte hendes Sindstilstand noie —
sin Datters Dødsdom. Kjærlighed til sit Barn, og
Ønsket, muligt derved at kunne opnaae det hun ansaae
for sit Livs høieste Lykke, overmandede hans retfærdige

og fornærmede Stoltthed, og han nedlod sig til at svare Marchesen meget lemfældigere, end han i første Dieblif af sin saa dybt saarede Vresfølelse havde besluttet. Han holdt sig kun til Ordene, og lod som han ikke forstod Brevets egentlige Hensigt. Han forsikkrede Marchesen, at ifølge den vigtige Tjeneste han havde beviist hans Datter, kunde de ikke mere være fremmede for hinanden, og at det ikke vilde være vanskeligt for Vittoria, i Tilfælde af deres ægteskabelige Forbindelse, at ombytte de Taknemmelighedsfølelser, hun nu bar for sit Livs Frelser, med ømmere.

Geronimo bandte, da han havde læst dette Brev, og i sin opbrusende Brede svarede han saa tørt og bestemt paa Brevens skaansomme Ytringer, at Denne ikkun med Hensyn paa sin Alder og Vittorias dobbelte Ulykke fraholdtes at udfordre ham til Tvekamp, for at afvaske sin og Datterens fornærmede Ære i Ridingsens Blod. Et Svar værdigede han ham ikke, og tænkte kun paa, hvorledes han skaansomst kunde bibringe Vittoria denne Efterretning. Hans fromme Svigerinde, den samme Søster Klara, ved hvis Sygeseng Vittoria for første Gang saae sin Roligheds og Lykkes Morder, maatte staae ham bi, at forberede, trøste og styrke hende. Hun talte med hende desangaaende, og dette svære Hverv udførtes med største Skaansel og Forsigtighed. Men al denne Omsorg tilintetgjordes ved den lidenskabelige Hefstighed, hvormed Vittoria optog denne Efterretning. Forgjeves gjorde Faderen og Lanten sig al Umage at forestille Tabet af denne Uværdige som en Gevinst for hendes tilkommende Lykke, forgjeves søgte de at overtyde hende om, at hun ved en ligegyldig eller endog til:

tvungen Gemals Side aldrig vilde nyde en, hendes Dyrer værdig Ro. Det første Dieblik, da Marchesen havde viist sig for hende i Klosteret som i en Engels Skikfelse, hans Mod, hans Mennesketjærlighed, var afgjørende for hendes Livs Lykke. Hvad man fortalte om hans uordentlige Levemaade troede hun ikke; hun saae ikkun Ulykke og Forblindelse i hans Bægning; hun vilde hverken høre Forestillinger eller modtage nogen Trost; ikkun Taarer, Fortvielse og en følesløs Hensfirren afveylede i hendes Sind. Endnu samme Aften blev hun angrebet af en hidsig Feber, og, efter tre Dages Forløb, som hun tilbragte enten i stærk Bedøvelse eller i skrækelige Phantasier, stedse med hans Navn paa Læberne, endte et konvulsivisk Tilfælde hendes Liv, dog ikke uden at hun vel hundrede Gange forud havde forsikket og svoret paa, at den hende af Gud bestemte Forlovede skulde vorde hendes, og at hun endog i Graven ikke vilde afslade fra ham.

Den trostesløse Fader lod sin affsølede Datters jordiske Levninger med al Pragt og Høitidelighed bisætte i den fyrstelige S. noske Familiebegravelse i det Neapolitaniske, og fulgte hende efter et Aars Forløb. Søster Klara, allerede vant til mangt et Affavn, overvandt ogsaa snart dette med stille Hengivenhed. Marchesen fik alt dette ikkun at vide af de offentlige Blade. Vittorias Død, der saa hastig var paafulgt hans sidste Brev til Greven, saa at han ikke let kunde miskjende Sammenhængen deri, rystede dog denne letfærdige Synder lidet, og han var nogle Dage alvorligere end sædvanligt, dog bortreves han snart igjen i Udspreddernes Hvirvel, og den lykkelige Følelse af den nu erhvervede Frihed

overdøvede snart Bebreidelserne af hans, desuden ikke meget omme Samvittighed.

Hvad han havde ventet, blev ham dog ikke til Deel. Thi netop Befrielsen fra det Nag, der forhen saa tungt havde nedtrykt ham, gav ham nu, idet den tilbød ham Muligheden at knytte ethvert hvilket som helst Vaand, en Ubestemthed og Vægelsindighed, han forhen aldrig havde fjendt, og aldrig troet at komme til at kjende. Overmættet ved letsindige Kjærlighedsaffairer, for Størstedelen ikkun bekjendt med det Slags Fruentimmer, hvis Opsørsel gjorde ham tvivlsom paa hver quindelig Dyd, betragtede han det hele Kjon ikke som andet end et Spil for sine Luner, og troede sig derfor fritaget for ethvert Hensyn, for enhver som Følelse imod dette, da dets Stræben jo ikke gjaldt hans Person, men hans Navn og Rigdomme.

Disse Anskuelser affjølede end mere den desuden forud, ved Overdrivelse af enhver Nydelse, kolde Marchese. Aldrig vant til strenge Selvbetrægtninger, var han langt fra at opsøge Grunden til denne Overmættelse i sit eget Bryst, og væltede derfor alene Skylden paa sine Landsmændinder, haabede desaaarsag i fremmede Lande at finde flere Nydelser og Udspreddelser for sit udmattede Hjerte. I denne Hensigt tiltraadte han, to Aar efter Vittorias Død, en stor Reise igjennem Europa, besøgte Wien, Berlin, Paris, London og hine Egne i Tydskland, hvor han havde opholdt sig som munter Yngling, ærefjær Kriger, og fundet Alting bedre og skønnere dengang end nu. Han bortdøblede Penge, jagede efter enhver Glæde, greb efter ethvert Blimt af

Lykken, og sank efter kort Tid afmattet og utilfreds tilbage i sin forrige ubehagelige Tilstand.

Tre Aar vandrede han saaledes omkring, og kom endelig, flere tusinde Rigsdaler fattigere, men riig paa ubehagelige Erindringer, tilbage til Neapel. Her fandt hans Venner ham meget forandret, og tilskrev det Mismod og den Ufølsomhed, de bemærkede hos ham, et Anfald af Spleen, han havde hentet sig i Engelland. Han jagede endnu efter enhver Glæde og Nydelse, uden at finde den, og fik ofte de besynderligste Indfald, faldt tidt paa de kostbareste og urimeligste Ting, for ved det Usædvanlige at pirre sine afløvede Sjeleevner, og for i kort Tid at kunne skuffe sig selv med den Indbildning, at være fornøiet.

Midt under alle disse frugtesløse Bestræbelser sørgede imidlertid Tilfældet venligere for ham, end han hidtil selv kunde have gjort med hele sin Indbildningskraft. Det var nemlig en skjøn Foraarsfestmiddag, da han, ved at spadsere omkring paa Neapels Gader, hændelsesviis traadte ind i en aaben Kirke, hvor en Mængde Mennesker vare forsamlede for at bivaane Gudstjenesten. Ved Høialteret flammede klare Bøglys, og Sang og Klokkelang tonede, men i Sidegangene var Tusmørke og Stilhed, og i en af Fordybningerne blev han en qvindelig Gestalt i dyb Sorg vaer, der med foldede Hænder laae nedssunken for et Alter. Hendes Anstand og Paaklædning lod ikke formode noget Sædvanligt, og adskilte hende paaafaldende fra den Klasse,

der til denne Tid paa Dagen sædvanligst besøge Kirkerne. Marchesen betragtede hende opmærksomt. Det sorte Slør, der netop bedækkede hendes Ansigt ved den Side, hvor Geronimo stod, hindrede ham vel i at see hendes Træk, dog kunde han see hendes skønne Figur, see, at hun var klædt med saadan Smag og et saadant Valg, der lod slutte til hendes høie Stand og fine Dannelsse. Ogsaa bemærkede han snart to Tjenere i elegante Livreer, der stode noget bagved hende og sandsynligviis hørte til hendes Følge, da der rundtomkring Ingen viste sig, hvem disse ellers kunde tilhøre. Han tog heller ikke fejl. Tjenesten var nu tilende. Menigheden kom i Besværgelse, og røvede den ogsaa den skønne Dame. En Skjøn, høi Stikkelse reiste sig nu op fra de Trin, hvor paa den havde knælet. Tjenerne ilede til for at modtage, den ene hendes Bønnebog, den anden hendes Slæb. Hun vendte sig nu om, og Marchesen saa et Ansigt af saa udmærket Skjønhed og saadant himmelsk Udtryk, at han, den fine Kjender af qvindelige Yndigheder, maatte tilstaae sig selv med Overraskelse: aldrig forhen at have seet noget Lignende. Den paafaldende Blegghed, der gjød sig ud over disse skønne Former, gav, idet den hævede det sørmeriske Blik i hendes skønne, store Dine, hele denne Engleskikkelse et saadant rørende Udtryk, og lænkede Marchesens Opmærksomhed med saadan Magt, som han selv ikke mere havde troet sig istand til at føle. Han fulgte efter hende, og blev staaende i Kirkedøren, hvor ogsaa hun, formedelst den stærke Trængsel, maatte opholde sig lidet. Her kunde han gandske nøie betragte hende, og sandt nu det bekræftet ved Dagens Lys, hvad

der i Kirken's Lusmørke ikkun anende havde fremstillet sig for ham. Nu kjørte en elegant Equipage frem; Tjenerne aabnede den, Damen steg ind, og Marchesen stod gandske hensjunken i Betragtninger over den Anstand og Ynde, hvormed dette skete. Bognen rullede derpaa nedad Gaden. Geronimo havde nu intet hurtigere at gjøre, end at stige i en af de Leievogne, der til hans Lykke holdt ved Kirken. Han befalede Kudstken at følge Equipagen, hvorhen den endog kjørte, og ikke tabe den af Syne. Det skete. Den elegante Bogn kjørte igjennem nogle Gader og endelig ud af Staden over eensomme Marker, hvor hist og her ikkun enkelte Huse stode. Geronimo saae nu en, vel prægtig, men som det lod til, ubeboet Villa, hvis Bygninger og Udseende lod slutte til fordums Glands, men vare nu gandske forfaldne. Her holdt Equipagen. Porten aabnedes raslende paa de svære Hængsler. Bognen rullede ind, og den lukkedes igjen. Marchesen sprang ud af sin Bogn, bad Kudstken vente og trak i Klokkestrengen. Ingen kom. Endelig blev han utaalmodig. Han ringede anden, sjette, tiende Gang. Nu aabnedes Laagen, og en gammel simpellædt Kone kigede ud af den halvaabne Dør og spurgte: hvad der behagede! Marchesen spurgte: hvem der beboede denne Villa? Den Gamle lod fremmed, sagde intet, og vægrede sig længe at svare den nysgjerrige Spørger. Endelig fik han ved Smisgerier og Penge saameget at vide, at en fremmed, fornem Dame, der var utrustelig over Tabet af hendes Gemal, havde leiet denne, ellers ubeboede,

Villa, for her i største Eensomhed at begræde hans Tab. Damens Navn var det paa ingen Maade muligt at fralocke den Gamle, og han fandt det tilsidst sandsynligt, at det ikke saameget var samvittighedsfuld Hemmelighed, som virkelig Uvidenhed, da Damen vel ikke maatte have fundet det nødvendigt, at give sit Navn til Priis for denne Gamle, der lod til, enten at være Portner eller Hushovmesterke. Han havde vel ikke faaet meget at vide, men det var dog nok til at antænde den Gnist, der ulmede i hans Hjerte. Den Ubekjendtes Skjønhed havde været nok til at opflamme hans Nysgjerrighed og Deeltagelse. Dette Eventyrs Besynsderlighed anspændte hans Indbildningskraft; Vanskelighederne fordoblede hans Iver, og han saae det høist ugjerne, at den Gamle stedsse med den bestemteste Kulde betog ham ethvert Haab om nogensinde at faae Damen i Tale, og at hun ikke engang torde vove at underrette hende om dette hans Ønske.

Mismodig, men dog ikke modløs, forlod han Stedet og vendte tilbage til Neapel, for her, i den store Verdens Cirkler selv, og i de nedre Regioner ved sine Fortrolige, at indhente Efterretninger om denne Artimestia, men ogsaa disse Bestræbelser bleve frugtesløse, særdeles da han, af Frygt for at skaffe sig Medbeilere paa Halsen, maatte bruge den største Forsigtighed, for ikke at give sin Hemmelighed til Priis.

Imidlertid indfandt han sig den følgende Dag til selv samme Time i den Kirke, hvor han igaar

saae den skjonne Ubekjendte. Hun var ikke der. Han søgte efter hende paa andre Andagtssteder, kjørte ud af Staden, gik rundt omkring den veltil-
 lukkede Villa, intet Menneſke viste sig. Han rim-
 gede; Ingen kom, end ikke den Gamle, og han
 maatte igjen vende tilbage med usorrettet Sag,
 men i det faste Forsæt, tilsidst dog at opnaae Naas-
 let, som han alt hundrede Gange tilforn ved Smis-
 grierer, Penge og Elſkvardighed havde opnaaet det.

Uffjolet ved frugtesløse Bestræbelser i flere paa-
 følgende Dage, indsaae han endelig: at saa stor-
 mende Forsøg vilde være uhensigtsmæssige, og Taals-
 modighed, forbunden med List, vilde være en sik-
 kreere Forer. Han fandt sig da i Taalmodighed,
 sneg sig hver Dag omkring Villaen, og saae ender-
 lig efter flere Dages Forløb, den Gamle med en
 Kurv gaae ad næste Landsby til. Han fulgte hende
 og begyndte en Samtale. Han spurgte, hvem der
 tilhorte det Sted, hvorfra hun kom, og hørte hende
 nævne Navnet af en udenlandsk Familie, der for
 flere Aar siden havde kjøbt det, da Lægerne havde
 tiltraadt et Medlem af denne Familie den milde
 Luft i Neapel. Sidenester stod det for det meste
 ledigt, naar ikke tilfældigviis nogen af Familien
 ankom dertil, eller man af Føielighed havde tilladt
 en Reifende at beboe det. Paa denne Maade var
 det blevet en Waaning for den sørgende Dame, der
 nu beboede det, og som ellers var fremmed her.

Marchesen ønskede at kunne besee Villaen, uden at genere Damen, han bad derfor den Gamle: at opgive ham de Timer, naar denne ikke var hjemme, eller naar hun var til Besøg i Neapel, i Kirke v. s. v. Den Gamle blev snaksommere; hendes Dame havde ingen Bekjendtskaber i Neapel, hendes Andagt forrettede hun for størstedelen i Slotskapellet; dog vilde hun søge at formaae hende til at gaae ned i Haven, imedens en Fremmed besaae Børelserne. Marchesen var tilfreds dermed, gav den Gamle en stor Gave, og lovede at komme igjen om to Dage, for ikke at synes paatrængende.

Disse to Dage vare ham utaalelig lange, thi paa den tredie haabede han useilbarlig at faae den Ubekjendte at see. Han havde gjort sin Plan. Ved List eller Kjæthed maatte den lykkes. Han tog ud til Villaen. Den Gamle aabnede Porten, og han treen ind i Gaarden. Buegange i ædel Stil omfattede dette Rum, i hvis Midte stod et Springvand. I et Hjørne var en Steenbænk, der omfryggedes af ranke Pinier; høit Græs groede paa denne sjældent betraadte Plads; alt var stille, øde, og vidnede om, at her ingen havde været i lang Tid, ja selv om stort Forsald. Marchesen saae sig rundt omkring; en sølsom Følelse, et Slags Besmod han forhen ikke havde kjendt, bemægtigede sig ham. Den Gamle pegede gjennem en, med Marmorsoiler understøttet Hvælving, paa en bag Villaen liggende Have, hvor store Larus:Pyramider, stibtstudsfede Alleer og Statter i dunkle Nischer, vidnede saavel om dets forrige Besidderses Pragt,

som om den Lids Smag, hvori alt dette var anlagt. Nu førte hun Marchesen opad en skøn, bred Trappe, gennem prægtige, men gammeldags indrettede og meublerede Gemakker, roste Bygningsmaaden og Husets Bequemmeligheder og sagde, i det hun sagte aabnede endnu et Bærelse: „Min Signora er hjemme, og har intet imod, at De besøer Villaen, meget mere vilde det være hende kjær, hvis hun ved et fordeelagtigt Salg kunde være de Venner nyttige, der have tilladt hende, at behøe den i nogen Tid.“ — Erika hørte disse Ord med stor Fornøielse, dog vogtede han sig vel for at nytte den. Han gennemgik ret magelig med den Gamle alle Bærelser og Afdelinger i Slottet, og bad hende tilsidst at takke Signora i hans Navn, men tillige at udbede ham den Tilladelse, hvis det kunde ske uden for megen Uleilighed, at torde besøe de Bærelser Signora selv behøede. — Den Gamle gik. Marchesen blev allene, overladt til sine Tanker; men disse vare alle hos den Ubekjendte, og derfor havde han ikke Tid at iagttage, hvad der dog vist ellers havde været ham paafaldende: at der i denne vidtloftige Bygning Ingen var at see undtagen Damen og Portnerffen. Den Gamle kom nu tilbage med Damsens Indvilligelse. En levende Glædesrødme viste sig paa Geronimo's Ansigt. De gik igjennem nogle simpelt meublerede Bærelser, og nu aabnede den Gamle et høit hvælvet Kabinet, der, da det kun oplystes af et eneste Vindue, var temmelig dunkelt. Udsigten gik ud over Haven hen til Vesuv. En Alfode, dannet af hvide Marmorsøiler, imellem

hvilke mørke Silkegardiner hang ned til Gulvet, indtog den indre Deel af Gemakket. Marchesen troede at være allene. Han betragtede Indretningerne, Ameublementet, Alt bar Præget af et mørkt, fra dette Liv bortvendt Syn. Da mærkede han, at Noget rørte sig bag ved ham, han vendte sig om, den Ubekjendte stod for ham, og maaskee for første gang siden hiin guldne Tid af den første Kjærlighed i hans nu udtærede Bryst, betog Synet af saa store og underfulde Skjönheder ham Eenen, at nedværdige det første Dieblik af dette Bekjendtskab ved kold Galanterie.

Et Par Sekunder stod han maaløs. Nu talte Damen, med en Sølvstemme, der trængte ubeskrivelig dybt ind i hans Hjerte, nogle Ord om de Forretninger, der havde ført ham hid, og gav ham derved til sig selv igjen. Han fattede sig, bebreidede sig selv indvortes sin Frygt, og var nu atter, hvad han altid havde været: den snilde og paa et godt Udfald sikkert stolende Seiervinder af det smukke Kjon.

Dog lod det imidlertid, som om de allerede tidt forhen med Held prøvede Konster, her ikke vilde lykkes. Paa disse ædle, men meget alvorlige Træk var det ikke muligt ved de udsøgteste og og fineste Smigrerier at fremlokke noget Smil, disse blege Læber aabnedes ikkun til gehaltrige men kolde Ord, og disse nedslagne, dunkle Dine hævede sig kun sjelden op til Marchesens. Alle Ønsker, al Deeltagelse for Jordens Glæder, syntes hos denne sorgende Dame at være flygtede hiinsides til den

afdøde Gemal, og at det ikkun var et tomt Skyggebillede af hende, der var blevet her tilbage.

Dog selv denne Unddragelse fra alt Jordist, forenet med saa megen Aand og Hjerte, der umiskjendeligen viste sig i denne Dames Ytringer, frembød et saa tiltroekkende Syn for Marchesen, at han folte sig meget alvorligere bevæget ved dette Eventyr, end han i Begyndelsen havde troet. Klogskab og en vis Tilbageholdenhed, som denne Dames Væsen indgjød ham, var Aarsag i, at han snart afbrød dette første Besøg, dog vovede han ved Bortgangen saa loselig at slaae paa: om han ikke torde gjentage dette, for da at aftale det videre angaaende Kjøbet af Villaen? Hun svarte hverken Nei eller Ja, men saae taus og sukende hen for sig, saa at Marchesen endog var nødsaget til at gjentage Spørgsmaalet, og at bede hende at bestemme Tiden, naar det var beleiligt. Nu, ligesom opvaagnende af en Drøm, saae hun paa ham med sælsomme Udtryk og sagde: „I dag otte Dage. Klokken ti Formiddag.“ Hun nikkede med Hovedet; Marchesen gjorde et dybt Bux og gif.

Saadan havde han aldrig været tilmode. Saa nær, og dog i saadan Afstand, havde han aldrig følt sig. Han var sig selv en Gaade. Redsjunken i Drømme, dog veltilfreds med sit nye Bekjendskab, tog han tilbage til Neapel, og gjorde sig længe forgjæves Umage at udfinde, paa hvem denne Ubekjendte mindede ham, hvor han forhen havde seet disse Træk, og særdeles hvor han før havde hørt denne Stemme? Thi jo længere han hørte hende tale, desto sandsynligere forekom det ham, at det i Kirken ikke var første

gang i hans Liv han saae og hørte hende, men at han allerede engang tilforn havde nydt dette Syn. Dog var det ham ikke muligt, ved al Anstrængelse af sin Hukommelse, at finde nogen Oplysning, saa at han endelig opgav denne frugtesløse Eftertænken.

I Løbet af de otte Dage, den Ubekjendte saa strengt havde sat imellem det første og andet Besøg, havde Marchesens gamle Natur igjen vundet Tid til at hæve sig i hele sin Banartighed. Han kaldte sig selv en Daare, at han endnu i sin modnere Alder og med saamegen Kjendskab til Kjønnen kunde lade sig besdrage af et blot nyt og konstigere Koketterie, til at forlade den allerede ofte forsøgte og ved Kjækhed og Smigrerie stedse hensigtsmæssig befundne Bane. Nu saae han Tingene i et heelt andet Lys. Signoraen paa Villaen var hverken mere eller mindre end alle øvrige Eva's Døttre; hendes Indgetogenhed var en vel udtænkt Plan; Sorgen over hendes Gemal, et vel overlagt Spil, for at gjøre sig destomere tiltrækkende for levende Elskere; hendes Kulde endelig: blot Maffe for at gjøre sig kostbar. Han troede endog at være meget høimodig, naar han ingen videre Tvivl nærede om hendes Fødsel, Familie og Enkestand, men antog hende for det hun udgav sig for at være.

Ualmindelig afmattet ved Betragtninger af denne Art og fast bestemt, ved næste Besøg bedre at benytte sig af hendes Tilladelse, og at prøve paa at gjøre betydelige Fremskridt i denne Dames Gunst, oppebiede

han rolig, men med Glæde, den bestemte Dag, og ved det fastsatte Klokkeslet stod han ved Porten af Villaen. Den Gamle aabnede og ledsagede ham, som førstegang, gennem en lang Række af Værelser. Denne gang var det ham paafaldende, at han, foruden den Gamle, ingen Andre saae, der kunde høre til denne, som det dog lod til, fornemme Dames Ejerskab. Det opvakte hans Nysgjerrighed og gjorde hans Forhold til hende end mere tillokkende, og med behagelige Forventninger treen han nu ind i det Kabinet, den Gamle aabnede.

Den Ubekjendte stod for ham. Et galant Ord, der svævede paa hans Læber, tilbageholdtes af den mørke Alvorsmine, hvormed hun modtog ham. Han hilste dybt og ærbødigt. Stiltiende gif Damen hen til en Sopha, der stod i Baggrunden af Kabinettet, stiltiende betydede hun Marchesen at tage Sæde paa en Stol. Hun fandt ikke for godt at begynde en Samtale, og for førstegang i sit Liv manglede Marchesen Mod til at knytte en saadan. Der laae et saadant Udtryk af Alvor og Kulde i hendes blege Træk, at hans Hjerter gandske sammensnerpedes, og dog syntes der af disse dunkle Dine alligevel at fremsstraale en saadan Livs- og Kjærlighedsild, at, hvad hiin Kulde troede at tilintetgjøre, her igjen opløstes i dyb, anende Varme.

Lidt efter lidt indfandt sig dog hans forrige Uforsagthed igjen, og han begyndte en ligegyldig Samtale, hvori den Fremmede i Begyndelsen kun blandede enkelte Ord, men dette skete med et saa lidenskabeligt, med alle Livets Smerter og høiere Glæder fortroligt

Gemyt, at Samtalen snart steg til en saadan Tyrighed, at Marchesen, da Uffskedskloffen slog, maatte tilstaae sig selv, at han i lang Tid ikke havde følt sig saa levende tiltrukket af noget qvindeligt Væsen, og dog tilbageholdt i en saa ærbødig og streng Uffstand, over hvilken hverken Galanterie, Kjæthed eller hans mange Erfaringer kunde hjælpe ham. Ogsaa Damen havde, ved Besøgets Ende, tabt noget af sin sædvanlige Kulde; det lod, som ogsaa hun fandt Velbehag i denne fleersidig dannede, verdenskloge Mand's Underholdning, og hun tillod ham endelig paa hans vedholdende, men beskedne Bøn, at maatte gjentage sit Besøg om fire Dage, imellem Kloffen sex og otte om Aftenen.

Denne gang anstillede Marchesen ikke saa kolde, ikke saa haanende Betragtninger over sit nye Bekjendtskab, og hans Forstand herskede nu ikke meer uindskrænket over hans indvortes Væsen. Et Puff af varm Tilbøielighed, en Slags Medlidenhed, Agtelse og inderlig Velvillie optræde snart hine iiskolde Stiklerier, og en sælsom Blyhed, han ikke vidste at forklare, holdt denne begyndende Tilbøielighed, idet den hindrede enhver hastig Nærmelse, i en behagelig Spænding. Saaledes oppebiede han, i levende Forsentning, den fjerde Dag. Den kom endelig. Marchesen maa have forglemt at stille sit Uhr, thi Kloffen var langt fra endnu ikke sex, da hans Kabriolet holdt udenfor Villaen. Den Gamle lod ham vente temmelig længe, og da hun endelig kom, betydede hun ham: at han for det første maatte opholde sig i Haven, da Signora ikke var at faae i Tale, førend med Slaget sex.

Det syntes ham underligt; han saae efter Uhret paa Slotsstaarnet, der manglede netop endnu tretten Minuter. Hvor kunde man dog være saa nøiagtig! Dog hans Forundring, hans Utaalmodighed, hjalp til intet, han maatte beqvemme sig til at gjøre en Tour igjennem Haven. Den Stilhed, der her herskede, de gammeldags stive Alleer, de udtørrede, halvt forfaldne Springvande, disse ikke vedligeholdte Rabatter, hvor hist og her ikkun en enkelt Blomst, som Levning fra bedre Tider, fremspirede; alt dette stemte Marchesen til vemodige Betragtninger. Hans egen tidlig bortsvundne Ungdom, for størstedelen hensoermet i utilfredsstillende Nydelser, hvis Minde hverken glædede ham eller gav ham nogen Ro, de stolte Fordringer paa Lykke, med hvilke han var fremtraadt i Verden, og hvorledes han nu stod saa ene, saa mæt af Livet og saa ækel for det, hvormed Andre berusede sig; alt dette fremstillede sig nu i denne døde, kolde Omgivelse med saadan pinlig Smerte for hans indvortes Blik, at for første gang den Tanke opstod hos ham: hvorledes dog alt dette kunde have været anderledes og muligt bedre, hvis han havde fulgt sin Fader og givet den uskylde, af Kjærlighed til ham hentærede Pige, sin Haand, og med hende ført et lykkeligt Liv som Mand og Fader. Sammenligninger af denne Art havde utallige Gange efter Vittoria's Død paatrængt sig ham, men han havde altid tilbageviist disse. Nu paa eengang hjalp Billedet af al denne forsvundne Herlighed rundt omkring ham, der høit prædikede Sorgængeligheden af alle menneskelige Ting, at give

disse Tanker Rum i hans Hjerte. „Arme Vittoria!“
 sukede han, og i dette Dieblig slog Klokken sex. —
 Han afrystede den ængstelige uvante Banghed, og
 iilte til sin Skjonne.

Hun kom ham imøde, da han aabnede Døren
 til hendes Kabinet. Der var foregaaet en Forans-
 dring med hende, hendes Træk syntes urolige, hendes
 des Dine udtrykte en heftig, inderlig Bevægelse.
 Det forekom Marchesen sandsynligt, at hun fornys-
 lig maatte have holdt Bøn for, eller været i en
 meget levende Beskæftigelse med sin afdøde Gemal,
 og at man desaaarsag ikke før havde tilladt ham
 Indtrædelsen i Kabinettet. I den Stemning,
 hvori Opholdet i Haven havde sat ham, var det
 ham kjær, at finde hende mindre kold, og det syn-
 tes, som hendes Sjæl ved en om Sympathie,
 havde beskæftiget sig med lignende Tanker som
 hans, og at hun derfor modtog Bennen med var-
 mere Hengivenhed. Hendes Blik og Ord gjøde en
 sød Fortryllelse i hans Hjerte. Alting var idag
 saa blidt, saa inderligt, og han selv var saa alde-
 les stemt til at opfatte alle disse Indtryk. Denne
 Time bragte ham hende meget nærmere, og han tog
 langt fra ikke bort i saadan Stemning, som han
 var kommen. Hans bedre Følelser, hans stille
 Længsler, forbleve hos hende, og tillige glad og
 forundret over endnu at besidde disse Følelser, dem
 han ikke mere troede sig istand til, tog han tilbage
 til Neapel, indsluttede sig, for at undsige enhver
 Berørelse, der kunde forstyrre denne Stemning,
 indtil den bestemte Dag igjen tillod ham at see

sin Veninde, og paany at vorde fortryllet af hendes Nærværelse.

Saaledes trak det Baand, der bandt dem, sig stedse fastere og fastere sammen. Den Ubekjendtes Skjønhed, hendes uddannede Aand, hendes udvortes Kulde ved saa megen indvortes Varme, dens dybe Følelse for ham, som trods al hendes Tilbageholdenhed, dog ofte uvilkaarligt frembrød, endelig selv det Gaadeagtige og Underfulde i hele hendes Forhold, der stedse syntes at lægge Hindringer iveien for hans Hengivenhed, alt dette bidrog til at hæve hans Kjærlighed til saadan lidenskabelig Hoide, at han, sin Fornuft, sin Stolthed, ja hele sin Natur til Trods, alvorlig tænkte paa at tilbyde denne gaadefulde Ubekjendte Haand og Hjerte. Længe kæmpede han med det heftige Ønske, at komme i Besiddelse af et Gode, der syntes ham at være Jordens høieste Lykke. Endelig seirede Ønsket, Kjærligheden triumpherede, og i en af de Timer E. ka tilbragte hos hende, kastede han sig for hendes Fødder og erklærede: at han uden hendes Besiddelse hverken kunde leve eller blive lykkelig. En heftig Gysen syntes at gjennembæve hende ved disse Ord. „Utsaa alligevel Min!“ raabte hun med den heftigste Lidenskab. Dog betænkte hun sig nogen Tid, ja hun lod endog sin Elsker gaae og komme to gange, førend hun indvilligede hans heftige Bøn, og lovede ham tilsidst, dog ifkun under Be-

tingelser han maatte besvørge med en høitidelig Eed, at vække ham Haanden for Altaret.

Disse Betingelser vare, den første; At han aldrig, hverken hos hende selv eller Andre maatte spørge om hendes Navn eller Herkomst. Anden: At han aldrig maatte komme førend den bestemte Time, og aldrig opholde sig noget Dieblig længere end bestemt var. Tredie: Han maatte love hende ubrødelig Troskab, da det i modsat Tilfælde — her betragtede hun ham med et frygteligt Blik, og en krampagtig Rystelse syntes at gjennemløbe hende — vilde være baade hans og hendes Medbeilerindes største Ulykke. Formælingen skulde først holdes om tre Maanedes, hvilken Tid hun bestemte som Prøvetid for hans Troskab. Marchesen fandt vel Betingelserne haarde, men da disse vare den eneste Veie ad hvilken han kunde naae Maalet, saa havde han vel i sit Lidenskabs Raserie forpligtet sig til endnu mere, uden at tænke paa, om han ogsaa kunde, ogsaa vilde holde det. Han aflagde Eden meget høitidelig for et Krucifix, omgivet af brændende Bøxlys, og var meget glad over, nu at have en uomtvistelig Ret til dette dyrebare Bæsen, over hvilket ogsaa fra dette Dieblig af en stillere Tilfredshed, en varmere Følelse syntes at udbrede sig.

Nu kom han hver Dag til den bestemte Tid, sad ved den Elskedes Side, talte med hende om sine Længsler, sine Ønsker, og hun besvarede dette med lignende, ja ommere indvortes Følelser, der søgte at give hans opflammede Phantasi en bes

stemtere Retning, og for alting stræbte at bringe denne Verdensmand til alborligere Anskuelse om Troen, Livet og Evigheden. Kort, det var et himmelsk Liv.

Men Geronimo var endnu ingen Himlens Borger, og Jorden begyndte lidt efter lidt igjen at udøve sine gamle Rettigheder over ham. Den Regelmæssighed, hvormed han nu maatte indrette sin Tid, forekom ham, da de tre første Uger efter hans Forlovelse vare forløbne, noget eensformig. Hans Venner i Neapel bebreidede ham denne spidsborgerlige Indgetogenhed, han fandt det besynderligt, at hans Brud netop holdt saa fast ved de bestemte Tider, han dadlede, da hun dog nu ikke mere tilhørte den afdøde Gemal, men den levende Brudgom, at hun endnu fandt for godt at vedligeholde en saa ængstelig Hemmelighed og Indgetogenhed, da han dog havde smigret sig med, at hendes Kulde lidt efter lidt vilde forsvinde for Kjærlighedens Ild, og han da vilde faae Sandheden at vide, med flere lignende Betragtninger, som hans afselede Lidenstabs nu, da han var sikker paa hendes Besiddelse, fandt for godt at anstille.

Neppes havde disse Tanker faaet Indpas hos ham, saa forandrede sig ogsaa umærkelig hans Opførsel mod denne gaadefulde Brud. Der indtraf nu af og til Omstændigheder, der hindrede ham fra at indtræffe til det bestemte Klokkeslet

paa Villaen, eller Forretninger, med Hensyn paa hans nærforestaaende Formæling, der tvang ham til at forlade denne tidligere. Alt dette syntes imidlertid Bruden ikke at bemærke. Hun omgik kedes ham stedse med samme Omhed; han fandt stedse hos hende kjærlig Deeltagelse for sine Glæder, Beroligelse og Opmuntring ved sine Fortrædeligheder. Ingen Bebreidelse kom over hendes Læber; ikkun engang imellem erindrede hun ham paa den tredie Punkt af hans høitidelig beedigede Løfter, og den Angst og Rystelse, der gjennemfoer hende, hvergang hun gjorde dette, angreb Marchesen stedse voldsomt, men ikke venligt. Fornædede Eder, varme Forsikringer fulgte paa hver saadan Mindelse, og Freden var igjen paa nogen Tid tilveiebragt.

Endnu et Par Uger varede dette Liv, da et Familieanliggende fik Krav paa Geronimo's Tid og Opmærksomhed. En af hans Fættre vilde nemlig formæle sig. Bruden var af et fornemt Huus og endnu i Klosteret, af hvilket hun skulde udgaae i Brudgommens Arme. Denne Fætter havde endnu nogle Fordringer paa Arven efter Geronimo's Fader, hvilke, tildeels af Esterladenhed, tildeels ved Tiltrøe paa Geronimo's Redelighed, endnu ikke vare ordnede. Nu maatte dette skee. Geronimo kom ved denne Leilighed i mangeslags Berørelser med denne Fætter, hvem han tilforn ikkun sjelden havde seet. Disse Forretninger bleve tilendebragte med en Høimodighed og Tiltrøe, der stedse ere de

(19*)

bedste Mennesker egne, og Felicio trængte alvorlig ind paa sin Cousin, at bivaane Bryllupsfesten, der skulde høitideligholdes paa hans Svigerfaders Villa.

Geronimo lovede dette ikke ubetinget. Han vilde først tale med sin Brud og forberede hende paa nogle Dages Udebliven. Hun hørte dette i Begyndelsen med nogle Tegni paa Utaalmodighed, dog fattede hun sig snart, og gav den Elskede fuldkommen Frihed at benytte sig af Indbydelsen. Hun stode — sagde hun, og saae ham derved stibt i Dinene — paa hans Hjerte, paa hans Fed. Med let Mod og med glad Følelse af sin Frihed, tiltraadte han Reisen, og efter et Par Timers Rjorsfel ankom han til Villaen, der havde en meget romantisk Beliggenhed. Ved Haanden af den lykkelige Brudgom stoi han op af Marmortrapperne og traadte ind i den høie, luftige, med de skjønneste Konstværker prydede Sal. Hertuginde, en skjønn Matrone, kom dem imøde. Ved hendes Side stod Bruden, en frisk opblomstrende Rosenknop, dannet af Kjærlighed og Ungdom, fuld af Liv og Glæde, neppe femten Aar gammel, ubekjendt med Livet, ubekjendt med sig selv. Denne hulde Skabning gjorde det største Indtryk paa Geronimos Kjenderblik, og han følte en uimodstaaelig Lyst til at være hendes Læremester, til at lære hende at kjende Verden og sig selv.

Dog Festens Hensigt, Forældrenes og Brudgommens Nærværelse, og fremfor alt Erindringen om det Baand, der fængslede ham, gjorde, at han maatte qvæle enhver saadan Tanke i Fødselen, og

han foresatte sig altsaa: at opføre sig ret klog, at være sin Brud ret tro. Dog var dette Forsæt vanskeligt at udføre, thi alt den første Dag faldt han flere gange ud af sin Rolle, særdeles da den unge, skønne Brud syntes at finde mere Behag i hans aandfulde Spøg, end i de stive Former, hvori Brudgommen bevægede sig.

Imidlertid gik alting godt denne og følgende Dag, da Bielsen fandt Sted, og et brillant Bal paa Slottet, Illumination og Fyrværkerie i Haven, gjorde nu Ende paa Festsighederne. Ballet varede til langt ud paa Morgen. Geronimo kastede sig nu i sin Kabriolet, og kjørte halv søvnic og forfrosen af den kolde Morgendug, tilbage til Neapel. Der vare endnu fulde fire Mil til Staden, her maatte han først klæde sig om, og strax igjen tilvogns, for til den bestemte Tid at kunne besøge sin Brud paa den eensomme Villa. Sin Brud! Uvilkaarligt fremstillede sig ved denne Tanke hiin unge Brud for hans Indbildning, hvem han nylig havde forladt, med al sin Ungdom, Skjønhed og Ynde. — Hvilken Forskjel! Han gyste ved denne Tanke, og kunde dog ikke løsrive sig fra den ubehagelige Forestilling. Saaledes stemt ankom han til Villaen. Her var Alting som ellers: stille, eensomt og koldt. Vel modtog den Elskede ham med stor Venlighed, dog var hendes Udfærd ikke glædere, ikke inderligere end sædvanligt. Geronimo maatte forpælle om Reisen. Han var klog nok, at fortie det Indryk, Cousinen havde gjort paa ham, for ikke ved en altfor levende Skildring at

opvække Mistanke. Derfor var Fortællingen fold og mat. Begge følte sig ikke vel stemte, og Geronimo havde ved sin Tilbagekomst endnu foresunden saamange Forretninger i Anledning af Urven, at han var nødsaget til, tidligere end han havde ønsket, at forlade Villaen og tage tilbage til Staden.

Det nye Egtepar var ogsaa indtruffet her, og Marchesen fandt ved Ankomsten i sit Pallads en Invitation fra sin Fætter til Soupee og Spil. En Glædesstraale afmalte sig paa hans Ansigt, han klædte sig paa med Smag og kjorte derhen. Som Frænde, som agtet Ben af Huset, modtoges han af Alle med Udmærkelse, og var her snart ligesom hjemme. Den lille Cousine forekom ham idag smukkere end igaar og iforgaars. Den mindre prægtige, men idealske Paaklædning, stod hende gandske fortræffelig, og ud af den rige Blomsterkrands i de skjønne Lokker, af Blomsterne i hendes Barm, fremkigede et skalkagtigt Amorehoved. Geronimo var idag gandske fortryllet i hende, dog vogtede han sig vel for, at lade sig mærke med noget, for ikke at opvække Felicio's Skinsyge, der var meget forelsket i sin Kone, og han havde jo desuden en spær Eed at holde.

Saaledes gik det hen i nogen Tid. Marchesen aflagde sit sædvanlige daglige Besøg paa Villaen, talte med Henrykkelse om den Tid, da Gjenstanden for hans Ønsker gandske skulde worde hans, men havde netop i denne Tid saamange og saa fortrædelige Forretninger, at han næsten altid ankom sildigere og maatte tage tidligere bort fra Villaen, end bestemt var, og selv i den korte Tid af hans Nær:

værelse var han forstemt og adspredt. Hans Brud blev uforandret. Hun syntes at troe alt dette, og at finde det meget naturligt; kun naar hun af og til troede sig ubemærket, fastede hun saadanne gjennemboende Blik paa den afkoledede Elsker, at det uisnede den letfærdige Synder dybt ind i Sjelen.

I Neapel gik det behageligere til. Marchesen havde snart vist at bedaare Cousinens uforstandige unge Hjerte. Fiorilla hang ved ham med al Magt af denne ny, hende hidtil ubekjendte Følelse. Felicio nærede ingen Mistanke til sin Fætter, da han kjendte noget til hans Forhold, og havde stedse i ham fundet en ædel Ven. Geronimo var imidlertid klog nok til at anbefale Fiorilla den største Forsigtighed. Der var altsaa intet, som forstyrrede denne hemmelige Elskovshandel, hvis Nyhed og Fare paa begge Sider desuden gav den dobbelt Ynde. Men hans Besøg paa Villaen bleve stedse kortere. Han fandt nu meget besynderligt, ja endog uhyggeligt ved sin Brud og hendes Omgivelser. Han talte nu aldrig uden med indvortes Gysen om sin nærforestaaende Forening, og der forefaldt nu mangen besynderlig Samtale imellem dem. I en af disse, da han igjen talte om sin retfærdige Nysgjerrighed og sine Forventninger, stod hun op og sagde med høitidelig Stemme: „Deres Eed er aflagt og modtaget. Deri kan hverken De eller jeg, og selv ikke Almagten, forandre noget. Den maa nu ogsaa holdes!“ Ved disse Ord vendte hun sig bort, med Udtryk af den dybeste Smerte, og forlod Værelset.

Denne Udvarsel var desværre spildt paa hans lettsindige Hjerter. Et Par Minuter sad han efter: tænkende, da angav Klokken den Time, han skulde være tilbage i Neapel. Han stod op og sagde til den Gamle: Da han nu ikke mere kunde tale med Signora idag, vilde han komme igjen imorgen, og — fløi til Fiorilla. Hun var paa Bal hos en af sine Bekjendtere og skjønnere end nogensinde. Geronimo tabte alle Hensyn af Sigte, han bad hende om en hemmelig Sammenkomst, og hun var svag nok til at love ham en saadan. Tiden blev bestemt til næste Aften, da hendes Gemal skulde spise hos sin Fader, og hun altsaa kunde være et Par Timer allene. Den følgende Dag, Sammenkomstens, af: lagte han det sædvanlige Besøg hos sin Brud. Dette Besøg havde alt i nogen Tid tjedet ham, idag, da et saa skjønt Perspectiv aabnedes for ham, fandt han det utaaleligt, og var aldeles ikke oplagt til de Sam: taler, man pleiede at føre. Dog var der idag endnu noget, der affrækkede ham fra sin Brud. Der laae noget iiskoldt, noget frygteligt i hendes Miner og hele hendes Udfærd, der fjernede Marchesen længere end nogensinde fra hende, og betog ham gandske Muligheden af enhver venstabelig Meddelelse. Saa: ledes havde han endnu aldrig fundet denne gaadefulde Brud, og en hemmelig Gysen overfaldt ham. Han tog bort førend den bestemte Tid, og forundredes ikke lidet, da han steg i sin Bogn, ved at see: at en stærk Saage var falden, der paa denne Tid af Naret var noget usædvanligt. Veien var jevn og god, det faldt hver: ken Marchesen eller Kudskken ind, at man kunde forfælle

denne, og drev rask paa de muntre Heste. Men Solen dalede, Tusmørket begyndte, Laagen blev stedse tættere, Vognen kjørte og kjørte, og man naaede dog aldrig Neapel. De havde allerede kjørt to Timer, da saae de endelig Glintet af nogle Lys. Kudstken kjørte henimod disse, og nu saae man, at man var kjørt feil og kommet til en Landsby, to Mile fra Neapel. Marchesen, hvist ærgerlig over dette Ophold, antog her en Landmand til Vejviser; Laagen fortrak sig nu, Maa:nen skinnede frem, og Marchesen ankom over meer end en Time sildigere end bestemt var, og meget utaalmodig og ilde stemt, til Fiorilla's Hotel. Til sin store Forundring saae han Lys i flere Værelser, der var en urolig Bevægelse i Huset. Nede i Porten mødte han sin Fætters Løber i største Jil. Denne raabte, idet han vendte sig om, til Rogen, der stod paa Trapperne: „Og naar jeg nu ikke finder Doctor Usberti?“ — „Naar, saa bring den første, den bedste, thi Faren er stor!“ raabte en Stemme ned fra Trapperne, hvori Geronimo siebliffelig kjendte sin Fætters. Som en tung Byrde faldt dette ham paa Hjertet, og han ilede op til ham. „Ak, er det Dig!“ raabte Felicio, bleg og bekymret, ham imøde: „Det er smukt, at Du kommer; men hvorledes har Du faaet at vide?“ — „Hvad skulde jeg have faaet at vide? svarte Denne: Jeg kommer ind fra Landet, kjører forbi Dit Hotel, hvor jeg ikke troede at finde Rogen hjemme i Aften. Jeg seer Lys og gaaer ind. Men hvad er der da paa Færde?“ — „O Gud! Du veed ikke? stammede Felicio: Fiorilla!“ — „Hvad er der med hende?“ raabte Marchesen forskrækket. — „Hun er syg, meget syg! og det Skrækkeligste er den ubegribe-

lige Maade og Hurtighed, hvormed hendes Tilstand for-
 værres fra Minut til Minut. For to Timer siden var
 hun endnu gandske vel, da indfandt sig først en stærk
 Svimmelhed, siden Hovedpine, endelig en krampagtig
 Nystelse i alle Lemmer. Man sendte Bud efter mig,
 jeg var hos min Fader. Jeg ilte hjem, finder hende
 dødbleg med forvirrede Træk, Dinene stedse fæstede paa
 eet Punkt. Hun seer mig ikke, taler stedse i forvirrede
 Ord om en Kone, der staaer for hende med truende Ge-
 bærder, derved er hun gandske iiskold, og raaber stedse:
 at hvis man ei skaffer denne Kone bort, maa hundøe!"
 Marchesen blegnede, han mindedes sin Eed og betoges
 af en frygtelig Gysen. — „Men kjendte Fiorilla ikke
 denne Kone? Beskriver hun hende ikke?" — „Hun
 er smuk, siger hun, men bleg som Døden, og klædt
 i dyb Sorg. Vi søgte at forestille hende Sagen som
 den var, nemlig: et Skyggebillede af hendes ophidsede
 Phantaste, men hun paastod, at Konen stod livagtig for
 hende og stirrede paa hende med de store mørke, men
 brustne Dine, liig en Død, truede hende med udstrakt
 Pegefinger, og at en iiskold Gravløst viftede hende
 imøde. Denne Idee er det ikke paa nogen Maade mu-
 ligt at betage hende. Vel er den kun en Virkning af
 hendes Sygdom, men den pincer hende dog som noget
 virkeligt. Jeg sendte strax efter min Læge, men han
 var kaldt til Portici. Nu sendte jeg netop Bud til min
 Faders Læge, og jeg venter med dødelig Angest paa hans
 Ankomst."

Marchesen havde sat sig ned. En Febergysen gjens-
 nemfoer ham, han anede et frygteligt Sammenhæng.
 — „Min Gud, hvad feiler Dig? raabte Fættteren:

Du bliver gandske bleg!" — „Mig feiler intet, svarte han: jeg er kun forskrækket over denne Efterretning. Denne unge, blomstrende Kone — " Han gjorde sig Umage at synes mere fattet end han virkelig var. Imidlertid kom Doctoren. Felicio førte ham ind til sin Kone. Marchesen fulgte med til Døren af Sygeværrelset. Her oppebiede han under heftig Hjertebanken Begges Tilbagekomst. Hvilke Tølelser og Tanker bevægede sig imidlertid i hans Bryst!

Det varede længe, inden Døren aabnedes igjen. Marchesen var som paa Pinebænken. Endelig traadte Doctor Usberti ud, ham fulgte Felicio. „Og hvad siger De, hvad troer De da?" spurgte den bekymrede Gemal. — „Der lader sig kun lidet bestemt sige, svarte Lægen: Sygdommen, saa heftig den end synes, er først i Begyndelsen, og mig ere saadanne Tilfælde aldrig forekommet. Iøvrigt maa jeg bede Dem, at lade de Midler anvendes, jeg har ordineret, og imorgen tidlig vil jeg komme igjen." — „Først imorgen! raabte Geronimo, hvem Angst og Samvittighedsnag hidtil havde fraholdt at tale: Nei Hr. Doctor, forlad os ikke! Bliv endnu her i Nat. Deres Godhed skal taknemmelighedsfuld vorde anerkjendt. O, til imorgen! hvad kan der ikke alt være skeet!" — Felicio forenede sine Bønner med Marchesens; Lægen lovede at blive, og gik igjen med Felicio tilbage i Sygeværrelset.

Geronimo tilbragte Natten, den frygteligste i sit Liv, i Fiorilla's Forgemaal. Hvergang Døren gik, sprang han op, for i den Udtrædendes Miner eller Ord at finde Svar paa sine angstfulde Spørgsmaale. De vare aldrig efter hans stærktbefulde Hjertes Onsker.

Lægen var utilfreds, han havde ikke meget Haab, og Fiorilla's Tilstand forværredes i samme Forhold som Marchesens Smerte og Angest tiltog. Hvad hun phantaserede om hiin blege Kones Nærværelse, blev stedse frygteligere; Krampen og Trækningerne stedse voldsommere. Henad Morgensunden kaldtes en Geistlig. Hun var neppe istand til at modtage Sacramenterne. Imedens der bades for den Syge, kastede Geronimo sig fortvivlende paa sine Knæ i Forgemakket, og han kunde gjennem den halv-aabne Dør høre hendes Klage-toner. Da den hel-lige Handling var forbi, der syntes noget at have beroliget hende, blev hun stillere og faldt i en blid Sovn. Alle fik godt Haab derved, kun Lægen ry-stede betænkeligt med Hovedet. Geronimo vinkede ham til sig. „Det er forbi! sagde han: Den ud-mattede Natur bukker under. Menneftelig og guds-dommelig Hjælp har dog idetmindste beredt hende en blid Død.“ — „Hun døer! skreg Geronimo: Og jeg! Jeg er —“ Han fuldendte ikke den skræk-kelige Tilstaaelse, som Bevidstheden at være Mar-sag til hendes Død vilde frarive ham, thi i samme Dieblig traadte Felicio dødsbleg og skjælvende i Dø-ren. Geronimo saae paa ham, han læste Døds-dommen i hans Ansigt. Hun havde fuldendt, ro-lig og blid var hendes Sjæl tilbagevendt til Him-len. Døden havde befriet hende fra Jordens Sor-ger og Plager.

Felicio kastede sig til Geronimo's Bryst. I den med ham beslægtede Vens Arme vilde han give sit Hjerte Luft, lade sine Saarer rinde over den

neppe modtagne, nu allerede bortrykkede, dyrebare, unge Kone. Marchesens Tilstand var ikke saadan, at han kunde være en Andens Trøster. Hans Samvittighed bebreidede ham uophørligt hans Eed og Meened, han betragtede sig som Fiorilla's Morder. Hans Brud stod for ham som et gyseligt Spøgelse, som en Hævnens Mand, og selv Bevidstheden om sit Forræderie mod Felicio, der var langt fra at aue Ringenes Sammenhæng, gjorde ham Dennes Nærværelse i dette Dieblik end paaagtisgere. Med Foregivendet, at trænge til Hvile, undskyldte han sin Bortgang. Han var fast besluttet at ile til Villaen, for at tiltale den gruelige Hex, og lade hende føle sin Hævn. Tilfods iakte han gjennem de nærmeste Gader ud af Staden, og naaede Villaen i den skrækkeligste Sindsbevægelse. Han ringede, han bankede, han stødte med al Magt imod Porten. Ingen kom, Ingen aabnede. Han ventede noget og gjentog Forsøget. Alt var og blev dødsstille. — Nu faldt det ham ind, at gaae hen til en af de Hytter, som laae i Nærheden af Villaen, og erkjendige sig, samt at faae Nogen med, der kunde opbryde Porten og hjælpe ham at tilfredsstille sin Hævn. Det vare Bønderfolk, som boede i disse Hytter; en Kone sad i en aaben Dør og spandt. Marchesen spurgte hende, hvem der boede i Villaen. „Hvilken? svarte Konen og pegede med Haanden: Den der, det store Huus bag Vinierne?“ — „Ja!“ sagde Marchesen, — „Der boer Ingen.“ — „Idag — muligt! Men igaar og omtrent i fire Maaneder boede der en Dame —“

„Jh, Gud bevare's! sagde Konen: Dette Huus til hører Fyrsten af S...no, og staaer i flere Aar ubeboet.“ — „Fyrsten af S...no!“ skreg Geronimo, og en frygtelig Anelse opsteg hos ham. — „Der er Fyrstens Urvebegravelse, og der gider intet Menneske hoo, thi — saiede hun sagte og hemmelighedsfuld til: man siger, det skal spøge der!“

Marchesen blev iskold. Men, for Manden af den store Verden sømmede det sig ei, at tvivle der, hvor Nøbelen forsagede, og det var ham mere om at gjøre, her at troe Bedragerie, end paa usynlige Magters Indvirkning. Derfor paastod han, at vilde have sin Billie.

Konen kaldte paa sin Svigerfader, der arbejdede i Haven. Denne stadfæstede hvad hun havde sagt og vægrede sig, at følge med Marchesen og aabne Porten. Men Dennes Guld og Løfte: at ville tage al Fortrød, al Formastelse paa sig, gav ham endelig Mod. Den Gamle aabnede lettelig Laasen med sin Øxe, der kun var rusten fast.

Dyb Stilhed herskede overalt. Gaard, Have, Huus, fort Alt, forekom idag Marchesen meget meer forfalden end igaar, dog nedtrykte han en Gysen, der stedse mere levende angreb ham, og gik igjennem flere Bærelser. Intetsteds mindste Spoor af Beboelse! Nu stod han ved Døren af det saa ofte betraadte Kabinet. Han rev den op med bævende Haand og — befandt sig i et Gravkapsel! Der hvor hans Die ellers uhindret havde seet ud over Havens høie Trætøppe hen til Vesuv, stod nu et Altar med et høit Krucifix, og bag ved Alt

koven, ud af hvilken den forhen saa elskede Etik-
 kelse var fremtraadt, var en Trappe, der førte
 ned til Familiebegravelserne. Geronimo bævede til-
 bage. En fngtig, kold Gravluft viftede ham
 imøde. Dødelig Gysen angreb ham, han flygtede
 gennem de øde Værelser, drevet af Forfærdelse
 og Samvittighedsnag. „Togange meenedig!“ lod en
 indvortes Røst, og det var, som om Nogen fulgte
 ham i Hælene, som følte han en kold Uande i Nak-
 ken. Der var Ingen! — Hans Fornuft gjorde
 vel hans Frygtsomhed til Løgner, dog formaaede
 han ikke, at blive Herre over sin Indbildning, og
 kom saaledes, jaget af Skræk og Rædsler, ud i
 det Frie, og endelig til Neapel. Ogsaa her var
 dette ubekjendte Noget stedse bag ved ham, og
 han, der aldrig før havde besøgt nogen Kirke uden
 for at mønstre Damerne eller for at høre en god
 Musik, flygtede nu i den første den bedste han
 fandt aaben, thi han troede, paa saadant helligt
 Sted at finde et Fristed, hvor hine dunkle Magter
 ei formaaede at trænge ind. Han traadte ind
 i Hvælvingen. Alt var behængt med Sort. I
 Midten stod en Liigkiste, overtrukken med sort Fløiel
 og prydet med et prægtigt Vaaben, rundt omkring
 stode høie brændende Børllys. De Geistlige bade
 andægtige Bønner for den Uffjelede og bestænkede
 Liigkisten med Bievand, imedens en Sørgesang
 istemtes fra Choret. — E..ika studsede. Det var
 ikke den sædvanlige Tid at holde nogen Liigbegæn-
 gelse paa; han saae sig nu omkring og gjenkjendte
 den samme Kirke, hvor han for nogle Maaneder

iden førstegang saae hiin Ubekjendte. Ny Gysen betog ham, han traadte nærmere, saae paa Vaabnet, det var hans egen Familjæs! — Fiorilla! gjentog nede det anende i hans Sjel. Men det var intet qvindeligt Vaaben. „Hvem begraves her? hviaers værdige Herre!“ spurgte han En af de nærmeste Geistlige. — „Marchesen Geronimo C...ka!“ lod Svaret, og han sank bevidstløs til Jorden.

Da han kom til sig selv igjen, laae han paa en Seng i sit Pallads. Hans Folk, hans Læge stode omkring ham, Sorg og Bestyrtelse i Minerne, thi der vare flere Timer henrundne, inden han var kommet til sig selv igjen, og meer end eengang troede man hvert Haab forsvundet, og at den sidste Livsognist vilde udslukkes. Han saae rundt omkring sig, betænkte sig noget, en heel Verden fuld af mørke Erindringer syntes at gaae ned for ham, men hans Kraft var brudt, hans Maal var sat. Han forlangte en Geistlig for at skrifte, en Notarius, for at opsætte sin sidste Villie. Felicio var, ifølge gamle Familievedtægter, desuden Arving til de fleste Godser, hvis Geronimo døde uden Livsarvinger. Ved Testamente fik han dem alle. Han havde jo saa meget at gjøre godt igjen, som han dog ikke var istand til med alle Jordens Skatte. Hans Folk betænkes høit modigen. En Punkt i Testamentet forordnede: at med det fyrstelige Huns S...no's Tilladelse skulde Grevinde Vittorias Liig, der for nogle Aar siden var blev ven bisat i den fyrstelige Familiebegravelse, udtages derfra, og for Fremtiden hvile i Marchesens Familiebegravelse og ved hans Side, som havde hun været

hans ægteviede Gemalinde. Saalunde blev i Døden hiin Forpligtelse opfyldt, som han i Livet tvendegange havde brudt. Henimod Aften døde han. I sin Skriftefaders Barm skal han have nedlagt Oplysninger om disse gruefulde Begivenheders Sammenhæng, der havde aabenbaret sig for ham i hiin lange Besvimelse. Felicio fulgte utrøstelig hans Liigbegængelse, der fandt Sted tre Dage efter Fiorilla's. Geronimo's Godser kunde dog aldrig erstatte ham dette dobbelte Tab.

(Caroline Pichler.)

Den sorte Uriel.

Med mangehaande Moerskab forlystede Indvaanerne i en lille Grændsestad sig paa den store Eng i de sidste Timer af en skøn Efteraarsdag. Brogede Rækker af Mennesker trængte sig frem gjennem de oppudsede Boder. Andre leirede sig rundt omkring den muntre Jyd, hvorved de kogte deres Drikke. De Yngre morede sig med Dands og Boldtspil, medens endeel af de Ældre, deels selv active, deels som Tilskuere, klyngede sig om Julestangen, og et Udbrud af Forbauselse løb gjennem Kredsen, naar et Skud havde afbrudt Forventningens pünnlige Stilhed. Hele Folkefesten syntes at være et Fredens Billede. Paa Jngens Ansigt saaes der mindste

Spøer af Tidens Tryk. En gammelagtig Mand, med Nr i Ansigtet, førte sine to blomstrende Døtre gjennem Kramboderne. Han sukede hvergang de bleve staaende og handlede om en eller anden Bagatel, ikke fordi han misundte dem denne Glæde, men fordi han var fortroed den over, at han ei kunde give dem mere. Naboerne hilste ham ærefrygtsfuldt, skjøndt han kun bar en simpel, gammelpreussisk Dørtjole, og Jomfruerne vege bestedent tilside for hans Døtre, skjøndt disse kun vare klædte som Landsbypiger.

Jo dybere Solen sank, desstjønnere blev Aftenen. Munterheden tog snarere til end af mellem den glade Mængde. Men pludseligen stumlede Grupperne sammen om eet Punkt. En Mumlens løb igjennem Hoben, der snart adspredte sig. Man saae ængstlige Ansigter. Der syntes at være vigtige Ting paafærde. Omfider hørtes fra forskjellige Sider: „Uriel er flygtet! Vi ere Alle forlorne, thi han har rnet med at stifte Byen i Brand paa alle fire Hjørner. Han holder Ord, naar han kommer til sin Bænde, thi sætter efter ham!“ — „Han er forlængst i Skoven; redde sig, hvo kan!“ Saaledes greb en panisk Skræk dem Alle, og istedetfor at sætte efter den Undløbne, styrtede en stor Deel hurtigen ind til Byen, som om Fjenden allerede var dem i Hælene. Men de mere Dristige raabte: „Vi ville sætte efter ham!“ og fordeelte sig i flere Hobe, og styrtede ad Skoven til. „Fanger ham! fanger ham!“ var Løsenet. Den gammelagtige Mand var ikke bleven ledig, han havde inddeelt Hobene og givet dem Anviisning; men nu greb han begge sine Døtre fast ved Armen, og sagde: „Mine kjære Børn! Nu tør vi ikke

dvæle her. Forskhuset ligger dybt inde i Skoven, og allerede farver Solens sidste Straaler Lynget rødt. Naar Stimanden overfalder os, saa taber jeg min sidste Skat i Eder. Kommer Viger, og løber engang af Nødvendighed, thi jeg er bange, da Frank allene dogter Huset."

Vigerne sprang ved Faderens Side ad den høstlige Skov til. Da de vare ved Kanten af den, stode de endnu engang stille, og saae tilbage til Byen, hvis gamle Taarne stode venligt bestraaede i Aftenrøden. Varsomme gik de gennem det høie Lyng, ret som Sjenden overalt kunde springe frem. De andre Forsølgeres Stemmer havde allerede tabt sig. Pludseligt stod Adelhøid stille, Emma udstødte et høit Skrig, og Faderen saae en stærk, væbnet Mand springe ned paa Jorden fra Stammen af et Egetræ. Et Dieblik foer ogsaa han tilbage, men styrtede nu frem, greb Mennesket i Brystet med det Raab; „J er min Fange! Til Hjælp!" Men Ingen svarte. Her stod nu i den mørke Skov de tvende Kæmper ene med begge de skjældvende Viger; den Fremmede bar Hirschfænger og Pistoler, men den Gamle var uvæbnet gaaet hen til Folkets fest. „Capitain Hallwyn! slip mig, eller — raabte Hiin, og vilde gribe til Pistolen, da Emma kastede sig for Faderens Fødder. „For Guds Skyld, slip ham, Fader! Du er forloren, vi ere Alle forlorne! Intet Dre hører os! O, slip ham!" — Den Gamles Kræfter bleve svagere og svagere ved den jernstærke Modstand. Om det kom heraf eller af Datterens Bønner, vidste han ikke selv, men han foer tilbage, Men

neffet holdt Pistolen frit i Haanden, og saaledes stode Begge ligefor hinanden i den natlige Skov, da Adelheid sneg sig bagomkring og pludseligen rev Pistolen fra Bagabonden. Hun sprang nogle Skridt tilbage, holdt den spændte Pistol mod Fjendens Ansigt og raabte med næsten mandig Røst: „Fly, eller jeg trykker løs!“ Den forbausede Bagabond syntes tvivlraadig, om han skulde frygte for den heltmodige Piges Trudsel, eller fornye Kampen, men da hørtes nogle Skytter raabe: „Smughandleren! Smughandleren! Høst henne hos Capitainen! Skyd paa ham!“ Da holdt den Forsfulgte det raadeligst at fly, og smuttede ind i Skovens Dykning. Gruppen stod endnu ubevægelig, da Borgerne indtraf.

„Men, Capitain Hallwyn! raabte En af disse: gjorde Satan Jer til en Bovehals, da J ene torde angribe en Karl, som er mere Djævel end Menneske?“

„Den der har staaet rolig i Jlden ved Torgau, han behøver ikke at være bange for en Smugler; selv min Datter er en Heltinde. Giv mig et Kys, Adelheid, Du har frelst Din Faders Liv!“

Stærkere og hurtigere traf i Aften Faderen i Klokkestrengen paa Forsthusets høie, graa Muur. Da Døren aabnedes og Frans lyste dem ind, trykte han de to Piger til sit Hjerte, og sagde: „Gud skee Lov! Nu ere J sikke. Herren bringe Eder aldrig i større Fare!“ Hurtigen lukkede de Porten, og den Gamle trykkede endnu ofte paa Laasen og besaae tilligemed Jægeren de nedre Vinduer i den gamle Steenbygning. „Ere

alle Geværer ladte? Frank, tænk Dig, den sorte Uriel er løs igjen!”

„D gid Borgerne dog havde skudt ham, istes derfor at fange ham! sagde Frank blegnende: Gud være os naadig, naar han er løs. Saa har det været den sortebrune Landsstryger, der for en Time siden var her og spurgte efter min Herre og erkyn digede sig om, hvordan hans Døtre havde det, og om de vare smukke og voksne? Jeg lukkede ikke op for ham, men han bød mig et Guldstykke, dersom jeg vilde lade ham komme ind, til mit Herskab kom hjem.”

Capitainen spurgte heftigen: „Hvorledes saae han ud, Frank? Børn, Adelheid, Emma, gaaer ind i Stuen. Luften skader Eder; Fort, affted, her er Intet for Eder at gjøre! Hvorledes saae han ud, Frank? — Ja, om jeg saa aldrig har seet ham for mine Dine, saa kjender jeg ham dog næiere, end mig selv. Tyvegange har jeg paa natlige Veie taget hans Contrebande fra ham, og det var mig, som drev ham ind til Borgernes Vaghold, og nu har han svoret mig — og hvad han har svoret, holder han. Børn, gaaer ind i Huset.”

Freden havde gjort mange Soldater brodløse, der nu som Landsstrygere gjennemstreifede Landet. Især blev Smughandelen, der aldrig havde ophørt imellem Mecklenburg og Markbrandenburg, stedse mere betydelig. Smuglerne droge ved Nattetide, ja endog om Dagen, naar der faldt stærk Taage, i store Hobe væbnede omkring, og forsvarede sig ikke blot, men gif endog ofte angrebsviis tilværks

mod Grændsebetjenterne. Disse Mænds Tjeneste blev saameget desbesværligere, jo mere de ved Uarvaagenhed tilintetgjorde de dristige Forbryderes Forretagender, og saaledes æggede disse Menneſkers Brede, for hvilke Underhold og Frihed var sammenknyttet med et heldigt Udfald. I en kort Tid vare adskillige Grændsejægere i dette District bleve et Offer for deres Tjenestiver, især fra den Tid af den saakaldte sorte Uriel drev sit Væsen her. Han lykkedes det ofte, naar hans Folk havde maattet ladet Varene i Stikken, paa Hjemveien atter at bemægtige sig dem, og hvad der syntes det Mærkværdigste: endnu havde Faa eller Ingen seet den Dristige fra Ansigt til Ansigt. At ved saadan Dristighed hans Haandtering snart maatte gaae ind i Røverhovedsmandens Gebeet, kan man let tænke sig, dog brugte han kun Magt, hvor man forstyrrede ham i hans Planer, og forfulgte uafsladeligen dem, der havde paadraget sig hans Hævn. Alt ofte havde den gamle Capitain, hvis Uarvaagenhed hverken Nat, Regn eller Kulde kunde svække, forfulgt Smuglerens Spoer. Han kjendte hans Trin i Sneen, men pludselig stod han ved Vækten og saae, at den Forflagne, trodsende Kulden, maatte være løbet videre i Bandet, for ei at esters lade sig Spoer, eller han opdagede, at han havde gaaet med omvendt underbundne Skoe. Storre Bekymring endnu voldte ham den Omstændighed, at hans Folk i Aftenstumringen havde seet Forbryderen snige sig omkring Forsthuset og gjøre misrænkkelige Tegn. Der syntes ei at være nogen

Tviol om, at Uriel havde et Angreb isinde til beleilig Tid, og Capitainen takkede de gamle Munte, der havde omgivet dette fordums Kloster med stærke Mure.

Da han nu sad hos sine Døttre og med dem fortærte Aftensmaden i den sparsomt oplyste Stue, reves der heftigen i Portkloffen. Alle Tre sprang op, Emma blegnede, den Gamle greb efter sin ladte Pistol. „Fader, bliv her! raabte Emma: saa silde kommer intet Godt.“ — Faderen snoede sig af hendes Arme, og gik ud. Adelheid vilde følge ham, men Emma slyngede Armene om sin Søster, og bad hende blive. Begge stode forventningsfuldt lyttende, men Alt blev stille, indtil Faderen rolig traadte ind med en Seddel i sin Haand. „Der var Intet at see eller høre, sagde han: kun dette Papiir laae paa Tærskelen, formodentligen en anonym Denunciation fra Mennesker, der elste Ret, men frygte de Døde. Saadanne Sedler have allerede ofte bragt os paa Spoer. Lad see!“ Han tog Brillerne frem og læste:

„Imorgen tidlig kommer den sorte Uriel gandske allene i Stryrestoven ved Sandgruberne. Han vil udgrave sine Penge af Stryrenaalene. Han har ingen Vidner med sig.

En Sjende af ham.“

„Fader, Du vil dog ikke gaae derhen?“ raabte Emma, hang sig ved hans Arm, og søgte med sine Øine ængstelige Faderens Blik. — „Bistnok gaaer jeg, sagde Faderen, idet han lukkede Papiiret

sammen og puttede det i Lommen: og det endnu i Nat, for desliikrere at træffe ham." — „Fader, Fader, vil Du da med Billie gaae Din Undergang imøde? Riddingen overfalder Dig i Nattens Mulm! Det er en falsk Angivelse, kjære Fader!" — „Mit Barn, jeg gaaer med min tolsbede Flint, Pistoler og Hirschfænger, tager Franz med mig, og vi hente Christopher fra Kulsvierhytten. Slip mig; der vil Intet møde os, thi vi gaae i vort Kald!" Han rev sig løs fra Datteren, men der læstes tydeligen paa den Gamles Pande, at han iaften følte, om just ei Frygt, saa dog Bekymring. Emma græd: „Og os lader Du gandske ene, Fader, ved Nattetide, midt i Skoven? O, Du finder ikke Dine Døtre mere!" — Capitainen satte sin Bøsse ved Væggen og gik urolig omkring i Stuen. Da traadte Adelheid pludseligen hen til ham og sagde: „Fader, vær ikke bange for os, vi ville heller ikke være bange, thi vi ere jo Dine Døtre; Emma og jeg kunne trykke en Bøsse af, og Lænkes hunden bliver her. Vi skulle nok forsvare os. Kom, Emma, og bed tilligemed mig Fader om, at han følger sin Pligt." — Søster og Fader vare overvældede. Ved Midnat trykkede den Gamle sine Døtre til sit skjæggede Ansigt og listede sig velbevæbnet, tilligemed Franz ud af Vorten, som Adelheid omhyggeligen laasede efter ham.

De to Søstre laae i det lille Kammer, stille, men uden at sove. Snat brændte Lampen under

Løftet, men Trækvinden bevægede dens svage Lys, saa det i vajende Glands faldt paa Bæggene. „Adelheid! sagde omsider Emma, der havde skjult sig dybt under Dynen: Adelheid, det er vel snart Morgen?“ — „Ak Søster, det har jo neppe slaaet Eet; skulde man dog troe, at Du havde sovet saa godt, at Du ikke havde hørt Uhret slaae!“

„Søster! sagde Emma efter en kort Taushed: Hører Du ikke Liro tude? Det er ligesom han gjæde — stille, stille! det forekommer mig, som om der gik Rogen nede — der er dog Ingen uden vi i Huset! Men Søster, Du svarer jo ikke — Du er vel sovet ind?“

„Hvo der sover hos Dig, Emma, er vel sikker paa, ei at sove ind. Det er Vinden derude, som piber i Træerne.“

„Ak, Adelheid, vor gamle Fader fryser nok dygtig. Jeg vilde ønske, han var tilbage igjen, eller at han slet ikke var taget ud; thi hvad kommer derudaf? Enten rammes han af en Ulykke, og da ere vi Alle ulykkelige, eller han bringer det arme Menneſke fangen hjem. Naar, og hvad have videraf, naar saadan et stakkels ulykkeligt Menneſke bliver henrettet?“

„Stakkels, ulykkeligt Menneſke, Søster? Du vil forsvare Middingen? Jeg er ikke grusom, Emma, men det ønskede jeg dog, at den skjændige Røver, der igaar satte os i en saadan Forſkrækkelse, maatte blive straffet!“

„Jeg har for længe siden tilgivet ham det, kjære Adelheid. Du gode Gud, hvad skulde han da gjøre,

naar han angrebes? Han maatte dog forsvare sit Liv. Jeg skjælder ret for ham — han er vist ikke saa ond, som man siger."

"Jdetmindste ei saa tapper, thi han lod sig ret godvilligen Pistolen rive ud af Haanden, og jeg er slet ikke bange for Fader, men troer fuldt og vist, at han imorgen bringer ham fangen hertil med bundne Hænder."

"Dersom det skulde skee, saa løber jeg bort, Søster! Fader — saa god han ellers er — bliver til et gandske andet Menneske, naar han har snappet en stakkels Synder op. Saa er han grusom, som dengang —

"Hvad for en dengang, Søster? Du vil dog slet ikke glemme de gamle Tider? De naadige Frøkener maa Du reent slaae Dig af Hovedet."

"Ak, derpaa tænker jeg heller ikke, og vil ikke tænke derpaa, men Præstens muntre Wilhelm glemmer jeg aldrig, da han gav mig Læretime, og kyssede mig, og hvorledes Fader tog ham i Brystet og kastede ham ned af Trapperne. Siden den Tid har jeg ikke seet ham mere."

"Tænk dog ikke mere paa de Barnestreges, Emma. Hvo veed, om Han nu saae paa Dig, hvis han mødte os."

Et heftigt Vindstød rystede det hele Huus. Begge Pigerne fore sammen af Skræk, og Emma stak Hovedet hurtigen under Dynen. Saaledes laae de stille, men vaagne, indtil den første Hane galte. Da sprang Begge paa eengang, som efter en taus Overeens-

komst, ud af Sengen, og faldt hinanden heftigen om Halsen.

„Gud skee Lov! Matten er forbi! sagde Emma: Ak, Søster, jeg har været meget bange!“ — „Emma, svarte Adelheid: jeg vil tilstaae Dig det, jeg har ogsaa været bange, og jeg har ret maattet tvinge mig, for ei at sige Dig det. Men nu vilde vi bede sammen, og bede ret hjerteligen om, at Fader maa komme karst og vel tilbage.“

Da de havde bedet, var Emma den Første, som forlod Stuen. Men pludseligen styrtede hun tilbage, greb i vild Hast sin Søsters Arm, og rev hende fort med sig ind i Storstuen til det aabnede Vindue. „Gud staae os bi, kjære Søster! raabte hun, og kastede sig til hendes Bryst: See der, see! vi ere forlorne!“

Adelheid rev sig ud af hendes Arme. „Hvad er der da paaferde, Emma? Ligger Fader i sit Blod udenfor Porten? Jeg seer intet gjennem Morgendæmringen.“ — „See dog, Adelheid! opad mod Høien. Saa taaget det end er, seer man dog gandske tydes ligt Skikkelsen — den sorte Skikkelse. Du staaer han ved det gamle Elmetræ — ret ligesom han mødte os igaar — jo det er gandske vist, han kommer hens imod os, kjære Adelheid.“

Adelheid saae længe henimod det betegnede Sted, derpaa sagde hun: „Ja, Du har Ret!“ — „Og hvad gjøre vi nu, kjære Adelheid? Du taler jo slet ikke, og seer i eet væk stivt derhen?“ — Uden at lade sine Dine vige bort fra Stedet, greb Adelheid til Flinten. Emma syntes mekanisk at følge Søsteren, idet hun tog et andet Gevær frem af Krogen. „Kjære Adels

heid, vt vilte Begge fyre af i Luften, for at give Fader et Signal om at komme os til Hjelp!" — "Det vilte vi ikke gjøre, Emma, svarte Adelheid: ellers lokke vi maaskee Fader i den slemme Uriels Baghold. Ak, maaskee er han allerede falden i det."

Nu hortest Hestetrampen og nogle stærke Slag paa Vorten. "Der ere de! raabte begge Pigerne: Gud være os naadig!" — Men udenfor lod det fra en dyb Stemme: "I Dævelens Navn, lukker da Ingen op? Morgentaagen er kold og giftig!" Og det vedblev at dundre heftig paa.

Da vovede Adelheid at træde til Vinduet og at hoi sig ud, for at see, hvo der bankede. "Ak, Emma, see Du ogsaa ud! Det er vel ikke saa slem, som vi tænkte." Emma lod sig overtale dertil, og Begge saae en Rytter holde med sin Rideknegt ved Vorten. Herren bar en gammel grøn Kjole med afblegede Tresser, en trekantet Hat, store Støvler, og væbnet med Kaarde og Pistoler. Nu saae han iveiret, og tog, da han blev Søstrene vaer, meget venligen sin Hat af og sagde: "Det er formodentlig de ædle Frøkener von Hallwyn? En gammel Krigskammerat af Capitainen banker paa hans Vort, og vil besøge ham." — "Gud være lovet!" raabte begge Søstrene, og aandede frit efter den bange Beklemmelse. Emma maatte endog: saa give sin Glæde Lust i Ord, og spurgte ned: "I ere altsaa ingen Røvere?" Den Fremmede sagde med hoi Latter: "Seer jeg da ud som en Røver?" — "Men Fader er ikke hjemme!" sagde Adelheid. — "Saa venter jeg til han kommer. Men lad mig komme ind. Jeg fryser ellers fordærvet. Det var ei

Skik og Brug hos Capitain Hallwyn, at lade en gammel Kammerat vente paa sin Frokostudenfor hans Port." — „Vi aabne dog Porten for ham? spurgte Emma med Blik og Ord: og ere nu sikke for Roversnes Angreb!" — „Det forstaaer sig!" svarte Adelsheid, og aabnede, dog kun nølende, Porten, ind ad hvilken Herren nu hurtigen stormede med sin Tjener. Men neppe havde Pigerne i den Første opdaget en Mand, hvis brune, skjæggede Ansigt forraadte en modnet Alder, trods de livligt funklende Dine, før det atter bankede paa Porten, og en mandig Stemme raabte: „Er Capitain Hallwyn hjemme?" — Istedetfor at svare, faldt Pigerne den Fremmede tilfode, og bade ham bønlig: „Ak, forsvar De os mod Røvereren!" — „Mod hvem?" spurgte den Fremmede. — „Mod den sorte Uriel, der har svoret os Undergang!" — Den Fremmede syntes i Begyndelsen besyrtset, derpaa spurgte han ærgerlig: „Og hvor er han da?" — „Udenfor Porten staaer han, sagde Emma: og vi ere forlorne, dersom De ikke skaffer ham bort, thi uden at have sin Bænde i Nærheden, drager han ikke ud!"

Den Fremmede syntes ved en stille Vansken at ville fatte sig, derpaa sagde han: „Værer ubekymrede, og lad mig kun svare for Eder, Smaapiger; jeg forstaaer, hvordan man skal tale Folk til." Han aabnede Portvinduet, og raabte ud: „Heida! Hvad vil I, min gode Ven, saa tidligt paa Dagen?" — „Er Capitain Hallwyn hjemme? Det er mit Spørgsmaal!" sagde den Fremmede udenfor i en næsten biddende Tone. — „Han er gaaet ud, allerede for to

Timer siden, og dersom J har Hast med at faae ham i Tale, maa J gaae efter ham, thi han kommer ei igjen før henad Middag." — „Men hans Døttre ere dog hjemme?" sagde den unge Fremmede udenfor. — Nu reiste Adelheid sig, idet hun raabte ud af Vinduet til den dristige Spørger: „Men Capitain Hallwyn's Døttre tage ei mod nogen Fremmed, naar deres Fader ei er hjemme!" — „Der hører J Eder's Bøsked!" sagde Rytteren, og slog Vinduet seende til. — „Saa beder jeg idetmindste, vedblev Manden udenfor: at sige mig, hvor jeg finder Capitainen?" — „Bed Sandgravene i Fyrrestoven! raabte Adelheid til ham: der træffer Fader Jer sikkert!" — „Ak sig ham det dog ei, faldt Emma hende i Ordet: vi ere jo nu sikre. Hvad Magt ligger der os paa, at den stakkels Mand bliver fangen? Og han beder saa venligt; det gjør mig ondt i mit Hjerte, om vi styrte ham i Ulykke." — „Der er nok mange, som ere venslige, og som kun mene det desto værre!" sagde Adelheid, og hendes Gjæst gav hende smilende sit Bifald.

Men den Fremmede udenfor syntes endnu stedse ei at ville slaae sig tiltaals; han bankede atter paa Vinduet og spurgte, om de to Søstre ikke havde noget Erinde til Deres Fader? Da blev den Gamle utaalmodig, han slog Vinduet heftig op og holdt den Fremmede en opspændt Pistol imøde med den Trudsel, at fyre den af, hvis han ikke øieblikkelig bortfjernede sig. Denne Trudsel havde den forønskede Virkning.

Den graa Morgendæmring forvandlede sig alt til levende Farver, og de hvide Fyrretræers Toppe vare purpurfarvede, da den sorte Mand, der igaar havde overfaldet Capitainen og hans Døtre, sneg sig langs med Fyrretræerne ad Bjergets Hang til. Ofte saae han sig frygtfom tilbage, naar det raslede i det tørre Løv. Men pludseligen hvirvlede det op foran ham. Fra de visne Blade lyste ham Mundingen af et Bøsseløb imøde, og en kraftig Stemme raabte: „Holdt!“ Den Standsede greb til Kaarde og Pistol, medens den gamle Brændsekapitain reiste sig heelt op af sit Skjul, og med bydende Stemme raabte: „I dag undslipper Du os ikke som igaar! Det første Skridt Du gjør fremad, skyder jeg Dig Hagl i Fødderne, thi levende maa jeg have Dig. Et Skridt til Siden, og Du løber mine Jægere i Skuddet. Hurra, Knose, pas paa!“ — I nogen Frastand paa begge Sider raabte de skjulte Jægere: „Holdt!“ — „Seer Du, Du maa levende overgive Dig. Kast Dine Vaaben!“ — „Det var heller ikke min Hensigt at løbe min Vej, sagde den Fremmede rolig: og om I saa vil, saa aflægger jeg ogsaa her mine Vaaben.“ Han kastede Pistolerne fra sig, og spændte Hirschfængereren af.

Nu traadte den Gamle frem: „I Kongens Navn tager jeg Dig til Fange, sorte Uriel, eller hvad Du hedder, og beder Gud om Pardon for Din Sjæl!“ — „Hvad det Sidste angaaer, sagde den Fangner rolig: saa skader det Skurken ligesaa lidet, som den ærlige Mand. Men hvad det Første betræffer, saa hedder jeg ikke Uriel, om jeg ogsaa bærer en sort Kjole, og spørger,

hvorfor J vil tage mig til Fange?" — „At Herren
 havde en svag Hukommelse, kunde jeg ikke gjætte.
 Fordi Du er den fordomte Smuglerhovedsmand, ders
 for tager jeg Dig til Fange.“ — „Jeg er hverken
 Smugler eller Smuglerhovedsmand!“ — „Det kan
 Inqvistoren spørge Dig ud om. Men hør! hvor
 for sniger Du Dig da saa allene omkring i Skoven
 med Pistoler og Sabel og saadan et frygteligt Stjæg?"
 — „Jeg kommer fra en lang Reise, og fører disse
 Vaaben deels af Bane, deels fordi jeg hørte tale om
 Egnens Usikkerhed.“ — „Dg hvorfor sprang Du
 igaar ned fra Træet, da Smughandleren var undlø
 ben?" — „Jeg havde af en særegen Lyst oppe fra
 Træet af gjort mine Betragtninger og søgt mine Bes
 kjendtere paa Engen.“ — „Dg mig og mine Døttre
 havde Herren fundet?" — „Ja!" — „Dg hvorfor
 har Du igaar Aftes silde spurgt efter mig?" — „Fordi
 jeg ønskede at tale med Jer." — „Naa, idag kan
 Du endnu tale med mig, men imorgen gaaer Du
 i Lænker til Residentsen." — „Seer jeg da virkeli
 gen ud som en Forbryder, Capitain Hallwyn?" —
 „Det skulde jeg troe? Hvorfra vidste Herren ellers
 mit Navn?" — „Fordi jeg er en gammel Bekjendt
 af Jer, Capitain." — „En gammel? Ja, fra den
 Tid, jeg her paa Grændsen jager efter Dig. Vi ere
 Bekjendtere som Hund og Kat!" — Det sidste torde
 før have været sandt, Hr. Capitain, men vort Be
 kjendtskab er langt ældre. Da J endnu var en riig Gods
 eier og i Vre og Velstand, med to smukke, smilende
 Børn, Capitain Hallwyn, da var det ingen god Tid
 for mig, men for Eder ønskede jeg den gjerne tilbage."

J samme Dieblig traadte en Jæger frem, traak sin Herre tilside og hvidskede: „Dersom mine Dine ikke gandste skuffe mig, saa er det ikke Smugleren. Efter hvad jeg har seet af ham, naar han om Natten stormede forbi mig, saa er det ikke eet eneste Træk, som ligner ham.“ — „Naa, hvo er Du da — Ven eller Fjende?“ spurgte mistænkelig Grændsebetjenten. — „Jeg kommer som Ven. Mit Navn er Wilhelm Erbach.“

Længe betragtede den Gamle taus den unge Mand, omsider sagde han langsomt, og, som det syntes, med bevæget Stemme: „Sandelig, jo længere jeg seer paa Dig, desmere bekjendt bliver Du mig. Velkommen, om Du nu vil være det, Wilhelm! Du er meget forandret. Af den melkehvide Knøs, der neppe var løbet af Skolen, er der blevet en solbrændt Mand. Mig vil Du ogsaa finde anderledes. Jeg var en Mand, og er en Olding. Jeg var en stolt Adelsmand, og er ved Raade og Barmhjertighed En, der om Natten lurar paa Lyse. Jeg var en riig Mand, og er nu Betleren beslægtet!“ — Men J har dog ikke tabt Alt! udbrød Wilhelm: Af to yndige Børn ere der opvoxne Eder to smukke Døttre.“ — „Dem har den unge Herre vel observeret fra Træet af? Men tillad nu ogsaa mig at spørge: Hvad er der da blevet af Præstens Wilhelm? Bibel og Bøger synes han ei at bære i Lommen, og Skovveien i Grændseflokken, ere heller ikke Guds Veie. Hvad?“

Den unge Mand rødmede: „Tilgis, svarte han: jeg maa erindre om en sorgelig Tid. Fra den Tid, Hr. von Hallwyn' jog mig af sit Slot, fandt jeg ingen mere Ro ved mine Bøger, og der var Roget, som drev mig ud i Verden. Jeg vilde blive Soldat, lade mig hverve hos Preusserne; da traf jeg en Bekjendt, Cognesfogdens Søn fra vor By. Han overtalte mig til at gaae til Amerika. Han laante mig det Halve af sin Arvepart. Forgjebes ventede jeg paa ham i Hamborg, og maatte seile bort allene. Jeg havde Lykke og Mod i Krigen, og vender nu som Oberst bemidlet tilbage til mit Fædreland, for at opsoge, deels min Creditor, deels noget Dyrebart, hvis Minde aldrig i Slagets vildeste Tummel er udsløttet hos mig. Jeg gik til Capitain Hallwyns Gods — ”

„Og I fandt Slot og Gods i Gruus, og i Bruset Adelsmandens hele Eie!“ afbrød den Gamle ham heftig. — „Men hans Døtre, vedblev Obersten: leve endnu! Jeg har seet dem igjen imorges. Man bortviste mit Besøg.“ — „Det troer jeg gjerne. Medens hendes Fader er ude, lader Adelheid ingen Mand komme ind ad Porten.“ — „Desuagtet fandt jeg i den aarke Morgenstund en Fremmed derinde med sin Tjener.“ — „Hvem fandt I derinde? Hvordan saae han ud?“ spurgte hurtigen den Gamle. — „Den Fremmedes Ansigt tyktes mig bekjendt; dog mindes jeg ikke, at have seet ham før. Hans Tjener udmærkede sig ved en brændende rød Næse. Man truede med, at fyre paa mig, hvis jeg ikke gik.“ — „Hels-

lige Gud! raabte Faderen, og foer med Haanden op i de faa graae Haar: Dersom det var ham — den vilde Christoffer — Jægere! Wilhelm! — afsted, afsted! tag Dine Pistoler — anstrænger Eders sidste Kræfter — afsted til Forsthuset!”

Her sprang den Fremmede, uden at spørge eller sige noget, opad Trappen i Dagligstuen, og lagde sine Vaaben fra sig paa Bordet, som om han alt længe var bekendt i Huset. Nu gik han, mens den han gned sine Hænder, omkring i Værelset, saae urolig ud af Vinduet, og kastede sig pludselig i Bedstefaderstolen. Han bedækkede sit Ansigt med begge Hænder og mumlede usforstaaelige Ord. Søstrene stode bange og tvivlsomme foran ham, og havde god Tid til at betragte den Fremmede. Det var en Mand af den kraftigste Legems- og Muskelbygning. Enhver Form var bestemt udtrykt. Af det brune, med Ur og Surer bedækkede Ansigt, blev en stor Deel skjult af det høit opvoxede fulsorte Sijæg. Efter hans Ansigtstræk og bøiede Stilling at dømme, syntes han at bære over et halvt Aarhundrede paa sine Skuldre, men da han nu sprang op af Stolen og stod som en Ræmpe for de forskædede Søstre, forekom han disse at staae i den mandige Krafts Blomstertid. Pludseligen greb han med begge Hænder Pigernes Arme, og imedens han med sunkleude Blikke betragtede

og sammenlignede dem, spurgte han heftig: „Ikke sandt, jeg skulde beskytte Eder mod den sorte Knegt derude? Om Andet bade J jo ikke. Det er skeet, og nu er det afgjort!“ Han slog deres Arme tilbage, gik nogle gange heftigen op og ned, og vendte sig derpaa til den ene Søster: „Kom, Adelheid, til Karnapværrelset; vi ville see ud, om Din Fader kommer!“ — „Kjender De vor Fader saa nøie?“ sagde Adelheid. — „D, jeg kjender ham meget nøie. Jeg har ogsaa en Rikkert hos mig. Kom, Adelheid!“ Han greb hende ved Armen og førte hende op ad Bindeltrappen. Pigen skjælvede, da den Fremmede stedse fastere trykte hendes Haand, og hans Dine rullede vildt omkring. Da de vare komne ovenpaa, spurgte hun ham: hvor han vilde føre hende hen? — „Til Brudeseugen eller til Liigbaaren!“ svarte han leende, kastede hendes Haand langt bort fra sig, og betragtede med Arme i Siderne Pigenes skønne Gestalt.

„For Guds Skyld, hvem er J?“ raabte hun blegnende. Manden loe, uden at svare. „Jeg skriger om Hjelp, dersom J ikke strax gaaer bort!“ — „Saa maatte Din lille Strube være stærkere end min Skovfløite. Dig hører Ingen, Dig kan Ingen staae bi, thi jeg er — den sorte Uriel!“

„Gud være hos mig!“ udraabte den Overvældede, og sank paa sine Knæe. Omfærd fremstams mede hun de Ord: „Hvorfor kommer J hid? Hvad vil J?“ — „Hvorfor? — Hvad jeg vil? udbrød han: Hvad gjør da Jægeren, naar Bjørnen har forbidi ham, og han i Hulene finder Bjørnens Un-

ger? Men idag vil jeg først spille Elfteren, min smukke Slut! Glæd Dig til Bryllupsdansen! Du maa ikke troe, at jeg er kraftløs, fordi jeg seer saa gammel ud. Mine Haar blegedes og mit Ansigt rynkedes, fordi jeg i Nattefrossen maatte vade gennem Bækene, eller sove i dem, naar Din Fader hidsede Hundene paa mig. Her gif Din Faders Kugle mig gjennem Dret. See, for at gjengjelde ham det, har jeg sparet al min Kraft. Heisa, glæd Dig, smukke Barn!"

„Er der ingen Redning? Har I ingen Forsbarmelse?" —

„For at glemme saadan noget, gif jeg i Skole hos Din Fader, og jeg har lært godt. Mit Barn, jeg har svoret Din Fader, at jeg vil lægge ham Alting øde, Alting, hvoraf han har sin Glæde, og ligesom et Barn fryder sig til Julen, saaledes har jeg glædet mig til denne Time. Heisa, vakkre Slut!" — Banviddet syntes at fare over Mandens Pande.

Adelheid raabte: „Saa tag alt vort Gods. Ødelæg, hvad Du ei gider slæbe med Dig. Brænd Huset af, og lad os vandre barføddede ud og op: søge den ullykkelige Fader." — Røveren loe, uden at tale. Adelheid vedblev: „Er det Dig ikke nok, Du forfærdelige Menneſke, saa skyd mig ihjel, men lad min Søster i Fred gaae til min Fader."

Da svarte han: „Adelheid! For fem Aar siden kom jeg til denne Egn. Den bød mig kun Lidet, om Du vil, Intet, thi jeg forlod mere, end Smughandelen her gav af sig, men jeg saae Din

Fader, saae Dig og Din Søster som halvvoorne Piger hoppe ved Armene af ham, og Hævnen blomstrede op for mig. Troer Du ikke, at jeg i fem Aar tusindegange havde Leilighed til at plyndre Eder ud? Men hvad havde Eders Smule Fattigdom kunnet hjælpe mit Naserie? Tusindgange gif Din Fader forbi Mundingen af min Bøsse. Et Tryk fra Busskafset af, og han havde aldrig mølet mere, men hvad Smerte havde det vel forvoldt ham? O, jeg havde ogsaa kunnet myrde Eder, men det var mig heller ikke nok. Dig og Din Søster saae jeg blomstre frem, og i Eder vil jeg tilintetgjøre Eders Fader, og berede ham lange sammelige Smertes.

„Umenneskel! Hvor kan Du tale saa frygtelig overlagt. Saaledes kan jo ei den forfæstede Ridding handle. Du vil kun forfærde mig! Et flygtigt Blik af Dit Die siger mig, at Medlidenhed ei er Dig ubekjendt. Du er ikke saa gammel som Du seer ud, Du er ikke saa ond som Du synes — af, Du er heller ikke den frygtelige Uriel. Ei sandt, Du er et langt ædlere Menneske? Undsee Dig ikke, sig det reent ud. Du har ei altid været saaledes; Du ønsker gjerne at vende tilbage. Dit Die bliver mildere og mildere, Du kan ei længer dolge det. Siig: ja! Paa mine Knæe vil jeg bønfaade min Fader, at tilgive Dig og gjøre Dig vel.“

Her stampede Manden utaalmodig i Gulvet. „Staae op, Pige! Jeg kan ogsaa blive rasende.“ Men Adelheid lod sig ikke skrænne; med stedse klarere Røst sagde hun til Koveren: „Hvad mere

kan Du gjøre, end hoød Du har truet med? Jeg frygter Dig ei længer. Jeg staaer som En, hvem Bolgerne bortrev Alt, paa en nogen Klippe, og skjælver ei for Døden. Men jeg anraaber Dig: Tænk paa, Du har maastee ogsaa havt en Søster eller en Datter, uskyldig og smuk, og en Fjende af hendes Uskyld stod for hende. Hvad have vi gjort Dig? Hvi maa Du hævne paa os, hvad vor Fader har tilføiet Dig. Vi ville bede for Dig."

"Staae op, Pige! Nøre mig kunne Dine Taaer, men ei blødgjøre mig. Ei Du skal bære Folgerne af min Hævn, men kun Din Fader. Jeg er ked af min Haandtering. Jeg har samlet meget, og mine Heste staae rede, at bære mig langt bort til fremmede Lande, saasnart Hævnens Værk er fuldbragt. Du behager mig. Jeg vil ei lade Dig blive tilbage til evig Skjændsel. Du skal med mig til fremmede Lande. Staae op!"

Udelheid skjulte sit Ansigt med begge Hænder, dvælede et Øieblik estertænkende, og sprang derpaa pludseligen op. Undseelsens Rødme glødede paa hendes Ansigt. „Bliver der ingen Udvei, saa vælger jeg denne. Jeg gaaer med Dig!" Hun gik tovende den graa Synder imøde. Han trak hende til sig og bedækkede den Bittige med slyrige Kys. Pludseligen hævede hun sig iveiret, slyngede heftigen sine Arme om Røverens Hals, og rev ham, istedetfor til Omfavnelse, tilligemed sig til Randen af Karnapaabningen, der uden Rækværk naaede ned til den dybeste Kjelder i den gamle Bygning. Han værgede sig; men fandt ingen Gjenstand,

hvorved han kunde holde sig. Liig en Kobberjoms frue omslynge de Vigen Smughandlerens Hals, fastede sig ud fra Abningen, og draget fort med, styrkede hun ud over Randen ned i det bundløse Svælg.

Landsnærværrelsen forlod den dristige Forbryder end ei i Dødens Stund. Omslynget af den delige Heltinde at styrte ned, indtil den første Steen sønderknuste hans Hoved, maatte være en skjon Død for ham, men endnu skulde han ikke finde den. Hvor Abningen gik igjennem den nederste Etage, omsluttedes den af et Trægitter. I Faldet nærmede Begge sig den ene Side, og den Nedrevne greb med den høire Haand, som han havde fri, en Sparre. Han gjorde sig løs med den venstre, greb en anden Sparre, og svævede nu med den skjonne, fast til ham klynge de Byrde over Ufgrunden. Længe kunde han, trods hans uhyre Legems Kraft, ei holde sig i denne Stilling.

„Red Dig, Adelheid! sagde han hende i Dret; Slip, grib hurtigen Stolpen der — jeg hjælper Dig, og sving Dig saa iveiret!“

Hun greb en Sparre, idet hun trak den ene Arm fra Mandens Hals. Lettet herved gav Hiin nu ogsaa den venstre Haand fri, og hjalp Vigen med den, kun baaren af den høire, medens hun gjorde sig Umage for at naae Rækværkers Rand med sit Legeme. Det lykkedes. Hun svang sig

over Kæbværket, og saae nu reddet, men bleg som et Liig, paa Forbryderen, der svævede under hende.

Et Fodtrin havde nu blot været nok til at støde ham ned, men stiv som en Billedstøtte stod Pigen og saae paa, hvorledes hendes Fjende efter lang Anstrængelse, med Fødderne naaede Kæbværket, og pludseligen springende over Gitteret, laae for hende; thi han styrtede ned for hendes Fødder.

I denne Tilstand bleve Begge en rum Tid, uden at tale. Kun deres Blikke mødtes, men ei fjendtligen. Smughandleren kom først til sig selv. „Skulle vi slutte Fred?“ udbrød han. Pludselig gjennembævet, blegnede hun og sank i Afmagt. Han greb den Hensyntende i sine Arme. I det han trykkede et Kys paa hendes Læber, sagde han i en alvorlig Tone: „Vær ikke bange. Hvo som tilføier en saadan Helte pige noget Ondt, fortjener mere end Galgen!“ Hun rakte ham sin Haand og sagde med svag Røst: „Fly!“ — „Ikke uden Dig!“ gav han til Svar. — „Jeg hører Stemmer! hviskede hun ængstelig: Fly, før man fanger Dig!“

Stemmerne bleve tydeligere. Det var en Piges Angstskrig, blandet med en barsk Mandstems mes Eder. „Det er min Søster!“ foer Adelheid iveiret, greb Uriels Haand, og rev ham fort med sig til den Kant, hvorfra Skriget kom. „Red min Søster!“ bønfuldt Pigen undervejs sin Ledsager. „Det er Christoffer! hviskede Denne: jeg vil ikke haabe, at han har været altfor hurtig.“

Udelheid rev et Vindue op, der forte ind til et Bærelse i det Nedre af Huset. Her brødes Emma fuld af Fortvivlelse med Ridesnegten. Keppe mægtede hun endnu at raabe: „Hjelp! Hjelp!“ — „Hallant! hold op!“ skreg Herren til sin Tjener. Men den vilde Begjær gjorde den plumpe Ridding døv mod en Befaling, der ellers gjaldt ham for den høieste. „Det er min Deel, I har Eders!“ grinede han, uden at kaste Diet fra sit Bytte. Røveren greb til en Pistol. „For Guds Skyld! Du rammer min Søster!“ skreg Udelheid, og vilde falde ham i Armen, men allerede faldt Skuddet, og Herren sagde koldt, idet han lagde Pistolen fra sig: „Det var Din Deel!“

Kuglen var gaaet Ridesnegten gennem Halsen. Blodet strømmede ned paa Pigens hvide Kjole. Han blev svagere og svagere, og sank omsider døende ned for Emma's Fodder.

Længe laae de tvende Søstre taase i hinandens Arme. Smughandleren betragtede dem i nogen Graastand med forslagte Arme. Omsider rev Udelheid sig løs, gik ham rolig imøde og rakte ham Haanden: „Du har frelst mit Liv, min Søster noget endnu høiere. Modtag min Tak, og fly!“ — „Vige! sagde Røveren rolig, idet han støttede sig paa sin Bøsse: tiltroer Du mig da saalidet af Mennesket, at jeg gandske uden Følelse kunde see en Engel og en Helteqvinde for mig? Skovens

Kulde har vel levet liden Varme i mig, men at see Dig uden at røres, saa fordærvet er jeg ikke. Jeg gaaer ei herfra, hvis Du ei følger med!"

„Menneske! Hvad forlanger Du?" stammede hun, men Røveren vedblev: „Kom med mig, Adelheid! Maaſkee er der endnu noget Bedre i mig, der behøver en sm Pleie, for at forædle mit hele Væsen. Jeg var ei altid ſaaledes ſom jeg nu ſynes. Kom med mig til Indien — til Amerika — hvorhen Du vil! Om jeg endnu kan elſke, veed jeg ikke, men jeg kan være troe i Kjærlighed, ligesom jeg er det i Hævnen!" — „Rasende! udbrød atter Pigen: jeg ſkal forlade min Fader, for at flygte bort med en Forbryder?" — Han blev rolig ſtaaende, og ſagde kun: „Forlad mig ikke, Adelheid!"

Nu hørtes Stemmer udenfor. Et Jagthorn toned. „For Guds Skyld, fly! fly!" beſvor Pigen ham grædende. Men han veeg ikke, og hans Blikke hvilede paa hendes Aaſyn. „Min Fader kommer. Han kan og vil ikke tilgive!"

Da omfavnede Røveren den ſkønne Bedende, trykte et Kys paa hendes Læber, og ſagde: „Tilgiv mig — jeg bærer Dig bort — gjennem deres Rækker — thi kun med Dig vil jeg leve, eller aldrig mere!" Men fra Vinduet af ſaae han Umuligheden af at kunne redde ſig. Grændſebetjente, Jægere og Bønder havde omringet Gaarden.

Blandt diſſe trængte den gamle Hallwyn ſig frem, og ruſkede med Kæmpekraft i Porten, men forgjæves. Derpaa ſprang han tilbage, kaſtede

Hatten af, udrev sit Sølvhaar og raabte: „Nesdrige Skurk, har Du allerede fuldbragt det? Traf Dit Skud min Diesteen, saa skyd endnu engang, og knus det gamle Hoved her! Ridding, luk Døren op, giv mig mine Børn igjen! Jeg vil knæle for Dig! Jeg vil ogsaa blive Smugler! — men giv mig Adelheid og Emma tilbage! Kun engang vil jeg see dem!“ saa vil jeg skyde Dig ihjel — eller lade Dig hænge, ligesom Du vil — eller ogsaa jeg! Hør mig dog, thi jeg kan ikke tale høiere og ikke tale alle Eprog, men jeg forstaaer alle, naar Børn tale — og de gamle Fædre høre dem paa!“ —

Obersten traf den Gamle, over hvem Banvids det begyndte at seire, tilside, og søgte at indgyde ham Trost. Men den ulykkelige Fader jamrede ved det unge Menneskes Bryst: „Lammene have ladet Ulven komme ind i Stalden, og Moderen finder ikke Lammene igjen. Skulde jeg derfor blive saa gammel, og aldrig tabe Modet, for kun at tabe mine Børn?“

I dette Dieblik saae man i et af de øverste Vinduer den berygtede Uriel med den blege Adelheid i sine Arme. Han spurgte ned, om man vilde tilstaae ham fri Bortgang? Allerede var Obersten i Begreb med at soare, da en Jæger, der stod bag et Træ, fyrede sin Bøsse af; Kuglen foer kun gennem Vinduesruderne, men Røveren veeg tilbage.

„Besætter Skoven rundtom, at han intetsteds kan undslippe!“ besøel Obersten, og opsendte nu de frygteligste Trudsel, dersom Røveren ei dieblik:

felig aabnede Porten. — „Frygt dem ikke! sagde Adelheid indenfor til Uriel: Jeg vil redde Dig, eller døe med Dig. Søster, kjære Emma, ogsaa Dig har han frelst. Staae mig bi. Du tør ei forraade og ei forlade den Mand, som Du skylder mere end Alt!“ Emma lovede at lyde sin Søster. „Følg mig!“ sagde Adelheid bestemt til den Fangne, og førte ham opad Trapperne til det forhenværende Klosters lille Taarn.

Mundtom saae de Jægerne og Bønderne postes rede, og den unge Fremmede ordne Angrebet. Men som Alt var beredt til at bestige Muren og opbryde Porten, hørte man et Skud fra Taarnet, og kort derefter blev Porten godvillig aabnet. Adelheid og Emma traadte skjælvende, med Bøsser i Haanden, de Indtrængende imøde. Den Gamle trykkede dem Begge heftigen til sit Bryst: „Børn! Gud! har jeg Eder igjen — levende? gandske levende?“ — „Levende og uskadt!“ svarte Adelheid, idet hun kysste Faderens Haand.

„Børn, det var en haard Stund — en tung Prøvelse, den tungeste maaskee! Men nu er det Altsammen forbi — jeg vil være saa lystig, som jeg aldrig har været før. — Græd ei længer, Adelheid! Her bringer jeg en gammel Ven — Emma, kjender Du Wilhelm Erbach endnu? Du behøver ei at rødme — Alt vil give sig! — Men for Djævelen, hvor er Skurken? Hvorledes har I holdt Jer ham fra Livet?“

Uden at see op fra Jorden, svarte Adelheid: „Vi stode i Kammeret med ladte Geværer og lod

„Ingen komme os nær. Ridesnegten ligger der ihjelstødt!“

„Men hvor er Spidsbuben?“ raabte Faderen. — I det samme kom Obersten til, der i Hurtighed havde gennemført hele Huset. „For ham ere vi sikke, og han for os! raabte han til Hoben: For modentlig lagde han, da han saae, der ei var paa nogen Flugt at tænke, selv Haand paa sig. All videre Omsorg er overflødig!“

Fra alle Kanter styrtede de posterede Jægere ind i Huset. Man ilte opad Trapperne til Laarnet, og saae overst oppe under Taget Smughandleren hængende, knyttet til en Bjelke. „Henter den nedkastede Stige og binder ham løs!“ sagde Obersten. Alle jublede, kun Søstrene vare forlegne. Obersten syntes at være den Eneste, som bemærkede det. I det han førte den høitblussende Emma ud i det Fri, hvistede han til hende: „Der synes at være mere skjult under. Din Søster, kjære Emma — Din Fader har tilladt mig, at kalde Dig som i gamle Dage — Din Søster sniger sig omkring med nedslagne Dine og dog med talende Blikke. Vil I have Tillid til mig? Kan jeg hjælpe?“

Emma vovede ei at see iveiret. En almindelig Dummel kom hendes Angst til Hjælp, „Vi ere forraadte! lod det: Hans Klæder hænge, udstoppede med Straa, deroppe, Gavtyven selv er borte!“ Emma rev sig løs fra sin ledsager og fløi Søsteren imøde. Adelheid glødede og skjælvede paa een gang. „Søster!“ var det eneste, hun kunde sige, idet hun skjulte sin hede Pande ved Emmas Bryst.

I samme Dieblig sagde en forbigaaende Grænds
sebetjent til sin Nabo: „Inat drager jeg ud. Jeg
har en Formodning om hans Smuthul. Saaer
jeg Sindre paa den Hund, saa reder jeg ham saas
ledes til, at hans Lemmer ikke forvinde det, før
han kommer op paa Galgebakken!“

„Emma, lad os fly for de haarde Mennesker!“
sagde Adelheid, og drog Søsteren bort med sig.

De yndigste Drømme omgjøggede Emma i denne
Nat. Hun saae brogede Enge, Blomster og Krands
svævede om hendes Pande. Pyntet hoppede hun
omkring med en kraftig Ungersvænd paa sin Barns
doms Legeplads. Han sagde hende tusinde smukke
Sing. Hende var saa vel tilmode, at hun loe
hoit i Drømme. Men paa engang blev det mørkt.
Det forekom hende, ligesom en kold Dug faldt
paa den brændende Pande. En Skikkelse, bleg
med flagrende Haar, og brusne Dine, traadte hen
til hendes Seng, kysede hende tregange og hvis
kede: „Lev vel!“ Det var hendes Søster. Hun
lod Roget falde ned paa hendes Bryst og for
svandt. — Den skønne Slumrende dreiede sig uvil
kaarlig over den flemme Drøm, om i Sengen,
og sov nu rolig til den næste Morgen.

Da hun vaagnede, var Søsterens Seng tom,
men paa hendes egen laae en Seddel af følgende Inds
hold: „Hvad jeg gjør, veed jeg selv ikke, men at
jeg maa gjøre det, siger mig lydeligt en Stemme.

Om det er Medlidenhed eller Kjærlighed, veed jeg heller ikke. Taknemlighed er jo den stærkeste Kjæde for ædle Sjæle, og intet Menneske skal blive givet til Priis for Undergang. Ved for mig hos min Fader. Hos Eder vil Lykken atter drage ind, hvad skal en Ulykkelig der? — Jeg skjælver for atter at see ham — men jeg maa see ham! troste ham! Der er Noget, som drager mig affted — Affted kan jeg ikke tage. Levvel!

Din Adelhøid."

Efter at Faderen med Skjelven, Græden og Banden af Emma's Mund havde hørt den forrige Dags Begivenheder, greb han frampagtigen efter sin Beværtaste, Flint og Pistoler, og vilde ud. Obersten førte ham tilbage: „Hvorhen, Fader?"

„Søge ham op — skyde ham ned, og min Datter med — og mig med, thi mig er Alt ligemeget i Verden, og naar Børn forlade deres gamle Fader, saa er der vendt op og ned paa Alt — og Verden ruller affted som en Kugle, uden at standse, og vi rulle Alle med, til alle Ni ere trufne. — Det bliver mig saa underligt for Dinene. Det er dog altfor meget og altfor sølsomt! Fra mig løbe de bort — fra deres kjæreste Fader — med Røveren — eller er det ikke saaledes? Er jeg maastee Røveren, og hiin deres Fader? Kan man vel være en Forbryder, uden at vide det?" — Emma og Obersten bragte den snart skjælvende, snart grædende Fader til No.

Efter nogle Timers Forløb reiste han sig dog alvorlig og høitidelig fra Sengen, og rustede sig

paany til Opbrud. Obersten vilde berolige ham, men den Gamle sagde gandske fattet: „Wilhelm, jeg er frisk. Idag søger ikke Grændsebetjenten Smughandleren, men Faderen sin Datters Røver. Vil Du følge med? Ei paa lovlige Veie. Idag gjelder Røveretten. Hvor jeg træffer ham, er han min Mand! Jeg agter ingen Grændse. Jacob viser Veie.“ — Obersten lovede at følge med, mindre i Haab om et lykkeligt Udfald, end fordi han frygtede for den ulykkelige Gamles vanvittige Tver.

Bekymret saae Emma Faderen drage ud ad Grændseheden med hendes Ungdomsven, under den gamle Forstmands Ansørsel. Hun selv blev tilbage under Beskyttelse af de øvrige Jægere, som Faderen forbyd at følge med. Hun vidste ei hvad hun havde at ønske, kun hvad hun maatte frygte for.

„Her er Grændsegrosten! sagde den gamle Jacob, efterat de Tre havde gaaet taase en Time ved Siden af hverandre: Men Hundene gaae videre ad Venstre til! Han sikker i det Mecklenborgske, og tager jeg ikke feil, ei langt herfra.“ —

„Heisa! jublede Capitainen, og spændte Hanen paa sin Flint: Jeg træffer, naar det gaaer for sig, Over Grændsen!“ Han sprang over Grosten, og fulgte Hundene ind i det Lykke af Skoven.

Denne trak sig langt ind i Landet paa ujevn Leerbund. Bjerg og Dal afveklede ved Siden af den dybe og brede Flod, og ofte ragede de høieste Leervægge, liig Klippemure, ud i Vandet. Ved en saadan Hvi, der kronedes med en ældgammel

Eg, hvis Grene, beskyggende Floden, næsten strakte sig over til den anden Bred, begyndte Hundene at gise.

„Der stikker han i det hule Træ! Freg Capitainen: Skyd ham ned den Hund!“ — Man sigtede, og den gamle Jacob sneg sig paa Siden opad Høien, for at overfalde Fjenden bagfra, dersom han kom tilsynne. Men neppe var han kommen op paa Høien, før et Skud fra Egestammen strakte ham til Jorden. Hans blodende Legeme rullede nedad Skraaningen. Hundene tudede frygteligt. Da traadte pludseligt Smugleren frem af Træets Huulning, uden Vaaben, men holdende den bleggede Adelsheid. „Skyder! raabte han: og I træffe Capitainens Barn. Skyder — og jeg styrter mig i Vandet med den Elskede. Os kunne I ei mere stille ad, hverken i Døden eller i Livet!“

De to Mænd sænkede deres Bøsser, og kaldte Hundene tilbage. Men den gamle Capitain udraabte: „Skæffelige Barbar! Hvad har jeg gjort Dig, at Du ængster mig mere, end Frygt har Magt over Menneffene? Er Du en Troldmand, er Du den Onde selv, at Du blot ved Synet af Dig, kan røve mig det Kjæreste, min Datters Hjerter? Giv mig hende tilbage, eller tag ogsaa mit Liv!“ — Roveren loe, og sagde intet. Den Gamle vedblev, idet han vendte sig til sin Datter: „Adelsheid! riv Dig løs, kom atter til Din Fader! Alt, Alt er Dig tilgivet. Ridning, giv min Datter fri, hold hende ikke med Dine Arme og heller ikke med Dine Ord. Du kan fly — jeg vil give

Dig Guld — hvad jeg har — Kom, min Adels-
heid, til mig!”

„Hoho! raabte Uriel deroppe: saaledes have
vi ikke væddet! Jeg er en Skibbrudde, der holder
sig tilligemed Dig ved samme Planke. En af os
maa ned, dersom Planken ei kan bære os Begge.
Jeg lader Adelsheid ikke fri, og om saa en endnu værre
Synder end Du, Capitain Hallwyn, stod dernede.
Hun springer i Vandet med mig, thi uden hende
kan jeg ikke leve!”

„Og om Du ogsaa springer i Vandet, raabte
Obersten: saa kunne vi trække Dig op, for at Du
kan døe paa det Lørre, som det er Dig bestemt!”

— „Vil Du ogsaa snakke med, Wilhelm Erbach?
gjenraabte Uriel: Du skulde ogsaa til at aflægge
mig Regnskab! Men idag har jeg kun at gjøre
med den graahærdede Synder dernede!”

„Umenneske! Hvad vil Du?” — „Jeg har svor
ret ham Hævn og Død. Nu, jeg havde ogsaa
holdt det, hvis der ei gaves Engle paa Jorden.
Seer J, der staaer En af dem. Nu forlanger jeg
intet Andet, end at den gamle Synder skal erklære,
at han er en langt værre Synder, end jeg. Ca-
pitain Hallwyn, vil Du gjøre det? Jeg er bleven
billig og god at handle med.” — „Er Du affins
dig!” raabte Capitainen.”

„Nei! skreg Uriel ned til ham: Men jeg er
den Førgen Gråk, Lehnsfogdens Søn, som Du stak
ind i Compagniet, fordi han ei tog Hatten af for
Guds herren; som Du spyttede paa, fordi han stod

frum i Linien, som Du lod tolv Gange løbe
 Spidsrod, fordi han ei vilde vedblive at være
 Soldat, som Du strædede Salt i Saarene og
 loe derved. O Du store, naadige Adelsmand!
 Dengang kunde jeg endnu græde, og bed min
 Lunge itu af Smerte, men derfor har jeg siden
 altid leet, naar Dit Qvæg døde, da Dit Slot
 brændte; og da Du selv blev til en Betler, da
 sprang jeg hoit i Sky, og svoer Dig endnu Hævn
 — Hævn til mit Livs Ende, thi min Fader og
 min Moder døde, da de befalte Arrene af Spids-
 rødderne paa mit Legeme. Nu veed Du, hvo jeg
 er, og vil ei spørge længer, hvi jeg er saa unens-
 nestelig."

„Hellige Gud! sagde den tilbagesjunkne Gamle:
 Lever Du endnu, Jørgen Grå? Jeg troede, Du
 var længst under Jorden, og saa var Alting glemt.
 Du har tilføiet mig meget Ondt, men jeg tilføiede
 Dig mere. Mere end Du veed, har jeg krænk-
 et Dig, thi i min Daarskabs Dage svoer jeg den rige
 Lehnsfoged, som vilde opdrage sin Søn fornem-
 mere end Adelsmanden, Undergang. Tungt har
 jeg bødet derfor, men endnu ikke nok, dersom Du
 blev til en Forbryder ved mig. Jørgen Grå!
 Vi staae som et Par dødelige Sjender for hinans
 anden — hvad forlanger Du endnu af mig? Skal
 jeg bede for Dig? Det vil falde mig tungt."

„Det behøver Du ikke, svarte Hiin: thi for
 mig skal Ingen bede, uden Adelheid. Min Hævn
 er forbi — thi Du har frit tilstaaet Din Brode.
 Men med min Hævn er ogsaa mit Liv tilende.

Udelheid, Du er fri. Gaae til Din Fader, eller kom med mig, Du har Din Frihed til at vælge!"

Han slap hende løs. Pigen vilde ile ned til sin Fader, men et Blik paa Forbryderens vaade Dine standsede hendes Skridt. Hun faldt ham om Halsen, løb derpaa ned til sin Fader og sank ham tilføde. „Fader! Fader! Vi ere alle Syndere, og vi maa Alle tilgive. Forsoning! Vil Du ei gandske offere ham til Fordærvelsen, vil Du ei drage hans Forbandelse over Dig, saa skjenk ham Haabet, saa lad mig tage med ham, indtil Freden, som Du har forjaget, atter drager ind hos ham."

Faderen saae længe med blandede Følelser paa sin Datter. Imidlertid traadte Obersten hen til Smughandleren, og sagde til ham: „Menneske, ved Alt hvad der var os helligt: vore Børneaar, vort fordums Venfskab, siig mig, er der endnu en bedre Spire i Dig, er Du ei saa aldeles fordærvet, at vor Omhu vilde være odset, ligesom en Vanddraabe, kastet ind i et brændende Huus, at en Perle, som denne Pige, ei vilde være skjændigen offret?"

Smughandleren saae et Dieblik til Jorden, derpaa sagde han i en fast Tone: „Min Hævn er mættet, den skrækkelige Tørst er stillet, jeg føler atter en Trang, og jeg troer at have Kraft til at ville det Gode. Giver mig Midlerne dertil, vær barmhjertige!"

Capitainen lagde her sine Hænder velsignende paa Datterens Hoved: „Min Udelheid! drag hen i Fred. Jeg skylder ham mere, end jeg kan give

ham. Mine Børn maa betale min Gjeld. Sorgen Grås, tag min Datter. Jeg tør ikke bede Dig, at ære mit Klenod, men jeg vil bede Himlen derom." — Og Obersten sagde: „Grås, jeg er i Din Gjeld. Dine Forbrydelser tillade ikke, at Du bliver her. Gaae over Hamborg til Amerika. Her ere Papirer, til Hamborg sender jeg Dig andre, de sætte Dig i Pensylvanien i Besiddelse af et indbringende Landgods. Men til, før Lovene indhente Dig!"

Adelheid lod sig kun med Nøie drage bort fra Faderens Bryst, hun greb Oberstens Haand, og sagde hoitideligen til ham: „Du træder i mit Sted. Vær en Stotte, en Trost, en Glæde for min Fader i hans Alderdom, og vær min Søster mere end jeg!" Derpaa greb hun Koverens Haand og drog ham fort med sig. Men Denne vendte sig endnu engang om, trykkede Oberstens Haand, og greb alvorligen Oldingens: „Lev vel, Fader! Forsoning for Alle! I denne hoitidelige Time lover jeg her: Adelheid skal være mig hellig! I Hamborg, førend vi indskibe os, bliver hun min Kone."

Begge ilte ind i det Lykke af Skoven. Den Gamle vendte hjem til Forsthuset, støttet paa Oberstens Skulder. Eftet et Aars Forløb viste, ved Bils helms og Emmas Bryllupsfest, et Brev fra den fjerne Søster, at med Forsoningen var ogsaa Freden og Haasbet vendt tilbage i hendes Egtesælles Sjæl.

(Wilibald Alexis.)

Den keiserlige Fredsmægler.

Kulturens Morgenrøde oprandt i Tydskland vel omtrent under Carl den Store. Gjerne dvæler helst vort Blik, naar det vender sig mod de fremfarne Dage, paa disse Obergangsperioder; deels maaskee fordi de fra et hemmelighedsfuldt Skjød fremmane den nye Tid og dens nye Farver, deels vel især fordi de betegnes ved ualmindelige Mænd og ualmindelige Handlinger, som enten ere den fremstræbende Periodes Aarsager eller Virkninger. Redskriveren af disse Linier tæller Carl den Stores og hans Tids Historie blandt de Sagas Blade, som han langsomt vender, og for et Træk af denne Fyrstes sjeldne Aand bortgiver han gjerne et Decennium af en Nations Krigshistorie. Læseren vente sig ikke formeget efter denne Indledning; den bebuder kun, at vi indbyde ham til at sætte sig med os tilbage i Aarene 780 og følge os til Aachen, hvorfra vi ved et heldigt Træk ere blevne istand til at meddele en Anecdot, som hidtil neppe nogen Historiker har anført.

For det første krybe vi ind i en lav, mørk Stue i en af Aachens snevre Gader. Der sidder i gammeltydsk stiv Pynt en aldrende Matrone, Stadens anseeligste Gjordemoder, Anna Höckinn, Enke efter den agtbare Smedemester Martin Höcke. Over den sorte Stoffes Troie strammer sig et fint Linned; Halsklæde, og i de langspidsede Plydses Skoe ere brede Solospænder fæstede. Omkring

Liset er et bredt Livbaand af lyserødt Silke, hvori hænger en stor sølvlaaset Pung. Om Hovedet hænger et hvidt fiint, med Kniplinger besat Liinsklæde, og om Skuldrene en Saloppe af sort Silke, foret med lyserød Damask. Saa Skridt fra Madam Höckinn sad den smukke Regina, med Lænen i den slittige Haand. Imellem Begge fortes følgende Samtale, hvorunder Regina snart vudsede den sparsomt glimtende Lampe, der stod midt paa et steenslagt og med underlige Figurer prydet Bord, snart kastede Beed i Kaminen, medens Moderen aandede paa de frosne Blyruder og stirrede urolig ud paa Gaden, trak i sit Lørklæde og ordnede Fløielshætten, som om hun hvert Dieblik skulde afsted.

Regina: Men, kjære Moder, den Ene af dem har jo ligesaa megen Ret til Eders Hjælp som den Anden. — Anna: Ja, dersom jeg kunde hjælpe begge To paa eengang, men jeg har kun to Hænder. Ogsaa maa jeg sige Dig, det var mig kjært, at jeg først fik Bud fra Wolfgangs Kone. Det er en ærlig Elægt, om ikke saa velbyrdig og gammel som Henrik af Schwabens. — R. Forfærdelige Had imellem to saa ædle Familier! Hvor vidt kan dog Værgjerrighed og Hovmod fore! — A. Hm, hm, Barn! derom var meget at sige. Men har Du aldrig hørt, at Frue Margrethe af Schwaben var forlovet med Wolfgang? — R. Nei, det har jeg ikke vidst! — A. Jovist, og det som mere er, Birgithe von Wahlenberg var Henriks Brud, førend hun tænkte paa, at Wolfgang

v. Ruderghimm skulde blive hendes Husbonde. —
 R. Og saa byttede Ridderne deres Brude? — U.
 Ja, dermed gif det underligt til. Tvedens Wolfgang
 tjente i Keiser Carls Hær, laae Ridder Hen-
 rik hjemme et heelt Aar af et farligt Saar. Der
 omgiktes han nu daglig med den skjøne Mar-
 grethe, Wolfgangs Kjæreste. Hans gode Birgithe var
 langt borte, og det lod ikke som han længtes efter
 hende. Nu, tørt Straa brænder let, og hvad for
 Diet staaer, til Hjerte gaaer. Uden at bryde sig
 om Skam og Eftertale, forlovede de sig sammen,
 og alting var offentlig, før endnu enten Wolf-
 gang eller Birgithe vidste noget derom. Nu kan
 Du tænke, hvorledes Ruderghimm foer frem, og
 med ham Birgithes Frænder. Wolfgang fordrede
 Henrik paa Liv og Død, og tregange bar man
 dem forblødte og halvdøde fra Kampladsen. En-
 delig lagde Carl sig derimellem og satte Vresfors-
 tabelse over dem, dersom de ikke holdt op at staae
 hinanden efter Livet. — R. Hvorledes gif det til,
 at Wolfgang tog Birgithe? — U. Keiseren bragte
 det dertil. Han haabede, at saaledes skulde Ha-
 det bilægges. Men det aad sig ind efter, som en
 Skade under Måster. Ruderghimms leve baade
 kjærligen og ærligen, det var Synd at sige andet;
 men Du veed nok, det andet Par har ikke med
 det bedste Rygte. Og vist er det, at de hver
 paa sin Kant i flere Aar boede fra hinanden, og
 som nu gammel Kjærlighed ei ruster, anglede nok
 baade Henrik og Frue Margrethe efter det Stykke
 de havde sluppet. — R. De have længe været

giste? — A. Paa sjette Mar Ridder Schwaben, og Ruderghimm siden St. Michelsdag i fire. — M. Underligt, og nu faae de første Barn maaskee paa een Dag!

Her blev Samtalen afbrudt ved en heftig Bank. „Der er Bud fra Frue Birgithe!“ raabte Anna Höckinn, og samlede i Hast sit Toi. En rank, hoi Mand traadte høiet ind igjennem den lave Dør. Han var tæt indhyllet i en Kappe; en bred lappullet Hat sank ham dybt ned over Nisene, og i Haanden havde han en Hornlygte. Han hilste med et hurtigt Nix Regina, og vendte sig til Anna. „Er I Madam Höckinn?“ — Anna: Ja, I kommer vel for at hente mig?“ — Manden: Jeg kommer for at tale med Eder, gode Moer! — A. Hvad er Eders Begjæring. I maa være kort, for jeg har ikke noget Dieblik at spille. Jeg har ingen No forend jeg kommer affted. — M. Hvorhen? — A. Til Wolfgang von Ruderghimm, hans Hustru er i Barnsnød. — M. Ja saa! Skal I ikke ogsaa til Margrethe af Schwaben? Hun er jo i samme Forfatning, netop nu. — A. Just derfor kan jeg kun være eet Sted! — M. Men I skal gaae til Margrethe! — A. Skal jeg? Hvad er det for Snak? Hvad kommer det Eder ved? — M. I maa hen til dem begge To! — A. Maa jeg det? Hvem er I, med Forlov? — M. Gaae strax til Margrethe! Hun behøver først Hjælp. — A. Gaae strax Eders Vel! — M. For Guds og alle Helgenes Skyld, Moder! giv ham gode Ord! Af Herre! Hvor kan I tage Eder

saadan Myndighed til imod en ærbørdig og hæderlig Matrone? — M. Vær kun rolig, min vakre Datter! Din Moder og jeg blive snart gode Venner. Derpaa hvistede han et Par Ord i Dret paa den Gamle, der syntes som truffen af en Lyns fraale. — M. Kun rolig, rolig kjære Moder. Nu, ikke sandt, I under mig et Dieblisks Samtale under fire Væne? Gaae ud mit vakre Barn; gaae ud til vi kalde paa Dig.

Regina stirrede paa den underlige Fremmede; men da hendes Moder gav hende et Bink, hortsjernede hun sig, skjøndt langsomt og mistroisk. Uengstlig slog det lille Hjerte i Mattens øde Stillehed, og med ethvert eensomt Minut voxte hendes Angst. Allerede drev den hende, toertimod Forbudet, til Stuedøren, da et knagende Fodtrin lod ilende opad den snevre Trappe. Regine traadte ud, og med inderlig Glæde modtog hun Budets Begjering, at Madam Høckinn maatte strax komme til Frue Margrethe. Nu kunde hun da afbryde den besynderlige Samtale imellem Moderen og den Fremmede. Da kom Anna selv iilsfærdig og svarte Budet Ja, samt hvistede til Regine, idet hun trippede afsted: „Gaae ind til den Fremmede, og giv ham hvad han forlanger!“

„Er det hendes Alvor, at jeg skal gaae allene ind til en fremmed Mand?“ spurgte Regine sig selv, og trykte, ei uden indvortes Kamp, Dørklinken op. — „Er Du der, gode Barn! sagde venlig den Fremmede, og klappede Pigens Kind: Vær ikke bange! Din Moder veed nok, i hvis

Hænder hun betroer Dig. Skynd Dig nu at bringe mig Din salig Faders Kisteklæder: der har Du Nøglen, Din Moder gav mig den."

Regina vidste ikke hvad hun skulde troe, men maatte stiltiende adlyde. „Nu kan Du gaae ind i Kammeret et Dieblik og kaste Din Raabe over Dig, Du skal følge mig, naar jeg er omklædt.“ Regina saae forbausset paa ham, men deels havde hun sin Moders Befaling, deels var den Fremms medes Tone ligesaa bestemt og bydende som mild og høflig, saa hun torde kun svare med et Nis, og smuttede ud, for, halv drømmende, at berede sig til en Vandring med den Ubejendte i den mørke Nat.

Blandt de anseeligste og største Palladser i Aachen var Kuderglimms og von Schwabens Baaninger. Bygningernes brede Façader vendte ud imod to forstjellige Gader, men stødte ved en Baggaard sammen. Selv den blotte Nærhed af hinanden vilde været de uforsønlige Sjender utaaleligt, hvis de ellers havde holdt Dug og Dist i Staden. Men de vare næsten altid paa deres Godser, og kun den forestaaende Barsel havde bragt Begges Hustruer til Staden paa een og samme Tid.

Det store Taarnuhr ringede Midnatsflagene fra den høie Münster, da Margrethe von Schwaben med svag Røst spurgte Madam Höckinn, der sad i det

næste Gemak med den Nyfødte paa sit Skjød: „Er Barnet velstakt?“ — „Ja vist!“ svarede halv høit og ubillig den erfarne Matrone, og pegede, rystende paa Hovedet, for de Tilstedeværende paa Uhret, som hang ligeover for. „Er det en Søn?“ vedblev Moderen, og de Dvorige gjentog nysgjerrige Spørgsmaalet. Da blev Anna Höckinn vred. „Erue Mær greshe! J tænker kun lidt paa Barnets Vel, siden J paa denne Tid af Ratten gjør mig det andet Spørgsmaal om det. Veed J da ikke, at saadant kan skade og intet baade?“ Dermed svøbte hun den grædende Glut tættere sammen, kaldte paa sin Datter, og overlod til hende og den lærde Doctor Eugenius at sørge for Barnet, og at forsyne det med Staal, Biesvand og andre Præservativer mod al Indfyldelse af Rattens Aander, imedens hun selv iilsomt iførte sig sin Kaabe, og endnu engang anbefalende den Svage Ro og Stilhed, begav sig afsted med et betydningsfuldt Blik til Eugenius.

Denne Eugenius var netop den Fremmede, der saa paatrængende havde gjort Bekjendtskab med Anna Höckinn, og som dengang kom fra en fjern Reise i saadan Antræk, at han, for i Hast at see ud som andre Borgerfolk, maatte laane Klæder hos Anna. Over disse bar han dog sin egen Kappe; dennes øverste Deel, der var dannet som et Slag, slog han omkring Hovedet, og syntes altfor hensjunken i sine mediciniske Betragtninger til at indlade sig med de Tilstedeværende. Han foretog en hemmelighedsfuld Operation med Barnets Arm, satte sine Instrumenter i Binduet, betragtede de matte Stjerner, der glimtede gennem

Mattens Taageflor, og nedskrev underlige Tiffre paa en liden Pergamentstable.

Efter et Par Timers Forløb kom Madam Høckinn tilbage med sagte Skridt, og da Eugenius endnu engang havde betegnet Barnets Arin med en hemmelighedsfuld Character, forlod han i al Stilhed Palladset.

Kort efter kom med prægtigt Følge Hr. Henrik af Schwaben. Han steg af og gik med skaansomme Trin, men fuld af glad Uro, ind i Hallen, hvor Margrethe med et stolt Smil rakte ham en Søn imøde. Hans sødste Gavmildhed mod Anna Høckinn røbede, hvor høit hans Hjerter slog af Glæde over endelig at besidde en Arving til hans Navn og Rigdomme. I sin Henrykkelse iførte han sig sin prægtigste Rustning, og forlangte Audients hos Keiseren, for selv at melde Sønnens Fødsel, udbede sig Carls Raade for ham, samt bede ham til Fadder.

Han fandt Keiseren beskæftiget ved Arbeidsbordet. Men aldrig saasnart var Henrik indtraadt, førend Carl med nedladende Mildhed iilte ham imøde, og besvarte paa det naadigste Ridderens triumpherende Budskab. Til Anmodningen om Fadder-skabet rystede Herskeren smilende paa Hovedet. Endnu inden han havde udladt sig derover, traadte en Page ind og meldte, at Birgithe von Ruderglimm lod hilse og formelde for hendes høie Herre, at hun var lykkelig bleven Moder til en velskabt Pige. En Glædesrødme steg op i Henriks Kinder. „Altsaa kun en Pige!“ hvisttede han for sig selv.

Saa snart Carl i naadige Udtryk havde afgivet sit Lykønskingsbrev til Pagen, vendte han sig atter mod Ridderen: „See, Hr. Henrik, jeg ventede just paa Bud fra Fru Ruderglimm. Hvor underligt har det føiet sig, at I to gamle Venner paa een Nat er bestjæret saa kjære Gaver. Skulle I ikke række hinanden Hænderne over den hellige Døbes fond? paa det Vilkaar vil jeg være Fadder.“

Henrik (træder et Skridt tilbage). Naadige Herre! Eders Retfærdighed kan ikke forlange — —

Carl. Nei, nei! Jeg forlanger Intet. Vel betænkt ville vi heller ikke have, at dette Fadderskab skal gaae for sig paa een Dag. Hør, min kjære Henrik, vi forbeholde os at sende Fadders gave, og udnævne Eders Søn, som vi ønske skal bære vort Navn, til vor Staldmester.

Henrik. Denne Raade, min høie Herre, haaber jeg, han skal blive værdig.

Under Taknemlighedsyttringer tog Ridderen Afsked, og Keiseren hensant i dybe Tanker, og foretog med Phantasens mægtige Vinge Tidens Flugt.

Vi følge et gammelt Manuscript, kjære Læser, og vove ikke med Gissninger at udfylde den Rad af Nar, der ligger imellem de nedskrevne Scener og den Tidspunkt, hvori Ruderglimms Datter fremtræder som en glimrende Sol paa Lydslands Himmel ved Keiserdatteren Emma's Side. Vidt bredte sig Rygtet om Eidonia's Skjønhed, og de

stolte Forældre fornygedes i den herlige Nige, der
 var Keiserens Afgud og Emma's uadskillige Ven-
 inde. Mange havde allerede beilet til hendes
 Haand, adskillige Gange havde den gamle Ruder-
 glimm været paa Veie til at formæle sin Datter,
 men stedse lagde Keiseren sig imellem og forhindrede
 Partiet. Selv ønskede Sidonia endnu intet
 høiere, end at nyde sin skye Ungdom ved Em-
 ma's Side. Da indtraf den mærkelige Tildra-
 gelse, som Historien har opbevaret os, og som Bag-
 gesen og flere Digtere have besjunget paa mere
 end een Viis, nemlig Eginhards og Emma's Kjærlig-
 heds. Fra først af bemærkede Sidonia med
 Uro den fremspirende Elskov, snart blev hun sin
 Venindes Fortrolige, og ved denne Tid hændte det
 sig, at og Sidonia længtes efter den søde Smerte,
 der opfylder det unge Bryst med tusinde Gaader,
 som det vevselviis løser og knytter. Nu kastede
 Sidonia spørgende sit Blik om i Kredsen af sine
 Tilbedere, men Ingen kunde maale sig med Em-
 ma's Eginhard, og hendes Hjerter tilsluttedes for
 dem Alle.

Den hoimodige Monark holdt sin Datters
 Bryllup. Prægtige Feste afvekslede, og Aachen var
 Samlingspladsen for alle Tydsklands Edle. Der
 iblandt vare naturligviis ogsaa Ruder-glimm og
 Henrik af Schwaben. Til Manges store Forun-
 dring saae man begge disse Dødsfjender gaae
 fortrolig op og ned ad den brede Sal, og endelig
 forsvinde gennem en Sidedør. Bort Manuscript

underretter os om endeel af den Samtale, der forrefaldt imellem dem.

Henrik. For skal jeg kradsse min Søns Navn ud af Stamtræet!

Wolfgang. Spar Eders Frygt; for sætter jeg Eidonia i Kloster!

Henrik. Imidlertid, vi kjende begge To Reiseren; det gjelder, at være paa sin Post.

Wolfgang. Jeg veed dog, at han ei kan bruge Bold.

Henrik. Men vel maaskee List. Min Søn kommer imorgen førstegang hertil efter fire Aar; han er vorden en herlig Ungersvend.

Wolfgang. Ridder! Jeg vil ikke haabe I troer, at Ruderglimms Datter skulde fornedre sig —

Henrik. Fornedre sig? I betjener Eder af et synderligt Ord! Men Sagens Vigtighed fordrer Kulde. — Sæt nu, at min Søn forlieber sig i Eders Datters runde Ansigt —

Wolfgang. Runde Ansigt, Hr. Ridder! Nu — javist er det et rundt Ansigt, og det skal glæde mig, om Eders Søn kommer til at sætte et langt Ansigt op for hendes Skyld.

Henrik. Lad mig tale ud. Kjender jeg min Søn ret, sukker han ikke længe forgjeves, naar han just vil sukke. I veed nok selv, hvor let det gik hans Fader i sin Tid!

Wolfgang bed Læberne sammen og kastede et lynende Blik paa Henrik. Denne vedblev uden at lade som han mærkede det: „Hvad troer I da

vi med vor Myndighed udrette, naar Keiseren, som er alle forliebte Daarers Formynder, tager Haand i med?

Wolfgang. Det gjør han ikke, det kan han ikke gjøre, og det Heie er et Hjerneskind i Eders hede Hoved, som ei kan glemme sine gamle forliebte Eoventyr.

Henrik. — Jeg vil da sige Eder saa klart, at selv Jer egen tørre Hjerne kan begribe det: Keiseren har selv sagt mig —

Idet samme traadte en Mand hurtig frem imellem en Svilerad; det var den store Carl selv. Begge Ridderne bøjede sig forlegne. „Javist har Keiseren selv sagt, udbrød han: og siger endnu, at Eders Børn skulle elske hinanden til Trods for baade den hede og den tørre Hjerne. Han er jo alle forliebte Daarers Formynder, Hr. Henrik, og han skal nok bringe Eders Børn til at elske hinanden!“ Dermed gik han. „Det er formeget! ved Gud formeget!“ raabte Henrik og Wolfgang, idet de Begge trak Beiret og reiste sig igjen. „Der er min Haand, Ridder!“ sagde den Ene. „Og der er min!“ svarede den Anden. „Imod Tyrannen ere vi Fæ!“ Nu overlagde de, hvad der var at gjøre. Sidonia maatte bort. Faderen vaklede imellem at sende hende ud paa hans Godser eller i et Kloster. „Hør! sagde Henrik pludselig rask: send hende ud paa mine Godser. Der drømmer Ingen om at finde hende. Min Søn kan ikke længe blive her. Naar Festschedeene ere endte, maa han jo igjen til Hæren. Imidlertid har Keiseren

glemt sit Indfald, eller indseer det Umulige deri." Wolfgang rystede paa Hovedet. „Han glemme? Ridder, det vil meget til at troe. Dog har J det deri, at hun maa bort, var det saa i denne Nat. Sagens vil det gjøre Opsigt. Forresten takker jeg for Eders Tilbud. Men jeg mener dog, at hun er sikkest hjemme." — „Som J vil! gjensvarte Henrik: men naar J havde Tillid til mit Ridderord, saa — — Wolfgang: Hvorles ledes, Ridder? Jeg veed at agte selv min Hjende. Min Datter var vistnok sikker i Eders Hænder, men J glemmer — — vore Koner —

Henrik. Hør, Wolfgang! Vi lade dem og hele Verden i Uvidenhed. Send Pigen inat med sikkert Geleide til min Borg ved **. Hun tager ind under et fremmed Navn, jeg giver hende Brev med til Borgfogden og Capellanen, og lover ved min Ære, at hun skal leve som Herskerinde der saa kort og længe J selv vil. Imorgen gjør J Allarm, og anstiller saa alvorlige Efterforskninger, at det maaskee lykkes at blinde Keiseren selv.

Wolfgang. Det bliver dog Galgenfrist, og hendes Rygte —

Henrik. Ei, ei! Derpaa tænkte jeg ikke; ja dermed maa fares varligt, for en Pige og et Glas — *xc.* (Her er en Abning i Manuscriptet, og saaledes mangler Enden paa den lange Samtale, som vi have affkrevet ordret, fordi den viser, hvorledes disse to Mænd, uden selv at vide det, nærmede

sig til en Fortrolighed, som de en Time før havde troet umulig imellem dem.

Tourneringerne vare begyndte. Den unge herlige Carl v. Schwaben udmærkede sig fremfor de fleste Riddere ikke mindre ved sin Færdighed og Kraft, end ved sin stolte Skjønhed og sine beleevne Anstand. Alt var Glæde og Lystighed, kun Een deeltog ikke med sædvanlig Munterhed i Festen. Det var netop dens Dronning, den skjøne Emma. Hun viskede en hemmelig Taare af det blaa Die, eller Eginhard kysede den bort. Hun savnede sin gode, sønne Sidonia, der under Paaskud af Sygdom havde forladt Aachen med sin Moder. Keiseren lod vel tilfreds dermed, men talte ikke videre derom. Derimod behandlede han Wolfgang og den Ruderglinske Familie med en Raade og Ugtelse, der hviligen smigrede dem.

Saa snart Leiligheden tilbød sig, toge begge Fædrene Carl for sig, og gjorde ham bekjendt med Keiserens Hensigter. Den unge Mand's Svar og hele Opførsel indtog saaledes Wolfgang for ham, at han en Aften i en lille Ruus greb Henriks Haand og hviskede: „Veed Du hvad, Gamle! Dersom vi ikke vare saa uforsonlige Sjender, saa bad jeg om Din Dreng til min Sidonia!“ Henrik kunde ikke bare sig for at smile, og det uden al Bitterhed.

Pludseligt indløb et Rygte, som vakte den største Bestyrtelse ved Hoffet, og som frembragte en Misstænte og Ubillie, der truede med at forstyrre hele Fes-

sten. Birgithe Ruderglimms Vogn var bleven anholdt i en Skov af en Trop bevæbnede Ryttere, Sidonia var slæbt ud og sat paa en Hest, og i et Dieblif var det Hele forsvundet; kun stod en Ridder med nedslaget Visir foran den halvdøde Birgithe, og forsøgte at frede hende ved sine gyldne Sporer, at hendes Datter var i gode Hænder, og at hun rolig skulde kjøre videre. Saa Dage derpaa fik Birgithe et Brev, som Capellanen forelæste hende, med den Forsikring, at det virkelig var skrevet af Sidonia, som han selv havde lært at skrive. Det indeholdt kun, at hun befandt sig i et ærbart Hus, og vilde med det første uskadt vende hjem igjen i sine Forældres Arme.

Wolfgang rasede som en blodig Løve. At det Hele var efter Keiserens Foranstaltning, derom lod sig ikke tvivle. Imidlertid viste Denne saamegen Deeltagelse, at det var umuligt for den forbittrede Fader at lade sig mærke med noget, Muligt var det jo, at han tog Feil, thi hvad skulde vel Keiseren have vundet derved, saalænge Carl von Schwaben blev ved Hoffet.

„Vi faae Fremmede, Regine! fornemme Fremmede!“ sagde Forpagteren Rudolph til sin Kone, da Pater Ambrosius havde forladt ham. „Den høire Fløi af Slottet skal sættes istand, og Keiserens egen Seng skal flyttes ned i den arabiske Sal. Rald saa Moder herind, saa skal I faae høre.“ — Den gamle Anna Høckinn rokkede ind ved sin Stof, og Rudolph

raabte hende i Dret, at Keiseren havde givet Befaling til, paa det allerbedste at modtage Fruken von Weitenburg. Endnu vare ikke alle Tilberedelserne endte, da en Tropp Ryttere kom sprængende, i Epidfen en gammel Ridder og en ung Dame. Frukenen traadte ind og hilsende venligt, skjøndt en paafaldende Blegghed og Spor af Taarer robede, at hun ikke var saa gandske vel tilmode. Da Regine havde anvist hende de bestemte Værelser og Ridderen blev allene, tog han hendes Haand: „Endnu engang, skjønne Dame, vær ubekymret, og søi Eder blot i vor naadigste Herres Villie. Inden saa Dage vil han lade Eder afhente ved Fyrsten af Lothringen, der med sømmelig Pragt ledsager Eder tilbage til Aachen, hvor det hele Spøg vil ende sig meget ærefuldt for Eder og Eders Familie.“ — „Et grusomt Spøg!“ svarede Sisonia og rystede paa Hovedet. — „Carl er stor og god, vedblev den gamle Ridder, og en Taare vandlede i hans Øie: han kan ikke vilke Andet end sine Børns Lykke, hav Tillid til ham.“ — „Ja, jeg vil, ædle Ridder, jeg vil. Det er mig alisaa tilsladt, at skrive nogle Ord til min Moder?“ — „Som jeg ufortøvet skal tilstille hende. Men glem nu ikke Eders Rolle, Fruken Elisa von Weitenburg. I er opdragen i Frankfurt hos en Kloster, Eders Forældre ere komne til Aachen, efter at have for medelst Formuesomstændigheder opholdt sig flere Aar i en fjernt liggende Krog af Tydskland; Keiseren vil belønne Eders Faders Fortjeneste og tillige skaffe sig en Fæst, ved at være Vidne til Eders

Møde med de kjære Forældre." — „Af, men jeg er ikke vant til at sige Usandhed!" — „Veed I da, hvormeget deraf Keiseren gjør til Sandhed, desuden — " — „Er hans Bud mig helligt! Jeg skal stræbe at opfylde hans Villie!" sagde Sidonia, og gik med tvungen Rolighed ned til Forvalterens Familie, der strax i det første Dieblik behagede hende. Den venlige Regine fattede snart Mod til at samtale med den nedladende Dame, for hvem et Par Dage snart hengled i det lille romantiskbeliggende Jagtslot.

En Morgen rullede en prægtig Vogn ind i Slotsgaarden. En ung, anseelig Mand traadte ud i prægtig Dragt. Det var Fyrsten af Lothringen. Sidonia forstræktes heftig og gjennemgik endnu engang sin Rolle, indtil Fyrsten lod sig melde, „En skøn Mand!" — „En deilig Pige!" saaledes udtrykte Begges Tanker sig i det første Blik, de veyede. Enhver af dem forstod den Andens Diefast, og deres Blik sænkede sig mod Jorden. Med Siinhed indledte han Samtalen, idet han priste sig lykkelig, at være udvalgt af Keiseren til at føre en saa elskværdig Datter i sine Forældres Arme. — Denne Mand var den Første, som havde gjort Indtryk paa Sidonia's Hjerter; den tillidsfulde Fasthed, hvormed han stod for hende, det Længselsfulde, der snart udtalte sig i hans Die, greb Pigens hele Sjæl, og inden saa Timer var en saa huld Fortrolighed tilveiebragt imellem dem, at Sidonia endog havde Mod til at spørge derover. Da Regine frembar det smagsfulde Maaltid, blev Fyr-

sten alvorlig staaende foran det med to Convertis forsynede Bord, og saae derpaa med et sjeelesuldt, spørgende Blik paa Sidonia. „Hvad mener J?“ sagde han langsomt. Sidonia slog Dinene ned høitrdmende; thi at han tænkte: „Hvad mener J om at sidde daglig ved min Side? Det folte vel den fine Qvinde.“

(Nu forlader vort Manuscript os, kjære Læser. Et Par Blade ere uidentviol borte, og vi gjettede os kun til, at Fyrsten, endnu inden deres Afreise fra Slottet, havde gjort Sidonia en temmelig tydelig Erklæring, og faaet et gunstigt Svar, med Hensviisning til Forældrene.)

Atter bleve Ruder-glimm og Schwaben alvorlige, da den Sidstes Son ved Festens Slutning erklærede, at Keiseren havde befalet ham, at drage til Hæren. Dog beroligedes Begge ved hans høitidelige Forsikkring, at hans Fasthed aldrig skulde rokke. Kun for sin elskværdige Sidonia's Skjebne skjald den samme Fader, og grædende kastede Birgithe sig i hans Arme, da han atter kom tilbage til Residenten, uden at have opdaget Spor af Sidonia.

Den sidste høitidelige Fesstdag var frembrudt. Salene vare fyldte med Edle. Da traadte Keiseren frem for det bedrøvede Regtepar, og sagde: „Jeg har en herlig Efterretning at bringe Eder. Eders Datter er fundet! En ung Mand, hvis Navn maa

borge for hans Værd, Fyrsten af Lothringen, har fundet hendes Opholdssted, og vil inden faa Tid mer bringe hende i vor Midte. Jeg har desuden en Begjering, som J ikke ville afflaae mig. Den unge Mand elsker Eders Datter, og jeg udbeder mig Eders Samtykke." — Man tænke sig Forældrenes Glæde. En Fyrste af Lothringen! Uagtet de ei kjendte denne Fyrste engang af Navn, kunde de dog efter Keiserens Erklæring, at han var en ædel Ridder, ung, smuk, riig og Hs. Majestæts Yndling, ikke andet end bifalde Partiet, hvortil endnu kom, at de saaledes vare i Sikkerhed for Keiser Carls gamle Yndlingsplan. Efter at have til sin Tilfredshed afgjort denne Sag, iilte Carl til sit eensomme Arbeidsværelse, hvor strax efter Fyrsten af Lothringen lod sig melde. Venlig gik Keiseren ham imøde. „Nu Fyrste! Sandt J Frøkenen saa elskværdig, som jeg ønskede J skulde finde hende?" — „Naadige Herre! Min Taknemlighed mangler Ord. Frøken von Weitenburg er et Alenodie, som ingen Priis kan opveie. Ogsaa, naadige Herre, smigrer jeg mig med, at hendes Hjerte ikke er utilbøieligt for mig, hvis ellers Forældrene — " „Det bliver min Sag, kjære Fyrste. Hvor er Frøkenen?" — „Efter Eders Naades Ordre stegen af, tilligemed Forvalterfamilien, ved den blaa Bagport, hvor Eders Hoffouereer tog imod dem."

Den store Pragtfuld var opfyldt med Mennesker. Keiseren stod med betydningsfuldt Alvor i Midten, endnu med Sidonia's Haand i sin. Han havde neppe givet Forældrene og den glade Emma Tid til at favne hende, førend han atter tog hende ved Haanden, og stillede sig midt i Salsen. „Denne ædle Pige tilhører paa min Begjæring, og efter hendes velbyrdige Forældres Tilladelse, den høiædle Prinds, Fyrsten af Lothringen, der formeligen ved mig haver anholdt om hendes Haand. Jeg er alle Vidner til denne høitidelige Forlovelse, hvorved jeg stiller mig i Brudgommens Plads.“ — Efter at de angjeldende Personer havde i samme Anledning talt og Udskillige aflagt deres Lykonstninger, og de Dørlige med spændt Opmærksomhed, men Nuderglimm med pludselig Ejeleangst havde spurgt til alle Sider, hvo denne Fyrste egentlig var — — traadte Keiseren til en Gemaksdør, der aabnedes, og Carl von Schwaben, fulgt af en ældgammel Matrone, der støttede sig paa en midaldrende Kone, traadte ind. „Her forestiller jeg Eder, sagde Keiseren til den gamle von Schwaben og hans Hunsfælle: Eders ædle Son, som jeg har optaget i Fyrstestand og forlovet med Lothringen paa hans og Efterkommeres Tid, saalænge det hellige romerske Rige staaer; og her — han ledte den blegnende Sidonia hen til Nuderglimm og hans Hustru — her fremstiller jeg Eder Fyrstinden af Lothringen, Eders hulde Datter.“

Stilhed og Forbauselse var udbredt over den hele glimrende Forsamling. Fyrst Carl stod som

lynslagen, da han hørte sin Bruds Navn. Henrik von Schwaben var saa forvirret over den overordentlige Raade, hans Huus var vederfaret, at han ikke kunde fremføre et Ord, skjøndt han i sit Hjerte svor en dyr Eed, at dette Egestab skulde tilintetgjøres. Endelig traadte Wolfgang frem og erklærede høit, at han ikke gav sin Datter til denne Mand, allermindst siden den Raade hans Keiser lod Schwaben vederfares, maatte vække den Mening, at han gav sin Datter til sin Uøns Søn, fordi han var bleven en Tyrste. Nu fik ogsaa Henrik Tungen paa Gang. Carl lod dem taalsmodigen storme, endelig afbrød han dem: „Nu vel, Ruderghlimm, saa tager jeg Din Datter fra Dig, og Du, von Schwaben, har ingen Søn mere. Moder Höckinn, træd frem! J skal bevidne, tillige med Eders Datter Regine, at Carl er ikke Ridder Schwabens, men Ruderghlimms Søn, og at ei Wolfgang von Ruderghlimm er Sidonia's Fader, men Henrik von Schwaben.“

Den almindelige Bestyrtelse lader sig ikke beskrive. Keiseren fortalte nu de Tilstedeværende, hvad Læseren maaskee fra først af har gjættet, hvorledes han selv som Doctor Eugenius lod Børnene ombytte ved Anna Höckinns Hjelp, og henviste til et Mærke paa deres Arm. Den blottedes, og ved Albuen befandtes paa Sidonia's et prikket v. S. og paa Carls et v. R.

De ombyttede Forældre og Børn ilte vekselsviis hen imod hverandre. Den kloge Carl lod

dem Tid, og inden en Times Forløb var med
 Alles gode Villie og til den hele Forsamlings
 Glæde, Sidonia von Schwaben, den høibaarne
 Fyrste Carl af Lothringens Forlovede.

(M. C. Hansen.)

Barnemorderken.

(Nuttet.)

Et Aar var henrundet; jeg havde bragt mine
 Forretninger i Orden, og begav mig paa Hjem-
 reisen. Saa Mile fra Lyon overraskede mig et
 frygteligt Uveir. Jeg maatte tage ind i en ussel
 Kroe, tog Plads paa en Bænk ved Ovnen, og overs-
 lagde just, at det vel havde været klogere, om jeg
 fortsatte min Reise i Guds Navn, da en ung Mand
 traadte ind. „Min Herre, saa tiltalte han mig:
 jeg har hørt, at De vil tilbringe Natten her, og
 da Kroen er stet, beder han Dem tage tilstakke med
 sit Huus.“ — „Hvem er Deres Herre?“ spurgte
 jeg. — „Eieren af et Landgods, som ligger saa
 Skridt fra Byen; han hedder Dupré.“ — Hvad
 var at gjøre? Jeg lod Ejeneren vise mig did. Hu-
 set, hvori han førte mig, lignede et Pallads. Vi
 stige opad brede Marmortrapper, Herren i Huset

kom os imøde, og førte mig op i det Værelse, han beboede. Det var prægtigt og smagfuldt meubleret. Foran en Sopha stod Theebordet serveret og syntes at vente paa os. „Tag Plads! bad mig Hr. Dupré: Min Kone vil strax være her.“ Vi satte os, og samtalte om dette og hiint, da gik Døren op, og ind traadte — — det er umuligt at beskrive min Forundring — ind treen Barnemorderstien Agnes von Lindau! Jeg var som lynslagen. Hun nærmede sig mig, og bad mig hjertelig velkommen. Med usigelig Røise fattede jeg mig, og begyndte at fortælle om mine Reiser. Efter omtrent en Times Forløb gik hun ud af Stuen, og nu tiltalte mig Hr. Dupré: „Næsten skulde jeg formode, at De har seet min Kone engang tilforn.“ Forlegen fremstammede jeg noget, out en paafaldende Liighed, hans Kone havde med en Dame, som jeg kjendte, men tilføiede strax, at jeg muligen kunde tage feil, at — — fort, jeg veed selv ikke, hvad forvirret Løi jeg kom med. Hr. Dupré syntes, at gotte sig ved min Forlegenhed, thi det faldt ham slet ikke ind, at forbarme sig over mig, eller svare saameget som et Ord. Saaledes steg min Angst stedse høiere, og jeg snakkede stedse frygteligere i Taaget. Efter en god Tids Forløb begyndte han med et undertrykt Smil: „Jeg vil komme Deres Hukommelse til Hjælp! Har De ikke seet min Kone i S..?“ Som en electrisk Funke traf dette Ord mig. „Seer De, vedblev han: jeg har truffet det. Ja, nærved S. levede min Kone. Hun er en Frøken von

Lindau." — „Jeg — jeg havde den Ære, stam- mede jeg: at see Deres Frue for et Aarstid siden ved min Reise gjennem S." — „Saa? sagde Du præ uden al Overraskelse: saa har De ogsaa hørt, hvorlunde hun havde mistet sit Liv for Bødlens Haand, hvis ikke et Tilfælde — dog nei, ikke Tilfælde, Guds Gjerning var det, at min arme Hustru blev frelst!" Jeg fortalte nu, hvad jeg vidste, og af hans Mund hørte jeg følgende:

„Agnes kjørte til Ketterstedet. Saa Skridt derfra kommer en Postvoagn, den holder, et Fruens timmer springer ud, og skriger, som i Dødsangst: „Holder inde! Hun er uskyldig!" Det var Rosette. Dommeren bød, at man skulde kjøre tilbage til Byen. Jublende strømmede Folket efter. I Retsfalen bekjendte Agnes: „Med en Løgn var jeg i Begreb med at gaae ud af denne Verden, men Gud har forhindret det, og bestæmmet mig, fordi jeg kunde tvivle om hans faderlige Miskund- hed. For ham og for Retten aflægger jeg nu den sande Tilstaaelse, at jeg er uskyldig i mit Barns Mord. Jeg solgte mig gandske forladt efter min Moders Død, min Mand havde jeg mistet, jeg var feet af mit Liv, og fortvivlede fordi jeg dog aldrig vilde være istand til at bevise min fuldkomne Uskyldighed. Derfor besluttede jeg, at tilstaae en Brøde, hvortil mit Hjerte intet kjendte."

Efter denne Erklæring blev Agnes ført bort, og Rosette bragt i Forhør. Hendes Udsagn var dette: „Min Frøken elskede en fransk Officeer, som

laae i Qvarteer hos os. Han var ikke af Adels, og denne Omstændighed, saavel som den, at han var Franskmænd, gav hende den visse Overbeviisning, at hendes Fader aldrig vilde samtykke i deres Forbindelse. Hr. Dupré fik Reiseordre, men overtalte Frøkenen til, gandske hemmeligt at lade sig vie til ham. Han reiste, og vi hørte intet til ham siden. Fru Dupré nedkom tidligere end hun havde ventet, og fødte en død Søn, som jeg for-gjæves søgte at bringe tillive. Jeg benyttede Rossettes Usmagt, svøbte Liget i et Klæde, og begrov det udenfor Havedøren. Ogsaa jeg elskede en fransk Krieger, gav efter for hans Bønner, og flyede til Frankrig med ham. En Arv, som uventet tilfaldt ham, satte ham istand til at opfylde mit Ønske, at besøge mit Fædreland. Gud være lovet! som lod mig komme tidnok for at redde en Uskyldig!"

— Dette Udsagn blev sammenlignet med et Brev, Agnes havde tilskrevet sin Fader, og Begge bleve fundne aldeles overeensstemmende. Rosettes Mand bevidnede for Retten, at hans Kone ofte havde fortalt ham Alt, Ord til ord, som hun nu havde vidnet. Men hvad der blev erkjendt for det vigtigste Vidnesbyrd, var dette: at en fransk Geistlig, som Rosette, kort efter sin Ankomst til Frankrig, i Skriftestolen havde aabenbaret Alt, paa hendes Opfordring fremkom med sit edelige Udsagn. Agnes blev fritkjendt for Mordet, og kun idømt den Straf, som er fastsat for Fødsel i Dølgemaal. Hr. von Lindau, til hvem man havde indberettet Sagens lykkelige Bending, ilte til Residenten,

kastede sig for Landsfaderens Fødder, bad om Tilgivelse for sit Barn, og erholdt den."

"Jeg var imidlertid, vedblev Hr. Dupré i sin Fortælling: bragt som Fange til Siberien, hvor jeg tilbragte mine Dage i Kummer og Fortvivlelse. Jeg skrev til Lydfkand, men mine Breve kom, som jeg siden hørte, ikke til deres Bestemmelsssted. Langt om længe fik jeg min Frihed, og ilte til min Agnes. Min Vei førte mig forbi det Kloster, hvori den Geistlige levede, som havde viet os. Han var død. Nu spurgte jeg efter Familien von Lindau. Tænk Dem min Skræk, da Prioren svarte: „Lindau? Det Navn er mig ikke ubekjendt. Ah, nu husker jeg, saaledes hed den Pige, som for nogen Tid siden blev halsbugget i S. som Barnemorderke." Som en Vandsittig kastede jeg mig paa Hesten, og foer i Galop til von Lindaus Landgods. Sildig om Aftenen kommer jeg hid, stiger af og iler til Dagligstuen. Jeg hører adskillige Stemmer tale indensfor, river Døren op, og ligger i min Agnes's Arme!"

(Satori.)

Digteren Petrarca's Kroning.

Aar 1341 paa Christi Himmelfartsdag, vare alle Roms Lærde indbudne af Paven til at bivaane en hoist sjelden Hoitidelighed, da Italiens store Digter Petrarca skulde hædres med den skjønneste Triumph som nogen Skribent i de nyere Tider har opnaaet. Efter en hoitidelig Messe bleve Digterens Værker frembaarne paa rigtbroderede Hyn- der, og de Lærde lod udraabe den Beslutning, at han erkjendtes værdig at modtage Laurbærkronen, og at man skulde berede Seierstoget. Strax rev man Klæderne af ham, for at iføre ham den fest- lige Dragt. Paa den høire Fod drog man en rød Snørestøvle, Tragediens Eindbillede, og paa den venstre en violet Sko med blaae Baand, Come- diens Emblem. Man iførte ham en carmoisinfar- vet Fløiels Kjortel, der skulde betegne hans Digt- ningers Hoied; dens gyldne Borter, at hans Vers vare luttrede og rene som Guld. En Kjæde af Diamanter udgjorde hans Liobelte, for at ud- trykke hans Ideers Glands. Over alt dette hang en Kappe af hvidt Ulsaff, forkyndende den digtes- riske Uskyldighed. Paa Hovedet fik han en høj, den østerlandste Kongehat lignende Hue, rede til at modtage Digterkronen. Pullen, opreist i en Spidse, skulde betyde hans Landsophøielse. Hals- kjæden var sammensat af smaae sammensfættede Guldslinger, som for at betegne den Sjæls Snilds

hed og Kløgt, der havde vidst at sammenfjæde Harmonien og Tanken, under de poetiske Fald og Vendinger. Ved denne hang den himmelske Lyra. Den høire Haand var prydet med en Handske af Odderskind, thi ligesom Odderen lever af Kov, saa bør Digteren nytte Fortidens Sange; den venstre var iført Huden af den muntre Bæsel, for at tilkjendegive Digterens oprømte Lune. Hans Slæb bærer af en ung Pige, med udslaget Haar, blottede Fødder og indsvøbt i en Tigerhud. Det skulde betyde Enthusiasmen, thi hun bar ved høilys Dag en brændende Fakkell i sin Haand. Saaledes traadte Petrarca ud af Palladset Colonna, for hvis Portal holdt en Triumphvogn, i Skikkelse af Parnasset, med Apollo og de ni Muser. De græske Guddommers Symboler vare malede rundt om paa Vognen, thi Mythologien er endnu Poesiens Sjæl. Digterens Sæde, under en prægtig Himmel, bærer af en Løve, en Tiger, en Panther og en Leopard, for at tilkjendegive, at Digterne, ligesom Orpheus, have Magt til at betvinge og tæmme Uhyrerne. De tre Gratier, halbnøgne, med sammenslyngede Arme, fulgte paa Vognen, som hans troe Ledsaagerinder. Phantasien, under Skikkelse af en ung, smuk Pige, kronet med Stjerner, laae ved hans Fødder. Paa hans høire Side stod en Pult med Bøger, Blæk og Pen, Digterens Vaaben. Hestene førtes af Drømmen, klædt i Garverbarf. To store Chor af Sangere gik ved Eiderne, medens Satyrer og Fæuner dansede rundt om Vognen. Der blev sjunget latinske og italienske Sange til Triumf

phators Ære. Man strøede Blomster og grønne
 Quiste foran ham paa Veien; Fruentimmerne bes-
 stænkede ham fra Binduer og Altaner med velslug-
 tende Bænde.

Digteren naaede saaledes Kapitolet, Borgen
 i Rom. Her holdt han en latinsk Tale, hvorpaa
 han atter blev erklæret værdig Digterkronen. Nu
 paasatte man ham først en Krone af Bedbende for
 den dithyrambiske, dernæst en af Laurbær for den
 episke, og en af Myrther for den lyriske Poesie.
 En Senator greb hans Haand og stak paa Fingers-
 ren en Rubin af femhundrede Dukaters Værdie.
 Alt skete paa offentlig Bekostning. De tre fors-
 nemste Piger i Rom bragte ham Broderier af des-
 res eget Arbejde til et Erkjendtlighedstegn for alt
 det Laura's Elsker havde skrevet til Kjonnets Ære.
 — Fra Capitolium gik Toget igjennem Staden
 hen til Vatikanet. I St. Pederkirken takkede
 han Gud for sin Triumph, og ophængte sine tre
 Kroner ved Sanct Peder's Grav. Under lydelige
 Bifaldsraab, og omgivet af de fornemste Damer,
 vendte han tilbage til Colonnastøtten, hvor der gas-
 ves et glimrende Bal, bivaanet af alle Roms hæ-
 drede Mænd og skjøne Qvinder.

(Mercier.)

Hjemreisen fra Lysfleiren.

Længe havde jeg valgt blandt Landets Skjonne. Min Onkel vilde have, jeg skulde ægte En, som havde Penge, men imellem os sagt, Pigerne skjøttede ikke om mig. Min Tante, en forstandig gammel Kone, sagde ofte: „Giv Du kun Tid! Du finder Dig en Kone, hvor Du mindst søger hende.“ Men der gik et Aar efter et andet, og jeg havde endnu ingen Kone.

Fyrsten foranstaltede en Lysfleir. Fra alle Kanter reiste man, for at bivaane den, og jeg med. Vi levede lystigt, spiste og drak hjertelig flet, betalte Altting uhyre dyrt, lode os gjennembløde af Regnen og forbrænde af Solen, saae for lutter Støv og Kruttdamp ikke det mindste af Evolutionsner og Manoevrer, og forsikkrede dog Alle eensstemmigen, at Intet i Verden overgik en Lysfleirs Glæder.

Efter fjorten Dages Forløb havde den Spøg en Ende; Regimenterne marscherede fra hverandre, og Hver tilte til Sit. Jeg vilde bestille Extrapost, og gik i denne Hensigt til Posthuset. „En Lykke, sagde Postmesteren: at De ei kom nogle Minuter senere; De faaer just de sidste Heste og den eneste Bogn, vi har tilbage.“ — Samme Dieblik kom en Dame med en ung, deilig Pige, og bad ligeledes om en Bogn. Den lovedes hende først imorgen. Saalænge kunde Damen ikke bide, hun maatte afsted idag. „Og om De vilde betale mig Bes

fordringen firedobbelt, svarte Postmesteren: jeg kan ikke; De maa vie." Med denne Bæstid gik han ind i sin Stue, og lod Damen staae.

Jeg spurgte de Forlegne, hvorhen de agtede at reise. „O, mig gaaer det fatalt, gandske fatalt! svarte Damen: Jeg kom hid og havde sat nogle Slægtninge fra Sporenberg Stævne her; de havde lovet, at tage min Niece tilbage med sig. Men de ere ikke komne. Jeg boede her hos min Broder, Cancellieraad Reimann; han tiltræder idag en Forretningsreise og lukker sit Huus, folgelig maa jeg bort idag; jeg vilde fjøre hjem med min Broder, hvis Reise gaaer igjennem den By, hvori jeg boer. Derfor sendte jeg min Vogn tilbage; men nu maa jeg selv ledsage min Niece, og kan hverken faae Vogn eller Heste, jeg maa —

„Slet Intet maa De, min — jeg veed ikke, hvem jeg har den Ære — — „Jeg er Forst-raadinde Nidel.“ — „Ærbødige Tjener! Det glæder mig, at jeg kan have den Ære — slet Intet — vilde jeg sige, slet Intet behøver De at forandre i Deres Plan. Jeg reiser i dette Dieblik og fjører gjennem Sporenberg. Det vilde være mig en Fornoielse, om De tillader, at Deres Niece —

Higen blev rød. Lanten neiede. „Meget forbunden for Deres Artighed, svarte hun: Men jeg veed ikke, hvem —

„Jeg hedder von Osten, svarte jeg med dristig Stemme, og lagde til, for at gjøre hende desto sikrere: Jeg er forlovet. De risterer altsaa Intet.“ — „Hr. Baron von Osten? Bor Hr. Over-

forstmesters tilkommende Svigersøn? Det glæder mig, det glæder mig usigeligt, personligen at kunne bevidue Dem min synderlige Høiagtelse og frembære min ærbødige Lykønskning til Deres Formæling." — „Kjender De min Kjæreste!" spurgte jeg, halvdød af Angst. — „Nei, naadige Herre, jeg har ikke den Ære. Vel er Hr. Overforstmesteren min Mand's Foresatte, men vi boe langt ude i Deres Hr. Faders District, over 17 Mile fra hans Bopæl." — „Jeg veed det. Nu, hvad mener De, Fru Forstraadinde? Vil De betro mig Deres Niece?" — „Åk, kjæreste Hr. Baron, jeg veed ikke, om jeg tør vove at inkommodere Dem." — „Sal dog ikke om at inkommodere; jeg har en Plads ledig i Vognen. De horer til min Svigers faders Departement; De er i Forlegenhed; den gamle Herre tilgav mig det aldrig, om jeg nægtede hans gode Fru Forstraadinde denne lille Høflighed."

Mit Forslag blev da efter mange Complimenter omsider antaget. Begge iilte til deres Logis, jeg til Mit. Om en halv Time kom Niesen. En Pige bar hendes Smule Løi. Cancelliraad Reismann, der, som jeg kunde høre paa Pigen, kjendte Hr. von Osten meget nøie, havde fundet mit Tilsbud særdeles artig. Hun bragte tusinde Undskyldninger fra ham; han stod just paa Springet at reise og tog Tanten med, ellers havde Begge personligen aflagt mig deres Taksigelse. At dette ikke var skeet, kunde jeg takke min Skyttsaand for.

Endnu havde jeg ikke hørt et Ord af den smukke Niece. Jeg vilde have anseet hende for stum, hvis hun ikke langt om længe, havde bedet Nigen hilse Onkel og Lante mange gange. Hun tog sin Pengepung frem. Den var kun mager; Halsdelen af sine Skillinger gav hun Nigen i Drifkes penge. Nigen kysede den lille hvide Haand, Niesen trak den hastig tilbage, og steg med synlig Forlegenhed tilbøgs. Jeg skrev i mit Hjertes Tegnebog: barnlig, fattig, erkjendelig, kydst, meget smuk, ret meget smuk, næsten for smuk.

Det var en herlig Morgen; Egnen var smilende trindtomkring. Nieces Die dvælede med Glæde paa de omkring os liggende Marker; faldt hendes Blik paa de fjerne, foran os dæmrende Bjerge, slog hun hastigt Dinene ned. Jeg skrev i Tegnebogen: Modtagelig for Naturens Skjønhed, ængstelig for Fremtiden.

Vi havde kjørt en Mil. Niesen havde ikke talt et Ord. Jeg ikke heller. Jeg havde fast forfat mig, at kjøre en Mil, uden at tiltale hende. Jeg holdt dette for det sikreste Middel til at afvæbne hendes Blyhed og vinde hendes Fortrolighed. — I Begyndelsen havde hun siddet tæt op i Hjørnet. Jeg ogsaa. Efterhaands havde hun udbredt sig meer og meer; ogsaa jeg var usmærkt rykket nærmere, og saaledes sadde vi temmelig tæt ved hinanden, uden at hun forargedes derved i mindste Maade.

Men den første Milepæl voldte mig dog Glæde. Jeg havde længtes efter den. Nu vilde jeg løse

min Tunges Baand. — Jeg begyndte. Hun svarte kort, men mildt. — Ved den anden Milepæl gif det allerede meget bedre. Hun talte ret godt, hun følte meget rigtigt, hendes Forstand fremskinnede overalt. — Jeg vilde igjen til at indføre noget i min Tegnebog, men jeg havde allerede opdaget saameget Godt hos hende, at jeg Summa Summarum tilstod i mit Jnderste, aldrig at have seet en sødere Pige. Denne Tilstaaelse skulde jeg have beholdt hos mig selv. Men, Gud maa vide, hvortledes det gif til, den gled mig over Læberne, og hun var igjen stum som en Siss lige til den fjerde Milepæl.

Himlen mørknedes, Aftenen faldt paa, det blev bæl mørkt. Vognen skumplede af et Hul i et andet; snart fløi hun over paa mig, snart busede jeg over mod hende. Den, der har været i lignende Forsatning, vil kunne tænke sig min Pine. Endelig naaede vi den tredie Station. Postmestervæn vilde ikke lade os kjøre videre. Veiene vare, meente han, ufremkommelige i Mørket. Niecen, der alt paa de sidste Timers Reise havde udstaaet Dødsangst, samtykkede gjerne i at blive, og Ingen blev hellere end jeg.

Vi spiste. Niecen var Bertinde. Jeg sad liggeoverfor den yndige Pige. Hidtil havde jeg kun seet hendes Profil, nu havde jeg hele hendes Ansigtis fulde Ynde for Die. Hun havde lagt Peltis, Hat og Torflæde. Luften havde bragt Rodme i hendes forhen meget blæge Kind. I hendes store, skjøne, sorte Die laae Troen paa min Artighed,

der nu endelig syntes at have fundet Undergrund. Det mellem os staaende Bord var gandske smalt. Tæt foran mig sad Pigen i al sin ulignelige Skjønhedsfylde, hvorover den hulde Forlegenhed, hun sølte ved, at være ene med den fremmede Mand, gjød et eget Tryllerie. Nu kunde ethvert Menneske læse, hvorledes hendes Frygtsomhed efterhaands forsvandt. Maden smagte mig ikke. Da traadte en Pige ind og tog Leppet af den brede, høitopstaarnede Paradeseng. Niesen syntes slet ikke at tænke paa Sovn. Hun talte ikke derom. Jeg ikke heller. Hun tog sin Strikkestrømpe frem, jeg stillede mig ved Kaminen. Hun ledte Samtalen paa min Brud. Jeg vidste ret godt, at Erindringsgen om hende skulde være den Skandse, bag hvilken hun vilde sikke sig. Nu tabte hun sig i den fyrigste Tales Strøm, thi hun talte om de Elskendes Lykke, som, om end Verdener ligge imellem dem, dog ene tilhøre hinanden. Hun søgte Grunden til denne himmelske gjensidige Trost i den sande Kjærligheds ublandede Reenhed, og sluttede med den Paastand, at Kjærlighed uden Rolighed ei lod sig tænke. — „Nu, saa ville vi ogsaa begive os til Rolighed!“ sagde jeg tørt, thi hun havde paa engang saaledes aabnet alle sine Belsalighedskanaler, at hun udentviol havde ladet Munden løbe til den lyse Morgen, hvis jeg ikke havde sat en Pind derfor. — Min Ytring maa være kommen hende lidt paa tvers, thi hun slog Øinene ned, og talte ikke et Ord videre. Jeg gjorde nu, hvad jeg strax skulde have gjort: jeg

klagede over gruelig Eræthed, undskyldte den Frihed, jeg tog mig, med Nødvendighedens Jernlov, lagde mig halvafklædt paa Sengen, og ønskede hende Godnat. Hun takkede, inden at lade sig forstyrre i sin Strikning, med et taust Hovednik.

Jeg kunde ikke sove. Og om jeg end havde gennemvaaget hele Jødernes lange Nat, jeg havde dog ikke kunnet sove. Det maatte blive anderledes. Saaledes holdt jeg det ikke ud. Jeg lod, som jeg vaagnede. „Min Gud, Demoiselle, endnu ikke i Seng?“ — „Troer De da virkelig, Hr. Baron, at jeg vilde lægge mig?“ — „Sagde De ikke før, at Kjærlighed uden Nølighed ikke var tænkelig?“ — „De har forstaaet mig ret godt, men det er ikke smukt af Dem, at De vil misforstaae mig.“

Jeg kastede min Kappe om mig, sprang ud af Sengen, og, det maatte nu gaae som det vilde, jeg fortalte hende, at jeg ikke var Baron Osten, at jeg ikke var forlovet, at min Tante altid havde sagt, jeg vilde finde en Kone, uden at søge hende, og at hun, hun allene, var den, jeg havde fundet, uden at søge. Deres Sætning om Nøligheden, raabte jeg, noget stødte ved det Ansigt, hun gjorde til min Bekjendelse: Deres Sætning duer ikke. Jeg elsker Dem saa høit, som noget Menneske formaaer; men jeg har ingen Nølighed. Fra det lykkelige Dieblik af, jeg saae Dem, lige til nu, har al Nølighed flyet mig. En Feber brænder i mit Jnderste, som om jeg skulde forgaae. Himmelske Pige, tør jeg haabe?“

„Deres Kjærlighed er ikke Min! svarte Pigen
 hoisrod og smækvred: De begyndte Deres Bekjendts-
 skab med en Løgn, af en saadan Mand's Dis-
 cretion tør jeg Intet vente. Jeg blev betroet Baron
 von Osten, ikke Dem. Jeg skal nok finde Veien
 hjem allene!“ Hun gjorde en Compliment, tog sin
 Smule Habengut og et Lys, og gik at vække Post-
 mesterinden. Jeg kom til Døren for hun. Jeg
 vil ikke hindre Dem i at komme ud, Mademoi-
 selle; De er fri. Men hør mig et Dieblit! Hvad
 vilde Folkene her tænke om mig, naar De nu,
 midt om Natten, vakte Postmesterinden? De selv
 vilde snart vorde Gjenstanden for alle Postkarles
 Samtaler. Skaan min Ære og mit Rygte. Er
 jeg end ikke Baron von Osten, en ærlig Mand er
 jeg dog.“ Jeg nævnte hende mit Navn og min
 Stand. Jeg tilstod, at jeg, blot for at ledsage
 hende, havde gjort denne Reise; at jeg, da hendes
 Lante havde spurgt mig, hvem jeg var, tilfældig-
 viis havde faaet det Indfald, at nævne En af
 mine Bekjendte. „Nu har jeg, vedblev jeg med
 godmodig Aabenhjertighed: tilstaaet alle mine svære
 Forbrydelser. Tør jeg haabe Tilgivelse? Vil De
 atter skjenke mig Deres Tillid?“

Niecen smilte halv alvorligt, gik bort fra Dø-
 ren og lagde sin Pакke fra sig. „De trænger til
 Søvn! sagde jeg efter en Pause: Læg Dem gandske
 roligt ned. Jeg sover ikke mere.“ — „Ikke?“ —
 „Nei!“ — „Er det vist?“ — „Paa min Ære!“
 — Stiltiende nærmede Pigen sig Sengen og lagde
 sig paa den i sine Klæder. Da det dog kunde

vorde hende for kjoligt om Matten, kastede jeg mit Silketeppe over hende. Hun takkede mildt. Jeg satte mig, med Ryggen mod hende, ved Kaminen.

Den lønlige Stilhed! Den Sneehvide Seng! Den deilige Nige! — Ja, der gives Forhold i Menneskelivet, hvori man behøver en Kæmpekraft, for at blive Herre over sig selv. Saus stirrede jeg ind i den svage Kaminild. En Gnist sluttes efter en anden. Et sandt Billed af mine Grundsatninger. Men med Magt tog jeg Fornuftens Blæsebælg i Haanden, og pustede atter Vand og Liv i dem, paa det de kunde holde for i denne svære Prøvesesnat. — Det, der nu smertede mig meest, var, at hun var sovnet ind i Brede. Den lille Trodsfigkop var falden i Søvn, uden at sige mig saa meget som Godnat.

Efter et godt Kvarteer, da jeg troede hende indslumret for længe siden, spurgte hun sagte: „De er dog ikke vred paa mig?“ — Jeg iilte til hende, knælte for Sengen og sagde: „Vred? Hvorfor skulde jeg være vred paa Dem?“ — „Jeg troer, jeg har sagt Dem noget Haardt, og De er saa god. De vaager, at jeg kan sove. Vær god igjen, jeg har ikke villet fornærme Dem.“ — Væk var min Ergrelse! Saadanne ere vi godhjertige Mænd; et godt Ord, og man kan svøbe os om en Finger. Jeg greb hendes Haand, trykte et Kys derpaa, forsikrede, aldrig at have været vred paa hende, aldrig i mit Liv at kunne blive vred paa hende, og saldt, jeg veed ikke hvorledes det gik til, atter ind i det forhen afbrudte Thema. Men Nie:

een zwarte halsofortrædelig, at hun, hvis jeg ikke øieblikkelig taug med det, maatte staae op og forsøde lade Bærelset. — Jeg trykte Godnatkysset paa hendes sneehvide Haand, og satte mig ved den langsomt hendaende Kaminild. Jeg sov ind paa Stolen. Den yndige Pige sov indtil den lyse Morgen.

Vi havde kun een Station til Sporenberg; da saae jeg hende maastee aldrig mere i mit Liv. Ved Frokosten begyndte jeg altsaa, hvor jeg slap iafstes. „Nu, hvad mener De? sluttede jeg min Tale, og tog hendes lille Høire i begge mine Hænder: Vil De — vil Du vove det med mig, Du søde, herlige Pige?“ — „Jeg mener Intet, jeg kan Intet mene, sagde hun hastigt, men mildt: De kjender mig jo ikke. Jeg ikke heller Dem. Tal ikke derom mere. Jeg bliver angest. Deres Tante har Uret. Søger, saa skulle I finde, siger Skrifsten.“ Postillonen blæste. Vi satte os paa Bognen.

„Naar jeg skal søge, maa jeg have Lov til at besøge Dem. Lør jeg det?“ — „Nei!“ — „Ikke?“ — „For Intet i Verden!“ — „Hvorfor ikke?“ — „For det Første har De reist med mig som Baron von Osten; som Saadan maatte De besøge mig, thi min Familie skriver naturligviis til Forstraad: inden, og hvad vilde det ikke blive for en gal Historie, naar De nu traadte frem under Deres virkelige Navn!“ — „For det Andet?“ — „D lad os afbryde. Jeg er ikke lykkelig, hvor jeg er; jeg vorder — (hun slog Dinene ned og talte sagtere) jeg vorder foragtet, mishandlet; man vilde undres,

naar De kom — for min Skyld, da der ere Døtre i Huset — jeg spiser Naadsensbrød! Mine Forældre ere døde for to Aar siden. De efterlode mig Intet, uden min Opdragelse."

Jeg sluttede den hulde Nige i mine Arme. Jeg forsikrede hende om mine Hensigters Ærlighed. Inden fjorten Dage vilde jeg indfinde mig og bede om hendes Haand. — Hun smilte forlegen og rev sig ud af min Favn. „De er noget rast!“ sagde hun i huld Forvirring. — „Nu, svarte jeg hende, allerede halvt triumpherende: Deres Første havde ikke meget at betyde. Deres Andet har jeg besvaret; er der mere!“ — Hendes Jagled neppe hørligt over Læberne. — „Endnu mere? raabte jeg: lad høre!“ — „De maa ikke elske mig, jeg — stammede hun: elskes allerede. Men spørg ikke hvem, thi jeg kan ikke nævne ham endnu. De er, foruden ham, det eneste Menneske i Verden, som veed det. Ær min Hemmelighed, jeg beder Dem!“

Jeg maa have gjort et fatalt Ansigt til denne modbydeligt overraskende Efterretning, thi efter en Pause spurgte hun mig atter, med usigelig Gudsmodighed, om jeg var vred. — Ak, vred var jeg ikke, men ulykkelig, virkelig ret ulykkelig. Vor Underholdning lige til Sporenberg var nu høist sparsom. NoGLE Gange forsøgte jeg at løfte det Slør, som skjulte hendes Kjærligheds-hemmelighed, men hun holdt det fast sammen og forsikrede, hun havde meget vigtige Aarsager til at fortie sin Elskers Navn. Jeg tilbød hende min Hjælp til at

borttrydte de Anstødsstene, der maaskee laae i Veien for hendes Lykke, men vemodigt rystede hun med Hovedet og sagde: „O! kan Ingen hjelpe!“

Udenfor Posthuset i Sporenberg steg hun af, takkede mig for nydte Høfligheder og gik til sin Familie. Jeg saae efter Pigen, saalænge jeg kunde sine hende. Som en Gratie svævede hun ned ad Gaden. Nu først traadte den Seier, jeg afvigte Nat havde tilføjet mig over mig selv, for min Sjæl som et Kæmpeværk af Dyd.

Afskeden var ret enfoldig, det ærgrede mig. Pigen havde hele Veien talt saa klogt, saa smukt, og nu takkede hun — for nydte Høfligheder. De Doffre, de smertelige Doffre, jeg havde bragt hende, kaldte hun Høfligheder slet og ret.

Men nei — i Grunden havde hun dog Ret. Da hun steg af, saae adskillige Personer i Rabozlaget ud af deres Vinduer. Havde det da været passende, om hun var traadt hen for mig og havde sagt: Jeg takker Dig for Din ridderlige Baretægt i denne Nat, for Din bestedne Resignation, for den Martyrqual, hvormed Du har forskæftet Dig selv! — Hendes Afsked var kold, stiv og ceremoniel, og dermed viste hun den hele Christenhed i Rasbovinduene det fjerne Forhold, hvori hun vilde have staaet til mig; hvo havde nu skullet ane, at hun en heel Nat havde sovet i Kammer med mig, under mit Teppe; at jeg havde staaet i Begreb med at lægte hende; at hun i sit Hjertes Angst havde aabenbaret mig sin Kjærlighedsblindom!

Den snaksomme Postmesterkone gav mig nærmere Lys. Efter at hun med et skjelmst Smil havde lykønsket mig til det behagelige Reiseselskab, og jeg, til Pigens Værsredning havde forstikkret, at hun hele Veien havde været meget stille og tankfuld, vedblev hun deeltagende: „Hvor kan det ogsaa andet være! Det arme Barn har det ondt i Huset. De Gamle lade hende hver Dag høre den Smule Brød hun koster dem, og Dottrene ere færdige at pine Livet af hende. Mere for at undgaae denne Elendighed, end af Kjærlighed, har den stakkels Pige, som der siges, indladt sig med et ungt Menneske her i Egnen; men troe De mig, den Mossjø gjør det smukke Barn ulykkeligt, og lader hende derpaa sidde; det er ikke førstegang, han har baaret sig saaledes ad, den lede Laps!“ — Den Snaksommes Tale stjar mig i Hjertet. En Uværdig fik altsaa den himmelskjonne Piges Haand og Kjærlighed, og jeg, jeg som elskede hende med al Oprigtighed, jeg fik slet Intet!

„Kan De da ikke, spurgte jeg ængstelig og mismodig: Kan De da ikke advare den ubesindige Pige for det slette Menneske?“ — „For ham? Ak, De kjender ham ikke, kjære Herre. Det er en malitiens Hankat; min Mand har forpagtet den store Eng af ham udenfor Porten, Griseengen mesner jeg; vi have en Høslæt derpaa — delikat Græs, siger jeg Dem, som en Salat. Han tog Griseengen igjen ligesom vor Næse, naar han kom efter, at jeg mengelerede mig i hans Elskovsafs fairer — nei, derfra skal Gud bevare mig!“

Saaledes gaaer det i Verden! Tusinde dumme
 Streger bleve ubegangne, naar tredie Mand ei af
 usle Marsager lod sig afholde fra, at stille sig
 i Veien for dem med aabent Raad og ærlig Daad.
 Den arme Nieces Skjebne var bleven gandske an-
 derledes end den blev, naar ikke Postmesterkonen
 havde ladet Munden stoppe paa sig med Griseens-
 gen. Harmfuld spurgte jeg mig selv: Hoorheit
 nu? Jeg besluttede allene at kjøre videre. Men
 det behagede mig ikke.

Paa næste Station afgik just den agende Post.
 Den var besat med lutter muntre Folk, der ogsaa
 kom fra Lysleiren. Jeg lod mig indskrive med,
 og fik, som sidste Passageer, den bageste Plads.
 Den store jernbeslagne Brevkiste blev mig anvist
 til Sæde. — En saadan Kiste er et herligt Mid-
 del mod Hypochondrie. Allerede inden vi kom ud
 af Porten, løsnedes Kjodet fra mine Been. Tæns-
 derne klappede i min Mund, og inden vi naaede
 Byens Markskjet, var jeg som overslagen i alle
 mine Lemmer.

En stor, nyssflettet Kuro i det saarede Hjerter,
 søvnløs Nat i det trætte Dø, ikke en Bid i Mas-
 ven, og Brevkisten under Siddeorganet — det
 havde Ingen holdt længe ud. Til al god Lykke
 kom vi paa sandig Vej; det hjalp noget.

„Herren der bagved sidder vel ikke beqvemt?“
 spurgte en yppig Blondine og boiede sig om til
 mig. — „Ikke snyderlig beqvemt! svarte jeg, og
 25 B. (25)

mærkede ret vel, at mit Edikeansigt blev en heel Deel muntre ved den blonde Skjønnes deeltagende Tale: Imidlertid, vedblev jeg: taaler jeg gjerne den Ubequemmelighed, da den skienker mig den Fornøielse, at sidde bagved Dem!"

„Vil De, sagde Blondinen til den hos hende siddende Brunette: Vil De gjøre lidt Plads, kunde maaskee den stakkels unge Herre sidde imellem os.“ — Med et venligt: Ret gjerne! rykkede Brunetten saa langt til Siden, som hun kunde. Jeg steg over Ryggen af Ugestolen, tog Plads, og sad nu som en Prinds.

Blondinen var et Verdensbarn. Hun talte — Gud maa vide, hvorledes vi kom paa det Kapitel — om Kjærligheden med saadan Fyrighed og Ild, at jeg hvert Dieblik befrygtede, Postvoognen skulde gaae op i Flamme. „Det vilde staae langt bedre til paa Jorden, sagde hun med et sagte Suk og et Blik mod Himlen: naar Konerne vare mindre skinsyge, og Lovene om Kirkebod vare affskaffede i alle Lande. Naturens Magt er stærkere end Alt. Besubs Ild har endnu Ingen slukket, og ligesom gesaalidet vil Nogen formaae at kvæle Kjærlighedsluften i Menneskehjertet!“ Ved disse Ord trykte hun Haanden mod Brystet, som om hun her følte en sød Smerte, og bortvendte sit Ansigt.

Saa jeg ret, saa stod min lille Besub paa høire Side i en om Forbindelse med en eller anden gift Mand. Jeg slyngede min Arm om hende og tilhøiestede hende: „De skjuler en Hemmelighed, som De ei formaaer at bortspøge med Deres fors

stille Munterhed." En mørk Karmin overfløi Pigenes Floielskind. „Aabenhjertighed kan maaskee redde Dem!" vedblev jeg, bestyrket i min Forsmodning, dristigere, men anstændig og deeltagende. Taus rystede hun med Hovedet, og hendes skjonne store Øie stod under Band.

Jeg havde seet ret, det var udenfor al Tvivl. Det gjorde mig ondt for den deilige Pige; paa næste Station vilde hun, som jeg hørte, forlade Postvognen. Vilde jeg altsaa hjelpe, maatte det skee snart. — Med ængstelig Hjertelighed vedblev jeg at hvikke: „Er De ikke lykkelig, saa forsmaae ikke mit Raad og min Hjelp." — Men hun bødiede dybt beskjemmet Ansigtet ned mod Brystet og taug; og da jeg spurgte hende, om hun var bleven vred over mit isandhed ærligt meente Tilbud, vendte hun sig og saae paa mig, hovedrystende og smilende gjennem stille Taarer. — Vel blev hun kort efter munter igjen og begyndte at spøge som før, men Spøgen var tvungen, og den lønlige Rummer, som trykte hendes Hjerte, glimtede kun alt for tydeligt igjennem.

Min Naboerfke paa venstre Side havde hidtil sædeligbesteden holdt sig gandske taus og stille. Nu vendte hun sig til mig og indbød mig, samt den faldne Engel ved min høire Side, med godmodig Gjæstmildhed, til at spise Frokost. Hun fremtog en stor Kasse og uddeelte sine Gaver med ødsel Kundhed. Vor lille Bertinde tog Handfken af den runde Duunhaand. To deilige Ringe blinkede paa

de nydelige Singre; en treradet Perlesnor omflød den skønne Hals — men hendes ulige rigere Smykke var hendes Tænders Elfenbeen, hendes Læbers Purpur, hendes Kinders ungdommelige Røsin og hendes mørkeblaa Dies Jubeelild. Jeg havde, som bekjendt, vaaget hele forrige Nat, men den kostelige Frokost gav mig nye Kræfter, jeg var slet ikke søvrig mere. Hvad dog et Par Draaber Drueblod kan gjøre! Alle Tre bleve vi paa vor Armesynderbænk saa overgivenhystige, som vel tusinde Herrer og Damer neppe vare i dette Dieblik paa deres bløde Staalstjer-Divaner. Men Brunetten syntes at tage det ilde op, at jeg gav vort haarde Poststæde hiint Ogenavn, og jeg sluttede deraf, at hun nedstammede fra Postdepartementet og derfor ikke kunde lide, at jeg opholdt mig over de i Lænker hængende Bræder, hvorpaa vi sad.

Da Blondinen paa næste Station steg af og tog Afsted, kyssede jeg hende paa den sneehvide Hals og henkastede i taabelig Spøg det Spørgsmaal, om det vel vilde være muligt for en Skarpretter, med Sværdet at gennemhugge en saa deilig Hals. Seende opbandt Blondinen de gyldne Lokker, og meente, naar det engang skulde skee, vilde hun forlange mig dertil, thi af mig haabede hun gandske vist at faae Pardon; men Brunetten holdt Haanden for Dinene, knugede Fingerenderne krampagtigt sammen, og yttrede alvorligen sin Uergrelse over saadan taabelig Gladder.

Ogsaa det øvrige Reiseselskab forlod os; min lille Brune og jeg blev allene paa Bognen. Hun fortalte mig, at det var førstegang, hun kjørte med Posten; hendes Broder havde villet hente hende, men en af hans Heste var bleven syg; han havde altsaa skrevet til hende, hun skulde see at komme tilbage med en god Leilighed; denne havde hun ei kunnet finde, og saa maatte hun da beslutte sig til, at reise med Posten, thi længere havde hun ei kunnet holde ud i den larmende Stad. — „De boer altsaa paa Landet?“ — „Ja, og det ret gjerne; i Byen er det ikke halv saa smukt, som i vort ventlige lille Huus.“ — „Men bliver Tiden Dem ikke stundom lang?“ — „Derover har jeg aldrig klaget. Om Sommeren — nu, da er det jo bestemt bedre paa Landet end i Byen. Vor Eiendom ligger paa et lille Bjerg, hvorfra vi have den herligste Udsigt; jeg bestyrer min Broders Huusvæsen, og vor Have er min kjæreste Ven; om Vinteren maa Bøger og Musikalier fordrive mig Tiden.“ — „Er Deres Broder ogsaa musikalsk?“ — „Nei! Hans egentlige Likhaverie er Heste og Hunde.“

Hidtil havde jeg kaldt den fine brune Pige Demoiselle. Nu mærkede jeg, det var en Frøken fra Landet. Jeg kaldte hende ved næste Tiltale „min Frøken“, men henkastede Ordet saa let, som om jeg fra Begyndelsen af havde anset hende for Frøken. „Hvor kommer De paa den Idee, at kalde mig Frøken?“ spurgte hun med et naivt Smil. — „Tilgiv, om jeg ikke gjorde det strax!

Landsfædet — Deres fortræffelige Opdragelse —
Hestene og Hundene —

„Saa Hundene adle, mener De? sagde hun noget bidende: Og v^onde jeg derfor ikke være mindre eller mere, end Deres formeentlige Frøken fra Landet?“

Mindre var hun ikke; thi i de sidste Ord's Betoning laae en Stolthed, som kun Den kunde føle, der saas og hørte den interessante Pige. Hun var bestemt mere. Til „Demoisellen“ havde hun tæet, fordi jo selve Prindsesser kunne kaldes Demoiseller. „Frøkenen“ havde fornærmet hende. Den yndige Brunette, der gjorde denne ordinaire Postvogn saa extraordinair i enhver Henseende, var en Grevinde. Jeg vidste ikke, hvor jeg havde høvt mine Dine; ethvert Menneske, der blot havde en Idee om, hvorledes en ung Grevedatter maa se ud, vilde ved første Blik have bemærket, at hun var En. Postvognen gjorde slet Intet til Sagen; jeg havde jo før seet en Fyrstinde komme paa det gale Indfald, at prøve en ordinaire Postvogn? Men det, som gav mig fuldkomment Lys i Sagen, var en stegt And. Den var indsvøbt i en Couvert, der sandsynligviis havde været adresseret til Grevindens Broderi: et Stykke af Couverten var afrevet. Jeg læste blot: „Mester Greve.“

Altsaa var min Skjønnes Broder enten Rits Oberhof; eller Overforstmeister. Inden i Couverten læste jeg Ordet „Galge.“ En af mine foruds Universitetsvenner var Grev von Galge,

Naar man saae sig ret om, var han vel hendes Broder.

„Grevinde, sagde jeg devot, og vilde begynde en ret artig Sermon, men Comtesse'n loe mig lige i Dinene; hendes Incognito var røbet. „Siig mig, sagde hun snisende: siig mig dog, hvoraf De veed, at jeg er Grevinde?“

Jeg tog Anden op af Væsen og viste hende Adressen. Hun loe, blev rød, forlegen og stille. Nu havde jeg skullet tie; men Stoltheden over mine Opdagelser drev mig videre. „D, sagde jeg triumpherende: Jeg veed endnu mere. Jeg behøver blot at nævne Dem: Galge.“

Pludseligt blev Grevinden alvorlig, meget alvorlig. Hun talte ikke et Ord. Efter en Pause traadte en Taare i hendes milde Die. Jeg forfærdedes. Volde hende Smerte havde jeg ikke villet; von Galge heed hun ikke, det mærkede jeg, thi hvorledes havde hendes Navn kunnet forstumme hende saaledes? Sandsynligviis var Grev von Galge hendes ulykkelige Elsker. Jeg maatte gjøre min dumme Streg god igjen, og tilmed komme hendes Hjertes Hemmelighed nærmere.

Jeg knyttede Underholdningen igjen. Comtesse'n var nu taus og forstemt. Jeg ledte Talen paa Ungdomstiden, kom saaledes til at berøre mine Universitetsaar og nævne Grev von Galge. — „Hvad vil De med Deres Grev von Galge?“ spurgte Grevinden halvleende, halvgrublende. — „Uabenhjertig talt, Comtesse! sagde jeg: inden i Undestegspapiret læste jeg Ordet „Galge.“ J

Begyndelsen ansaae jeg Dem derfor for en Grevinde von Galge; det er en gammel, meget gammel Familie. Min Formodning kan ikke have fornærmet Dem; men da jeg nævnte Navnet, og De paa eengang bliver gandske omstemt, da formodede jeg, hvad jeg endnu troer, at en Grev von —

„Har De intet videre læst i Bladet?“ afbrød hun mig. — „Ikke en Stavelse!“ forsikkrede jeg. Hun smilte igjen noget mildere. Hendes Munterhed, hendes forrige Lune, hendes tilbagevendte Venlighed — Alt stod saa talende malet i det fortryllende lille Ansigt. Hun behøvede ikke at tale et Ord, og man forstod hende alligevel.

Det var den Pige, om hvem min Tante havde spaaet, jeg vilde finde hende, uden at søge hende. Niesen var det ikke, thi hende havde jeg dog egentlig søgt. Blondinen var det ikke heller; hun var ikke uskyldig mere. Niesen var meget smuk, Blondinen ogsaa, men Grevinden var en Skjonhed. For Niesen havde jeg kunnet vove en Finger, for Blondinen hele min Fornæmme, for Grevinden mit Liv. Ak, hvorfor var den brunlokkede Pige — Grevinde!

En Tidlang havde vi siddet stille hos hinanden. „Hvad feiler Dem? spurgte hun endelig med godmodig Deeltagelse: De var nylig saa overgiven, og nu — et gandske andet Menneske er De bleven.“ Mit Hjerte strømmede over. Jeg greb hendes Haand og bedækkede den med Kys. „Ak, var jeg dog et gandske andet Menneske!“ udraabte jeg vemodig.

„Et andet Menneske? Hvorledes det?“ — „Åh, sukede jeg: de fordømte Standsfordomme!“ — „Et sandt Ord! sagde hun meget betydningsfuldt: de fordømte Standsfordomme!“ Jeg saae hende i Diet. Det svømmede i Graad. Elskede den Gaadefulde en anden Borgerlig, eller tilhørte disse Saarer mig?

„Hvi paalægge Love — vedblev hun sorgmodig og alvorlig: hvi paalægge Love, hvi paalægge gamle Fordomme, der sandelig ikke mere stemme med Tidsaanden, Hjertet Lænker, som ingen Magt i Verden kan knuse, Lænker, der betyngte den Følksomme til Døden!“

„Ingen Magt i Verden? afbrød jeg hende: Den Stærke sonderbryder alle Lænker, og — ædle Pige, i Deres Ejel ligger Kræfter, hvis Styrke De maa skee ikke kjender selv. Himmelske Pige!“ Jeg sank for hendes Fødder, saa godt det i Vognen lod sig gjøre.

„Staae op! sagde hun bedende og overrasket: jeg er her i Nærheden af mit Hjem; hvor let kunde ikke en Bekjendt møde os, og hvad vilde Verden sige om mig og Dem, hvis man saae Dem for mine Fødder!“

„I Nærheden af Deres Hjem!“ spurgte jeg, skjælvende ved Tanken om, snart at skulle skilles fra hende. — „Dist oppe er vor Baaning!“ sagde hun og pegede paa en Bygning, der forekom mit noget korte Syn som et Slot. Den synkende Sol forgyldte Vinduerne paa den grevelige Villa. „Altsaa blot nogle Dieblikke endnu? sukede jeg:

Alt, lad De Verden være Verden. Kjærlighed
 fjender ingen Conveniens. Kjærlighed er altid sig
 selv liig, i Galleislavens, som i Verdensbehersker-
 ens Bryst."

Da raabte en Bassstemme et drønende „God
 Aften!" ind i Bognen. Et Par frygtelige Hunde
 toge paa at gjoee, saa det gjenslød i det grevelige
 Slot.

Grevinden fattede sig hastigt og sagde venligt:
 „God Aften, Mathi's!" Jeg troede neppe mine
 Dine. Det var en kæmpelang Karl med en to-
 hjulet Karre — der ved visse Attributer betegnes
 des som en Skarpretterkarre.

Grevinden tog sin Veste, onskede mig en lyk-
 kelig Reise, steg af, satte sig paa den skrækkelige
 Kabriolet, og kjørte hjem.

For nogle Uger siden gjentog jeg hiin mig ufors-
 glemmelige Reise.

Paa Niecens Grav blomstrede Violer og Tus-
 sindstjøn. Hun var bleven bedraget af sin El-
 sker; en voldsom Blodstjyrning havde endt hendes
 des Liv.

Den næste By oplivedes af en græsselig Fest.
 En Barnemorderke blev henrettet. Som Frem-
 med havde jeg den Ære, at faae en Plads ans-
 vinst i Blodkredsen. Den arme Synderinde brag-
 tes, det var — Blondinen!

Efter Henrettelsen kom et Fruentimmer hen imod mig; ved hendes Side den frygtelige Mand med Rittersværdet under den røde Kappe. Det var min Brunette. Hun forestillede mig Skarps retter Grebe, som sin næværende Gemal.

Jeg blev ved denne Præsentation iiskold over hele Ansigtet. Uvilkaarligt lukkede jeg Dinene til, thi det bares mig fore, som om Nathuen alt blev trukken mig over Næsen.

Endnu har jeg ingen Rone!

(H. Claren.)

Rosa Vivier,
en fransk offentlig Piges Historie.

Den i Paris udkommende *Moniteur* meddeler følgende, ogsaa i psychologisk Henseende, mærkværdige Retsfag, der blev paadømt af Kæsseretten den 12te Januar 1824.

Rosa Vivier, et offentligt Fruentimmer, 17 Aar gammel, havde i flere Aar levet i et utilladeligt Forhold med en vis René Lamorlette, der var en affkediget Militairperson. Endelig blev han feet af at have Omgang med dette umoraliske Væsen, trak sig tilbage fra hende, og besluttede at ægte en ung Sypige, Marie Sylvestre Charlot. Da

Rosa Vivier erfarede dette, truede hun ham fleres gange med en Dolk, dersom han udførte sin Plan. Hun havde allerede engang givet et Beviis paa, hvorvidt hendes Exaltation var istand til at gaae. Hun havde nemlig rakt sin Elsker en af hende saas kaldet Elskovsdrink, der bestod af Biin, som hun havde blandet med nogle Draaber af sit eget Blod, for at fængsle ham inderligere til sig, hvilket hun derved troede at bevirke; men Lamorlette fandt, at Binen havde Uffmag og var mørk, og vilde derfor ikke drikke den.

Den 11te August f. U. kom Rosa ind i Knivsmed Ballons Boutique i Gaden St. Denis og kjøbte her for 3 Sous en spids Bordkniv, hvis Ryg hun ligeledes vilde have fleben, for at faae den tvæægget. Hun græd meget og syntes at være gandske ude af sig selv. Da Madame Ballon sagde til hende, at det ikke gik an, svarede hun, at hun saa vilde lade det gjøre paa et andet Sted og bortfjernede sig. Virkelligen mødte hun ogsaa i Gaden Urbrefec en Skjærsliber, ved Navn Bos, og spurgte denne, om han vilde flibe Ryggen paa hendes Kniv skarp? Hendes Hensigt, som hun siden tilstod for Dommeren, var, ikke at feile Lamorlette og siden heller ikke sig selv. Skjærsliberen erindrede sig, at flere Haandværkere, f. Ex. Papsarbejderne betjene sig af flige Knive og opfyldte derfor hendes Ønske. Han hørte ikke, at Rosa, som hun paastaar, sagde til ham: „Med denne Kniv vil jeg myrde min Elsker, der vil ægte en Anden, og derpaa dræbe mig selv.“ Bevæbnet

med denne Kniv begav hun sig Kl. 7 om Aftenen hen til et Biinhuus, hvor hun haabede at finde Lamorlette. Hun forlangte et Glas Vin, der strax blev hende givet, og lagde det medbragte Mordinstrument paa et Tabouret under det Bord, ved hvilket hun sad. Saaledes forlob fire Timer, i hvilken Tid hun udgjød mange Taarer, uden at Lamorlette kom. Kl. 11 tog hun Kniven og gik, efter at have betalt Vinen, som hun ikke havde rørt. Den følgende Dag, den 12te August, traadte Rosa, der havde faaet Underretning om, at Lamorlette Kl. 6 om Morgenen skulde ud og maatte passere Gaden la Lanterne, tidligt om Morgenen ind i et Kaffehuus i denne Gade og stillede sig hen ved et Vindue, hvor hun med Opmærksomhed betragtede Enhver, der gik forbi. Hendes Kniv var, ligesom Dagen iforveien indsvøbt i Papir. Da hun endelig blev Lamorlette vaer, iilte hun ud, greb ham ved Armen og sagde til ham, at det var hans sidste Levedag, og den sidste Gang, at hun talte med ham. Lamorlette lod sig trække ind af hende i det Bærelse, hvori hun havde ventet paa ham. Hun bød ham, at sætte sig ned og spurgte ham hurtigt, om det endnu stedse var hans Beslutning, at leve med en anden Kone? Da han besvarede dette bejaende, sagde hun: „Du elsker hende altsaa?“ — „Ja!“ gjentog Lamorlette — „Du vilde da vel gjerne see, at jeg døde?“ Lamorlette besvarede ogsaa dette med: Ja! — „Tænk paa, vedblev hun, og greb Lamorlette ved Haanden: at jeg har sagt Dig Sandheden, og at

denne er Din sidste Dag — Du vil altsaa tvinge mig til at begaae en uhykkelig Handling, idet Du ikke giver mig noget forsonskt Svar? — — Du veed, hvad jeg stedse har sagt Dig, at jeg ikke kan leve uden Dig! — — Du vil altsaa heller døe?" — „Ja!“ svarte Lamorlette. — Da sprang Rosa op, greb rask sin Kniv, og stødte den med al sin Kraft i Lamorlettes Bryst og raabte: „Siden vi engang skulde døe, velan, saa ville vi ogsaa døe!“ Med disse Ord trak hun Kniven ud af hans blodende Bryst, og vilde have stødt den i sit eget, dersom ikke Berten og Opvarterne i Kaffehuset, fra det tilstødende Værelse, paa Lamorlettes Skrig, vare ilede til og havde holdt hendes Arm tilbage. Hverken i Handlingens Dieblik eller i Løbet af Forhørene har Rosa vist den mindste Anger. Hun forsikrer, at hun havde villet døe med sin Elsker og at det vilde smerte hende, dersom Lamorlettes Saar ikke skulde være dødeligt. Dog lykkedes det hende ikke at dræbe ham; thi uagtet det brede og temmelig dybe Saar i det høire Bryst i Begyndelsen var farligt, kom Lamorlette sig dog mere og mere, og efter atten Dages Forløb var han aldeles uden Fare. Rosa forsikrede Dommeren, at hun først, ikke havde havt til Hensigt, at myrde Lamorlette; men at hun egentlig blot havde kjøbt Kniven for at dræbe sig selv. En Retsbetjent viste hende den blodige Kniv. Ved dette Syn opflammedes Vigens Ansigtstræk, og hun gjorde en Bevægelse til at gribe den, men den blev strax skaffet tilside. Da René Lamorlette var fuldkommen helbredt, blev han tilsagt at møde som Vidne; han

fortalte de Omstændigheder, der havde ledsaget det tilfattede Mord. Heldigviis var det lyktes ham at afvende Stodet, der var ført imod den venstre Side, og derved trængte Kniven ind i den høire Side og besvirkede et tre Tommer dybt og 14 Linier bredt Saar. Euns gen var endog berørt og Lægerne befrygtede derfor en Blodstyrning. Han erklærede til Slutning, at Rosa ikke vilde have givet ham flere Stik, men at hun havde villet vende Kniven imod sit eget Bryst, hvori han forhindrede hende, indtil de Andre kom ham til Hielp. Marie Charlot, Lamorlettes Forlovede, blev ogsaa forhørt som Vidne. Da Rosa saae hende, raabte hun: „Det er min Ulykkes Stifters inde!“ — Efterat Dommerne havde afgjort, at Rosa Vivier havde begaaet Mordet med Forsæt, men uden Overlæg, blev hun dømt til Fængsel paa Livstid.

R a v n e n e .

At Qvindernes Ansigter ofte bebrage,
 Bar alt et Sagn ubi gamle Dage;
 At Ravnene gjøre det ligesaa,
 Har jeg desværre lært at forstaae.

Min første Kjæreste heed Sophie;
 At hun var enfoldig, jeg bør ei fortie;

Hun var kun viis, saalænge hun tav —
 Jeg hende ret snarlig sin Afsked gav.
 En Helvedes Engel var Coelestine,
 Og bitter som Galde var Clementine.
 Miss Blanka havde et kulsort Hjerter,
 Og spottede kun med min Elskovs Smerte.
 Margrethe var en uægte Perle!
 Blandine var mig en Lugtens Ferle.
 Justine har mig med Falskhed betalt,
 Og Rose havde afblomstret alt.
 Constance var flygtig som Vind og som Bær,
 Og Vita bragte mig Døden nær.
 Christine bedrog mig ukristelig;
 Ulykkelig gjorde Felicitas mig.
 Cecilia fikked' i alle Ting ind;
 For alle Ting derimod Clara var blind.
 Og Barbara — mild mod sin egen Svend —
 Var ei heller barbarisk mod andre Mænd.

Omfider det lyktes: jeg fandt Regine,
 Hun var en Dronning i Anstand og Mine;
 Med Lillid jeg fasted' mig i hendes Favn;
 Som Viv hun ei heller fornægter sit Navn:
 Hun hersker som Dronning, og haver mig kronet;
 Thi er jeg med Navne fuldkommen udsonet.

(Charadrius pluvialis.)

